

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BLACK SWAN AFFAIR

Bestselling Author

K.L. KREIG

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SIYAH KUĞU MESELESİ

K.L. KREIG

İÇİNDEKİLER

Telif Hakkı

İthafı

Önsöz

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Sonsöz](#)

[Ayrıca K.L. Kreig](#)

[Müzikal İlham](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Siyah Kuğu İlişkisi

Copyright © 2016 by K. L. Kreig

K. L. Kreig tarafından yayınlandı

ePub: ISBN-13: 978-1-943443-13-0 ISBN-10: 1-943443-13-0

mobi: ISBN-13: 978-1-943443-12-3 ISBN-10: 1-943443-12-2

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, önceden yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez.

Eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar hariç olmak üzere, yayıncının izni. İzin talepleri için yazara yazınız.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Bu kitapta tasvir edilen karakterler, olaylar ve yerler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve ya kurgusaldır ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen rastlantısaldır ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

Kapak Tasarımı: Kellie Dennis, Book Cover by

Design Düzenleme: Nikki Busch Editing

Amerika Birleşik Devletleri'nde basılmıştır.

 Vellum ile oluşturulmuştur

Sevmiş, kaybetmiş ve sonra tekrar sevmiş olan herkese. O
orada. Sadece ona açık olmanız gerekir.

ÖNSÖZ

T**Siyah Kuğu Teorisi**, sürpriz bir şekilde ortaya çıkan ve büyük etkilere yol açan bir olayı tanımlayan bir metafordur

çevreye ya da kişisel yaşamlarımıza bağlar ve olaydan sonra geriye dönüp bakmanın avantajıyla rasyonelleştirilme eğilimindedir. İnsan olduğumuz için, bir açıklaması olması gerekmeyen bir olay için açıklamalar icat etmeye çalışırız, böylece küçük beyinlerimize mantıklı gelir. Bu olayı ve bu açıklamaları gelecekteki benzer olayları tahmin etmek için kullanmaya çalışırız. Onlardan bir şeyler öğrenmek için. Onlarla daha iyi başa çıkmak için belki. Tekrar olmasını engellemek için sanırım.

Bu deyimın ortaya atıldığı on altıncı yüzyılda siyah kuğunun imkânsız olduğu, var olmadığı varsayılıyordu. Dolayısıyla Siyah Kuğu Teorisi'nin kendi başına hiçbir değeri yoktur.

Ama imkânsızlıklar da var. Ben **Siyah Kuğu Teorisi**'nin ve bazen rasyonelleştirmenin mümkün olmadığının canlı bir kanıtıyım.

olaylardan uzakta. Karmaşık olanı basitleştirmek mümkün değildir. Bazı şeyler sadece olduğu için olur. Ve sonuçta nedenini bilmek hiçbir şeyi değiştirmez. Hasar çoktan verilmiştir.

~ Maverick DeSoto Shepard, 2016

My elbise sahte gerçekleri satar. Makyaj yalanları örter.
Sahte gülümsemeler ve yumuşak sözler kandırır ve
aldatır. Uç karat

benim dışımda herkesi kör ediyor.

Gerçeği biliyorum.

Mükemmel bir şekilde taranmış saçlarımdan, askılı
ayakkabılarımdan arasından görünen Fransız manikürlü ayak
parmaklarıma kadar kendimi süzüyorum. Boy aynasında
kendime bakıyorum, arkamdan bakan yüzeysel kadını
tanıyamıyorum.

Kaşları çatılmış, ağzının kenarları aşağı doğru iniyor.
Kınama, alışılmadık yeşil gözlerini gölgeliyor. Yüzündeki
ince çizgilerde ve çıplak omuzlarındaki hafif çöküklükte
hüzün oynuyor.

Beni yargılıyor.

Yargılamalı.

Ben korkunç, berbat bir insanım.

On dakikadan kısa bir süre içinde, babamın beni taze çiçekler ve diğerk sıraların köşelerine tutturulmuş ipek fiyonklarla kaplı bir koridorda yürütmesine izin vereceğim.

Sonuna ulaşacağım, babamın gözyaşları görüşünü bulanıklaştırarak yanağımı öpmesine izin vereceğim ve beni başka bir adama vereceğim.

Nişanlımın elini elime alacağım, sevinçle dolup taşan yavru köpek gözlerine bakacağım ve kendimi asil, sadık ve nazik biriyle ömür boyu nişanlayacağım.

Hayatım boyunca onu seveceğime, onurlandıracağıma ve el üstünde tutacağıma söz veriyorum.

Tanrı'nın, ailemizin ve dostlarımızın huzurunda, kin ve intikam uğruna büyük bir adamla sonsuza dek sağık ve huzur içinde yaşayacağıma dair yemin edeceğim. Bir hile. Gerçekten sevdiğim ama sahip olamadığım adama kocaman bir siktir git olarak.

Gerçekten çok saygı duyduğum ve sevdiğim bir adamla evleneceğim... ama sadece en iyi arkadaşım olarak.

Bunu kim yapar?

Yıkıcı, bencil bir kaltak. İşte o.

Bakışlarımın vücudumdan aşığıya, yuvarlak kıvrımlarımı saran el işlemeli dantel gelinliğın üzerinde gezinmesine izin verdim. Soyunma odasından çıktığım anda en yakın arkadaşımın "işte bu" diyerek hıçkıra hıçkıra ağıladığı gelinliğın aynısı.

Allık, fildişi, krem ya da gri gibi alışılmadık bir renk seçmedim.

Olamaz. Koyu beyazı seçtim.

Sağığın sembolü.

Kırmızı boyalı dudaklarımdan hicivli bir kahkaha kaçıyor.

Ben masum değilim. Ruhum kayboldu. Kalbim soğuk. Ben melek postuna bürünmüş bir şeytanım, istediği her kadına sahip olabilecek ama nedense beni isteyen bir adamı ömür boyu hapsediyorum.

Peki neden?

Çünkü ben mazoşistim sanırım. Mümkün olduğunca uzağa kaçmam gerekirken, hayatım boyunca sevdiğim tek adama doğru koşmaktan başka bir şey yapamıyorum: onun kardeşine.

Bana olabilecek en kötü şekilde ihanet etmesine rağmen gerçekten istediğim tek adam.

Hala zaman var, Maverick. Doğru olanı yap.

İptal etmeliyim. Kael'e tüm bunların büyük bir hata olduğunu söylemeliyim. Ona bir eşin olması gerektiği gibi aşık olmadığımı itiraf etmeliyim. Ona yemin ettiğim süre boyunca, karşımda onun yerine kardeşinin durduğunu hayal edeceğimi söyle. Bırakalım gerçek aşkı bulsun çünkü o benim için asla o olmayacak.

Hay sikeyim.

Cehenneme kendi biletimi de yazabilirim. Eğer bunu yaparsam, sonsuza kadar yanacağım yer tam olarak orası olacak. Aldatmanın alevlerinin ayak tabanlarımı yaladığını şimdiden hissediyorum.

Lanet olası hayatında bir kez olsun doğru şeyi yap Mavs.

Gözlerimi bir kez daha aynada buluyorum. Dürüst olmak için yalvaran o küçük parçamı dinlemeyeceğimi zaten biliyorum. Dinleyemem. Daha büyük parçam intikam, öfke ve onu birazcık incitme ihtiyacıyla kirlenmiş durumda. Bunu iptal etmemin tek yolu-

Kapı çalınca irkiliyorum ve sığıyorum.

Vakit geldi.

Sikeyim.

Zamanı geldi.

Sakinleştirici bir nefes alıyorum. Yavaşça üflüyorum. Aldatıcı gözlerimden uzaklaşarak kapıya doğru ilerliyorum ve kısa bir tereddütten sonra açıyorum, diğer tarafta babamı bulmayı bekliyorum.

Ama ağaran saçlar ve yumuşak bir gülümsemeyi çevreleyen derin gülme çizgileri yerine, erimiş bitter çikolata bakışları ve ince, kızgın dudaklarla karşılaşıyorum.

O burada.

Benim "eğer "im geldi.

"Killian?" Nefes alıyorum, umut içimde bir gelgit dalgası gibi yükseliyor. Bunun bir rüya olmadığından emin olmak için gizlice kolumu çimdikliyorum. Hayır. Yalnız olduğumuzu görmek için koridorda iki tarafa da bakıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

İçeri girdi ve kapıyı kapattı. Sonra tam alanıma giriyor ve yüzümü devasa ellerinin arasına alıyor. Ruhum iç çekiyor ve ben de gözlerimi kapatıp onsuz felç olduğum dokunuşa odaklanıyorum.

Bu gerçekleşiyor.

Gerçekten oluyor.

Sonunda benim için geldi. Neredeyse çok geç, ama bunun bir önemi yok.

O burada.

Öp beni, öp beni, öp beni, sessizce çığlık atıyorum.

Dudaklarını dudaklarımda hissetmediğimde, göz kapaklarımı aralıyorum. Killian yüzünde kargaşayla bana bakıyordu. Kalbim sıkışıyor. Burada duruyor, bana dokunuyor ama yine de aramızda koca bir uçurum var.

"Seni seviyorum," diye kusuyorum.

İki yıl önce kendi düğün gününde ona söylediğim sözlerin aynısı. Kız kardeşime.

Beni seçmesi için ona yalvardım. Beni sevmesi için. Benimle evlenmesi için. Ama o beni katletti, onun yerine onunla evlendi.

"Yapma bunu, Small Fry," diye yalvarıyor, sesi gergin. "Bunu yapmaman için sana yalvarıyorum."

Eskiden bu sevgiyi severdim... şimdi nefret ediyorum. Bunu her söylediğinde, benim hakkımda ne düşündüğünü hatırlatıyor.

"Bırak onu," diyorum. "Bana onu bırakacağını söyle, ben de bırakmayayım."

Yüzü allak bullak olur. Gözleri kapanır. Başı boynunun üzerine düşüyor. Bana hep aynı tepkiyi veriyor.

O senin için burada değil, Maverick. Hiç olmadı.

Onu iterek elinden kurtuluyorum. Bir saat önce yediğim yarım sandviç yeniden ortaya çıkmakla tehdit ediyor. "Defol," diye boğuluyorum, parmağımı kapıya doğru uzatıyorum.

Geniş omuzlarını dikleştiriyor, 1.80'lik boyunun her santiminde ayakta duruyor. "Pervasız ve çocukça davranıyorsun. Ona aşık değilsin."

"Siktir git. Bir bok bildiğin yok." Küfür etmemden nefret ediyor. "Kadınlara yakışmaz" diyor. Onu da, bindiği centilmen atı da sikeyim. Siktir artık en sevdiğim kelime oldu.

"Maverick..."

"Yapma," diye fısıldıyorum, neredeyse kırılmak üzereydim, ki bunu onun önünde bir daha asla yapmayacağıma yemin etmişim. "Sonunda yanlış kız kardeşle evlendiğini itiraf etmek için gelmediysen defol git."

"Sadece bekle. Tek istediğim bu."

"Beklemek mi? Neyi beklemek, Killian? Jilly'nin kesip yastığının altına sakladığı taşaklarını yeniden büyütmeni mi? Ona amımın tadının nasıl olduğunu bildiğini ya da seni derin boğazladığımda hayatında hiç olmadığı kadar sert boşalmanı sağladığımı unutamadığını söylemeni mi? Tek düşünebildiğin şeyin beni becermek olduğunu ve onu yatağında görmeye dayanamadığını itiraf etmeni mi bekleyeyim? Benimle birlikte olabilmek için ona araba çarpmasını mı bekleyeceksin? Söyle bana... Tam olarak neyi beklemem gerekiyor?"

"Kaba ve huysuz davranıyorsun." Gözlerim kollarını kavuşturuşunu takip ediyor. O smokinin altındaki her kasın ve çıkıntının nasıl hissettirdiğini bildiğim için tam merkezimde zonklamasından nefret ediyorum. Tadının nasıl olduğunu.

"Şey... içimdeki kanama beni hırçın ve acımasız yapıyor."

Temiz traşlı çenesi kenetleniyor ve bakışları sertleşiyor. Burada kardeşiyle evlenmemem için bana yalvarıyor, ama alacağım tek şey bu. Özürler, boş vaatler, bağlılık yok. Hiçbir şey yok. Her zaman hiçbir şey.

İnanılmaz -neredeyse zayıflatıcı- bir hüznün dalgası üzerime ve içime çöküyor, ikimizin de istediği şekilde onsuz olma ihtimaline karşı beni ömür boyu sürecektir kalıcı bir kederin içinde boğmakla tehdit ediyor.

Anlamıyorum. Bu noktaya nasıl geldiğimizi anlamıyorum. Tekerlerin nerede düştüğünü, rotamızı değiştirdiğimizi ya da kendisine değersiz bir bok yığını gibi davranan biriyle evlenerek hata yaptığını neden kabul etmediğini bilmiyorum.

Killian Shepard beni seviyor. Her zaman sevdi ve bu kendi akıl hastalığından beslenen psikopat bir kadının nevrotik yansıması değil. Bu doğru. Her zaman doğru oldu. Bu da kız kardeşimle olan evliliğinin saçmalığını daha da kafa karıştırıcı hale getiriyor. Altın bir vajinası ve zihin değiştiren güçleri olmalı. Olabilir. Kız kardeşim Jillian'dan daha büyük bir cadı tanımadım.

"Gitmen gerek." Dizlerimin üzerine çöküp kendimi zaten olduğundan daha büyük bir aptal durumuna düşürmeden önce.

Fikrimi değiştirmem için başka bir taktik denemek üzere ağzını açıyor ama arkasından babamın sesi geliyor.

"Shep, işte buradasın. Çocukların yanına dönmen gerek."

İkimiz de hareket etmiyoruz. Donmuş, ölü gibi hissediyorum. Bomboş. "Hazır mısın, Tenderheart?"

Babamın bana taktığı çocukluk lakabından içten içe utanıyorum. Bana bir erkek ismi verip sürekli beni bir hanımefendiye dönüştürmeye çalışması ne kadar ironik. Keşke vazgeçse dediğim boş bir dava.

"Evet baba," diye cevap veriyorum, gözlerim Killian'inkilerden hiç ayrılmıyor.

Bunun olmasına izin vermeyin, diye yalvarıyorlar.

Beni seçim yapmak zorunda bırakma, diye cevap verdiğini varsayıyorum.

Siktir git, diyorum. Senin de, yersiz onurunun da canı cehenneme.

Babamın başının Killian'ın geniş gövdesinin etrafından dolandığını görüyorum. "Hadi tatlım, neredeyse gösteri zamanı." Ne kadar da uygun. Senaryosunu kendim yazmış olsaydım bundan daha acıklı bir oyun sergileyemezdim. Kırıksıklarla kaplı neşeli gözlerini yakalıyorum

ve hayranlık duyuyorum ve içimde yas tutmama izin verirken olabildiğince parlak bir şekilde gülümsüyorum.

Sonra Killian Shepard'ın etrafından dolanıyordum, babamın elini tutuyordum ve onu geride bırakıyordum, bir adama aşık olup başka bir adama aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum. Yıllarca denedim ama hala ustalaşamadım.

I nefes alamıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Hava yok.

Yudum yudum

emiyorum.

Anlamsız. Tek duyduğum acınası hırıltılar ve geleceğimin parçalara ayrılması.

Siyah görüşümü sınırlıyor, mürekkepli halkalar beni altına çekiyor.

Başım, kutsanmış karanlığın en sonunda beni alması için dua ettiğim yere yaklaşmak amacıyla yayılmış bacaklarımın arasına düşüyor. Almasını istiyorum. Eğer o ölürse, yaşamak istemiyorum.

Oh, Tanrım.

Böyle bir şey olamaz. Bu neden oluyor? Doktorlar neden gelmiyor? Altı saat oldu.

Bu iyi olamaz, değil mi?

Uzaktan gelen uğultular kafamı dolduruyor, her saniye daha da yükseliyor.

Bunu hak ediyorsun Mavs, diye kulağıma tatlı tatlı fısıldıyor.

Karma, o acımasız kaltak. Sakarin tenoru, aralıksız cınlamaları netlikle kesiyor.

Buna sen sebep oldun. Bunu hak ettin.

Öyle mi?

Bilmiyorum. Belki de. Belki de geçmişteki düşüncesizliklerin ve günahların kefareтини ödemenin tek yolu budur. Bu dünyada en değer verdiğim insanı kaybetmek. Kontrolsüzce hıçkırmaya başlıyorum, ağlamalarım konumum tarafından bastırılıyor.

"Maverick, sakın ol," diyor sertçe yanımda. Elime uzanıyor ama dokunuşu yakıyor. Saldırmaya hazır enfekte bir hayvan gibi tıslayarak geri çekiliyorum.

"Hey," diyor bu sefer daha yumuşak bir sesle. Hayatım boyunca duyduğum nazik, sakinleştirici ses tonu, kaosu, acıyı ve paramparça olmuş hayatları barındıran bu dört yavan beyaz duvarda yüksek sesle yankılanıyor. Kulaklarıma çivi çakılıyormuş gibi geliyor. "Her şey yoluna girecek. O iyi olacak."

Tamam mı?

Tamam mı?

Vuruldu! İş yerinde lanet olası bir deli tarafından vuruldu ve sanki on yaşındaymışım ve gerbilim yeni ölmüş gibi o ürkütücü sakin sesiyle bana her şeyin yoluna gireceğini söylüyor.

Ondan nefret ediyorum. Burada olmasından, konuşmasından, nefes almasından, yaşamasından ve her şeyden çok istediğim adamın bana geri dönmek için savaşmasından nefret ediyorum.

"Sadece nefes al. Güzel ve yavaş. Bayılacaksın."

Elini omzuma koyuyor ve sevgiyle, güven verici bir şekilde sıkıyor.

Çıtlatıyorum.

Ayağa fırladım ve kendimi kaybettim. "Seni burada istemiyorum." Sesim garip bir şekilde düzgün ama zehirli. "Bu senin hatan."

Davranışım mantıksız ama insan hayatının aşkı için savaşırken nasıl tepki verir? Beni ele geçirmekle tehdit eden kemik kıran acıyı ve zayıflatan korkuyu aktarmam gerekiyor. Boğuluyorum. Yürek burkan bir azap ve ömür boyu sürececek pişmanlıklar ve yanlış kararlar içinde yavaş yavaş boğuluyorum.

Yeterince zamanımız olmadı. Yeterince değil.

Ağzı açık kaldı ve sonra kapandı. Tek kelime etmeden ayağa kalkıyor, omuzlarımdan tutuyor ve beni saatlerdir işgal ettiğim sert plastik sandalyeye geri itiyor. Artık hissetmiyorum bile. Bedenim de ruhum gibi uyuşmuş durumda. Önümde diz çöküyor, ellerimi tutuyor, sıkıca kavlıyor ve benimle birlikte nefes alıyor.

Omuzlarım sessiz bir dehşet ve ürkütücü düşüncelerle titriyor. Yüzümden aşağıya doğru küçük acılar akıyor. Onlar acıyor. Canım yanıyor. Her parçam acıyor. Sözümü geri alıyorum. Uyuşmuş değilim. Çarpık bir acı topundan başka bir şey değilim.

Her dokunuşu, her kelimeyi, her anıyı hatırlamak için çabalarken geçmiş üzerime yağıyor. Çok fazla var. Çok fazla.

Hayatlarımız sonsuza dek iç içe. Geleceklerimiz birlikte çoktan kaleme alındı. Doğduğum günden beri öyle.

O ölemez.

Birlikte hayatımıza yeni başlıyorduk. Olması gerektiği gibi.

Ruh eşim olmadan devam edemem.

Sulu bakışlarımı karşımdaki adama, beni çok seven adama dikiyorum ve zehirli, nefret dolu kelimeler tükürüyorum. İstemediğim ama artık ortaya çıktıkları için geri alamadığım kelimeler. "Keşke sen olsaydın," diyorum kalpsizce, duygusuzca.

Gözlerindeki acıyı görmezden geliyorum. Sözlerimin verdiği acıyı. Haftalar önce aramızdaki ilişkinin sona ermesinden sonra zaten yeterince yıkılmıştı ve işte buradayım... kalpsiz öfke nöbetimle buna bir de ben ekliyorum.

Keşke kendimi önemseyebilsem.

Mahvoldum. Onu benden alırlarsa bundan asla kurtulamam.

"Eğer seni bir an bile acıdan kurtaracaksa, Maverick, o zaman ben de kurtarırım," diye sessiz ve içten bir yanıt verdi.

Hareket etmiyor. Tutuşunu en ufak bir şekilde bile bırakmıyor. Beni burada tutuyor, artık bir parçası olmak istediğimden emin olmadığım bir yere bağlıyor.

O hareket etmiyor, ben de etmiyorum.

İkimiz de böyle oturuyoruz, birbirimize yaslanıyoruz, daha önce hiç dua etmediğimiz gibi dua ediyoruz.

I Arabamı ıssız, loş bir otoparka park ettim, anahtarı kapalı konuma getirdim ve birkaç dakika orada oturdum, Önümüzdeki gün için aklımı topluyorum. Düğün takımımın parıltısı sokak lambasında gözüme çarpıyor ve dikkatimi çekiyor. Elimi uzatıyorum ve artık uzamış olan Fransız manikürünü görmezden gelerek inceliyorum.

Göz kamaştırıcı. Kusursuza yakın üç karatlık yastık kesim, bir karat pavé pırlanta ile çevrelenmiş ve tamamı platinle kaplanmış. Alyans, dairenin tüm uzunluğu boyunca uzanan iki karat yuvarlak pırlantaya daha sahiptir.

Sevgiyle satın alındı. Güvenle verildi. İkisini de hak etmiyorum.

Bunu yaptığıma hâlâ inanmadığım için pahalı parçaya bakıyorum.

Ben evliyim.

Evliyim.

Kael Shepard'a.

Yürümeye başladığımdan beri en iyi arkadaşım. Gerçekten istediğim adamın kardeşi.

Ben artık Bayan Shepard'ım. İronik. Bu hep istediğim bir isimdi. Sadece bu şekilde almayı hayal etmemiştim.

Killian'ı terk ettikten sonra düğün günümün tek bir saniyesini bile hatırlamıyorum. Babamın beni verdiğini hatırlamıyorum. Okuduğum yeminleri ya da Kael ve ben karı koca olarak dışarı çıkarken kalabalığın tezahüratını hatırlamıyorum. Düğün pastamızın tadı iki hafta sonra bile damağımda. İlk şarkımızın akorları sadece beyaz bir gürültü. Düğün gecemizde onun içimde hareket ettiğini hissetmek, sanki ben yukarıdan, kopuk bir şekilde izlerken başka birine oluyormuş gibiydi.

Bu durum o kadar berbat ki, çoğu gün kafamı toparlamakta zorlanıyorum. Kendimi yok ediyorum. Ve bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

İki yılı aşkın süredir duygusal bir rollercoaster'a binmeyi bırakmadım. Killian Shepard'ın ablamla evlendiği günden beri. Bir an hâlâ şoktayım ve bir an sonra ölmek istiyorum. Dışarıdan mükemmel, mutlu bir yeni evliyi canlandırıyorum ama içimde hissettiğim tek şey çaresiz, yalnız bir izolasyon. Sanırım buna umutsuzluk deniyor.

Ve kızgınım. Çok kızgınım. Her zaman.

Killian'la. Jilly ile.

Benimle evlendiği için Kael'le, gözünün önündekini görmeyi reddettiği için.

Kendimi zincirlenmiş hissettiğim bu lanet şehir ve hayatla.

Ama en çok kendime kızıyorum. Sevgisini şifreli sözlerle dile getiren ama gerçek yüzünü gerçek eylemleriyle gösteren bir adamı neden serbest bırakamıyorum? Bana havadan, hayattan ya da restore edilmiş 1969 model Camaro'sundan daha fazla değer veren bir adamın sevgisine neden karşılık veremiyorum? Eğer yapabilseydim, zamanda geriye gider ve pek çok şeyi değiştirirdim. Bunlardan ilki: Killian Shepard'a umutsuzca aşık olmama asla izin vermezdim. Yalancı. Hain. Sabotajcı.

Ya suçluluk? Tanrım... suçluluk duygusu. Bu duygu, tüm bu aşağılık senaryoyu güzel, düzgün, küçük, piç bir pakete sarmış, parlak, parlak bir rezillik fiyonkuyla sıkıca bağlamış.

Birinin kocasını arzulamak başka bir şeydir. Birinin kocasıyla evliyken onun kardeşinin peşinden koşmak ahlaksızlığı tamamen yeni bir seviyeye taşımaktır. Ama ben böyleyim işte. Kabul edilebilir sosyal davranışların kenarlarından dolanmak için her zaman yeni ve cazip yollar bulmayı başarırım.

Üzüntü ve pişmanlık beni sarıyor. Tamamen. Tamamen. Bu yüzük benim ihanetimi temsil ediyor. Kendi ikiyüzlülüğümü.

Benim kendi kendimi yok edişim. Başka birine ait olmalı. Benden başka birine.

Kael'i seviyorum. Gerçekten seviyorum. Hayatımda onsuz bir gün bile düşünemiyorum. Yapmak istediğim son şey onu incitmek, ama başka birini Killian'ı sevdiğim gibi sevebilir miyim bilmiyorum. Sevdiğim insanlara acı vermekten başka bir işe yaramayacak, hayatımı değiştirecek vahim bir hata yaptım. Bu sefer çok ileri gittim ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.

Bulunacak herhangi bir cevap olmadığını bilerek uzun bir iç çekiyorum. Zaten yüzleşmek de istemiyorum.

Saate baktım. Saat 4:30'u biraz geçmiş. Kahretsin, içeri girmem lazım. Oyun yüzümü takınmak bazen zor oluyor ve son iki haftadan sonra, bugün oyunculuk becerilerimi ne kadar mükemmelleştirdiğimin gerçek bir testi olacak, çünkü Iowa'ya geri döndüm.

Dusty Falls.

Son nüfus sayımına göre nüfus 5,339. Tam olarak Cheers gibi değiliz ama oldukça yakınız. Herkes adını biliyor. Babamın kim olduğu düşünüldüğünde, bu benim için özellikle doğru.

Dikiz aynamdan bakarak sahte bir gülümseme takınıyorum ve bunu test ediyorum.

"İyi vakit geçirdin mi?" Sahte bir oyun oynuyorum, kendi tepkimi izliyorum.

"Çok iyi!" Cevap veriyorum.

Ahh. Berbattı. Sesim düz, akortsuz bir piyano gibi.

Bir kez daha.

"İyi vakit geçirdin mi?" Tekrar deniyorum.

"Aman Tanrım, çok harikaydı!" Kendime sahte bir coşku enjekte ederek yansıma söyleyiyorum.

Eh. Valley Girl aksanını biraz yumuşatırsam kendimi affettirebilirim. Zar zor.

Arabamdan inerek kaldırımdan aşağıya, içinde tek bir ışık yanan koya doğru ilerliyorum. Bana ait olan. Kendimi bir anlığına sessizliğe bırakıyorum. Şekerli şekerlemelerden kocaman bir koku alıyorum, şimdiden pişirme kokusu alıyorum. Hayatımdaki en az bir şey için gurur duyuyorum.

Doğru olanı yaptım. Tasarladığım ve henüz yanmayan neon tabelaya bakıp gülümsüyorum.

Cygne Noir Pastanesi.

Siyah Kuğu Fırını. Benim buluşum. Benim bebeğim. Kendimi tamamen kaptırabildiğim tek teselli kaynağım. "Seni özledim," diye fısıldıyorum, işimin anahtarını avucumda sıkıca tutarken.

Mütevazı insanlara hitap eden küçük bir kasabada bir işletme, üstelik bir Fransız fırını açmak büyük bir kumardı, ama iyi gidiyor. Herkesin beklediğinden çok daha iyi. Kael hariç tabii. Her zaman bu havasız kasabanın tam da ihtiyacı olan şeyin bu olduğunu düşünmüştü.

O haklıydı.

İçeride bir hareket görüyorum ve başımı sallıyorum. Cam kapıdan içeri girer girmez MaryLou'nun cırtlak sesi beni karşılıyor. "Nasıl geçti?"

Kilidin dönüşü ya da çelik çerçeveye çarpan çan sesleri beni ele verdi diyeceğim ama yalan olur. Bahse girerim MaryLou sabahın dördünden beri buradadır -çalıların arasında saldırmak için fırsat kollayan bir panter.

En çok bu etkileşimden korkuyordum. Yirmi soru, inceleme, bilmiş, şahin gibi bakışlar. Parmaklarımın her kıvrımını izleyecek, ses tonumdaki her titreşimi dinleyecek ya da bir tutam asi saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken elimi takip edecek. Yaptığım her şeyden bir şeyler çıkaracak.

Çok anlayışlı biri ama tabii ki gerçeği biliyor. Gerçeği her zaman biliyordu. Hayatını kurtardığım birinci sınıftan beri benim en iyi arkadaşım.

Şey... o böyle bakıyor. Tek yaptığım, Petie Marshall bir değil, iki değil, tam köklerine üç tane kocaman sakız yapıştırdığında beline kadar uzanan saçlarını kesilmekten kurtarmaktı. Banyoda çilek sarısı saçlarını avuç avuç koparmaya çalışıyordu ki ben onu yemekhaneye götürdüm ve yemekhane görevlisinden biraz fıstık ezmesi istedim. Yarım saat ve birkaç yüz tel daha hafif, sakızsızdı. Ne kadar yıkarsa yıkasın günlerce fıstık koktu ama en azından güzel saçlarını korudu. Bugün hala o saçlara sahip. Tam olarak birinci sınıftaki gibi. Kızın bir makyaja ihtiyacı var.

"Vay canına, bir kız bir fincan kahve bile alamadan Sorgulama başlıyor mu?" Anahtarlarımı bir çırpıda tezgâhın üzerine fırlatarak söylüyorum. Sanırım henüz sahte gülümsememi takınmaya hazır değilim.

"Al." Bana hayat ve görgü dolu, dumanı tüten siyah bir fincan sunuyor.

"Patronun kışını öpmek mi?" Sıcak, tatlı demlemeden uzun bir yudum alırken kupamın kenarından onu izliyorum. Tadı içine biraz kahve atılmış bir fincan şeker gibi. Tam sevdiğim gibi. Vay canına, burayı özlemişim.

Ofluyor. "Götün tadını sevmiyorum."

Gülüyorum. Son on dört gündür MaryLou James ile şakalaşmayı özlemişim. "İşte bu yüzden arkadaşız."

"Peki... nasıldı?"

"'O' derken tam olarak neyi kastediyorsun?" Zaman kazanmaya çalışarak soruyorum. Kael ve ben iki gün önce Grenada açıklarındaki özel Calivigny Adası'nda geçirdiğimiz iki haftalık balayından döndük. Cennet gibiydi. Keyif almalıydım

özel, lüks, tam personelli evimiz, ince kumlu plajımız ve eşsiz gün batımımız benden daha fazla.

Göğsüm sıkışıyor. Bu tam da Killian'la geçirmeyi hayal ettiğim balayı.

"Özel balkonunuzdaki manzaradan bahsetmiyorum."

"Neden olmasın? Muhteşemdi." Bir yudum daha alıyorum ve yemi yutmasını bekliyorum.

"Kocanızın dar ve çıplak kıcı çerçevelenmiş miydi?" diye soruyor, kemerli kaşlarını sallayarak.

"Belki," diye takılıyorum.

"Bir resminiz var mı?" Sesi bir oktav daha yükseliyor. Daha çok gülüyorum.

"Muhtemelen." Ben biliyorum.

"Oh lanet olsun." MaryLou iki eliyle kendini yelpazeliyor ve tüm vücudum titriyor. Dokuzuncu sınıftayken bir cuma gecesi üç son sınıf öğrencisi tarafından arabada dolaştırıldığımıza yemin ettiğinden beri Kael'in arkasına şeytani bir hayranlık duyuyor. Ona sürekli Kael olmadığını söylüyorum. David Brandt'ti. Arabayı kullanan Kael'di ama ne söylersem söyleyeyim dinlemiyor.

"Sanırım az önce mini bir orgazm yaşadım. Gerçekten."

"Aman Tanrım," diye ciyakladım. Bir kâğıt peçeteyi tomar yapıp ona fırlattım. "Gözünü diktiğin kişi benim kocam."

"Hey, gülünç derecede yakışıklı bir adamla evlenmene engel olamıyorum. Ve Kael hakkında bu kadar korumacı olduğumu hiç duymamıştım. Sanırım seks iyiden de öteydi, ha?"

"Hasius Crepes, kaltak." Fuck'ı noktalama işareti gibi kullanabilirim, ama JC'nin adını boş yere telaffuz edersem, şaka yapmıyorum,

Lav sabunu tadı sihirli bir şekilde ağzımda beliriyor. Çocukluğumdan kalma kötü bir yan etki.

"Bunu söylemeden nefret ediyorum. Artık yetişkin bir kadınsın."

"Şey... Yüzünden nefret ediyorum."

Hafif çarpık iki ön dişini göstererek genişçe sırıtıyor. "Bu çok ezikçe, Mavs. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

Tezgâhın arkasındaki tahta tabureye çöktüm. "Biliyorum. Yorgunum. İki haftadır bu kadar erken kalkmamıştım."

"Evet, tam on dört gündür seks komasındasın."

Bu tam olarak doğru değil, ama onu düzeltmiyorum. Zaten yeterince suçlu hissediyorum. İster inanın ister inanmayın, Kael'le bol bol oynamış olsak da evlenmeden önce birlikte olmamıştık. Eski kafalı olduğumdan ya da kendimi sakladığımdan değil, çünkü kesinlikle bakire değildim. Sadece büyük bir parçam onunla bu çizgiyi aşmak, o koridorda yürümediğim takdirde onu daha da fazla incitmek istemiyordu. Ve en yakın arkadaşım, geceleri açık yatak odamın penceresinden gizlice kurbağa sokup ödümü koparan bir çocukla seks yapmak çok... garipti. Ama neyse ki Kael her zaman olduğu gibi anlayışlıydı. Birbirimizi "bu şekilde" tanımak için bir ömür boyu vaktimiz olacağına dair bana güvence verdi.

Ayrıca, bir duayla düğünü bir araya getirdik ve nişanlandıktan sadece altı hafta sonra evlendik. Gösterişli bir şey istemedim ve kesinlikle uzun süren bir nişanlılık istemedim. Gerçi öyle olsaydı, belki de çok geç olmadan aklım başıma gelirdi.

"Tek düşündüğün bu mu? Seks mi?" Ben soruyorum.

"Bunu, gittiğinden beri muhtemelen gece gündüz sevişen kadın söylüyor. Ben olsaydım, o ateşli kış parçasının yemek yemek için bile yataktan çıkmasına izin vermezdim. Şey... yemek istemesi dışında-"

"Tamam o zaman." Kendini daha fazla deliğe sokmadan önce onu durduruyorum. Sonra konuyu değiştiriyorum, en azından seks açısından, kötü geçen balayıma dalmak istemiyorum. "Fifty Shades gecesine ne oldu?" Kocasını tesisatçı Larry'nin internetten aldığı seks oyuncaklarıyla kendisini kırbaçlamasına izin verip vermediğini gerçekten merak ederek soruyorum.

Ve loş ışıktaki bile gördüğüm kızarıklığa bakılırsa, sadece bunu yapmakla kalmamış, bundan zevk de almış. "Seni sürtük."

"Hey, deneyene kadar eleştirme." Gülüyor, peçeteyi bana geri fırlatıyor, ben de başarıyla savuşturuyorum.

"Başka ne yaptın?"

MaryLou'nun omuzları hızla yükselip alçalıyor. Çok hızlı.

"Hadi ama," diye sızlanıyorum. "Beni hayal gücümle baş başa bırakma." Dudağını ısırp gözlerini kaçırınca dayanamıyorum. "Meme ucu kelepçeleri? Belki anal boncuklar?" Anal boncuklardan bahsettiğimde gözlerini kaçırıyor. "Anal boncuklar mı?" Neredeyse inanamayarak çığlık atacağım.

MaryLou James olabildiğince sıkı bağlanmış biri ve geçen ay benimle Grinin Elli Tonu'nu izlemesi için ona yeterince alkol verene kadar vanilyadan başka bir şeye hiç maruz kalmamıştı.

"İki hafta içinde misyoner seks ve tatlı sözlerden kırbaç ve anal boncuklara mı geçtiniz? Bu da ne?"

MaryLou? Sonra da bana bir seks salıncağı sipariş ettiğini söyleyeceksin." Gözleri kaydı. Hafifti ama gördüm. "Oh, lanet olsun. Kes artık. Daha fazla bilmek istemiyorum."

Tesisatçı Larry'nin aynı zamanda kuzenim olduğunu ve benim için bir kardeş gibi olduğunu söylemeyi unutmuş olabilirim. Geriye dönüp baktığımda, bu sorgulama yoluna hiç girmemeliydim.

Kendimi yukarı itiyorum ve sallanan kapılardan mutfağa geçiyorum. Kısa sürede, en çok satan ürünlerimizden biri olan çikolatalı kruvasanlara başlamak için ihtiyacım olan tüm malzemelere sahip oldum. MaryLou şimdiden iki parti çörek yaptı ve öğle yemeğinde panini olarak kullanacağımız bagetlerin kokusunu alıyorum.

"Napolyonlar ve elmalı tartlar bitti. Kayıslar gelmedi, ben de Greenwood'daki organik çiftliği denedim ve bana çok ucuza on iki düzine beктаşı üzümü sattılar."

"Gerçekten mi? Son üç aydır onlarla makul fiyatlar için pazarlık yapmaya çalışıyoruz. Hiç oralı olmadılar."

"Meğer Larry'nin patronunun kız kardeşi Patty O'Shea, patronun kız arkadaşının oğlu Burt Leeland ile evliymiş. Ama onun soyadını almamış, bu yüzden noktaları birleştiremedik."

Kıkırdıyorum. İşte sana Iowa'nın kırsal kesimi.

"Peki o zaman. Tüm bunları hallettiğimize sevindim. Mümkünse yerel olarak daha fazla malzeme almak isterim. Nasıllar?"

Snicker Roo gibi kokan kahve filtresini günün aromasıyla doldurmayı bırakıyor ve bana bakıyor. "Bana balayının nasıl geçtiğini anlatırsan ben de sana anlatırım. Ve bu sefer saçmalık yok. Küçük oyalama taktiğinle orada ne halt ettiğini bilmediğimi sanma."

Ağzımın bir köşesinin kıvrılmasına izin verdim. "Sadece deneyebilirim, biliyorsun. Kendi soruma kendim cevap verebilirim."

"Mavs." Söylemesi gereken tek şey bu. O ses tonuyla benim adımlı.

Endüstriyel KitchenAid'i kapatıyorum ve "Güzeldi..." demeden önce derin bir nefes alıyorum.

"Güzel mi?" Sesi kuşku dolu. "Evet. Güzel."

"Gezegendeki en ateşli adamla seks yapmak sadece... güzel miydi?"

Neden böyle davrandığını biliyorum. Kael Shepard çok çekici. Uzun boylu. Zayıf ama güçlü. Yıllanmış viski rengine duygulu gözler, kalın kirpikler, kesik elmacık kemikleri. Bir çeyreği sektirebileceğiniz bir popo. Büyük eller ve kalın parmaklar, ki ben bunlara bayılırım. Ama onun yıkıcı güzelliği, hâlâ en iyi arkadaşım olduğu ve tüm cinsel iştahımın başka bir yerde olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Yani kardeşi.

Bir omzumu silkiyorum. "Garipti, biliyorsun." Gözlerini kırıştırdı, ben de detaylandırımdım. "Sanırım en iyi arkadaşımın seks yapmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmiştim. Hoştu ama bilmiyorum..."

...o Killian değil, söylemeden bırakıyorum.

İç çekişi her şeyi anlatıyor. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Boktan kulüp yeni üyeler kabul ediyor. Bir kişi çok yalnız bir sayı. "Yani, hoş ve güzel, ha?" diye alaycı bir tavır takınıyor.

"Deniyorum ML," diyorum ona sessizce. "Sadece yarattığım bu karmaşayı nasıl düzeltereğimden emin değilim." Gözlerim yanıyor. Bu duyguyu göz kırparak uzaklaştırıyorum. Bir damla gözyaşının akmasına izin verirsem, koca bir şelale fışkıracak. Durmayabilir de.

"Belki de tamir edilmeye hiç ihtiyacı yoktur Mavricky," diye cevap verir aynı yumuşak sesle. "Belki de sadece beslenmeye ihtiyacı vardır."

Keşke bu kadar kolay olsaydı.

Cevap vermiyorum ve ikimiz de sessizleşiyoruz, önümüzdeki güne hazırlanıyoruz. Ama onun sözlerini aklımdan çıkaramıyorum.

Bu kadar kolay olamaz... değil mi?

Salışveriş merkezi Kasabalar. Onlar ensest, bazı söyle. Hayatlar iç içe geçmiş, geçmişler birbirine bağlanmış, kaderler çoktan belirlenmiş.

Bazı açılardan "onlar" haklı. Ensest kısmı değil elbette, ama isterseniz bile anonimlik diye bir şey yok. Herkes herkesi tanıyor. İnsanlar işinize burnunu sokar. Dedikodu yaparlar. Yargılıyorlar. Sırf doğum gününüzde çiçek gönderdikleri ve Harbor Park'ta bekaretinizi kaybettiğinize dair "söylentiler" duydukları için (bu arada doğru değil) kim olduğunuzu düşündüklerine dair fikirler oluştururlar.

Tanıdığınız bir düzine insana el sallamadan yolda bir mil bile gidemezsiniz. Süt ya da yumurta almak için hızlı bir koşuya çıktığınızda uzak bir kuzeninize ya da mezun olduğunuz lise sınıfından hiç tanımadığınız birine rastlayamazsınız.

ama otuz dakika boyunca umurunda olmayan şeyler hakkında konuşacak birini sevdim. Marge teyzenin koca bir hemoroidi mi var? Güzelmiş. İhtiyacım olmayan bir görsel ama paylaştığın için teşekkürler.

Arkadaşlarınız, komşularınız ve toplumunuz hakkında hiç bilmek istemediğiniz sırları ve ayıpları öğrenirsiniz.

Ve onlar da seninkini öğrenirler.

Genelde beni zevk ve başarıyla dolduran bir yere geri döndüğüm ilk günüm bugün hiç de rahat değildi. Kendimi mikroskop altında incelenen bir böcek gibi hissettim. Ayrılmış. Sıkıştırılmış. Her bir sokak köşesinde ve iki blok ötedeki Big Stan's Diner'da dedikodu konusu olduğumdan emindim.

Ama yalanlarımı tekrarladıkça işim daha da kolaylaştı. Mehtaplı romantik akşam yemekleri ya da tattığım en iyi rom kokteyli ve hatta bir sabah uyandığım örümcek ısırıkları hakkında anlattığım her hikâyede, hayallerimdeki balayını yaşadığıma daha çok inanmaya başladım. Birlikte olmayı hayal ettiğim adamlarla.

Ta ki Samantha Humphries içeri girene kadar.

Sam ya da burnunun şekli nedeniyle bazı çevrelerde bilinen adıyla Hamhock, Kael'e karşı her zaman bir şeyler hissetmiştir. Duygular karşılıklı değildi ama bu Hamhock'un kendi küçük hayal dünyasında güzel yaşamasına engel olmadı.

Hamhock'u ve Katolik okulundaki elli dokuz sınıf arkadaşımın çoğunu anaokulundan beri tanıyorum. Ama arkadaştan çok uzaktık. Ailemin zenginliğini kıskanması her zaman hassas bir konu olmuştur. Babam gibi insanlar tarafından finanse edilen burslar onun kilise eğitimini karşılıyordu. Ailesi geçim sıkıntısı çekerken

Benimki her yaz egzotik tatillere giderdi. Yerel bir ikinci el mağazası olan Pretty Nickel'den alışveriş yapardı; benim ise tasarım kıyafetlerim vardı (ki nadiren giyerdim, bilginiz olsun). Hatta o kadar fakirdi ki kasabadaki insanlar bozuk paralara "Humphries" adını verir ve evinin önünden geçerken bakır paraları bahçesine atarlardı. Bir keresinde ben de yapmıştım. O gece uyuyamadım, kendimi çok kötü hissettim.

Ama tüm bunlar, sahip olduğum ve onun gerçekten istediği şeyle kıyaslandığında sönük kalıyordu.

Kael Shepard'ın sevgisi ve ilgisi.

Sam, Kael'e olan hislerini hiçbir zaman atlatamadı ve şimdi onunla evli olduğum gerçeği muhtemelen Killian'ın kız kardeşimle evli olmasının beni yaktığını hayal ettiğim gibi onu yakıyordur. Ama benim durumumda, Killian beni gerçekten seviyor. Bu yüzden sol elimi süsleyen göz kamaştırıcı mücevheri gördüğünde, bu sadece pençeleri değil, kuduzları da ortaya çıkardı. Gözleri elime kaydığı anda sertleşti ve işlerin çirkinleşmek üzere olduğunu anladım.

"Bu işi bitirdiğini duymuştum ama sonra anneme bunun küçük kasaba dedikodularından biri olduğunu söyledim. Benim tanıdığım Maverick DeSoto'nun, kız kardeşinin kocasına hâlâ aşıkken Kael Shepard gibi iyi ve dürüst bir adamla evlenmesine imkân yok. Ama sanırım sen yaptın."

Fırındaki konuşmalar kesildiği anda arkamdan bir soluk sesi duyuyorum. Anında, bir iğnenin plaktan çekilmesi gibi.

MaryLou öfkeyle, "Defol git," diye homurdanıyor. MaryLou, Hamhock'u nazikçe kapıya kadar geçirdikten sonra arkasından bağılıyor: "Ve menüde olmak istemiyorsanız domuzlar hoş karşılanmaz."

Nefesinin altında "Domuz burunlu şişko göt" diye mırıldandığında, küçük bistroda bir kahkaha tufanı kopuyor.

Seksen yaşındaki Elda Hansen, "O sadece kıskanç bir inek," diyor. Diğer birkaç kişi de aynı fikirde. Gözlerim ona doğru döndüğünde Elda sempatik bir şekilde gülümsüyor. Ben de zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum, utanç beni aşağı çekmekle tehdit ederken başımı dik tutmaya çalışıyorum.

O mutfakta daha iyi bir göze sahipti ve ben de müşterilerle daha iyiydim, ama bu olaydan sonra o kadar sarsılmıştım ki, daha fazla mutlu yalanlar uydurmam mümkün değildi.

Sonraki birkaç saat boyunca tek düşündüğüm Elda'nın ne kadar haklı olduğuydu. Sam kıskançtı. Ama ne yazık ki Sam de haklıydı. Hâlâ bir başkasına aşıkken iyi ve dürüst bir adamla evlendim. Bana bunu söyleyecek kadar cesurdu. Ondan ne kadar hoşlanmasam da, artık ona bambaşka bir saygı duyuyorum. Ve en azından kasabanın yarısının ne düşündüğünü biliyorum.

İşyerini kapattıktan sonra MaryLou acil durum zulasından Jim Beam'i çıkardı ve neredeyse boğazımdan aşağı iki shot zorla içirdi. Jim, Jack ya da Johnny dünyanın sorunlarını çözmeyebilir ama çirkin gerçekleri bir süreliğine örtbas etmekte iyi iş çıkarıyorlar.

İki saat ve bir şişe şarabın ardından şimdi mutfak masamda oturuyoruz ve MaryLou bana şimdiye kadar söylediği en sert, en samimi sözleri söylüyor. Açık sözlülüğü onun hem en sevdiğim hem de en nefret ettiğim yönü.

"Sen artık evli bir kadınsın Mavs. Kael Shepard'ın karısı olmayı sen seçtin."

"Biliyorum."

"O senin için deli oluyor. O adam hayatın boyunca senin yanındaydı, Killian değil. Killian çüksüz, yüreksiz bir pislik."

"Bir kez daha söylüyorum, bunu biliyorum," diyorum, ses tonumda hafif bir ısırik var. Kendimi daha kötü hissetmeme neden olabilir miydi?

Birkaç saniye bana baktı. "Eğer Kael'e aşık olamayacağını düşünüyorsan onunla evlenmemeliydin. Eğer şimdi bu yeteneğe sahip olmadığını düşünüyorsan, doğru olanı yapmalı ve daha fazla zarar vermeden bu işe bir son vermelisin."

"Ah." Görünüşe göre öyle.

"Gerçekler yatak yarası gibi acıtıyor, değil mi?"

Başımın onaylıyorum çünkü boğazım duygularla tıkanmış durumda. Dişlerim yanağıma öyle sert batıyor ki muhtemelen yarın aftım çıkacak.

Masanın öbür ucuna uzanıp elimi kavlıyor. Gözbebeklerimi kaplayan suyun içinden onu görmek çok zor.

"Kocana aşık olmak o kadar da kötü bir şey değil, Maverick."

"Başka birine aşıkken bunu nasıl yaparsın?" Umutsuzca birinin -herhangi birinin- bana bu cevabı vermesini isteyerek fısıldıyorum. Yıkımdan başka bir şey olmayan bir adama aşık olmaktan kurtulmanın anahtarı elime geçse, onu kullanırdım. Hem de bir çırpıda. Sonra da o pisliği Keg Nehri'ne atardım, böylece geri almak için cazip olmazdım.

"Çok basit. Önce onun gitmesine izin vermelisin."

"O kadar basit değil ML. Öyle olsaydı, çoktan yapmış olurdum." Sadece umutsuzca özlem duymayan bir kadın

Sahip olamayacağı bir adam için bu kadar safça düşünebilirdi. "Bu kadar basit, Mavricky. Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Hayır. Ama bu yine de bana söylemeni engellemeyecek."

Benim iğneleyici yorumum onun adımlarını en ufak bir şekilde yavaşlatmıyor. "Bence o koridorda yürüdüğün saniyeye kadar bir mucize umuyordun."

Şeffaflığımdan utanarak başka tarafa bakıyorum.

"Ama bence göremediğin şey şu ki, sende de bir tane var. O tam gözünüzün önünde ve eğer kendinizi toparlayıp Tanrı'nın size Kael Shepard ile verdiği hediyenin farkına varmazsanız, onu da kaybedeceksiniz."

Cevap vermiyorum. Bir kez daha, o haklı. Kael inanılmaz bir adam. Beni istedi. Benimle evlendi. Beni seviyor. Onu seviyor. Killian'ın bizden vazgeçmek için bahaneleri ne olursa olsun, yeterli değil. Benim için sonsuza dek kayboldu. Gerçek şu ki, o benim için yıllardır kayıp. Yas tutma ve kabullenme sürecine başlamamın zamanı geldi. Ama bu düşüncenin acısı, tam nefes alamadığımı hissedene kadar beni ağırlaştırıyor.

"Başka birine yer olduğundan emin değilim, MaryLou," diyorum dürüstçe.

"Çünkü başka kimseye yer açmaya çalışmadınız. Onu dışarı atmalısın. Artık ona ait olmayan bir yer kaplıyor. Şimdi gel bakalım. Şu geveleyip durduğun dinsel tarifi deneyelim."

"Evet. Tamam."

İki saatlik pişirme ve içme süresi uçup gitti. Pişirmekten çok içtik. MaryLou bir saat kadar önce ayrıldığında neredeyse bir şişe şarabı daha bitirmiştik. Larry onu almaya geldi, kardeşi de

Arabamla arkadan takip ettim. Küçük bir kasabada yaşamamanın bir faydası sanırım. İnsanlar başkaları için böyle küçük iyilikler yapmaktan çekinmiyor.

Kendimi viski, şarap ve kahkahalara kaptırmışken, artık yeterince çakırkeyifim ve zor günüm uzak bir anı gibi geliyor. Tabii ki öyle değil. Ve yarın geldiğinde, büyüyen tümseğime ekleyeceğim bir pişmanlığım daha olacak: akşamdan kalma bir sürtük.

Tam fırından yeni bir parti choux çıkarıyordum ki garaj kapısı açıldı ve Kael'in evde olduğunu gösterdi.

Home.

Kael eve döndü.

Evimize: bir zamanlar benim olan ve şimdi birlikte paylaştığımız mütevazı, iki katlı, eski bir Viktorya dönemi evi. Karı koca olarak, oda arkadaşı olarak değil.

Vay canına. Buna alışmam biraz zaman alacak.

Büyürken, Kael ve ben birlikte o kadar çok zaman geçirdik ki, sanki neredeyse birbirimizle yaşıyorduk. Bu da farklı değil Mavs. Öyle olması dışında. Artık benim yatağымda çıplak uyuyor, yerde battaniye ve yastık yığınları arasında kamp kurup biz uyuyana kadar TV Land'in tekrarlarını izlemiyor.

Ayak seslerini duyduğumda, çırpmaya başladığım duble kremaya odaklanıp omzumun üzerinden "Hey, işe döndüğün ilk gün nasıldı?" diye sesleniyorum.

Önünü sırtıma dayamadan hemen önce vücut ısısının sıcaklığını hissediyorum. Ağır elleri kalçalarımın iniyor, aynı anda dudakları açıkta kalan boğazıma konuyor. "Uzun. Seni özledim."

"Ben de seni özledim," diyorum ona usulca, söylemem gerekenin bu olduğunu bilerek.

"Ne yapıyorsun?" diye kulağıma nefes veriyor. "Ağzım sulanıyor."

Killian'a ne kadar benzediğini unutmaya çalışarak cevap veriyorum: "Religieuse. Menüye koymayı düşünüyorum ama önce kremalı pastayı mükemmelleştirmem gerekiyor."

Üçüncü parti muhallebimi yapıyorum. İlki kesildi. İkincisi tam kıvamında olmadı ama bu sefer, sanırım sonunda mükemmelleştirdim. Yarım yamalak yapmam çok kötü oldu.

"Tanrım, bana Fransız gibi davranmana bayılıyorum, Mavs."

Gülüyorum, ama boynumun tam arkasına sıcak, ağzı açık bir öpücük daha kondurduğunda bu daha çok bir huff gibi çıkıyor. Dişleri tenimi sıktığında midem biraz kasılıyor. Dilini boğazımdan kulağıma doğru gezdirdiğinde hafif bir iniltiyi bastıramıyorum.

"İnanılmaz kokuyorsun. Şeker ve hindistan cevizi gibi. Ve belki biraz da şarap."

"MaryLou geldi."

"Mmm. Bu her şeyi açıklıyor."

"Bir bardak ister misin?" Sesim nefesli ve muhtaç çıkıyor ve görünüşe göre Kael'in ihtiyacı olan tek teşvik bu.

"Hayır. Ben tamamen başka bir şey istiyorum."

Uzanıp bir parmak dolusu muhallebi alıyor. Yapışkanlık gözden kayboluyor ve tadına bakacağını düşünüyorum, ama soğuk kremayı omzumun uzunluğu boyunca boyamaya başladığında sıçırıyorum.

Bugün hava çok sıcak. Ve çok nemli. Iowa'da Ağustos dayanılmaz olabilir. Sıcaklık 100 dereceye yaklaşıyor. Bugün

Bir saat önce ısı endeksi yüz ondu. Hava o kadar sıcak ki klima 24 saat çalışıyor ama yine de yetişemiyor.

Kıvrıcık saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde toplanmış ve üzerimde kısa, askısız bir sundress var, serin kalmak için elimden geleni yapıyorum ama şimdi iç sıcaklığım on kademe yükseldi. Kael köprücük kemiğimi kemirmekle kalmıyor, sağ eli elbisemin altından yılan gibi kıvrılıp külotumun içine giriyor.

"Bu çok iyi," diye mırıldanıyor açlıkla. Dolgudan mı yoksa kuzeye doğru ittiği parmağın mı bahsettiğinden emin değilim.

"Kael, ne yapıyorsun?" Dokunuşuna karşılık vererek kıpırdanıyorum. Zihnim en iyi arkadaşımla yattığımı anlayabilir ama bedenim... kafası hiç de karışık değil. Sarhoş. Söz konusu sarhoşluk sayesinde şimdi azgın. Ve onun sunduğu yıkıcı zevki istiyor. Garip olsa da, Kael'in çok yetenekli bir aşık olduğunu kabul ediyorum.

"Biliyorsun... Seni çok iyi tanıyorum, Maverick." Sıcak nefesler yanaklarımdan süzülüp boynuma iniyor ve tüylerimin diken diken olmasını engelleyemiyor. "Beş dakikadan fazla kıpırdamadan oturamadığını biliyorum. Sıkıldığın zaman tırnaklarını yiyorsun. Garip bir şekilde dudak parlatıcısına bağımlı olan ve büyük boy çantanda otuz iki çeşit taşıyan bir erkek fatması."

"Oh, kahretsin," diye nefes nefese kalıyorum, ilk parmağıyla diğerini birleştirdiğinde. Çok ıslanmaya ve çok esnek olmaya başlıyorum.

"Ama senin hakkında ne kadar çok şey bilirim bileyim," dedi, "seni arzuyla dolduran şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Bilmiyorum

"Seni bu kadar ateşli yapan şey ellerimde yanacaksın."

O konuşurken parmakları yavaşça girip çıkıyor. Sanki içimdeki her çıkıntıyı öğrenmeye çalışıyor. Ya da beni cılgına çevirmeye. Başparmağı klitorisimi hafifçe sıyırmaya başladığında, başım omzuna doğru düşüyor. Vahşi. Kesinlikle vahşi.

Bunu durdurmalıyım. Onu durdurmalıyım. Bunu istememeliyim.

Yapmalı mıyım?

"O sırları istiyorum, Maverick. Ve vücudun bana bilmem gereken her şeyi söyleyecek."

Okşaması fısıltı yumuşaklığında, elbisemin üst kısmında, göğüslerimin hafif kabarıklığı üzerinde bir çizgi çiziyor. Yavaş ve durgun ve tenimi karıncalandırıyor. Bir tarafını aşağı çekip şimdi şişmiş ve ağrıyan bir göğsü serbest bırakmadan önce büzülmüş bir areolayı kızdırmak için sığ bir şekilde daldığında nefesimi tutuyorum.

Hassas meme ucumun etrafında aşırı hafif daireler çizmesi sırtımı kamburlaştırıyor ve nefesimi kesiyor.

Yüce Tanrım. Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Mmm, yumuşak bir dokunuş seni titretir. Bakalım başka ne yapacak."

Dur. Ona durmasını söyle. Ama Tanrım, yapamıyorum. Bana hamle yapmaya çalıştığı son üç seferde yaptığım gibi ona hayır demek istemiyorum. Ve gerçeklerle yüzleşelim: Onun bakımları altında dalgalanma şeklim tam olarak geri çekil diye bağırmıyor.

Bacaklarımın arasındaki el hala sihrini korurken, parmağını choux pasta kalıplarını krema ile kaplamayı planladığım ganaja daldırmak için öne eğilmesini sessizce izliyorum.

Çikolata kaplı bir parmağını yukarı kaldırıyor ve sivri tomurcuğumun etrafında dolaştırıyor. Çimdikleyip çekiştirdiğinde yüksek sesle nefes alıyorum.

Sıcak, kirli kelimeler kulağıma damlıyor. "Siktir, evet. Bu senin amını titretiyor, Swan."

Bunu inkar edemem. İçimdeki parmakların etrafındaki kısılcı en az onun kadar hissettim.

"Zevkin yanında biraz acı da ister misin?"

Ben beğendim. Çok hoşuma gitti. Cevap vermediğimde, tekrar cımbızlıyor ve bir evet sesi çıkarıyorum.

"Benim için bu kadar ıslak olmanın ne kadar seksi olduğunu biliyor musun?" diye inliyor. "Sikeyim. Seni bu tezgâhın üzerine yatırmak istiyorum, Maverick. Sırılsıklam külotunu yırtıp atmak, çıplak kıcının üzerindeki elbiseyi yukarı kaldırmak ve yanaklarını el izlerimle kırmızıya boyamak istiyorum. Muhteşem saçlarını parmaklarımın arasına almak ve başını geriye çekmek istiyorum, böylece içine girerken gözlerini izleyebileyim ve karımı benim olarak işaretleyebileyim. Böylece asla unutmazsın."

Gulp.

Vay anasını.

Başım dönüyor. Kemiklerim sıvı gibi.

Biri evime küfürlü konuşan bir Kael benzeri mi bıraktı? Bugün işte ne halt oldu? Resmi bir "çift" olduğumuz onca ay boyunca benimle hiç böyle konuşmamıştı. Bana cam gibi davrandı... ya da her an kaçabilecek bir gelin gibi. Balayımızda bile şefkatli ve nazikti.

"Vücuduna öyle günahkâr şeyler yapmak istiyorum ki Swan."

Ve Tanrım, çocukluğunda bana taktığı ismin kulağıma saten gibi mırıldandığında bu kadar seksi olabileceğini kim bilebilirdi?

Kael beni ustalıkla yukarı çıkarıyor, daha yükseğe ve daha sıcak. Yanıyorum. Şimdiden serbest kalmak için zonkluyorum ama o bir cevap istiyor. "Bana bunu istediğini söyle, Mavs."

Başımı salladım.

Ona ne kadar günahkâr olursa o kadar iyi olacağını söylemek istiyorum ama hiç şansım yok. Güçlü bir eliyle yüzümü kendisine doğru itiyor, böylece dudaklarımı ateşli bir öpücükle yakalayabiliyor. Zorlayıcı, açık bir sahiplik damgası, ama aynı zamanda o kadar şehvetli ki ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Yüzüme yapışkan çikolata bulaştığını hissediyorum ama umursamayacak kadar alkolik bir seks sersemliği içindeyim.

Bunu
istiyorum.

Buna
ihtiyacım
var.

Bunu alabilirsin... Bu kadar çok düşünmeyi bırak.

O hızını artırıp yüksek vitesse geçerken nefesim kesiliyor ve seksim kasılıyor. Oyun zamanı bitti. İş ciddiye alıyor.

"Evet Mavs," diye dudaklarıma yapışarak beni cesaretlendiriyor.

Evet, Mavs. Çok sıkı, sıcak ve yumuşak. Benim için gel, Small Fry. Amının parmaklarımı sıktığını hissetmek istiyorum.

Siktir, Maverick. Dur.

Kael ile kal.

Kalın ereksiyonu sırtımın alt kısmında seğiriyor. Şimdi iki parmağının arasında rehin olan klitorisimdaki bir sızı dizlerimin titremesine neden oluyor. Daha fazlası için yalvarıyorum.

"Evet, çok iyi bebeğim," diye mırıldanıyor usulca.

Tanrım, çok iyi, Maverick. Kalçamı öyle sert kavırıyor ki

moraracağım. Morluk istiyorum.
Hayır. Lütfen. Hayır. Hayır.

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, tamamen şaşırmış durumdayım. Vücudum parmaklarımın içeri ve dışarı, içeri ve dışarı pompalamasıyla aynı anda hareket ediyor. Geçmiş ve şimdiki zaman acımasızca çekişirken, benden her şeyi talep eden parmaklar.

"Benim için gel."

Benim için gel.

"Çok yakın. Ver onu bana. Seni yakaladım."

Onu bana ver. O benim.

Hızı artıyor, yalvarıyor ve ben şimdiden orgazmın üzerime doğru geldiğini hissediyorum. Elbisemin diğer tarafı aşağı doğru çekiliyor, göğüs ucum becerikli parmaklar arasında yuvarlanıyor. Dün ve bugün arasındaki boşlukta sürükleniyorum. Görünmez. Kafam karışık. Arzuluyorum.

"Orada haklısın."

Evet, oradasın.

Ben de oradayım. "Geliyorum," diye duyuruyorum kısa, kesik kesik bir nefesle. Tanrım, geliyorum. Ellerim kollarına doğru uçuyor ve parmaklarım etine gömülüyor.

Geliyorum, Killian. Oh, Tanrım... Geliyorum, diyorum ona, kendimi uçmaya bırakırken, vücuduma bir tsunami gibi çarpan yoğun ecstasy dalgasını sürüyorum.

Vücudu gerildiğinde ve beni sıcak bir kor gibi serbest bıraktığında düşüyorum, yuvarlanıyorum, mutluluk ve bilinmezliğin tavşan deliğine doğru aşağı inmeye başlıyorum. Havada asılı kaldım, umutsuzca hızla uzaklaşan o zevke ulaşmaya çalışıyorum.

Sonra kamçılanıyorum. Sert gözler ve tik tak eden bir çene bulmak için hızla göz kırparak yukarı bakıyorum.

Olamaz. Kahretsin. Oh, kahretsin. Killian'ın adını mı söyledim?

Kael önce beni silme zahmetine katlanmadan elbisemi tekrar yerine oturtuyor. Şekerli madde ince kumaşın içine macun gibi yapışıyor, selofan gibi hala sert olan tepelerimin etrafında kalıplanıyor.

"Neyin var?" Nefesim kesilerek sordum. Korkudan altıma sıçtım.

Oh kahretsin. Hayır, hayır, hayır. Lütfen bana yapmadığımı söyle.

"Şirket."

Ne? "Şirket mi?"

"Şirket," diye tekrarlıyor, açıkça sinirlenmiş.

Oh, merhametli Tanrım. Teşekkür ederim, Tanrım. Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.

"Kim var burada?"

"Sence kim?" diye homurdanıyor.

Kimi düşünüyorum? Ben kimi düşünüyorum? Gerçekten istediğim bir orgazmın eşiğinde olduğum gerçeğinden başka bir şey düşünmek zor. O orgazma ihtiyacım vardı, kahretsin. Burada kimin olduğu umurumda bile değil; elini tutup iç çamaşırlarıma geri sokmasına, başladığı işi bitirmeye zorlamasına iki saniye uzaklıktaydım.

Kael fırının sapından sarkan bir bulaşık havlusunu kapıyor ve yüzümdeki pisliği şiddetle siliyor. Çok sert. Acıtıyor. İş bittiğinde tenimde kırmızı bir iz kalacağını biliyorum.

Tüm tavırları seksi ve şakacıdan düpedüz öfkeye dönüştü. Beynim hala neler olup bittiğini anlamaya çalışırken bir anda aklıma geldi. Sadece bir kişi onun böyle tepki vermesine neden olabilirdi.

Killian.

Hay sikeyim.

Killian.

Ön kapıya vurulan muşta sesiyle nefesimi tutuyorum. Kael ve ben birbirimize bakıyoruz, muhtemelen ikimiz de aynı şeyi düşünüyoruz.

Gerçek dünyaya tekrar hoş geldin.

chapter FOUR

nineteen years ago

Kael

İoyun alanının karşısından onu izliyor, yardımına ihtiyacı olup olmadığını merak ediyorum. Tanıdığım en kavgacı kızlardan biri.

ve onu kurtarmaya koşarsam çok mutlu olacağını sanmıyorum, ama her geçen dakika daha da üzüldüğünü görebiliyorum. Biri onu kızdırdığında neler yapabileceğini ilk elden gördüm. Hiç hoş değil.

Tommy Johns ve yardımcısı Mark Flinn, onu bahçenin köşesindeki dev kar yığınının yanında köşeye sıkıştırmışlar. Sırtları bana dönük ama bu duruşu nerede görsem tanırım. Bacaklar açık, kollar çapraz, omuzlar dik, kafalar eğik. Zorba modu, kilitli ve dolu.

Pislik bunlar. Babam o kelimeyi kullandığımı duysa ağzımı yıkardı. Küfür etmeye iznim yok ama

Bunu her zaman yapıyor... Ben de ne olacak ki dedim. Bilmediği şey ona zarar vermez.

Bir otuz saniye daha geçiyor. Onları kafamda teker teker işaretliyorum, onların iyiliği için sıkılıp gitmeleri için dua ediyorum. Mavs onları görmezden gelmeye çalışsa da, ondan bir tür tepki almadan gitmeyecekleri açık. Üçüncü sınıf zorbaları genellikle kendilerinden daha küçük ve zayıf olanlara sataşırlar. Teneffüslerde anneleri için ağlayan anaokulu öğrencileri gibi. Ancak bugün, anaokulu ve birinci sınıflar Des Moines'deki Sanat Merkezi'ne geziye gittikleri için avları sınırlı ve gözlerini ona dikmiş durumdalar.

Kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama yine de hoşuma gitmiyor. Hem de hiç. Koruyucu içgüdülerimi harekete geçiriyor. On yaşındayken, Maverick DeSoto söz konusu olduğunda bu duyguların nereden geldiğini bilmiyorum, ama doğduğu andan itibaren hep oradaydılar. Geçip gitmiyorlar. Aslında, her yıl daha da güçleniyorlar.

Kendime bunu ondan çok onları korumak için yaptığımı söyleyerek, haftanın geri kalanında okuldan eve yürürken bu konuda sızlanmasını dinlemek zorunda kalacağım anlamına gelse bile o tarafa gitmeye karar veriyorum. Henüz bilmiyor ama o benim ve ben de benim olanı korurum. Babam kardeşime ve bana böyle öğretti.

Yaklaştıkça duyduklarım kanımı kaynatıyor. Yumruklarım sıkıca kenetleniyor. "Düve, düve. Senin adın düve demek." Tommy Johns akortsuz bir sesle şarkı söylüyor.

Ona inek mi diyorlar?

Oh, hayır.

"Kapa çeneni," diyor düz bir sesle, sanki söyledikleri onu rahatsız etmiyormuş gibi. Rahatsız olduğunu biliyorum çünkü rüyalarımda gördüğüm yeşil gözleri dar yarıklar halinde ve tombul yanakları koyu pembe.

Dışarıdan bakan herkes onun sadece soğuk olduğunu düşünebilir. Ben daha iyi biliyorum. Sadece üşüdüğünde, pembe daha parlaktır, neredeyse yüzünün en şişman kısmında elma şekeri gibi. Utandığında, saçlarının hizasından başlayıp gömleğinin boynunun altında kaybolan hafif bir allıktır. Bale terliklerinin renginde. Ama birinin suratına yumruk atmaya hazırlandığında, ki bunu daha önce bana da yapmıştı, daha çok çiğnenmiş sakızın tüm şekeri gitmeden önceki rengi gibi oluyor. Kulaklarının uçları ahududu aroması gibi bir ton koyulaşıyor.

Şu anki rengi bana bu iki pisliğin dikkatli olması gerektiğini söylüyor - birinin ışıklarını yumruklamaya hazır.

"Sen düvenin ne olduğunu biliyor musun, düve?" Mark Flinn, "delik" in izinden giderek alay ediyor.

Tommy Johns'a arkasından "delik" diyoruz çünkü beş yaşındayken terk edilmiş bir kuyuda mahsur kalmıştı. Aptal herif, bir ağaç gövdesine bağladığı bir kangal iple oraya inebileceğini sanmış. Sadece beş yaşındaydı. Ruhunu kurtarmak için bir düğüm bile atamazdı. Neredeyse iki gün boyunca o karanlık, nemli zindandaydı. Neredeyse ölüyordu. Kötü bir insan değilim ve umarım Tanrı böyle düşündüğüm için beni cezalandırmaz, ama dünyanın içinde "delik" olmadan daha kötü bir yer olacağını sanmıyorum.

"Hayır... Düvenin ne olduğunu bilmeyecek kadar aptal," diye iğneliyor "delik".

Ağır çekimde Maverick kazmakta olduğu tünelden başını kaldırır. Yavaşça ayakta duruyor, yanan gözleri Tommy'nin yüzünden ayrılmıyor, eldivenlerine yapışan karı kot pantolonunun üzerinden fırçalıyor. Küçük donmuş su parçalarının yere süzölüşünü izliyorum, "deliğın" de onlara katılmak üzere olduğunu biliyorum, muhtemelen yüzüstü.

Bu da Mavs'in müdürün odasına gönderileceğı anlamına geliyor. Tekrar. Ve ceza alacak. Yine. Hatta belki de okuldan atılacak, ki daha önce buna çok yaklaşımtı. Bu muhtemelen uzaklaştırma almasına neden olacak çünkü artık bu işin kansız bitmesine imkan yok. Sadece yedi yaşında ve ikinci sınıfta, şimdiden baş belası oldu, sadece "T" değil, tüm lanet kelime büyük harfle yazıldı.

"Neden bir köşeye çekilip düveyi yalamıyorsun? Kokuşmuş ayakkabılarındaki gübre, delik," diye karşılık verdi Mavs, bir adım öne çıkarak.

Bok çuvalları.

Bunu gerçekten yapacak.

Haklı olması önemli değil. "Delik" kasabanın beş mil dışında bir sığır çiftliğinde yaşıyor. Ve ayakkabıları kokuyor. Onları daha önce yemekhanede koklamıştım. Onun yanındayken genelde nefesimi tutarım.

Şimdi burada bir karar vermek için yaklaşık iki nokta beş saniyem var: bu sahnenin oynanmasına izin vermek ya da Mavs'i kendinden kurtarmak için meseleleri kendi ellerime almak. Kurtarılmaya çok ihtiyacı var. En azından ben varım. Bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla ihtiyacı var.

Ben de yapabileceğim tek şeyi yapıyorum - hayatım boyunca bu umursamaz, uçarı, sinir bozucu kızla yaptığım şeyi. Benim kızım la.

Uzandım, "deliğın" kışlık montunun arkasını tuttum ve ilk yumruğı attım.

WOn bir yaşındayken neredeyse ölüyordum.
Yeni yıl günüydü.

Jilly ve ben Noel için mükemmel bir çift beyaz deri buz pateni almıştık. Tipik kendini beğenmiş Jilly tarzıyla hediyeye burun kıvırdı ve patenleri dolabının köşesine fırlattı.

"Aman Tanrım, Jilly, patenleri sevmedin mi? En sevdiğim hediye onlar!" Ciyakladım.

"Onları seviyor musun? Soğuktan nefret ediyorum. Cildimi kurutuyor," diyor o sümüklü sesiyle.

Onları kutudan hiç çıkarmadı. Bir kere.

Öte yandan ben kendiminkini çok sevdim. Her zamanki gibi, her birimiz ihtiyacımız olmayan ve muhtemelen çoğunu kullanmayacağım dev bir hediye yığınınına sahiptik. Patenler benimkiler arasında en ucuz olanıydı.

O yıl hediyeler aldım ama onlara altına batırılmış gibi değer verdim.

O yılı daha dün gibi hatırlıyorum.

Hem Killian hem de Kael mesafeliydiler. Killian Eylül ayında on altı yaşına basmış ve ehliyetini almıştı. Hiç ortalıkta yoktu. Soyadlarımızın birleşimiyle akıllıca DeSheps adını verdiğimizizi düşündüğümüz ev grubumuzdan ayrılmıştı. Davulcu o olduğu ve hiçbirimiz davul çalamadığımız için DeSheps kısa süre sonra fiyaskoyla sonuçlandı.

Kael o yıl liseye başlamıştı, dokuzuncu sınıftaydı ve değişmeye başlamıştı. Futbol oynuyordu ve bu da zamanının çoğunu alıyordu. Bu bittiğinde hemen basketbola başladı. Okuldan eve en az yediye kadar düzenli olarak gelmiyordu ve sonra ödevleri oluyordu. Onu haftada bir görürsem şanslıydım.

Sadece aşık olduğum çocuğu değil, en iyi arkadaşımı da çok özlemiştim. Onlar büyürken geride bırakılan küçük çocukmuşum gibi hissettiğimi özellikle hatırlıyorum. Kız kardeşim de her zamanki gibi tam bir sürtüktü ve bana hiç yüz vermiyordu.

İçimde yalnızlık vardı. Sanırım o gün dışarı çıkmamam gerektiğini bildiğim halde beni dışarı çıkmaya iten şey buydu. Daha iyisini bilecek kadar akıllıydım.

Mevsimin başlarında hava soğuk ve karlıydı, hem de çok, göletler ve akarsular normalden önce donmuştu. Ancak Noel'den önceki iki hafta boyunca sıcak bir dönem geçirdik. Sıcaklıklar birkaç gün kırklara ve hatta ellilere kadar yükseldi. Bu atmosferde, ince buz hızla erir.

Yeni patenlerimi denemek için can atıyor, her gün yalvarıyordum. Annem de babam da bana hayır demişti. "Bu güvenli değil, Tenderheart," demişti babam. Hatta beni tanıdığı için benimkini saklayacak kadar ileri gitmişti. İstedğim zaman istediğimi yapacağımı biliyordu. Ama ben onların tüm saklanma yerlerini biliyordum. Kulübede, Cadılar Bayramı süsleri kutusunun arkasındaki üst rafta duran kutuyu bulmam sadece üç dakikamı aldı.

Böylece o sabah, babam geyik avına giderken ve annem yeni yıl akşamdan kalmalığını atlatırken, patenlerin iplerini birbirine bağladım, omzuma attım ve yola çıktım.

Çocukken Iowa kırsalının izolasyonunu severdim, özellikle de şehrin dışında yirmi dönümlük bir arazide yaşadığımız için. Shepard'ların hemen bitişiğinde.

Sessizliği sevdim. Huzuru. Özgürlüğü. Sadece oturduğumda, dinlediğimde ve taze, temiz havayı içime çektiğimde içimde hissettiğim merkezlenmeyi. Gökyüzünün rengini, cırcır böceklerinin sesini, geceleri şenlik ateşlerinin çıtırtısını sevdim. Kırsalda yaşamakla ilgili her şey beni bütün ve mevcut hissettiriyordu. Başka hiçbir yerde bulamadığım bir dengeydi bu.

Ve o gün, açık arazimizi geçip evimizin arkasındaki, beni gerçek dünyadan gizleyen sık ormana adımımı attığım anda kendimi daha iyi hissettim. Sakinleşmişim. Sanki bir rüyaya adım atmış gibiydim.

Evet, buz pateni tam da ihtiyacım olduğunu düşündüğüm şeydi. Sonrasında ne olduğuna dair anılarım bulanık.

Ağaçların arasından çıkıp özel cennetime bakarken yaşadığım heyecanı hatırlıyorum. Patenlerimi sıkıca bağladığımda içimden geçen heyecanı hatırlıyorum.

ayak bileklerim. Sıcak ama yanaklarımda bir parça buz tutan havayı hâlâ hissedebiliyorum ve bana hâlâ kış olduğunu hatırlatıyor. İlk adımımı attığımda pürüzsüz buzun dokusu hala bazen içimde yankılanıyor.

Sonrası nispeten boş. Titrediğimi hatırlıyorum. Islanmıştım. Donuyordum. Katıydım. Ciğerlerim acıyordu. El ve ayak parmaklarım ağır ve uyuştu. Zihnim pamukla doluydu. Ve bir çift güçlü kol tarafından taşınıyordum.

"Dayan, Maverick DeSoto. Seni yakaladım. Senin için planlarım var ve ölmeni içermiyor."

O ses. Gözlerimi açamıyordum. Kirpiklerimi kaplayan kalın buz sarkıtları tarafından yapıştırılmış gibiydiler ama o sesi nerede olsa tanırdım.

Killian'ın kollarındaydım. Ve güvendeydim. Onun sıcaklığına yaslandım, hayatının yavaşça içime sızmasına izin verdim ve makinelerin sabit bip sesiyle uyanmadan önce karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim.

Hastanede üç gün geçirdim. Hipotermi çekirdek sıcaklığımı 89.9'a düşürmüştü ve kanımı yeniden ısıtmak için beni hemodiyaliz makinesine bağladılar. Suda ne kadar kaldığımdan kimse emin değil ama organlarımda erken kapanma belirtileri göstermesine yetecek kadar uzun bir süre, yani bir süre olmalı.

O gün şanslıydım. Şanslıydım ki boğulmadım ve daha da şanslıydım ki kimsenin olmaması gereken böyle ücra bir yerde bulundum.

Meğer Killian, Kael ve bazı arkadaşları kar motosikletiyle geziyorlarmış ve tam zamanında yanlarından geçmişler. Birisi suyun ortasından yükselen parlak turuncu örgü şapkamı fark etti.

Jilly o şapka konusunda bana hep bok atardı. Onunla uzay istasyonundan bile görülebileceğimi söylerdi. Daha kadınsı bir şeyler giymem ve erkek gibi davranmayı bırakmam gerektiğini söylerdi. Ama ben o şapkayı çok severdim. Bir önceki yıl doğum günümde Killian hediye etmişti. Kasabada örgü örüp ucuza satan bir kadından almıştı. Turuncunun bana yakıştığını söylemişti.

İşte o gün bana hayatta bir şans daha verildi. O şapka beni kurtardı. Killian beni kurtardı.

Ve o seste yaşamam için yalvaran sessiz vaatler duyduğumda, o gün aynı zamanda Killian Shepard'a umutsuzca aşık olduğumu anladım.

Arkama hiç bakmadım.

Standımızdaki gerilim hissedilebilir. Sanki uzanıp onun değişken nabzına dokunabilirmişsiniz gibi. Yarım saat önce Killian ve Jillian ya da herkesin onlara taktığı isimle "Illianlar" mutfağımıza girdiğinde, Killian'ın bakışları hemen göğsüme kaydı.

"Bir şeyi mi böldük?" diye sordu gergin bir sesle.

Hâlâ zonklamakta olan çıkık meme uçlarımın durumundan bahsettiğini sandım ama bakışlarımı indirdiğimde elbisemin çizgisinin üzerine ganaj bulaştığını fark ettim. İzin nereye gittiği belliydi. Ve ilk kez boynumun dibinde serin bir şey hissettim. Elimi kaldırıp sildiğimde, bir topak muhallebi ile geri döndüm.

Kael araya girip evet, aslında bir şeyi böldüler demeden önce yüzüm alev almıştı ve onlara

Yarım saat sonra akşam yemeği için The Red Rooster'da (diğer adıyla The Bloody Cock) buluşalım.

Onlar kapıdan çıkıp gittiklerinde, baş ağrısının başlangıcı, biraz daha güneyde tatmin edilmemiş bir ağrı ve sinirli bir kocayla baş başa kaldım. Killian'la yüzleşmenin kaçınılmaz olduğunu biliyordum ama bunu en azından birkaç gün daha ertelemeyi umuyordum. Hatta aylarca. Başka birine "evet" dediği anda yapmam gerektiği gibi Killian Shepard'ı kalbimden söküp atacak yavaş süreci başlatmak için bana yeterli zaman verecekti.

"Ne alıyorsun?" Kael eğilip bana soruyor, sesi gergin.

Yüzümü menünün arkasında tutarken midem çalkalanıyor. Daha önce içtiğim şarap ekşimişti. Killian'ın değerlendirici bakışlarını üzerimizde hissediyorum, izliyor. Aslında öfkesinin yavaşça masaya sızdığını hissedebiliyorum. Katran gibi ve boğucu. Oturduğumuzdan beri çenesini sıkmayı bırakmadı. Kızgın olması beni sinirlendiriyor. Buna hakkı yok. Tüm bunları harekete geçiren o. Ama olan oldu ve ne kadar istesem de geri alınamaz. Hepimizin iyiliği için.

"Henüz bilmiyorum," diye cevap veriyorum. Tek gördüğüm önümde kocaman bir siyah leke. Boş ver, menüye bakmama gerek yok. Dusty Falls'ta iki tane düzgün restoran var. İkisinin de müdavimiyiz. Bu da menüyü çok iyi bildiğimiz anlamına geliyor.

"Ee, balayı nasıldı? Anlatsana." Jilly'nin boğucu tınısı cınlıyordu. Belki de Killian'ı bu şekilde cezbetmiştir. Belki de bu ses onu bir deniz perisi gibi büyüledi ve bir kez

titanyum mengenesinden Hayat Çenesi olmadan çıkamazdı.

Kael menümü elimden alıyor ve masanın üzerine koyuyor. Bir kolunu omzuma atıyor ve neredeyse kucağına oturana kadar beni çekiştiriyor. Cevabını Jilly'ye değil kardeşine yönelttiğini anlamak için ona bakmama gerek yok. Bakışlarımı karşımızda oturan iki kişiden başka bir yerde tutmayı seçiyorum.

Kael kendini beğenmiş bir şekilde "Maceraydı..." diye cevap verdiğinde soluk soluğa kalmakla gülmek arasında gidip geliyorum.

Öyle bir şey değildi. İçgüdüsel olarak gözlerimi Killian'a çevirdiğimde bana bakmıyordu. Kardeşine sert, neredeyse nefret dolu bir bakış fırlatıyordu. Ama gözlerindeki çakmaktaşının ardında başka bir şey vardı. Keder gibi görünüyor. Gözyaşlarına boğulmadan önce gözlerimi kaçırmak zorundayım.

"Kulağa seksi bir şeymiş gibi geliyor," diye ekliyor Jilly, hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi. Ya da belki de değildir. Belki de sadece öyleymiş gibi davranıyordur. Belki de Killian'ın tipi dört tekerlekli bir arabayı kullanabilen, taze yakalanmış bir balığı fileto yapabilen ya da kendi işini kurabilen güçlü, alıngan bir kadın değildir. Belki de kedi gibi pençeleri, kesici bir dili ve Louis Vuitton'da gözü olan zayıf, bağımlı, mızımız bir kadındır.

"Öyleydi," diye söze girdim, Killian'ın evlendiğim ve gerçekten seks yapma cüretini gösterdiğim için büyük ve kudretli davranma hakkına sahip olduğunu düşünmesine aniden öfkelenim. ile. Kocamla. Kocamla. "Aslında yatak odasından neredeyse hiç çıkmadık."

Bu kısmı biraz doğru. Sanırım ilk üç gün yaptığım şeyden dolayı o kadar perişan haldeydim ki kendimi hasta ettim. Ya o ya da uçakta yediğimiz suşi yüzünden. Suçu suşiye attım tabii ki.

Başımı kaldırıp Kael'e bakıyorum, onun da "İllyanlarla" birlikte bana baktığının farkındayım. Geniş bir gülümseme ve gözlerinde bir pırıltı gördüğümde hemen ona karşılık veriyorum. Sonra eğilip beni dudaklarımdan öptüğünde biraz eriyorum. Tatlı ve içten bir öpücük, kardeşine siktir çeker gibi değil, seni çok seviyorum der gibi.

Burnum biraz yanıyor. Bu adamı hak etmiyorum. Hiçbir şekilde, hiçbir biçimde.

MaryLou'nun sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Çünkü başkalarına yer açmayı denemedin. Belki de haklıdır. Ben denemedim. Şu anda bana sanki tüm dünyasını aydınlatan tek kibritmişim gibi bakan adamların denemenin zamanı geldi.

"Bunlar Shepard kardeşler değil mi? Çarşamba akşamı sizi buraya getiren nedir?"

Tanrıya şükür... Patsy Leddy adında bir cankurtaran salı. Kael göz kırpıp yanağımı öperek garson kıza bakıyor. "Kutlama yapıyoruz tabii ki. Mavs ve ben balayımızdan yeni döndük. Kardeşime ve sevgili eşine işin iç yüzünü anlatıyorduk."

"Evet, tebrikler. Sonunda düğümü atmanızın zamanı gelmişti. Hep birlikte olmanız gerektiğini düşünmüştüm."

Dudağımı ısııyorum, gözlerimi Killian'a dikmek yerine Patsy'de kalmaya zorluyorum. Kael'in sınıfındaydı ama devlet okuluna gidiyordu. Çok tatlı biri, vücudunda kötü niyetli bir kemik bile yok. Eğer bunu söylüyorsa, dedikoduları duyup Hamhock gibi kindar olmaya çalıştığı için değil; buna gerçekten inandığı içindir.

"Sağ ol Pat. Tommy nasıl? Terk edilmiş kuyulardan uzak duruyor mu?" Kael bana dönüyor ve sırtıyor.

şekerci dükkanındaki çocuk.

Patsy gülüyor, şakayı iyi bir mizahla karşılıyor. Saint Bernadette'e gitmemiş olabilir ama herkes Kael Shepard'ın Tommy Johns'u çenesine attığı tek bir yumrukla nasıl yere serdiğini ve sadece üç gün uzaklaştırma değil bir ay da ceza aldığını bilir. Kael'e çok kızmıştım. Cezalı olan ben olmalıydım. O gün onun kışına tekmeyi vuran ben olmak istedim. Ona bir ders vermek. Bugün hâlâ Tommy Johns'u sevmiyorum ama Kael ve Tommy çok iyi anlaşıyorlar. Sonra tekrar, Kael manyetiktir. Herkesle iyi anlaşır.

Ve şimdi, Patsy Tommy "delik" Johns ile nişanlandı. Noel'den sonraki gün evlenecekler. "Main ve Lake'in köşesinde çok fazla terk edilmiş kuyu yok. Ve biliyorsun artık sadece Tom diyor."

"Evet, evet. Yine de benim için her zaman "delik" olarak kalacak."

Tekrar kıkırdıyor ve "Şimdi, yeni evlilere ne yedireyim?" diye soruyor.

Kael önce bana baktı. Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Hank bu akşam harika köftesini yaptı mı?" Ona soruyorum.

"Bunu biliyorsun."

"O zaman bunu alıyorum."

Kael de aynı şeyi sipariş ediyor. Killian hamburger sipariş ediyor, orta pişmiş. Jillian da salata sipariş ediyor.

"Sos yok. Zeytin yok. Soğan yok. Kruton yok. Peynir yok. Eğer varsa muz biberi. Muz biberleri yoksa, sarı biber koymamalarını söyleyin çünkü aynı şey değil. Domateslerin tabağın yan tarafında olduğundan emin olun. Yan tarafta. Eğer yan tarafta değillerse, hepsini geri gönderirim."

Killian'ın yüzü her talepte daha da sertleşiyor. "Yani... o zaman sadece bir tabak Gucci yemeği alacaksın," diyor karısına. Gucci, Shepard'ların geçen yıl ölen evcil sakallı ejderhasıydı. Öncelikli olarak marulla besleniyordu.

"Shep, dur." Ona kendine özgü çirkin suratını fırlattı. "Birkaç kilo vermeye çalıştığımı biliyorsun." Jillian yaklaşık iki beden. Adetinin ilk gününde. Geri kalan zamanlarda sıfır beden.

Kael boğazını temizliyor ve dudaklarını birbirine sıkıca yapışıyor. İkimiz de gülmemek için kendimizi zor tutuyoruz, ki bu Jilly'yi tamamen kızdıracak.

Patsy akıllıca sıvışmaya karar vermeden önce Kael, "Bize bir sürahi Miller Light da getir," diye ekliyor.

"Kaybedecek fazladan bir kilon yok Jillian," diye homurdanıyor Killian.

"Kadın olmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun Shep. Beş kilo verirsem kendimi daha iyi hissedeceğim."

"Yani şimdi birkaç pound beş pound mu oldu?"

"İlk ikisinin sadece su ağırlığı olduğunu herkes bilir."

"Görünüşe göre herkes değil," diye mırıldanıyor Killian kağıt peetesinin kenarlarını lime lime ederken. Bunun onun artan öfkesinin bir işareti olduğunu bilmemden ve kendi karısının hiçbir fikrinin olmamasından nefret ediyorum.

"Söyle ona, Maverick," diyor.

"Ona neyi anlatacaksın?" Beni bu aptalca konuşmanın içine çekmeye çalışmasına kızarak karşılık veriyorum. Bu da kız kardeşimle benim aramdaki bir başka fark. Ben 10 beden kıvrımlı biriyim ve arada bir de olsa, gzme

Kalçalarımın arkasındaki selülit cebi, keşke daha küçük olsaydım, kilom benim için hiçbir zaman sorun olmadı.

"Bilirsin işte. Ona birkaç kilo verdiğinde ne kadar iyi hissettiğini söyle."

Kaltak.

Ağzımın şekerli bir gülümsemeye dönüşmesine izin verdim. "Şey, bilemem Jilly. Kendi tenimin içinde gayet rahatım."

Hem Kael hem de Killian kıs kıs gülmeye başlıyor. Jilly sadece oflayıp pufluyor ve dikkatini arkamızdaki kabine çeviriyor. Bakışları tekrar benimkine döndüğünde, saçmalamanın sona erdiğini görebiliyorum. Kız kardeşim hayatında üretken bir şeyler yapmak yerine vakıf fonundan geçiniyor ve kendini Dusty Falls'un Dedikoducu Kızı olarak tam zamanlı bir iş olarak görüyor.

"Sally Jameson'ın şu Isaac Newton ile birlikte olduğunu duydun mu?"

Evet. Bir Isaac Newton'umuz var. Annesi devlet lisesinde fen bilgisi öğretmeni ve görünüşe göre doktora tezini Sir Isaac Newton'un uzay, zaman ve hareket hakkındaki görüşleri üzerine yazmış. Belli ki büyük bir hayranı olmuş.

"Isaac'in nesi var?" Isırdığım tüm karşılıklar yüzünden çenem ağrıyor.

"Jillian," diye uyarıyor Killian onu.

"Şey, tabii ki onun tamamen altında. Yani... Tanrı aşkına o bir tamirci," diyor fısıltıyla ama daha çok bağırarak. Sanırım restoranın yarısı az önce ne dediğini duydu. O kadar utanıyorum ki yerin beni yutmasını diliyorum. Onu. Onun yerine o olsun.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Kael yanımda. Killian patlamaya hazır gibi görünüyor, peçetesi neredeyse yok olmuş.

Kız kardeşimin bana hiç benzemeyen, sınıfsız, filtresiz, egoist bir kaltak olduğundan bahsetmiş miydim? Hayır mı? #Gerçek.

"Evet, kendi işinin sahibi olan yetenekli biri. Kendi işinin sahibi olmak kolay değil, biliyorsun." Sir Isaac'in intikamını alacak kadar yüksek sesle meydan okuyorum.

"Biliyorum." Sanki yaptığım işi dolaylı olarak küçümsememiş gibi omuz silkiyor. Ne de olsa ben sadece alçakgönüllü bir fırıncıyım. Onun sözleri. Benim değil. "Sadece bütün gün elleriyle çalıştığını söylüyorum."

Ondan nasıl da nefret ediyorum. Aynı DNA'nın tek bir hücrecini bile paylaştığımıza inanamıyorum. Gittikçe evlatlık olduğuma daha çok ikna oluyorum.

Birdenbire daha fazla dayanamıyorum. Ona. Killian'ın Kael'in bana her dokunuşunu pek de kurnazca olmayan incelemesine. Bu kahrolası gerginliğe. Nefesimi tutmamı zorlaştırıyor. "İlliyanların" neden habersizce ortaya çıktıklarını bilmiyorum ama DeSoto mirasının yarısı üzerine bahse girerim ki Jilly Killian'ı buna zorladı. Sadece hayatım boyunca sevdiğimi bildiği adamla değil, aynı zamanda Dusty Falls'ta yetişmiş en ateşli erkeklerden biriyle evli olduğunu da yüzüme vurmaktan çekinmiyor. Killian Shepard'la sanki çok değerli bir çeyrek atmış gibi dolaşıyor. Onu henüz tasmalamadığına şaşırdım. Belki bu yatak odasında da oluyordur. Oraya giremem bile.

"Tuvaleti kullanmam gerek," diyorum, Kael'i iterek kenara çekilip beni dışarı çıkarmasını sağlıyorum. Yarısı müşterilerle dolu masaların arasından geçerken kimsenin beni takip etmemesi için dua ediyorum. Kael'in tesellisine, Jilly'nin iğnelemelerine ya da Killian'ın özürlerine ihtiyacım yok. İçimde kaynayan çıbanı yavaşlatmak için kendime ayıracak beş dakikaya ihtiyacım var.

Kabinde acele etmeden gözlerimi kapatıyorum. Uzun, derin nefesler alıyorum ve içimde biriken tüm öfkeyi dışarı atmaya çalışıyorum. Gölümü düşünüyorum. Üzerime ani bir huzur çöküyor. Suyun içinde ölüme yakın bir deneyim yaşadıktan sonra ondan vebadan kaçır gibi kaçacağımı düşünürsünüz ama öyle değil. Bir yetişkin olarak bile hala bazen oraya gidiyorum.

Ellerimi yıkarken kendimi biraz daha iyi hissediyorum. En azından yemeğin geri kalanını atlabileceğimi düşünüyorum. Belli ki bu evlilik olayını sonuna kadar düşünmemişim. Son iki yıldır İlliryalılarla vakit geçirmekten kaçınarak iyi bir iş çıkardım ama şimdi Kael'le evli olduğum için bu imkânsız bir görev olacak.

Kapının arkamdan gıcırdayarak açıldığını duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Gelenin Jilly olduğundan eminim ama aynada Sally Jameson'dan başkasının yansımasını göremiyorum.

"Hey," diye selamlıyor beni.

"Hey, Sal." Üç kâğıt havlu alıyorum çünkü o kadar inceler ki ikiye katlamak bile işe yaramıyor, sonra dönüp az önce kız kardeşimin kalpsizce yere serdiği kadına bakıyorum. Yüzündeki ifadeye bakılırsa o da duymuş.

"Üzgünüm-"

"Hayır, yapamazsın. O inek için özür bile dileme."

Sally Jameson benden beş yaş küçük ve bölge savcısının kızı. Zeki, neşeli ve birbiri ardına boktan ilişkiler yaşamış biri. Isaac biraz tuhaf olabilir ama iyi kalpli ve nazik bir adam. Ben, kendi adıma, umarım her şey yolunda gider.

"Ona nasıl katlanıyorsun anlamıyorum."

Homurdanıyorum. "Bu bir meydan okuma."

"Sen benden daha azizsin. Sanırım şimdiye kadar onu ateşe vermiş olabilirim."

"Vay canına." Gülüyorum. "Sertmiş." Kız kardeşim ve ben zıt kutuplar olabiliriz ve Killian'la evlenerek beni mahvetmiş olabilir ama o hala benim kanımdan ve canımdan biri. Ne olursa olsun, bu somut bağ nedeniyle onu asla tamamen koparamayacak bir parçam hep olacak. Aile ailedir. Her zaman. Onun kalın hak ve kibir katmanlarının altında iyi bir insan var. Buna inanmak zorundayım. En azından inanmaya çalışıyorum.

"Sadece dürüst ol. Evliliğin için tebrikler. Kael iyi bir arkadaş. Birlikte harika görünüyorsunuz."

Midemde bir sancı dolaşıyor. Şarap kesilebilir mi? Dudaklarıma zorla yerleştirdiğim gülümseme canımı yakıyor. "Lafı açılmışken, sanırım geri dönsem iyi olacak. Kael bir dakika içinde arama ekibi çağırabilir."

İşe yarıyor olmalı. Kıkırdıyor. Çok tatlı. Etrafından dolanıyorum ve kapıyı açmaya başlıyorum.

"Hey, Maverick."

"Öyle mi?" Arkamı dönüyorum, kısmen açık olan kapıdan sohbet sesleri geliyor.

"Bunu söylemekle haddimi aşıyor olabilirim ama o kadınla evlenen biri sana layık olamaz."

Oh.

Sikişme

k.

Cehenne

m.

Küçük lanet kasabalar.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Ağzımın kenarlarını tekrar yukarı kaldırmaya çalışıyorum ama kurşun gibi ağır geliyorlar ve hareket etmiyorlar. Arkamdaki mandalın tıkırtısını duyduğumda, kapıya yaslanıyorum.

Koridor duvarı yüzümden aşağı akan gözyaşını görünce şaşırıyor. Onu takip edenle birlikte gözyaşımı da sildim.

Şu anda yapmak istediğim tek şey arabama atlayıp gitmek. Hedef yok. Düşünmek yok. Suçluluk yok. Hiçbir şey yok. Kaçmak istiyorum ama gerçekten kaçmak istediğim tek kişi kendimim. Keşke bu mümkün olsaydı. Eğer mümkün olsaydı, kendimi uzun zaman önce kaybetmiş olurdum.

Birkaç derin nefes aldıktan sonra Kael'in yanındaki kabine geri kayıyorum. İri kahverengi gözleri yüzümde geziniyor, endişe alnını buruşturuyor.

"İyi misin, Swan?" diye tatlı tatlı fısıldıyor.

Başımı sallıyorum, tüm dikkatimi içmeyeceğim bir birayla birlikte önümde bekleyen iştah açıcı olmayan et yığınınına veriyorum. Beni rahatlatıcı bir şekilde sıkmadan önce avucunun sıcaklığını uyluğumda hissediyorum. Kısa bir gülümsemeye zorluyorum, bu da onu yatıştırıyor gibi görünüyor... şimdilik.

Dördümüz birkaç dakika sessizce yemek yedik. İhtiyacım olan kutsanmış sessizlik. Tam birilerinin ağarmış sarı saçlarını kökünden koparmadan buradan çıkabileceğimi düşünmeye başlamıştım ki Jilly'nin ani ve beklenmedik duyurusu dünyamı bir kez daha alt üst etti.

Çatal bıçak takımı tabağına çarpıyor, sonra tabağı itiyor, yarısı yenmiş salatası az önce ağzıma tıktırdığım yağ dolu patates püresi için benimle alay ediyor. Killian'ın elini tutup ona sevgiyle baktıktan sonra bana dönüp "Zamanın geldiğini ilk sizin bilmenizi istedim" dedi.

"Neyin zamanı?" Kız kardeşimin yüzündeki kanaryayı kapmış kedi parıltısından hoşlanmadığım için sakın bir şekilde cevap veriyorum. Çatalımı koydum

Masanın üzerine bıraktım, elimi uzatıp söyleyeceklerini gözlerine sokmaktan korktuğum için tabağımın altına sıkıştırdım.

Yüzünde geniş bir sırıtışla bana kalbimi hasta eden bir şey söylüyor.

"Killian ve ben sonunda bir aile kurmaya hazırız. Resmi olarak hamile kalmaya çalışmaya başladık."

Nefes almayı bırakıyorum. Eminim öyledir. Göz kırpiyorum, göz kırpiyorum, göz kırpiyorum. Göz kırpmaya devam ediyorum. Belki yeterince uzun ve hızlı göz kırparsam kendimi sihirli bir şekilde bunun bu kadar acıtmadığı başka bir yere ve zamana götürebilirim.

Killian dikkatimi çekmeye çalışıyor. Çevremde onu başını eğmiş, sessizce onun hilekâr, haince öpülmüş, rüya yutan çikolata gözlerine bakmam için yalvarırken görüyorum.

Bilmiyorum.

Lanet olsun. Yapamam. Eğer yaparsam yapacağımız sessiz konuşmayı midem kaldırmaz.

Üzgünüm, Small Fry.

On sikimde bile değil.

Ediyorsun ve küfür etmenden nefret ediyorum. Senden nefret ediyorum.

Seni seviyorum. Lütfen beni affet. Affedemem.

Yapacaksın.

Hayır. Daha fazla dile getirilmemiş özür ve basmakalıp sözler duymam mümkün değil.

Kaçak sesimi bulduktan sonra, yarım ağızla tebrikleştik. En azından benim açımdan. Kael'in sesi gerçekten -belki de gereğinden fazla- mutlu geliyordu. Sonra ben

Jillian kreş renkleri, bebek isimleri ve özel okullar hakkında gevezelik ederken yemeğimin geri kalanını seçmek zorunda kaldım.

O gece, mahvolmuş hayatımı ve tek Killian-Shepard seksimi unutmaya çalıştıktan sonra, Kael'in kollarına sarılmış bir şekilde yatağa giriyorum, dışarısı sıcak ama en önemli yerim buz gibi.

"W ne zaman döneceksin?" Hayal kırıklığını sesimden uzak tutmaya çalışıyorum ama bu çok zor. Özlüyorum

Onu.

"Yakında."

"Yakında tanımla," diye zorluyorum. Haftalardır bunu söylüyor. Üç ay önce babamın inşaat işinden ayrılarak Pensacola, Florida'da bir iş buldu ve hepimizi şaşırttı. DeSoto Construction Industries, tüm Orta Batı'daki en büyük, en başarılı, en güçlü ulaşım altyapısı inşaat şirketidir. Killian, büyük müşterileri cezbetmek ve onları mutlu etmek için gerekli politik zekâya sahip üst düzey bir satıcıydı.

Aslında Shepard'ların hepsi DeSoto İnşaat'ta çalışıyor. Arnie Shepard, Killian'ın babası, mali işler müdürü ve aynı zamanda

yönetim kurulunda oturuyor. Kael kısa bir süre önce şirket avukatı olarak işe başladı ve Killian da satış işinde. Dusty Falls'un dörtte üçü Richard DeSoto tarafından istihdam ediliyor. Ben bile babam için proje yöneticisi olarak çalışıyorum.

"Mavs, sabırlı olmalısın."

Sabırlı mı? Tüm hayatımı bu adamı bekleyerek sabır içinde geçirdim. Üniversiteye gitmek için taşındı. Sonra geri döndü ama ben hâlâ "çok gençtim." Sonra üniversitede sıra bana geldi ve Iowa Üniversitesi'nden yazları babamın yanında staj yapmak için eve gelmeme rağmen Killian hala bana dokunmuyordu. Ta ki bu yaz başında tahıl ambarlarının arkasında bir gece her şey değişene kadar.

"Üniversiteden döndükten iki ay sonra beni burada tek başıma bırakıyorsun. Neredeyse yirmi üç yıldır sabrediyorum, Killian. Sabırlı olmaktan yoruldum. Beklemekten yoruldum. Saklanmaktan yoruldum. Neden taşınmak zorunda kaldığını anlamıyorum."

"Bunu konuşmuştuk, Small Fry. Başarılı olduğumu babanın ismiyle değil, kendimle kanıtlamam gerekiyor. Babam gibi hayatım boyunca onun parmağı altında olmak istemiyorum. Bunu bizim için istemiyorum." Killian'ın tüm ailesinin geçimi Richard DeSoto'ya bağlı ve o babamı karşısına almak istemiyor. Bu beni kızdırsa da, bir bakıma onu suçlayamam.

"Biliyorum." Haklı olduğunu bilerek iç geçirdim. "Özür dilerim. Sadece-" "Özür dileme. Ve ayrıca, biliyorsun ki Henüz bizden haberi yok. Şüphelenmeye başlamıştı."

Killian ve ben teknik olarak "birlikte, beraber" değiliz. Diğer çiftler gibi çıkmıyoruz. Karanlıkta takılıyoruz. Evli bir çift gibi etrafta gizlice dolaşıyoruz.

ilişki. Bu çok saçma. Aslında beni kızdırıyor. Ama babam Killian ve benim aramda arkadaşlıktan başka bir şeyi desteklemiyor. Ve babam ne isterse, onu alır. Babamı üzmekten nefret ediyorum ama büyük bir parçam artık umursamıyor. Kimi seveceğim onun seçimi değil. Benim seçimim.

"Peki beni görmeye ne zaman geliyorsun?"

"Önümüzdeki hafta sonu gelmeye çalışacağım."

"Denemek mi?"

Nefesi ağır ve uzun. "Maverick, o kasabaya adımımı attığım anda neler olacağını biliyorsun. Babam çoktan DSC'ye dönmem için kıcıma yapıştı bile."

"Tamam. O zaman sana geleceğim. Daha fazla bekleyemem." "Bu hiç akıllıca değil. Birileri bunu anlayacaktır." "Birisi" derken babamı kastediyorum.

"Gelmemi istemiyor musun?" Sesim biraz titreyerek soruyorum.

"Bebeğim," diye ikna eder, "öyle değil ve sen de bunu biliyorsun. Birlikte olmak istiyorum. Sadece henüz doğru zaman değil. Yakında olacak. Sadece şimdi değil."

Gözlerim yatak odamın penceresinde geziniyor, panjurlar sonuna kadar açılmış. Yağan yağmuru izliyorum. Besleyici ve temizleyicidir. Metal oluklara vuran damlaların yumuşak pıtırtilarını dinlemek ve kırsal kasabamızın rüzgarlı yollarında yetişen mısır ve soya fasulyelerinin köklerine işlediğini bilmek genellikle ruhumu besler. Ama bugün ruh halim havaya uyuyor. Kasvetli ve fırtınalı. İçimde kurtulamadığım bir kıyamet duygusu var ve bu duygu Killian'ın Des Moines'te uçağa adım attığı anda ortaya çıktı.

"Seni çok özledim."

Sesi alçak ve dumanlı. "Ben de seni özledim, Small Fry."

"Seninle evlenmek istiyorum."

"Bebeklerime hamile kalmanı istiyorum."

Bu konuşmayı yaptığımızda başım dönüyor. Romantik ilişkimiz yeni olabilir ama Killian Shepard'ı hayatım boyunca tanıdım. Ne istediğini, nasıl düşündüğünü biliyorum. "Kaç tane?" Cevabı zaten bildiğim için soruyorum.

"Beş. Hepsi erkek. Seni tam altı yıl boyunca hamile tutacağım."

Şimdi kulağımdan kulağıma ışık saçıyorum, kasvetim tamamen unutuldu. "Önce benimle evlenmelisin."

"Sabır bir erdemdir."

"Erdem abartılır."

"Hayır. Erdem seni sen yapan şeydir, Maverick. Tanrım, bunu asla kaybetme. En başta beni sana çeken şeylerden biri de buydu."

Boğazım tıkanıyor. "Seni seviyorum, Killian."

"Adımı böyle söylemene bayılıyorum." Ses tonundaki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyorum.

"Ne gibi?"

"Nefesli ve istekli."

"Öyleyim. Gelecek hafta sonu eve gelersen sana ne kadar çok olduğunu göstereceğim."

"Bunun yerine şimdi bana göstermeye ne dersin? Bırak da dinleyeyim," diye yumuşak bir iniltiyle meydan okudu.

İyi bir meydan okumayı severim. "M'kay."

Parmaklarımı aşağıya, aşağıya, aşağıya tünelliyorum.

MaryLou, "Biliyor musun... belki de ihtiyacın olan şey tam olarak budur." dediğinde hafızamın en güzel yerinden sarsıldım. Hayır... İhtiyacım olan şey fantezimi huzur içinde yeniden yaşamak.

"Ne diyorsun lan sen?"

Gözlerimi görevimden kaldırıp önündeki tepside duran mini cheesecake'lerin her birinin üzerine tek bir ahududuyu titizlikle yerleştirmesini izliyorum.

Bayan Kenner bugün Kadınlar Kulübü Federasyonu için locada erken bir öğle yemeği veriyor ve bunlardan otuz üç tane ve bir o kadar da jambonlu ve peynirli kiş sipariş etti. Ayrıca yerine getirmemiz gereken iki küçük yemek siparişimiz daha var, bu yüzden itiraf ediyorum... Kırptım. Kopardım, her neyse. Ve dün beni darmadağın eden haberler yüzünden hakkım olandan daha sinirliyim. Killian'dan çocuk sahibi olması gereken bendim, o değil.

MaryLou yaptığı işi bırakıp başını kaldırdı. Gülmeye başlamadan önce tam iki saniye boyunca bana baktı. "Birkaç gün oldu, değil mi?"

Evet. Ama benim kastettiğim şeyle onun kastettiği şey farklı. "Siktir git, MaryLou." Pasta çantamı ve bir acıbadem kurabiyesi alıyorum, ama narin pastayı çok sert sıkıştırıyorum ve elimde parçalanmasına neden oluyorum. Bileğimden tutup tezgâhın üzerine itiyor ama ona karşı koyduğum için bir düzine kurabiyeyi daha eziyorum. "Bu da ne, kaltak?" diye bağırdım.

Bu onu daha yüksek sesle güldürür. "Daha fazlasını yapabilirsin. Sadece yumurta ve şeker."

"Mesele bu değil."

"Bence mesele de tam olarak bu," diyor gerçekçi bir şekilde. Şimdi yok edilmiş olan bir avuç dolusu

rengârenk diskleri açtığı parmaklarının arasından yavaşça iş istasyonuna doğru düşmelerine izin veriyor. İkimiz de önümüzde duran karmaşaya odaklanıyoruz, sanki desen şimdi dünyanın çözülmemiş tüm sorunlarına mistik bir şekilde cevap verecekmiş gibi... Bermuda Şeytan Üçgeni'nde kaybolan tüm o insanlara ne olduğu ve 51. Bölge'deki bir UFO kazasının gerçekten hükümet tarafından örtbas edilip edilmediği gibi? Ya da belki, sadece belki, neden artık Bayan Killian Shepard değil de Bayan Kael Shepard olduğum gibi.

"Bildiğinizi sandığınız her şeyi yerle bir etmeli ve sıfırdan başlamalısınız."

Ne? B a ş t a n başlamak mı? Killian Shepard'a hiç aşık olmamışım gibi mi davranayım?

Önerdiği şey bu mu?

Bu cevabın önümüzde duran kırıntılarda yatmasına imkan yok. Peki bunu nasıl yapacağım? Bunca zaman sonra bu nasıl mümkün olabilir? O kadar içimde ve derinlerde ki. her hücremde.

Hayır. Rol yapmak yok. Unutmak yok. Sadece bölümlere ayırmak var. O zaman ve şimdi var. Geçmiş ve şimdi. Killian, Kael'e karşı.

Dilimin ucunda, her şeyin acısını çıkarabileceğimi ve beni yine de koşulsuz seveceğini düşündüğüm tek kişiye fırlatılmayı bekleyen o kadar çok şirret şey var ki. Ama bu ona haksızlık olur. Özellikle de sadece yardım etmeye çalışıyorsa.

"Bunu gerçekten yaptığina inanamıyorum." "Neden?" diye karşılık veriyor.

"Neden? Onu sevmiyor ki. Ona bakmaya bile zor dayanıyor. Neden ondan çocuk yapsın ki?"

"Neden çocuk yapıyor?" demek istemedim. Neden umursuyorsun demek istedim, Maverick? Killian'la aranızdaki her şey Dusty Falls'a geri döndüğü ve babanın evinde kız kardeşin kolundayken karşına dikilip nişanlandığını açıkladığı gün sona erdi. Sadece önceden haber verme nezaketini değil, bir açıklamayı da hak ediyordun. İkisini de alamadın. Ve bunları alsaydın bile, yeterince iyi olmazdı. Söylediği hiçbir şey yaptığı şeyi haklı çıkarmaya yetmezdi. Kes şu lanet kabloyu, bebeğim. O buna değmez. Eğer o cadıyla üremek ve bir sürü küçük cadı yaratmak istiyorsa, bu onun bileceği iş, senin değil."

Dudaklarım kıvrılmak istiyor, ben de izin veriyorum. MaryLou'nunkiler de öyle.

Boğazımdan garip bir şekilde kıkırdamaya benzeyen bir ses çıktığında, o da buna eşlik ediyor. Sonra on saniye içinde ikimiz de gülmekten iki büklüm oluyoruz ve gözyaşlarımız yüzümüzden aşağı akıyor.

"Sürü mü?" Kesik nefeslerle soruyorum.

"Evet... bir sürü," diye öyle yüksek bir sesle cevap veriyor ki, lastik gibi bacaklarım beni daha fazla tutamıyor ve kıkırdayarak yere yığılıyorum. Çok geçmeden yanıma oturdu ve nefes nefese kaldık.

"Sanırım bir cadılar meclisini kastediyorsun," diye düzeltiyorum sonunda tekrar oksijen emebildiğimde.

"Coven, brood, gaggle. Hiç fark etmez. Tek hayal ettiğim, ayakkabılardan ziyade çamurluğun duvarına dizilmiş bir grup küçük süpürge sopası."

Bu kıkırdamamızı yeniden başlattı. "Aman Tanrım, çok kötüsün." "Belki de." Gözlerinin altında biriken yaşları siliyor. "Ama sakın bana, bir daha böyle bir şey

aynı şey."

"Yapabilirim," dedim ona. Maalesef yapabilirim.

Son krizim de yatışıyor ve son gülümsemem de kayboluyor. Odada kalan tek ses, benim çılgın düşüncelerimle birlikte zor nefes alış verişlerimiz. MaryLou elini benimkine dolayarak sıkıca tutuyor. İkimiz de birbirimize bakmak için bir hareket yapmıyoruz.

"Seni seviyorum, Maverick. Seni her zaman seveceğim. Her zaman arkanda olacağım. Ama dürüst olmalıyım. Kendini bu duruma soktuğunu görmekten yoruldum. Sende en çok takdir ettiğim şeylerden biri de kimsenin seni üzmesine izin vermemen. O kızı özlüyorum. Başı dik ve orta parmağı yukarıda dolaşan kızı. Burası için küçük bir işletme kredisi almak üzere Des Moines'e giden kızla aynı kız çünkü babasının ismine göre değil, kendi değerlerine göre değerlendirilmek istiyordu. Onun parasını ya da güven fonunu kolaylıkla kullanabilirdiniz ama yapmadınız. Terk edilmiş bir aşık gibi anıların içinde debelenip durduğunu görmek beni üzüyor -hayır, kızdırıyor-. Terk edildin. Aş artık bunu. Daha önce pek çok insan senin yerinde oldu ve sadece hayatta kalmakla kalmayıp gelişti. Penny Lane'i hatırlıyor musun?"

"Beatles tarafından mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Tanrım, hayır. Sen ve eski müziğin. Penny Lane, Honeybrook'ta yaşayan kız?"

Kafamın içinde gözlerimi deviriyorum. "Hayır."

Elini sinek kovalar gibi sallıyor. "Bu önemli değil. Her neyse, önemli olan Penny Lane'in Ludwig Vandenberg ile nişanlı olması. Kilisede yer ayırtmışlardı. Gelinliğini seçmişti. Hatta

Büyükanne Lane'in tören için Louisiana'dan gelmesi için uçak biletlerini aldı. Sonra Penny bir sömestr yurtdışı eğitimi için Londra'ya gitti ve geri döndüğünde Ludwig onu aldatmakla kalmamış, zina yapan kadınla evlenmişti. Peki kiminle evlendiğini biliyor musun Mavs?"

Penny Lane'in Ludwig'inin kiminle evlendiği umurumda bile değil ama oyunu oynuyorum çünkü oynamazsam MaryLou ben evlenene kadar sessiz kalacak. "Kiminle?"

"Kız kardeşi, tabii ki."

Başımı ona doğru çeviriyorum. "Bu saçmalığı uyduruyorsun."

"Değilim," diye kestirip atıyor. "Larry, Penny'nin şimdiki kız arkadaşının erkek kardeşini tanıyor."

Bilinmeyen bir güç kaşlarımı kaldırıyor. "Kız arkadaş mı? Daha yeni bana bir erkekle nişanlandığını söylemedin mi?"

"Evet." Kulak zarımı acıtacak kadar yüksek sesle "p" harfini şapırdatıyor. "Hayat sana limon verdiğinde, limonata yapmazsın. O pantywaister'lar içindir. Hayır, büzüşürsün, emerek kurutursun, sonra da kullanılmış kabuklarını kocaman bir "siktir git" ve daha fazlası için bir jestle hayatın suratına geri fırlatırsın."

Ciddi olduğunu anlamadan önce homurdanıyorum. "Sanırım bunu çoktan yapmış olabilirim." diye itiraf ediyorum.

"Hayır. Yapmadın. Kael'le evlenmenin Killian'a bir orta parmak olduğunu düşünüyorsun ama yanılıyorsun. Herhangi biriyle evlenebilirdin ama Kael'le evlendin. Ve Kael'le evlendin çünkü onu seviyorsun, Maverick. Eğer gerçekten kalbinde ne olduğuna uzun uzun bakarsan, evet, incindin ama incinmenin ve ihanetin altında gerçek aşk yatıyor Mavs. Sadece onu ortaya çıkarmanız gerekiyor. Ve onu doğru kişiye hediye etmelisin.

Bu sefer bir adam. Sana layık biri. Ve bu büyük Shepard kardeş değil. Hiç olmadı."

Gözlerim yaşıyor. Başım omzuna düşene kadar beni çekiştiriyor. Küçükken bazen oyun parkında böyle otururduk. Sırtımızı tuğla duvara yaslardık. Diğer kızların tek istediği olay çıkarmaktı ama MaryLou ve ben... O zaman bile bunu hazmedemezdik. Büyüdüğümüzde dünyayı nasıl fethedeceğimizi planlardık. Elbiseleri, sakızları ve tennies dışında her türlü ayakkabıyı yasaklayacaktık. Bütün taytları yakacaktık. Teneffüsleri iki saat uzatırdık ve sosyal bilgileri keserdik çünkü sosyal bilgiler aptalcaydı. Ve açık havada hayatta kalma dersini zorunlu hale getirirdik. Herkes olta atmayı ve silahın namlusunu doldurmayı bilmeli.

En iyi arkadaşım tekrar konuştuğunda, sesinin titreşimi sözleriyle birlikte içime işliyor. "Killian için her zaman üzülen bir parçan olacak Mavricky ve bu sorun değil. Ama bu tür bir üzüntü yavaş büyüyen bir kanser gibidir. Çok yakında sizi tamamen tüketecek ve içinizdeki tüm iyiliği boğacak. Killian Shepard'ın ruhunu söndürmesine izin verme. O buna değmez."

Biraz sessizlikten sonra onu onaylıyorum. "Biliyorum." Ve bunu biliyorum. Söylediği her şey doğru. Killian'ı sevmeye devam etmek, bir oturuşta koca bir bardak Ben & Jerry's yemeye eşdeğer. Bir kaşık yedikten sonra o boku bir kenara bırakmanız için tüm sebepleri biliyorsunuz ama günahkâr olduğu için ısırik üstüne ısırik atmaktan kendinizi alamıyorsunuz. Sonra boş kaba bakarken kendinizden daha da nefret ediyorsunuz, keşke zamanı geri sarabilseydim diyorsunuz-

bitti. Ben de aynen böyle hissediyorum. Onu hala sevdiğim için kendimden nefret ediyorum ama nedense duramıyorum.

"Ah... burada kimse var mı?" diye sesleniyor bedensiz bir ses. MaryLou ve ben birbirimize bakıyoruz. Bana düz bir gülümseme veriyor ve ikimiz de aynı anda ayağa kalkmadan önce başparmaklarıyla gözyaşlarımı siliyor.

"Evet, neye ihtiyacın var Carol?" Sesimin çatlamadığından ya da titremediğinden gurur duyarak sordum.

Carol'ın bakışları aramızda gidip geldikten sonra, "Burada seni görmek isteyen biri var, Maverick. Meşgul olduğunu söyleyeyim mi?" Yapmak istediğim son şey gülen bir yüz takınmak ve umurumdaymış gibi davranmak ama iş iştir. Kişisel sorunlarımın uğruna kıcımlı yırttığım her şeyi aşağı çekmesine izin veremem.

"Hayır. Hemen geliyorum."

Ön tarafa doğru ilerlerken MaryLou, "Ben burada bitiririm," diyor.

"Teşekkürler."

Ancak kapıdan içeri girdiğimde, beklerken parmaklarını düzenli bir şekilde tezgâha vuran Killian Shepard'ın kızıl tonlarını yakaladığımda adımlarımın ortasında donup kalıyorum. Çenesindeki birkaç günlük büyüme ve gözlerinin altındaki sarkık torbalarla yorgun görünüyor. Ama aynı zamanda çok da iyi. O kadar muhteşem ki, bu çarpıcı adamı her gördüğümde nefesim kesiliyor -ve görünüşe göre beyin hücrelerim-.

Birbirimizi sessizce içimize çekerken midemin çukurunda taşlar dönüyor. The Red Rooster'da yediğimiz küçük eve dönüş yemeğinden bu yana iki hafta geçti. Ben hiç

O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım. Bu hem bir lütuf hem de bir lanet oldu.

Nerede olduğumuza dikkat ederek arkasından baktığımda yalnız olduğunu, yanında karısı olmadığını görüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Sallanan kapının arkamdan kapanmasına izin vererek ters bir şekilde talep ediyorum.

Günlerden Pazartesi, kuşluk vakti. Kahvaltı bittiği ve öğle yemeği için çok erken olduğu için kalabalık az ama işyerimdeki tüm gözlerin bana çevrildiğinin farkındayım. Carol'inki de dahil. Bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum. Dudaklarımı incelttiğimde kritik bir hata yaptığını anlıyor. Beni görmeye gelen "birinin" kayınbiraderim olduğunu söylemeliydi.

Evet. Kayınbirader. Bunu unutma.

Kayınbirader.

Kardeşi

m.

İçinde.

Hukuk.

O sadece sıradan bir kayınbirader. Evet... Ağzını her yere soktuğun biri.

Sikeyim.

Hemen cevap vermeyince tekrar soruyorum, "Killian, neye ihtiyacın vardı? Jilly ile her şey yolunda mı?" Son soruyu o kadar içten sordum ki Akademi Ödülü kazanabilirdim. Bu onun dikkat kesilmesini sağladı. Keşke şu anda dudaklarımı çeviren kendinden memnun gülümsemeyi durdurabilseydim ama yerçekimi bile kaybediyor.

"O iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim." Evet. Katharine Hepburn, tam burada. Parmaklarımın o ağır heykelciğin etrafında

kıvrıldığını neredeyse hissedebiliyorum. "O zaman size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bir an için benim soğukluğum karşısında şaşırmış gibi görünüyor. Ama hemen toparlandı. "Ben, ah... Sizinle bir yemek işi hakkında konuşmak istiyordum."

Yalancı.

Killian Cygne Noir Patisserie'ye tam üç kez ayak bastı. Bir kez açılış gününde kurdele keserken. Kael ve ben nişanlandığımızı açıkladıktan sonraki gün. Bunun ne demek olduğunu tahmin edebilirsin. Ve şimdi.

Burada olmasının bir nedeni var, ama her zamanki gibi bu onunla ilgili.

Görüş alanımın kenarlarından kırmızı sızmaya başlıyor. Ne cüretle buraya gelir ve saçma sapan bir yemek bahanesi uydurur. Bir asistanı olsa bile, o DeSoto İnşaat'ın satış müdürü. Sadece bir değil, iki asistanı var.

"Tamam." Oyun oynuyorum. "Pedimi alayım." Önlüğümün cebinde bir tane var ama kendimi toparlamak için sırtımı ona dönüyorum. Çekmeceyi açıp bir kalem ve kâğıt alırken hareketlerim sarsıntılı ve sinirli. Arkamı döndüğümde, ön pencerenin yanındaki köşede bir masaya doğru ilerlerken ona bakmıyorum. Bu sahte düzeni mümkün olduğunca halka açık tutmalıyım.

"Daha özel konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye alçak sesle soruyor karşımdaki sandalyeye otururken. Bizimle yakından ilgilenen üç kişilik Q-tips masasına bakarak onlara megawatt gücünde bir gülümseme fırlattıktan sonra bakışlarını tekrar bana çeviriyor. Bayıldıklarını duyduğumda gözlerimi deviriyorum. Hainler.

"Neden? Kruvasan ya da kiş sipariş etmenin çok gizli bir yem olduğunu bilmiyordum."

Tek cevabı iç çekmek olur. Ağır bir şekilde.

Kalemimi tam kâğıdın üzerine koyuyorum, ona bakıyorum, umarım denediğim boş bakışı yakalayabilirim ve bekliyorum. Eğer oyun oynamak istiyorsa, getirsin. Tam o anda onunla işimin bittiğine karar verdim. Yalanlarıyla işim bitti. Ben onun ayakkabı bağlarına tutunurken beni peşinden sürüklüyor, bu süreçte kendimi kirletiyor ve gururumu ayaklar altına alıyor.

Daha fazlasını hak ediyorum. Ondan. Benden.

Benim için. "Seninle geçen gece hakkında konuşmak istiyorum." Ama ben istemiyorum.

"Yani yemek siparişiniz yok, öyle mi?" Kibarca sordum.

Korunuyor. Anlık bir şey ama tek ihtiyacım olan bu. Yalan söylediğini biliyordum. "Evet, ama..." Cümlesinin dağılmasına izin veriyor, ona davranış şeklimden dolayı kafası karışmış görünüyor.

Boynumdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettiğimde gözlerim kaldırıma kayıyor. Harika. Bana bakan Hamhock ve bir arkadaşından başkası değil. Mitzi's Nails and Tanning'in önünde duruyorlar ve Hamhock bir yandan gevezelik ederken bir yandan da bize doğru işaret ediyor.

Yüzlerindeki küçümsemeyi buradan görebiliyorum.

Yanlış bir şey yapmamam önemli değil. Onun bana gelmiş olması önemli değil, tam tersi. Herkesin görebileceği bir yerde olmamızın, arka taraftaki gül ağaçlarının arkasına saklanmamış olmamızın bile bir önemi yok. Söylentilerin gerçeğe ihtiyacı yoktur; onlara güç verecek tek bir damla suya ihtiyaçları vardır.

Yargılayıcı seyircilerimizi unutarak dikkatimi tekrar Killian'a veriyorum. Bu işi ne kadar çabuk bitirirsem o

kadar iyi.

"O zaman neden buna başlamıyoruz?" "Mavs-"

"Şimdi zamanı değil, Killian," diye fısıldıyorum gür bir sesle. "Ve kesinlikle yeri de değil." Ses tonumu birkaç kademe yükselterek, iş adamı edasıyla sözümü bitiriyorum. "Şimdi... bana etkinliğin türünü ve kişi sayısını söyleyebilirsen, sana seçenekler hakkında bazı fikirler verebilirim."

Yüzünde beliren teslim olmuş ifade beni neredeyse kötü hissettiriyor.

Neredeyse.

MaryLou çok haklı. Bana yaptığı şey için yeterince iyi bir sebep yok. Ona güvenmiştim ve o bunu yıkmakla kalmadı... her şeyi mahvetti. Temelli olarak. Bugün Jilly'yi terk etse, önümde diz çöküp af dilese bile bunu yapabileceğimden emin değilim. Ya da artık bunu istediğimden.

Hayatımın çoğunu bu adamın hasretini çekerek geçirdim. Ve bakın beni nereye getirdi. Katı, kirli bir öfke ve acı kütlesiyim. Sebepleri ne olursa olsun, aşık olmadığım biriyle evlendiğim için ondan daha iyi değilim. Aslında birçok açıdan daha kötüyüm çünkü ben Kael'i gerçekten seviyorum ve Killian çocukken bile Jilly'ye sadece tahammül etti.

Bu biraz zaman alabilir. Hatta yıllar. Ama şimdi ve burada Killian Shepard'ı ruhumdan söküp atacağıma yemin ediyorum. Canım çok yanacak. Tökezleyeceğim. Düşeceğim. Düştüğümde ellerimin ve dizlerimin derisi yüzülecek. Sonra kendimi toparlayacağım, tozumu alacağım ve tekrar deneyeceğim. Killian'ın üzerimdeki görünmez etkisini sonsuza dek kırmaya hiç bu kadar kararlı olmamıştım.

Kendim için yapacağım ama daha çok yeni kocam için yapacağım.

Kael benim her şeyimi hak ediyor, yarım bir kadını değil.

chapter SEVEN

fifteen years ago

Kael

A İki ay sonra, nihayet Maverick DeSoto'nun küçük gizli saklanma yerini keşfettim. O kaçıyordu Son zamanlarda beni daha fazla. Tek kelime etmeden saatlerce ortadan kayboluyor.

Tekrar ortaya çıktığında, nereye gittiğini soracağım. Kaçıyor. Ben sinirlenirim. Ayaklarını sürüyerek gider. Arkasından bağırırım. Bir gün sonra beni affeder ve normale döneriz. Ta ki her şey tekrar olana kadar.

Bundan bıktım
usandım. Beni terk
etmesinden.

Gizlilik.

Kavga. Bu biz değiliz.

Bugün onu takip ediyorum. Bir çeşit düzen geliştirdi. Bunun farkında olduğunu bile sanmıyorum. Ama ben farkındayım.

Her salı sabahı kalkıp ortadan kaybolur. Cumaları da öyle. Bazen de cumartesi, öğleden sonraya kadar onu göremiyorum. Bu beni gerçekten kızdırıyor.

Tastie's yılın tam üç ayı açıktır. Haziran, Temmuz ve Ağustos. Pazar günleri kapalıdır çünkü sahibi "Tanrı'nın gününde" çalışmıyor. Cumartesi günleri de sadece öğlene kadar açıktır. Geçtiğimiz üç yaz boyunca, her Cumartesi sabahı Mavs ve ben kasabaya doğru yarım mil yürür, bir portatif tuvaletten daha büyük olmayan kabinin dışında uzun bir sıra bekler ve eski, karmaşık makinenin gözlerimizin önünde taze çörek delikleri açmasını izlerdik. Sıra bize geldiğinde, her birimiz Bay Higgins'e iki çeyreklik uzatıyoruz. O da dişlek gülümsemesiyle kızarmış hamur toplarını tarçın ve şekerle çalkaladıktan sonra çantalarımızı fazladan dolduruyor.

Eve dönerken Killian ve Jilly'ye her zaman onlara da biraz ayıracağımıza söz vererek karnımızı doyuruyoruz. Asla vermeyiz. İkimiz de eğer isterlerse bizimle birlikte yürüyebileceklerini düşünüyoruz. Ama istemiyorlar.

Tastie's, Dusty Falls'ta yaz mevsiminin vazgeçilmezidir. Gelenek. Ve Mavs bunu bir açıklama bile yapmadan bozuyor. Son iki cumartesiye Tastie's donut hole yemeden geçirdim ve artık huysuzlanmaya başladım. Haftalık ritüelimizden vazgeçmesini gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu öğrenmem gerekiyor. Ve doğrusu, sakladığı şeyi paylaşmaması beni biraz incitiyor. Biz her şeyi paylaşırız.

Bu sabah şafak sökerken kendimi DeSoto'nun kulübesinin arkasına park ettim ve beklemeye başladım. Hala çimenlere yapışan çiğ, koşu çoraplarımın üst kısımlarını ıslatmıştı ama sıcak ve nem çoktan etkisini gösterdiğinden kendimi iyi hissediyordum.

Ne kadar beklediğimden emin değilim. Belki bir saat. Sonra onu garajın yan kapısından çıkarken gördüm. Uzun, siyah saçlarını şık bir at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı ve üzerinde her zamanki kesik jean şortu ve bizim yaptığımız DeSheps tişörtlerinden biri vardı. Üzerinde bir sırt çantası vardı ve içinde ne olduğunu merak ettim.

Yalnız olduğundan emin olmak için etrafına bakınmasını izledim. Yalnız olduğuna kanaat getirdiğinde, iki arsamız arasındaki araziye boydan boya kaplayan ağaçlar küçük bedenini yutana kadar arka bahçenin açık düzlüğünde koştu.

Ayağı orman zeminine değdiği anda peşinden gidiyorum. Mesafemi koruyorum tabii ki. Onu ürkütmek istemiyorum. Daha çok onu kızdırmak istemiyorum. Onu havai fişek gibi patlatmak için fazla bir şey gerekmiyor. İzlemesi eğlenceli ve bunu birçok kez bilerek yapıyorum, ama beni şimdi fark ederse, ne saklamaya çalıştığını asla bulamayabilirim. Arada bir arkasına bakıyor ama ağaçlar o kadar sık ki, beni fark etmeden önce birinin arkasına saklanmak çok kolay.

Saatler gibi görünen bir süre boyunca, devrilmiş, çürümüş kütüklerin üzerinden ve iki yüz yıllık meşelerin etrafından dolanarak, bunaltıcı, durgun, yemyeşil korunun derinliklerine doğru ilerliyoruz. Bu ormana birçok kez gelmiştik. Keşfediyorduk. Çubuktan kaleler inşa ettik. Vahşi yaşamı izledik. Mezarlıktaki Hayalet ya da sadece saklambaç oynadık. Sanırım sadece çocuk olmak. Ben de en az onun kadar seviyorum. Neredeyse Maverick kadar iyi biliyorum. Ama sadece bir yere kadar gidebiliyoruz çünkü buralarda geçmemeniz gereken görünmez bir çizgi var.

DeSoto ve Shepard'ın mülkleri, bizim ikisinden daha fazla araziye sahip münzevi bir adam olan İhtiyar Riley'nin mülkleriyle karşı karşıya.

aileler birleşti. Güney Iowa'da bir efsanedir. Yunan tanrıları gibi, sadece İhtiyar Riley efsanevi güzellikte bir adam değil. Markell Sundry'den çıktığında onu kasabada bir kez görmüştüm. Korkunçtu. Dağınık, dağınık saçları ve göbek deliğine kadar inen kırlaşmış sakalıyla bir dağ adamına benziyordu. Flanel gömleği yırtık pırtıktı ve altına giydiği tişörtün beyaz olması gerekiyordu. Sanırım. Kot pantolonunda delikler vardı ve modaya uygun değildi. Pis kokusunu sokağın karşısından alabildiğime emindim. Annem hayal gördüğümü söyleyerek beni azarladı.

Ancak her folklorda olduğu gibi, hikayeler çoğalır ve tamamen zorlama olana kadar büyür. Mesela logosunda elma olan şu büyük bilgisayar şirketinin sahibi olan adamdan daha zengin olduğu söyleniyor. Ya da hükümete güvenmediği için sahip olduğu her mobilya parçasının beşlik ve onluklarla dolu olması gibi. Söylendiğine göre başboş kedi ve köpekleri spor olsun diye vuruyor ve onları bir toprak yığınının altına gömüyor ve altına sakladığı her ceset için yeni bir taş ekliyor. Sanırım o yığının üzerinde binlerce taş var. İlk elden hiç görmedim. Ayrıca farelerin dişlerinden kolyeler yaptığının ve düzenli olarak voodoo yaptığının duydum. Daha yüzlerce saçma hikaye var.

Ancak en yaygın söylenti, tüm sınırını çalıların ve toprağın altına gömülü tuzaklarla kapladığı ve böylece tespit edilemeyecekleri yönünde. Bazıları bunların bacağınızı havaya uçuracak patlayıcılar olduğunu söylüyor. Diğerleri ise dişleri jilet gibi keskin olan ev yapımı tuzaklar olduğunu söylüyor.

Sen bir şey hissetmeden önce bileğini ikiye ayırmış. Bazıları da tüm arsasının etrafına vudu büyüü yaptığını söylüyor.

Belki de sadece söylentiydi. Belki de değillerdi. Ama herkesin bildiğı bir şey vardı ki o da İhtiyar Riley'nin arazisine ayak tırnağınızı bile soksanız bunu öğrenir ve ölmüş sayılırdınız.

Küçük sığınağımızda bulunduğumuz onca zaman boyunca Mavs ve ben o hayali çizgiyi bir kez bile geçmedik. Bu fikri aklımızdan geçirdik ama her ikimiz de korkup vazgeçtik.

Yani şu anda bilinmeyen bir bölgeye doğru ilerliyoruz. -İhtiyar Riley'nin arazisi beni çok korkutuyor. Yalan söylemeyeceğim. Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe midem daha çok kabarıyor ve daha çok endişeleniyorum. Attığım her adımda, bir saniye sonra acının içimi parçalayacağından eminim. Geri dönmeyi her şeyden çok istiyorum ama Maverick'i kaybetmek istemiyorum, bu yüzden ilerliyorum.

Yaptığı şey bu muydu? Hayatını riske atmak mı? İhtiyar Riley bizi yakalarsa, kim bilir neler yapar. Tek bildiğim, bir tüfek namlusunun ucunda, yüzümün yarısı havaya uçmuş bir halde, yaprak dökmeyen bir çınarın altındaki isimsiz bir mezarda ölmek istemediğim. Mavs'in de öyle olmasını istemiyorum. Gideceğimiz yere varır varmaz, Maverick DeSoto'ya ağzının payını vereceğim.

Bir kez daha, ona bakacak birine ihtiyacı olduğunu kanıtlıyor. Dikkatsiz, umursamaz kız. Tüm beyzbol kartı koleksiyonum ve hatta değerli, resmi imzalı Ken Griffey, Jr. kartım üzerine bahse girerim ki ailesinin onun nereye kaçtığından haberi yok. Babası çılgına dönerdi. Kızlarına karşı çok korumacıdır.

ve benden bir gözümü Mavs'in etrafında sürekli açık tutmamı istedi. Buna ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tıpkı bana güvenebileceğini bildiği gibi.

Bu işkencenin ne zaman biteceğini merak ederek nefes almaya çalışıyorum. Nemden ıslanmış gibi hissettiğim ciğerlerimi yakıyor. Hiç esinti olmayan bu orman kesinlikle boğucu. Ağzım kurudu ve midem gurulduyor. Bu kadar uzun süre yürüyeceğimizi bilseydim, yanıma bir şişe su ve yiyecek bir şeyler alırdım. Acaba çantasında yiyecek bir şey var mı?

İleride, ağaçların onu tükürdüğünü görüyorum. Onu kaybetmemek için hızımı artırıyorum çünkü kendimi kilitli bulduğum bu ahşap hapishanenin diğer tarafında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de yetişmem birkaç dakika daha sürüyor. Tüm bu süre boyunca kelimeleri kafamda çalışıyorum, konuşmam artık mükemmelleşti. Önce kulağını çekeceğim; sonra gerekirse onu omzumun üzerinden atacağım. Ve fark edilmeden önce olabildiğince hızlı bir şekilde buradan kaçacağız.

Ona o kadar öfkeliyim ki titriyorum. Ağzım açık; öfkeli kelimelerim uçmaya hazır. Ama şimdi...

Şimdi, terden sıırıslıklam olmuş tişörtüm üzerime boya gibi yapışmış ve ağzım tükürüksüzlükten büzüşmüşken, ağaçların örtüsünde durup sadece izliyorum, kelimeler dilimde ölü.

Hayretle bakıyorum.

Çimenli, aşırı büyümüş bir tarlanın tam ortasında, şimdiye kadar gördüğüm en muhteşem, kristal berraklığında mavi göl var. O kadar da büyük değil. Yerel yüzme havuzumuzda birkaç tur atmam için gereken sürede yüzerek geçebilirim.

Salkım söğütler ve uzun, dalgalı otlar kenarlardan yükseliyor ve buraya huzurlu, تنها bir hava veriyor. Kurbağaların vıraklamalarını duyunca uzak köşede düzinelerce zambak yastığı görüyorum. Bu cennet hiçliğin ortasında yersiz gibi görünüyor, ama yine de... değil.

Mavs'in taktığı sırt çantasını görüyorum, şimdi açık, dikkatsizce yere atılmış. Kayışlar suyun içinde sallanıyor ve kenarda küçük dalgalanmalara neden oluyor. Ama beni bu keşfedilmemiş cennetin etkileyici görüntüsünden daha çok büyüleyen şey Mavs'in kendisi.

Suyun ortasından, çimenli kıyıdan sadece iki metre içeriye doğru uzanan dev, yassı bir kayanın üzerine diz çökmüş. Kıkırdayıp cıvıldayarak suyun üzerine tehlikeli bir şekilde eğiliyor ve iki güzel beyaz kuğuya gelişigüzel parçalanmış ekmek parçaları atıyor. Onlar da açgözlülükle yutuyor.

Gülümsemesi yüzünü tam anlamıyla ikiye ayırıyor. Göz kamaştırıcı. Nefes kesici.

Nefes kesici.

Kuğular -belli ki eşler- onun etrafını sarmış, daha fazlasını bekliyorlar. Gülüşü onları kendine çekiyor. Yemekten olduğunu sanmıyorum. Bence ondan. O bir mıknaş. İnsanlar üzerinde nasıl bir güce sahip olduğunu bilmiyor. Benim üzerimde. Kuğular onun etrafında rahat görünüyorlar. Sanki onu tanıyorlar. Gerçek onu. Benim tanıdığım gibi.

Uzun dakikalar boyunca öylece bakıyorum. O şarkı söylüyor. Onlarla konuşuyor. Onlara isim bile verdi. Onu hiç bu kadar mutlu ve rahat görmemiştim. Ben on dört yaşındayım, o ise sadece on bir. Biliyorum, önümde aklımın alamayacağı maceralarla dolu bir hayat var. Ama ben dururken

Burada gözlerimde yıldızlar ve kalbimde merakla, kaç kişiyle tanıştığımın ya da kaç kızın dikkatimi çektiğinin hiçbir önemi olmadığını şüpheyi yer bırakmayacak şekilde biliyorum...

Her zaman ona geri döneceğim. Her zaman ona çekileceğim.

Kuğum.

Şimdi

anlıyorum.

Mavs her zaman kendini bir yabancı gibi hissetmiştir. Kız kardeşi ya da ailesinin istediği gibi kız gibi bir kız değildir. Oyuncak bebeklere dokunmaktansa balık tutmayı ve avlanmayı tercih eder. Daha altı yaşındayken Jilly'nin Barbie'lerinin her birinin kafasını koparmış - saçlarını kafalarına kadar kestikten sonra. Bu yüzden başı büyük belaya girdi. Yırtık kotlar ve bol eski tişörtler içinde annesinin ona aldığı pahalı tişörtlerden daha rahat. Yapabilse her dakikasını dışarıda geçirirdi. Yıldızların altında sadece bir uyku tulumuyla kamp yapar, çadıra gerek yoktur.

Şimdi, burada, gözlerindeki parıltıdan elli metre öteden bile görebiliyorum, İhtiyar Riley'nin gazabını göze almaya hazır çünkü o söylemese bile, onun kendi ortamında olduğunu söyleyebilirim. Sonunda yargılamadan sadece kendisi olabileceğini hissettiği tek yeri bulmuştu.

Ama henüz anlamadığı şey, o yerin her zaman onun olduğu.

Hep öyle
olacak. Benimle
birlikte.

"Hey, bebeğim."

"Merhaba," diye sesleniyorum omzumun üzerinden.

Sesi yanağımın üzerinden fısıldamadan önce kapı çarpıyor. "Burada canlı canlı yenmiyor musun?" Dudakları usulca tenime konuyor. Sanki uzun ve zor bir günün ardından beni içine çekiyormuş ve ben de kumları yatıştırabilecek tek merhemmişim gibi dudaklarını öylece bırakıyor. Ellerini çekene kadar sadece bu duyguya odaklanıyorum ve başka hiçbir şeye odaklanmıyorum. Bunu yaptığında, biraz üzülüyorum. Onları geri istiyorum.

"Biraz," diye cevap veriyorum, az önce kalçamdan bir şişe dolusu kan alan birini tokatlayarak.

Sivrisinekler bu yıl korkunç. İlkbaharda normalde aldığımız yağmurun iki katından fazla yağmur aldık. Tarlalar

haftalarca durgun su vardı, bu sadece ekinlerin ekilmesinde gecikmelere neden olmakla kalmadı, aynı zamanda yumruk büyüklüğündeki sivrisinekler için mükemmel bir üreme alanı oldu. İlçe, sivrisinekleri kontrol altına almak için en kötü noktalardan bazılarını organofosfat böcek ilacıyla ilaçlamak istedi, ancak sadece çiftçiler değil, "çocuklarının beş yıl içinde içme suyumuza karışacak kimyasallar nedeniyle kanser olmasını istemeyen" bir grup anne tarafından da büyük bir muhalefetle karşılaştılar.

Benim düşüncem hepimiz bir şeylerden öleceğiz, o yüzden şu piçleri ilaçlayın ki kalan az zamanımızda açık havanın tadını çıkarabilelim. Ama sonuçta yapmadılar. On dakikadır dışarıdayım ve yarım düzine ısırık aldım.

"MaryLou'nun bahsettiği şu yeni organik kovucuyu denedim." Ben deneyene kadar susmadı.

"Öyle mi?" O chuckles olarak I shoo başka bir uçan, kan emici şeytanı uzaklaştırdı. "Senin için nasıl gidiyor?"

Kocama bakmak için boynumu eğiyorum ve bana doğru parlayan hayranlık karşısında adeta eriyorum. Gözlerimin biraz yanmasına neden oluyor. Kael elimi tutup gülümseyen dudaklarına götürüyor ve ben "Kansere neden olan deet'e geri dönüyorum" diyorum.

Yanağımı öpmeden önce kahkahalarla gülüyor ve "Annen bugün ofisime uğradı" diyor.

İnledim. Tabii ki öyle yaptı. Benden istediğini alamayınca doğruca Kael'e gidiyor. Son iki haftadır ondan kaçıyorum. Ne istediğini biliyorum ve bu düşünceyi midem kaldırmıyor.

Killian'ın beni fırında ziyaret etmesinin üzerinden üç hafta geçti. Jilly her zamanki gibi beni görmezden geliyor.

Bir şeyler. Peki ya annem? Ya dördümüz birlikteyken aramızdaki gerilimi hissedemiyor ya da hiç umursamıyor. Ben ikincisine oy verirdim. Bu yüzden Jilly'nin küçük açıklamasını kutlamak için bir aile yemeği yapmak istediğim son şey.

"Dur tahmin edeyim. Maverick'e ulaşmaya çalışıyordum. Her zamanki gibi beni görmezden geliyor. Belki sen onu ikna edebilirsin diye düşündüm. Sen her zaman yaparsın," diyerek annemle alay ediyorum.

Kolaylıkla yanımdaki koltuğa kaydı. Hâlâ pantolonunu giymiş, düğmelerini iliklemiş ve kravatını çözmüş. Sıcaktan ölüyor olmalı.

"Konuşmamızın özeti sayılır."

Sessiz kalıyorum. Bahçeden gelen hızlı bir sarı ışık dikkatimi çekiyor. Baktığımda gitmişti. Sonra biraz solda tekrar beliriyor.

Ateşböcekleri. Ateşböceklerine bayılırım. Çocukken kavanozlar dolusu yakalardım. Sonra ertesi gün onları serbest bıraktırdım çünkü onlar yavaş yavaş ölürken yaşamak bana kötü gelirdi.

"Onu sonsuza dek görmezden gelemezsin Mavs. Gitmemiz gerek."

"İstemiyorum." Kahretsin, eklemek istiyorum ama yapmıyorum. Eklersem şımarık bir velet gibi görüneceğim.

"Bu annen için önemli, Swan," diyor.

Cevap vermeden önce bir süre daha ateş böceklerinin çiftleşme çağrılarını diğerlerine iletmelerini izliyorum. Vivian DeSoto amacına ulaştı. Veriyorum. Kael onun tarafında ve ben de Kael'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Son birkaç haftadır aramız iyiydi. İlk kez gerçekten denediğimi hissediyorum. "Ne zaman?"

"Pazar günü."

Başımı ona doğru çevirip usulca gülümsüyorum. Yine de içimde bir endişe var. Henüz Killian'ı tekrar görmeye hazır olduğumu sanmıyorum. Biraz daha zamana ihtiyacım var. Bu lanet kordon o kadar kalın ki, onu çiğnemek için bir petrol matkabına ihtiyacım var. Belki de Teksas'a taşınmalıyız. "Tamam. Eğer istediğin buysa."

"Bence güzel olacak."

"Güzel mi?" Kaşlar çatılır. Ailemle akşam yemeği güzelin tam tersi. Babamın, eğer geri dönersem bir gün DSC'yi nasıl yönetebileceğimi anlatmasını dinlemek zorunda kalacağım. Gerçi annemden daha nazik davranacak ve bütün gün ekmek pişirmekten daha iyi olduğumu söyleyecek. Ve ben de kız kardeşim için mutluymuşum gibi davranmak zorunda kalacağım.

"İyi. Katlanılabilir. Ailemi de davet etmek istiyorlar."

"Gerçekten mi?" Bunu bir ifade olarak kullandım ama daha çok bir soruydu. DeSoto'lar ve Shepard'lar bir zamanlar ayrılmaz bir ikiliydi. Birlikte çalışırlardı. Birlikte tatil yaparlardı. Hafta sonlarını birlikte geçirdiler. İkimizin de annesi kilisede ve sayısını unuttuğum kadar çok komitede aktifti.

Arnie Shepard birkaç yıl önce emekli olduktan sonra da birbirlerinden uzaklaştılar. Arnie ve Eilish Shepard yılın yarısını Florida'daki emeklilik evlerinde geçirmeye başladılar ve evde olduklarında da her zaman yapacak başka bir işleri varmış gibi görünüyordu. Annem ve babam için üzülüyorum. Sanki otuz yıllık en iyi arkadaşlarını kaybetmiş gibiler. "Henüz döndüklerini bilmiyordum."

"Cumartesi dönüyorlar." Mutlu görünüyor.

Her ailenin sorunları vardır. Shepard'lar da farklı değil. Babasıyla olan ilişkisi gergin.

Son birkaç yıldır, her ne kadar bu konuda fazla konuşmasa da. Ama Kael annesini daha önce hiç görmediğim kadar çok seviyor. Uzun süre yokluğundan nefret eder.

"Güzel. Onları görmek için sabırsızlanıyorum." Zaten Kael'in ailesinin yanında kendimi her zaman kendi ailemden daha rahat hissetmişimdir. Şımarık İrlandalı kızıl saçlı Eilish beni kızı gibi sever. Beni kim olduğum ve ne yapmak istediğim için kabul ediyor. Gelecek hafta ondan bir telefon alacağımı biliyorum. Ona bir kutu ekler ve kruvasan getirmem için ısrar edecek. Sonra o meşhur ağır ateşte kavrulmuş sığır konservesini yapacak, bir yığın da İrlanda usulü patatesli kek olan boxty yapacak ve biz de çardakta oturup karbonhidratlara boğulacağız. Annem on iki yıldır karbonhidrata dokunmadı.

"Onu sen mi aramak istersin yoksa ben mi arayayım?"

Karnım şişene kadar nefes alıyorum. Sonra acele etmeden üflüyorum. "Yapacağım. Pazar gününden önce kıcımlı yırtacağım."

Kael kıkırdıyor. Bir sivrisineği daha tokatladığımda, "Böcek spreyi ve birkaç bira getirmemi ister misin?" diye soruyor.

"Tabii. Kulağa harika geliyor."

Beş dakika sonra arka verandamıza döndüğünde üzerinde bol siyah bir spor şortundan başka bir şey yoktu. Bir elinde iki şişe Michelob Ultra, diğerinde böcek spreyi.

Biraları iki Adirondack sandalyemizin arasındaki beyaz badanalı ahşap masaya bırakıyor ama henüz açmıyor. Sonra kendine kovucu sprey sıkmaya başlıyor, ellerini değiştirip diğerini yapmadan önce buğuyu yavaşça bir kolunun üzerinde gezdiriyor. Arkama yaslanıp izliyorum

Bir uyluğundan aşığıya doğıru inmeden önce gövdesini cömertçe kaplarken.

Birçok yönden Killian'a benziyor ama bu y ö n l e r i n sadece yüzeysel olduğunu fark ediyorum.

İkisi de aynı kare çene hattını ve yontulmuş elmacık kemiklerini paylaşıyor. Göz renkleri sadece bir ya da iki ton farklı, Kael'inki daha açık, ama saç renkleri aynı. Kael, Killian'dan birkaç santim daha uzun. Killian biraz daha iri yapılyken o daha zayıf. Ama Killian'ın acımasız olduğu yerde Kael şefkatli.

Kael dışa dönük ve konuşkan, Killian ise daha çekingen. Kael'in eğlenceyi seven kişiliğine karşı o ciddi. Ve Killian'ın kendisi için her şeyi yapabileceğı yerde, Kael benim için her şeyi yapar.

Beni gölüme kadar takip ettiğı günü düşünüyorum. İhtiyar Riley'nin gölüydü ama ben onu hemen benim gölüm olarak düşündüm. Aramızda bir anlaşma vardı, İhtiyar Riley ve ben. Herkesin yarattığı gibi bir canavar değildi. Karısı on yıl önce ölmüş, yalnız ve yaşlı bir adamdı sadece.

Bir gün ormanda ona rastladığımda nefes alamadım. Miyavlayan bir hayvanın üzerine eğilmişti ve bir an için kasabada onun hakkında çıkan tüm söylentilerin doğru olduğunu düşündüm. Kesmekte olduğu hayvanla birlikte benim de öldüğümünden emindim. Ama sonra gözlerimiz birleşti ve söylentilerin hiçbirine inanılmayacağını anladım. Yasadışı bir av tuzağına yakalanmış yavru bir kızıl tilkiyi kurtarmasına yardım etmem için bana işaret etti.

Meğer İhtiyar Riley, ya da benim ona William dememi istediğı gibi, hayvanlara en az benim kadar saygı duyan, tuhaf, yanlış anlaşılmış, sevimli bir adammış. O tilkiyi evine götürdü ve serbest bırakmadan önce onu sağlığına kavuşturdu.

tekrar. Sonra bana gölünü gösterdi. Ölmüş karısı Lilly'nin dışında gölü bilen tek kişinin ben olduğumu söyledi ama bu tam olarak doğru değildi.

Kael o gün, yani beni takip ettiği gün, gizlilik konusunda iyi iş çıkardığını düşünüyordu. Onu kulübenin arkasında beni beklerken fark etmişim bile. Onu atlatmaya çalışmayı düşündüm. Yapabilirdim ama yapmadım. Nasıl olsa öğrenmesinin an meselesi olduğunu biliyordum.

Yol boyunca kendi kendime güldüm. Sanki arkamda bir fil sürüsü yürüyor gibiydi. Sağırın onu gözden kaçırabileceğini sanmıyorum. Göle vardığımızda, yaprakların ve çalılarının arkasında güvenli bir yerde durup beni izlediğini biliyordum. Hiç dışarı çıkmadı. Ben gitmeye hazır olana kadar sabretti ve beni takip etti. O günden hiç bahsetmedi. Ama o noktaya her gittiğimde, onun orada olduğunu hissettim... takip ettiğini... beni koruduğunu, sanırım. Sanki paylaşmaya hazır olmadığımı biliyor gibiydi. Bunu sorun etmiyordu, bu da çok takdir ettiğim bir şeydi.

Ertesi yaz bisikletle giderken bacağımı kurdım. Yatalak değildim ama özel cennetime gitmek için gereken bir kilometrelik yolu kesinlikle yürüyemiyordum. Ağladım, ağladım ve herkes bunun acı çektiğim için olduğunu düşündü. Öyleydim ama acı bacağımda değil, kalbimdeydi. Gerçek nedeni sadece Kael biliyordu.

Charlotte yumurtlamıştı. Dokuz tane. Ve ben kaza geçirdiğimde yumurtadan çıkmak üzereydiler.

Kael tek kelime etmedi. Ama iki gün sonra elinde fotoğraflarla geri geldi. Sonra, ben sormadan, o yaz her gün yumurtaları kontrol etmek için gölüme gitti ve yumurtadan çıktıklarında rapor verdi. Ve Old ile birlikte

Man Riley, yırtıcılara karşı en savunmasız oldukları dönemde yavruları korumaya çalışarak yuvanın etrafına koruyucu çitler inşa etti. Sonunda dokuz yavrudan sadece ikisi hayatta kalabildi. Ama Kael onlara göz kulak olmasaydı hiçbirinin başarabileceğinden emin değilim.

Yıllar boyunca, tıpkı bunun gibi sayısız özverili nezaket eylemi oldu. Ve sanırım ben bunları hafife aldım. Kael Shepard beni başka hiçbir erkeğin sevmediği kadar seviyor. Killian bile. Özellikle Killian.

Hiç göremedim çünkü başka birinin aurası beni kör ediyordu.

Şimdi, bacaklarının arkasını toplamak için verdiği mücadeleyi izlerken, yardım teklif etmem gerektiğini biliyorum ama etmiyorum. Oturduğum yerde donup kaldım, onun ham erkekliği karşısında ağzım açık kaldı. Güzellik ve zarafetle hareket edişini, bronzlaşmış teninin altındaki gergin kaslarının akışkanlığını hayretle izliyorum. Ağzım biraz sulandı. Bira için olduğunu sanmıyorum.

Sonra uzun zaman önce yapmam gereken bir şeyi yaptım. Sadece sekiz ay önce Kael Shepard ile gerçek bir "randevuya" evet dediğim ilk andan itibaren.

Arkadaş şapkamı çıkarıp yerine bir kadın şapkası takıyorum.

Ve bunu yaptığımda... yirmi altı yıl boyunca başka bir adam tarafından kapatılmış olan kapıyı açtığımda ve ona tamamen yeni bir gözle baktığımda, gördüklerim beni hayrete düşürüyor. Aslında beni uçuruyor.

Vücudum aniden zayıf ve muhtaç hissediyor.

Karnım cızırdamaya başladı ve bunun nedeni bugün havanın neredeyse doksan derece olması değil.

Kael yüzünden.

Sanki kocamı ilk kez gerçekten olduğu gibi eşsiz bir erkek olarak görüyorum.

O çok güzel. Dürüst olmak gerekirse, dizlerimi titretecek kadar güzel. Kas dergilerinde gördüğünüz adamlar gibi kaslı değil. Kalçaları güçlü ama zayıf. Cildi yaz ışınlarının sağlıklı ışıltısını taşıyor. Aşk romanı yazarlarının yazdığı gibi karın kasları yok. Yine de belirgin ve gergin etinin hemen altında yatan kasların ana hatlarını kolayca görebiliyorum.

Kolunu başının üzerine getirip sırtını toplamaya çalışırken karnı esniyor ve pazusu şişiyor. Bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü aniden bana bakıyor ve baktıkça sırtıışı daha da büyüyor.

"Ne?" Ona nefesim kesilmiş gibi soruyorum.

Bu bana bir kıkırdama kazandırdı. Daha çok uzaktan gelen bir motosikletin seksi gürültüsüne benziyor. "Bana bu şekilde bakman hoşuma gidiyor, Swan."

Şu lakap. Lanet olsun, her söylediğinde daha da seksi oluyor, beni çıplak istediğı anlamına geliyor.

"Öyle mi? Nasıl yani?" Başımı sonuna kadar arkaya yaslayıp sandalyeme yaslıyorum. Bacaklarımı Hint usulü çaprazlayarak yukarı kaldırıyorum. Üzerimde başka bir güneş elbisesi olduğı için, oturuş şeklim Kael'in külotumu net bir şekilde görmesini sağlıyor. Bunlar çıplak ve zararsız günlük iç çamaşırları, ama fırtına bulutlarının gözlerini kaplamasına bakarak kasıksız bir çift dantel giydiğimi düşünebilirsiniz. Beni daha da azdırdıklarını, daha da ıslattıklarını hissediyorum. Sanırım o da bunu görüyor, çünkü bakışlarının sanki bir pazar gezintisine çıkmış gibi yavaşça vücudumda gezinmesine izin veriyor.

Duruyor. Göğüslerimde kalıyor. Bir...iki...üç vuruş. Şimdi onlar da ağrıyor. Vuruş. Meme uçlarım ince pamuklu malzemeye karşı aşırı hassas. Her bir ipliği hissettiğime yemin edebilirim. Dilim artık kuru olan dudaklarımı nemlendirmek için dışarı çıkıyor. O da buna odaklanıyor ve sertçe yutkunuyor. Adem elması birkaç kez aşağı yukarı sallanıyor.

Bunun beni ne kadar heyecanlandırıldığını nasıl fark etmedim?

Gözlerimiz nihayet yeniden birleştğinde, aramızda farklı, yeni bir şey kıvılcımlanıyor. Bizi ayıran üç metrelik mesafeden arzusunun sıcaklığını hissetmesem bile, şortunun içine kurulan altı kişilik çadırdan bunu kesinlikle görürdüm.

"Sana ne şekilde bakıyorum?" Tekrar soruyorum, gözlerimin şimdi beni zorluyor gibi görünen sertliğe kasıtlı olarak düşmesine izin veriyorum.

Metal kutunun ayaklarının altındaki ahşapla buluşurken çıkardığı ses beni korkutmuyor bile. Bir jaguar zarafetiyle, cevabını beklediğim yere doğru adım atıyor -hayır, ambles-. Umutsuzca istiyorum. Bacaklarını iki yana açıp eğiliyor, dizlerini sandalyeme dayıyor. Sonra avuç içleri kolçaklarla buluşuyor ve burnu benimkinden bir fısıltı kadar uzaklaşana kadar eğiliyor. Gözlerim onu odakta tutmak için zorlanıyor, işte o kadar yakın.

"Hayatım boyunca bana bu şekilde baktığını hayal etmişim, Maverick."

Cennetteki Tanrı. Tüylerim diken diken oldu.

"Nasıl... nasıl yani?" Törpülüyorum, bakışlarının altında çılgınca kıvranıyorum. Şu anda inanılmaz derecede tahrik olmuş durumdayım.

Nefesinin nane kokusu, mırıldanarak söylediği sözler içime işlemeden önce beni arzuyla yıkıyor. "Aç gözlerle."

Kutsal merhametli Meryem.

Açlıkla uzaktan yakından alakam yok. Açlıktan ölüyorum. Açlıktan ölüyorum. Bir atı bile yiyebilirim, şu anda ona o kadar açım ki. Bu alışılmadık ama baş döndürücü bir duygu.

Bitmesine izin vermek istemiyorum.

Uzanarak tırnağımın sertliğini sıyırmasına izin verdim. Sadece bir kez. Yavaşça. Kökten uca. İçine çektiğı keskin nefes, kafa derimden serçe parmağıma kadar ürpermeme neden oluyor. Yarı kapalı bakışları beni aşk ve şehvetle yakıyor. Bunu onun için henüz yapmadım. O bunu isteyemeyecek kadar centilmen ve ben hâlâ başımı, aslında buraya geleceğimizi inkâr etmenin bulanık denizine gömmüş durumdayım.

Sessizce beni cesaretlendiriyor ama aynı zamanda istediğim buysa bana bir çıkış yolu da veriyor. Her zaman olduğu gibi, ne kadar ileri gideceğimize dair kararı tamamen bana bırakıyor.

Ve bu gece, ona her zaman özgürce verdiği şeyi vermek istiyorum.

Kendim.

Gözlerimi sıkıca onunkilere dikmiş, başparmağım tam kasıklarının iç tarafında, uyluğunun üst kısmını kavıyorum. Yarım santim hareket ettirip uyarılmışlığıyla alay ettiğimde dudakları aralanıyor ve adım boğuk bir fısıltıyla dökülüyor. Kontrolün yüzde 100 bende olduğunu hissederek, etinin yapışkanlığını hissedene kadar aşağı doğru inerken bacağının etini elimle sürüklüyorum. Terliyor. Ben de öyle. Artık üzerimde ziyafet çeken böcekleri fark etmiyorum bile. Peşinde olduğum kendi yemeğim var.

Peşinde olduğum ödüle ulaşana kadar şortunun altından yukarı doğru ilerliyorum. Sonra duraksıyorum.

Lordların tatlı lordu.

Komando.

"Şimdi durma" dediğinde Kael'in ağzı aralanıyor ve sesindeki çakıl taşları kıpırdıyor. Kulağa bir emir gibi geliyor ama değil. Yalvarıyor. O asla yalvarmaz. Buna bayılıyorum.

"Peki ya komşular?" Alay ediyorum. Evimiz şehir sınırları içinde. Arsa çoğundan daha büyük ve her iki tarafta sıralanan yaşlı akçaağaç ve dişbudak ağaçları bize muazzam bir mahremiyet sağlıyor. Ama sağımızdaki seksen bir yaşındaki dul Helena Winters, bitişikteki çitimize dayanan çiçekliği budamaya karar verirse, muhtemelen gözlerini alabileceği kırık bir tahta var. İlk kez casusluk yapmaya çalışmıyor.

Kocamın dudaklarında sinsî bir ifade beliriyor. "Bence Helena'nın etrafı gözetleme konusunda bir iki derse ihtiyacı olabilir, değil mi?"

Yumruğumu devasa ereksiyonunun etrafına kapatıp sıkıldığında nefesi kesilirken aynı anda gülüyorum. "Daha fazla katılamazdım."

Şimdi dimdik ayakta duruyor. Yüzüm neredeyse kasıklarıyla aynı hizada. Şortunu aşağı çekmek yerine, bir bacağının siyah kumaşını beline doğru çekiyorum. Aleti serbest kalıyor. Kalın parmakları gevşek kumaşın etrafını sararak bize engel olmasını engelliyor. Elim kadife kaplı çelik çubuktan aşağı kaydırıyorum ve tabanını sıkıyorum.

Zaman yavaşlıyor. Birazcık.

Kısa bir nefes alıyorum. Nedense gerginim. Gözlerindeki bakış her şeyi söylüyor. Yap şunu. Lütfen.

Tek ihtiyacım olan bu.

Onu içime çektiğimde dikkatimin dağılmasına izin veriyorum ve biraz sızlanıyorum. Görsel duyular için uyuşturucu gibi. Sarhoş edici. Ağır. Ağlıyor. Şimdiden elimde delice titreşiyor. Başparmağımı ucunda biriken kremesi damlaların üzerinde gezdirip masaj yaptığımda, başı yüksek sesli, uzun, yalvaran bir iniltiyle geriye düşüyor.

Sonra başım öne eğiliyor. Topraksı adam ve kimyasallar burnuma saldırıyor. Ağzım açılıyor ve onun etrafında kapanıyor. Gözleri dönüyor. Dilim dönüyor. Bir el saçımı buluyor ve gelişigüzel topuzumun içinde dolanıyor. Onu emiyorum ve boğazımın arkasına doğru çekiyorum. Tekrar tekrar küfrediyor.

Hepsini tekrar yapıyorum, bu sefer taşaklarını hafifçe avuçluyorum. Onları parmaklarımın arasında nazikçe yuvarlıyorum... sonra dudaklarımın dişlerimi sıkıca kapattığından emin olarak uzun boyuna doğru sürüklüyorum.

Dilimin ucunu yarığında gezdiriyorum, üzerine daha fazla tuzlu tat fişkırdığında inliyorum. Titreşimini şaftının tabanını kavrayan elime kadar hissediyorum. O eli büküyorum. Sonra kafa derimdeki de aynı şeyi yapıyor. Acıtıyor ama inanılmaz hissettiriyor.

Şu an o kadar ıslağım ki sandalyede leke bırakacağım. Çenem onun kalın genişliği yüzünden şimdiden ağrıyor. Ve bacaklarımın arasındaki zonklama, kendi kalp atışımla aynı anda atan bir davul gibi geliyor.

Parmağını çenemin altına sokuyor ve gözlerimi kaldırmam için hafifçe yukarı çekiyor. Onunkilere sıkıca kilitleniyorlar. Bu bağlantıyı istiyor. Belki de buna ihtiyacı var.

Tamam. Bana uyar.

Onun beni izlemesini izliyorum.

Daha önce hiç sevmediğimi hatırladığım kadar çok

sevdim.

Devam et, sessizce çağırıyor.

Hiçbir şey beni durduramayacak, sessizce iletiyorum.

"Sikim ağzına batmışken inanılmaz görünüyorsun, Swan. Çok güzel. Rüya görüyormuşum gibi hissediyorum." Son kısmı o kadar hüzünlü ki ağlamak istiyorum. Onun kendini iyi hissetmesini her zamankinden daha çok istiyorum. Sevildiğini hissetmesini.

Başım daha hızlı sallanıyor. Yanaklarım çukurlaşana kadar emiyorum. Onun şiştiğini hissedene kadar. Yakın olduğunu anlayana kadar. Sonra o devralıyor. Hızını arttırıyor ve ben de ona izin veriyorum. Sanki bana sahipmiş gibi ağzımı sikiyor. O anda, öyle. Ben tamamen onunum.

"Oh, kahretsin, evet. İşte böyle."

Orada, ağzımın içinde titreşiyor. Geri çekilmeye çalışıyor. Ona izin vermeyeceğim. Boştaki elimi arkasına götürüyorum, kavriyorum ve onu kendime doğru çekiyorum. Niyetimi anlıyor, ona bırakmasının sorun olmayacağını söylüyorum.

Neredeyse öğüreceğim kadar kontrolsüz bir hamle daha yaptı.

Alçak bir gümbürtüyle boşalıyor. Kendini dilime, boğazıma boşaltıyor. Yutkunuyorum. Ve tekrar yutuyorum. Her damlası tükenene ve yumuşak ilahisi durana kadar.

Son titreyişinden sonra yumuşak bir patlamayla onu ağzımdan bırakıyorum, keşke henüz bitmemiş olsaydı. Şortu tamamen aşağıya düşüyor ama hâlâ çadır gibi çünkü henüz tamamen yumuşamamış.

Hafif ağrıyı hafifletmek için çenemi biraz ileri geri oynatıyorum. Uzanıp tam merkezimde gizlenen ağrıyı da dindirmek istiyorum ama yapmıyorum. Bu tamamen şu anda üzerime eğilmiş olan Kael'le ilgiliydi. Nefes nefese, alnını koluna yaslamış, kolunu da koltuğa dayamıştı.

Düğünden iki hafta önce yaptırdığımız yepyeni dış cephe kaplaması. Başımı tamamen arkaya yaslıyorum ve yüzümde küçük bir gülümsemeyle ona bakıyorum. O da hemen aynısını yaptı.

Yanağımı okşamak için uzandı. Şefkatli. Saf putlaştırma. Elinin hafifçe titremesi sırtışıma daha da büyütüyor. Kalbim yumuşak ve yumuşacık hissediyor.

"Sanırım şuradaki çalılıklarda bir hışırtı duydum," diyorum ona. Duyup duymadığımdan emin değilim ama şu anda başım dönüyor. Bir fırtına sırasında kollarımı açıp başımı arkaya atarak dışarıda dönüyormuşum gibi hissediyorum. İçimdeki her şeyle kocama taptım, ama bundan daha fazlası... Killian'ı bir kez bile düşünmedim. Kael'le yakınlaştığım son altı ay içinde ilk kez aklıma tek bir düşünce bile gelmedi. İçine gömüldüğüm karanlık örtüde bir tutam ışık görmek iyi hissettiriyor. Sonunda onun tarafından tamamen lekelenmiş gibi hissetmeden gerçek bir nefes almak.

"Yaptın, ha?" Kıkırdaması hâlâ nefes nefese. Kanımı kaynatıyor. Kendimi güçlü hissediyorum.

"Sanırım ona bir gösteri yaptık."

Gözleri önce çitlere sonra da bana kayıyor. O sırtış beni öldürüyor. "Sanırım bu tekrar deneyimlemek istediğim bir gösteri."

"Öyle mi?"

"Evet," diyor bana usulca, biraz hıçkırarak.

"O zaman yaparız," diye söz veriyorum, ruh halim onunkine uyuyor.

Bir adım geri çekilerek, avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzatıyor. "Gel."

"Nereye?" Benimkini içine koyarak soruyorum.

Beni kolayca kollarının arasına aldı. "Duş al. Sonra da her yerindeki yaralar için sağlıklı bir doz kalamın losyonu sür."

"Oh." Neden bu beni biraz hayal kırıklığına uğrattı? "Ve sonra," diye fısıldıyor gerilmiş, şişmiş dudaklarıma, "bütün akşamı seninle sevişerek geçireceğim. benim inanılmaz seksi karım."

Gülümsemem geri döndü. "Aç değil misin?" Kael hâlâ babam için çalışıyor. Birkaç yıl önce yardımcı avukatlığa terfi etti. Bazen uzun ve yorucu saatler geçiriyor. Saat neredeyse sekiz buçuk ve eve geleli sadece yarım saat oldu. Yemek yediğinden bile şüpheliyim.

"Kesinlikle açlıktan ölüyorum, Swan." Kaşlarını aşağı yukarı sallayarak beni kıkırdatıyor. Beni kollarının arasına alıyor ve bunun bizim için yeni bir başlangıç olduğunu bilerek içimden çığlık atıyorum.

"Here." Bana uzatılan kahve fincanını görmezden geliyorum. "Maverick, midene bir şeyler girmesi lazım."

Arnie Shepard yalvarıyor. O da hepimiz gibi keyifsiz ama acaba buna hakkı var mı? Hiç sanmıyorum.

"Şu anda midemdeki hiçbir şeyi kaldıramıyorum."

"O iyi olacak."

Kendinden emin sesi beni rahatsız ediyor. Beni çileden çıkarıyor. Aynı lanet şeyi duymaktan bıktım. Basmakalıp ve sıradan geliyor. Gerçek şu ki... bizi ondan ayıran o güvenli kapıların ardında neler olup bittiğini bilmiyoruz. Hayatını kurtarmak için çalışan doktorların yeteneklerini bilmiyoruz. Bir bok bilmiyoruz. Ve ne kadar beklersek, kafamızda o kadar kötü şeyler uydururuz.

Benimki daha kötüye gidemez.

"Herkes öyle diyor." Bakışlarımı altımdaki keçeleşmiş halıya sabitliyorum. Acaba gözyaşlarımı şu anda sarmalandıkları acı liflerinden ayırabilseydik kaç okyanusu doldururdu?

Eminim çoktur.

Muhtemelen tüm dünya sular altında kalırdı.

Bakışlarım Arnie'nin yanından duvardaki saatin alaycı yüzüne kayıyor.

7:03.

Saniyelerin akıp gidişini izliyorum, arkalarında ezilmiş umutlar ve geleceklerinde belirsizlik bırakarak.

Sekiz saat.

Sekiz uzun, işkence dolu saat oldu. Dört

yüz seksen dayanılmaz dakika. Bir

güncelleme aldık. Bir saat önce.

Hâlâ ameliyatta. Başka bir şey öğrenir öğrenmez size haber vereceğim. İri yapılı hemşire, sempatik olmaya çalışan ama hazırcılığa varan bir ses tonuyla bize aslında hiç de haber olmayan haberler verdi. Acılı ailelerden payına düşeni almış ve acıya karşı hissizleşmiş gibi görünüyordu.

Ona ameliyatın normalde bu kadar uzun sürüp sürmeyeceğini sordum. Özür dilerim. Başka bir şey bilmiyorum.

Yalancı sürtük.

Bir şeyler biliyor. Sadece söylemiyor. Acıyı ertelemek onu daha iyi yapmaz. Sadece bıçak sırtında dengede kalmanızı sağlar, jilet gibi keskin ucu aldığınız her yeni nefeste daha da derinlere iner. Her iki şekilde de sonuç aynıdır. İkiye bölünmüşsünüzdür. Biri diğerinden daha yavaş işliyor.

Arnie teslim olmuş bir sesle, "İnancını korumalısın, canım," diye öğüt veriyor. Kendini mi yoksa beni mi ikna etmeye çalıştığından emin değilim. Üstümden iç çektiğini duyuyorum. Vücudunun görüş alanımdan kaydığını ve beni bir kez daha yalnız bıraktığını görüyorum.

Güzel.

Ben de bunu istiyorum.

Ben rahatlık istemiyorum.

Bunu buradaki herhangi birinden daha fazla hak etmiyorum. Hepimizin katlanması gereken çarmıhlar var, yaşanan olaylarda bizim de payımız var. Her birimiz bir rol oynadık, bazıları diğerlerinden daha büyük.

Neden bizden vazgeçmeyi düşündüğüm sorusu, ağırlığına dayanamayacağım kadar boğucu bir suçluluk duygusu. Kesinlikle ezici. Hemşirenin kaybolduğu koridora bakıyorum ve merak ediyorum: yaşıyor mu? Savaşıyor mu? Belki de çoktan ölmüştür ve bizi rahatlatacağını düşündükleri ama rahatlatmayacak kelimeler dizisini bulmaya çalışırken bizi o lanet olası uçurumun kenarında biraz daha bırakıyorlar. Söyleyemezler. Asla da olmayacak. Neden denesinler ki?

Kapağı yavaşça kapanan bir tabut gibi hissettiren mekândan çıkarken durup kimseye bakmıyorum. İsmimin tekrar tekrar söylenmesine aldırmadan herkesi geride bırakıyorum. Havaya ihtiyacım var. Bir şeye ihtiyacım var. Çaresizlikten başka bir şeye.

Kahve makinesinde duruyorum. Seçeneklerime bakıyorum.

O kadar uzun süre orada durdum ki biri omzuma dokundu.

"Affedersiniz, bayan. Size bir şey getirebilir miyim?" diye soruyor nazik bir kadın sesi.

Bir mucize mi? "Bilmiyorum," diye cevap veriyorum ona bakmadan.

"İşte," diyor ve birkaç bozuk parayı yuvaya yerleştiriyor. Birkaç düğmeye basıyor ve birkaç saniye sonra dağıtıcıyı açıyor. Bana bir kâğıt bardak uzatıyor. Sıcaktı. Aşağıya baktım. Sıvı ten rengi ve şekerli kokuyor. Bana onu hatırlatıyor. Teşekkür ettiğimden bile emin olmadan hantalca uzaklaştım. Umarım etmişimdir. Bir yudum alıyorum. Acı ve dilimde kül gibi bir his bırakıyor. Midemde toplanıyor. Önünden geçtiğim bir sonraki çöp kutusunda bitiyor.

Steril koridorlarda amaçsızca yürüyorum. Ne kadar süre, emin değilim. Ama hastanenin göbeğine ne kadar gömülürsem, o kadar çok istenmeyen şey biriktiriyorum. Burnumun içindeki kıllara antiseptik yapışıyor. Acı iniltileri kulaklarımda yuvarlanıyor. Finalite ayaklarımın altında eziliyor. Ayakkabılarımda içine işliyor, çoraplarımı siyaha boyuyor. Her yerde çılgınca bir hareketlilik olmasına rağmen tüm bu mekandaki enerji hüznü ve ölümcül bir durgunlukta.

Bir şekilde kendimi şapelde buldum. Nerede olduğundan bile emin değilim. Hangi katta olduğundan. Buraya nasıl geldim. Garip bir şekilde, boştu. Buna sevindim. Benden önce sayısız kişinin dua ettiği, yalvardığı, hayatlarını bir başkasınıninkiyle takas etmeye çalıştığı loş odada sert bir sıraya çöküyorum.

Bunların hiçbirini yapmıyorum. Zihnimi boşaltmak için çoktan dua ettim. Ruhum kuruyana kadar yalvardım. Ve Tanrı zaten onun hayatı için her şeyi takas edebileceğimi biliyor, benimki de dahil.

Onun yerine mumların titreyişini izliyor ve anılarımı yad ediyorum.

Zihnimde zamanı geri sarıyorum ve bir zamanlar mutlu olduğumu hatırlıyorum. Her şey onunla başladı. Ve eğer giderse onunla sona erecek. Onun sevgi dolu kahverengi

gözlerini hayal ettiğimde gözyaşlarımın bir kez daha akmasına izin verirken gülümsüyorum.

TAC/DC'nin "Back in Black" şarkısının basları gümbürdüyor, ritmi kalbim için yeni bir ritim oluşturuyor. İzin veriyorum

Ben. İçinde kaybolmanın tadını çıkar. Bu gece Peppy's'de karaoke gecesi var. Cuma geceleri ayda bir kez olması gerekiyordu, ama bir şekilde daha çok her hafta yapılan bir etkinliğe dönüştü. Sanırım Kael bunu birkaç ay önce popülerleştirdi.

"Bu gece bira mı kaptan mı?" Kael'in kulağıma fısıldadığı soru beni şehvetle ürpertiyor. Onun bilmiş gülümsemesini yanağımda hissediyorum. Bir eli yan tarafımdan yukarı kayıyor. Başparmağını göğsümün tam altına yerleştiriyor. Şimdi neredeyse titriyorum. Kıkırdamaya başlıyor, sessiz ve seksi.

Geçen hafta köşeyi döndük. Kabul ediyorum, çok fazla yapmadık, ama şimdiye kadar yaptığımız en iyi seksi yaptık.

Arka verandada ona sakso çektim. Yatak odasında tatlı ve şehvetli hale gelmeden önce dušta sert ve kirliydi. Bütün gece sevişme sözünü yerine getirdi. Ertesi sabah saat dört oldukça erken gelmişti. Görünüşe göre Helena küçük şovumuzu çok iyi yakalamış olabilir çünkü o zamandan beri gözlerimin içine bakmadı. Posta kutusunda karşılaştığımızda kalçası sakat olan seksen bir yaşındaki birinin yapması gerekenden daha hızlı hareket etti. Belli ki benden kaçmaya çalışıyordu.

"Arpa patlağı," diyorum ona sırtarak. Bu gece zihnimi açık tutmak istiyorum, tekrarını umuyorum. Bazı insanlar içkinin performanslarını artırdığına yemin ediyor ama bence duyuları çok fazla köreltiyor. Her yavaş darbeyi içimde hissetmek istiyorum. O görkemli dalgayı tepeye kadar sürmek ve üzerime çökmesine izin vermek, çok fazla alkol akarken ulaşılması daha zor ve daha da kısa olan coşkunun çok hızlı akmasının tadını çıkarmak. Kocamla sevişmekten gerçekten zevk almak istiyorum, evlendiğimizden beri yaptığım gibi sadece geçiştirmek değil.

"Arpa patlağı o zaman, Swan." Uzaklaşırken yaptığımız şaka karşısında ağzının kenarı kalktı.

"Siz ve sizin tuhaf sözleriniz."

Omuz silkiyorum, gözlerim Kael'in kıcına yapışmış.

Altı yaşındayken babasının garajdaki buzdolabından bir Bud Heavy çaldı ve içmem için beni kandırdı. Bana bunun "arpa gazozu" olduğunu söyledi ve ben de gazozu bayıldım. Ailem almadı çünkü "dişlerini çürütür" dediler. Genelde saf değildim, altı yaşında bile olsam, ama bu şakaya kanacağımı biliyordu. Ama şaka o ndaydı. Yüzüne bir sürü

Köpüklü bira ve "arpa patlağının" geri kalanı orman zeminindeki malçlara karıştı.

"Mutlu görünüyorsun Mavs. Bu konuda Kael de öyle. Yani yeni evlenmiş, benimle seviştiği için mutlu."

MaryLou parmağını ağzımın altına sokup kapattığında, bakışlarımı kocamın koyu renk kot pantolonunun içinde mükemmel bir şekilde şekillenmiş olan güzel kısından ayırıyorum. Sırıttıyor. Ben de öyle. Gözlerime ulaştığını ve ruhuma daldığını hissediyorum.

"Öyleyim." MaryLou'ya doğru kayıyorum, sağ ayağımı sol bacağımın altına sokuyorum ve bütün gece yalnız kalacağımız birkaç dakikayı ruhumu boşaltmak için kullanıyorum. Her ihtimale karşı Kael ve Larry'ye göz kulak oluyorum. "Yine de bazı günler diğerlerinden daha zor."

MaryLou'nun ağzının kenarları hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Pazartesi gibi mi?"

"Evet, pazartesi gibi." Geçtiğimiz pazartesi Killian'ın otuz birinci doğum günüydü. Aramadım. Mesaj atmadım. Kişisel olmayan bir Facebook gönderisi bile yapmadım. Dusty Falls'ta sıradan bir günmüş gibi davrandım. Sırtımı sıvazladım ama bütün gece bu kararı düşündüm, duygularını incitip incitmediğimi merak ettim. Çocukça davrandığımı düşünür müydü? Düşünmesi umurumda mıydı? Cevabın evet olmasından nefret ediyordum.

"Sanırım böyle günler de olacak."

"Sanırım. Ama dürüstçe söyleyebilirim ki sonunda durmak yerine ileriye doğru bebek adımları attığımı hissediyorum. Yani en azından bu var. İyi hissettiriyor."

"Bir santim bir santimdir, Maverick. İleriye doğru olduğu sürece doğru yönde hareket etmiş olursun."

"Killian'ın hayatım boyunca etrafımda tuttuğu kabuğun sonunda çatladığını hissediyorum. Ve ne kadar çok çatlak olursa, Kael için o kadar çok yerim varmış gibi görünüyor. Yavaş yavaş içeri sızıyor." Bir kocanın zaten sahip olması gerektiği şekilde, eklemiyorum.

Kael'i beni izlerken yakalamak için bakıyorum. Çok gergin. Sanki ne konuştuğumuzu biliyormuş gibi. Elimi uzatıp göğsümdeki ağrıyı ovmak istiyorum. Ama yapmıyorum. Dudaklarımın güven verici bir şekilde yukarı kalkmasına izin veriyorum. Kael de aynısını yapıyor.

"Sevindim," diyor MaryLou.

"Ben de," diye mırıldanıyorum ona, içimdeki her zerreyle bunu kastederek.

Çocuklar ellerinde birer içkiyle dönerken sohbetimiz fırın menüsüne kayıyor. Onları yere bırakıyorlar ve MaryLou'nunkinin berrak görüldüğünü fark ediyorum. Ve bir 7 ve 7 gibi kabarcıklı değil. Sonra masanın üstünde son derece büyüleyici bir şey bulduğunu fark ediyorum.

Kael yanımdaki kabine kayarak girip kolunu omzuma atarken "Hey," diye dürtüklüyorum. Yanağıma kondurduğu sahiplenici öpücüğe doğru eğiliyorum. "Hey," diyorum tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle. MaryLou başını kaldırmıyor, ben de masanın altına tekme atıyorum.

"Ah." Bacağını ovmak için uzandı. Kızgın gözleri benimkileri buluyor. İyi oldu. En azından dikkatini çektim.

"Bu ne?" Bardağını gösteriyorum.

"Ne ne?"

Elimi uzattım ama o daha hızlıydı. Bardağı kapıyor ve kolunu geri çekiyor, bu sırada sıvı dökülüyor. Şimdi bana üstünlük sağladığını düşünüyor. Kendini beğenmiş sırtışında bunu görüyorum. Beni daha iyi tanıması gerekirdi.

Parmağımı masanın üzerindeki sıvıya daldırıyorum ve ağzıma sokuyorum. İğrenç bir şey. Biliyorum. Bu masaların ne kadar iyi temizlendiğinden emin değilim ve barın bu daha تنها köşesinde olabilecek bazı tatsız şeyler var. Ama hey... Ağzıma daha kötü şeyler de girmişti.

"Sen hastasın," diye azarlıyor. "Az önce ağzına kimin kıcındaki mikropları sokmuş olabileceğin hakkında bir fikrin var mı? Andrew Bolger'ın geçen hafta sonu Holly Brummer'ı tam da bu masada becerdiğini duydum. Her tarafına boşaldı."

Hem Kael hem de Larry kıkırdıyor. Onun dikkat dağıtmasını görmezden geliyorum. Eğer bu doğru olsaydı, başka bir yer seçerdi. Yine de bir dakika içinde banyodaki ücretsiz gargarayı kullanmayı planlıyorum.

"Ve su içiyorsun. Neden?"

Su içmesini umursadığımdan değil. İki günlük bir akşamdan kalma Pazar günkü aile brunch'ından kaçmak için iyi bir bahane olsa bile, bu gece zil zurna sarhoş olmayacağım. Yani bir içki arkadaşına ihtiyacım yok. Ama MaryLou buradaki her erkeği masanın altında içebilir. Ve kız Seagram'ını seviyor, bu yüzden su içiyor olması oldukça şüpheli.

"Hamile misin?" diye sordum. Şaşkına döndüm. Su içmesinin tek nedeni buydu. Neden bana hamile olduğunu söylemesin ki? Larry'nin bakışlarını kaçırdığını fark ettim. Bu bana battı.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor. "Ama tekrar deneyeceğiz." Masanın diğer ucuna uzanarak parmaklarımızı birleştiriyor. Ona izin veriyorum, her ne kadar şu anki halimle onu incitmek için geri çekilmek istesem de

şimdi acıtıyor. En iyi arkadaşımın benden bu kadar büyük bir şeyi saklamış olması, ifade edebileceğimden çok daha fazla acı veriyor.

Vay canına.

Önce Jilly. Şimdi de MaryLou.

Hayatım boyunca geride bırakılmış gibi hissettim. Erkeklerle. Aşkla. Şimdi de bebeklerle. Herkesin mutluluğu beni boğana kadar etrafımı sarıyor.

Kael omzumu sıkıyor. Üzgün olduğumu biliyor. "Hey, Larry, bir tur darta ne dersin?" Larry, cahil herif, hayır dedi. Kael sıvışıyor, Larry'nin içkisini alıyor ve gidiyor. İşin içine alkol girince Larry'nin tazı gibi peşinden gideceğini biliyor.

Gittiklerinde, "Neden bana söylemedin?" diye soruyorum. Sözlerimin acıyla kaplanmasını engelleyemiyorum. Deniyorum. Gerçekten deniyorum.

Yoğun beynim bunu çözene kadar bana öylece bakıyor.

Ah.

Anladım.

"Bana söyleyebilirdin," diyorum ona kararlılıkla. "Her şeyi paylaşıyoruz." Yani her şeyi. Birlikte tampon kullanmayı öğrenmekten, on yaşındayken birbirimize Fransız öpücüğü alıştırması yapmaya ve aynı çocuğa aşık olmaya kadar. Adel County'de Killian Shepard'a aşık olmayan tek bir kadın bile yoktur.

"Özür dilerim. Dilemeliydim. Çok şey yaşadın. Buna bir de ben eklemek istemedim."

"Sen de ekleyebilirdin. Yapmalıydın, MaryLou. Biz çok iyi arkadaşız. Benimle aynı fikirde olmadığını düşünmeni istemiyorum.

sırf kendi bokumdan geiyorım diye senin için mutlu olabilirim. Ben mutluyum. Yani senin için mutluyum."

"Biliyorum." Pişman. "Ama daha büyük bir parçam korkuyor. Sanki insanlara anlatmaya başlarsam, bu gerçek bir baskıya dönüşecek ve..."

Başka bir şey söylemesine gerek yok. MaryLou evlendiğinde hamileydi. Beş aylıkken bebeğini kaybetti. İkisi de yıkılmıştı. Ben de onlar için yıkılmıştım. Ama tekrar denediler. İki kez daha. Başarısız oldular ve pes ettiler. Kalbim onun için defalarca kanadı.

"Hey," diyorum. Kirpiklerinin arasından cam gibi mavilerinin belirdiğini görüyorum. "Sanırım bu seks salıncağını iyi kullanacaksın o zaman." Güldüğünde küçük bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlanıyor. "Sonra işin bittiğinde seni baş aşağı çevirip bir süre mayalanmana izin verebilir."

Bana sahte bir tokat attı. "Berbatsın."

"Evet. Ama gözlerindeki ışıltıdan bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlayabiliyorum."

"Bunu hiç düşünmemiştim." diye fısıldamadan önce beş saniye boyunca gülümsemeye çalıştı.

"İşte en iyi arkadaşlar bunun içindir."

"Teşekkürler, Mavricky." Rahatladığı her halinden belliydi. Sırların ağırlığı MaryLou'nun kaldıramayacağı bir ağırlıktır. Keşke ben de öyle olsaydım.

"Sorun değil, bebeğim."

Dikkatimiz kısa süreliğine adamlarımıza yöneliyor. Kael kendini beğenmiş ve ukala görünüyor. Larry biraz daha sinirli. Sanırım kimin kazandığını biliyoruz.

"Hey, karaoke birazdan başlayacak. Paulie'nin 'Walk Like an' şarkısını kaçırmadan önce tuvalete gidelim.

Mısırlı.'"'

Kırk beş yaşındaki kasaba eczacımız Paulie, sadece The Bangles'ın en ünlü şarkısını güzel bir şekilde söylemekle kalmıyor, aynı zamanda oldukça süslü bir koreografi de hazırlıyor. Kendi tefini bile getiriyor ve yan göz yuvarlama hareketini Susanna Hoffs'tan daha iyi yapıyor. Seksenlerden kalma kefalini henüz kaybetmediği için onu izlemek çok eğlenceli. Genelde karaoke gecesini büyük bir patlamayla başlatmak için ilk sırayı alır.

"İyi fikir," diyorum.

Onu kadınlar tuvaletine kadar takip ettim. Her zaman yaptığımız gibi kabinin duvarları arasından sohbet ediyoruz. Ellerimizi yıkadıktan ve ağzımı Scope'un jenerik versiyonuyla yeterince çalkaladıktan sonra, MaryLou'nun saçını düzeltmesini izliyorum ve daha iyi bir arkadaş olmaya yemin ediyorum. Onun benim için olduğu gibi ben de onun için orada olmak istiyorum. Bana neden söylemediğini anlayabiliyorum. Son zamanlarda oldukça bencildim.

"İyi miyiz?" diye soruyor, arkasından bana bakarak. "Tabii ki iyiyiz. Neden olmayalım ki?"

Kendini kollarıma atıyor ve bana bir boa yılanı gibi sıkıca sarılıyor. Bir nefes alıyor ve tekrar özür dileyeceğini biliyorum. Sözünü kestim. "Özür dileme. Sorun yok. Kızgın değilim."

Ayrılıyor. Dudaklarıma yapışkan bir öpücük konduruyor. "Senin için her şeyi hissediyorum, bunu biliyorsun değil mi?"

"Hemen arkandayım."

Banyodan çıktığımızda başım arkaya doğru eğilmişti. MaryLou bir ayağının üzerinde zıplayıp diğerinin altına yapışmış uzun bir tuvalet kâğıdı ipini çekmeye çalışırken

ben histerik bir haldeyim. Ona o kadar odaklanmışım ki
neredeyse

Sert, devasa bir duvara çarptığımda geriye doğru savruldu. Sıcak eller kıcımın sakızlı zeminle buluşmasını engellemek için belimi kavıyor.

"Üzgünüm-" diye başlıyorum. Ama boynumu öne ve yukarı doğru eğdiğimde, ömrüm bir şaşkınlık uçuşumundan aşağı düşüyor. Karşılaştığım şeyin bir duvar olmadığını fark ettim.

Ben Killian.

Pahalı deri ile karışmış Burberry Brit kokusu iki saniye geç içime işliyor. Dizlerimi güçsüzleştiriyor. Kalbimi hızlandırıyor. Yapmamam gerektiğini bildiğim şeyleri istememe neden oluyor.

Sikeyim.

Lanet olsun ona. Ben de çok iyi gidiyordum. Çoğunlukla.

"Burada ne yapıyorsun?" Talep ediyorum. Burada olduğum için kızgınım. Aslında öfkeliyim.

Kael ve benim buraya birlikte gelmemizin dile getirilmeyen nedenlerinden biri de Jillian'ın Peppy's'e gelmeyi reddetmesi. Ve Jillian gelmeyi reddettiği için Killian'ın da gelmesine izin verilmiyor. Eğer benimle olsaydı, onu asla böyle kontrol edemezdim. O da bunu biliyor.

"Burası halka açık bir yer, Small Fry."

Ve neden beni gördüğüne hiç şaşırmış gibi görünmüyor? Pislik herif burada olduğumuzu biliyordu. "Bana öyle deme," diye tükürdüm.

MaryLou'nun arkamdan sessizce beni izlediğini fark ediyorum, banyo kapısı üçümüz tarafından kapatılmış durumda. Sonra bir yıldırım böceğinin göz kamaştırmasından daha hızlı bir şekilde harekete geçti.

"Hadi, Maverick." Yanımdan hızla geçerek kolunu benimkinin içinden geçirdi. Killian arkamda sallanan eli yakaladığında beni koridorun yarısına getirmişti. Sıkı tutuyordu. İnatçı. Nefret uyandıracak kadar lezzetli bir şekilde yakıyor. Aşağıdan içime girerken avucunun kıcımın etrafında mükemmel bir şekilde kıvrıldığı bir anı yanıp sönüyor. Yüzündeki aç ifadeye bakılırsa o da aynı şeyi hatırlıyor.

Kahretsin. Dodge'dan çıkmam lazım. Gaza bas.

Ama Killian'ın bana izin vermeye niyeti yok.

O bir tarafa çekiyor, MaryLou diğer tarafa. İkisi de öyle sert çekiyorlar ki, kendimi Gumby gibi hissediyorum.

"Killian, lütfen," diye yalvarıyorum. Karanlık koridorda tek başımıza yakalanamayız. Özellikle de Kael tarafından. Killian'ın içeri girdiğini fark etmediğine inanamıyorum.

"İki dakika. Tek istediğim bu. Lütfen, Maverick."

Bakışlarım MaryLou ve Killian arasında gidip geliyor. İkisinin de yüzündeki ifade aynı ama bir o kadar da farklı. Günah işlemem için bana yalvarıyor. MaryLou ise kurtuluşu seçmem için yalvarıyor. "İki dakika," diyorum ona. "Şimdi başlıyor."

Günahkarım o zaman. Hesabıma yaz.

MaryLou sesli bir şekilde iç çekiyor ama elimi bırakıyor. Gittiği anda anlıyorum çünkü bu küçük, kapalı alanda kalan enerji bin kilovat şarj oldu. Koltuk altlarım terlemeye başladı.

"Bir dakika elli saniye," diyorum kollarımı kavuşturarak, Killian'ın beni nasıl etkilediğini görmesini engellemeyi umarak. Lanet olsun ona. Onun varlığında beş vuruş ve tüm

kaydettiğim ilerleme çiy gibi buharlaşıyor. Bir insan benim üzerimde nasıl bu kadar güce, bu kadar kontrole sahip olabilir?

"Pazartesi günü aramanı kaçırmış olmalıyım." Bunu ağzını eğererek söylüyor, sadece umursamazlığı acısını gizlemek için. Koyu renk gözlerinde gün gibi ortada. Ve işte böyle, kendimi pişman ve küçük hissediyorum. Basit bir ifadeyle ya da bir bakışla beni böyle hissettirebilmesinden nefret ediyorum. Üzerimde hala böyle bir etkisi olmasından nefret ediyorum. Killian'ın benim kuklacım olmasından, ne kadar uğraşırsam uğraşayım nasıl keseceğimi bulamadığım parçalarımın iplerini elinde tutmasından nefret ediyorum.

"Telefonum bozuldu." Tuhaflığı bocalıyor. Pişmanlığım derinleşiyor. "Tek istediğin bu muydu? Biraz ego tatmini mi?" Sorum sirke dolu. Tadı damağımda keskinleşti.

Görmezden geliyor. Ve kasıtlı olarak söylediği bir sonraki sözle kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor. Sanki bu mümkünmüş gibi. "Çikolatamı dört gözle bekliyordum. Sanırım bu, senin meşhur karışımlarından birini yemeden geçirdiğim ilk yıl."

Ağır başım düşüyor. Derin nefes alıyorum. Karanlık, süngerimsi benekli zemini incelerken dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

Birbirimizden uzakta olduğumuz zamanlarda bile Killian'a her yıl doğum günü için bir şeyler hazırlardım. Hiç başarısız olmadım. Dört yaşındayken akıcı bir çamurlu turta olarak başladı. Çamur derken, üzerinde ufalanmış kurabiyeler olan süslü çikolatalı pudingi kastetmiyorum.

Gözlerindeki ışığı ve yermiş gibi yaparken gırtlaktan gelen kahkahasını hatırlıyorum. Çok geçmeden bitmişti ve beni her lokmayı yuttuğuna ikna etmişti ama hepsini arkasından yere düşürmeyi başarmıştı. Belki de

Sadece dört yaşındaki bir çocuğu yatıştırıyordum ama ertesi yıl da aynı şeyi yaptım. Ve sonra her yıl, nasıl pişirileceğini öğrenene kadar. Sonra ona gerçek ikramlar yaptım. Her zaman çikolatalıydılar. En sevdiği.

Geçen yıl, pudra şekeri, tarçın ve taze hindistan cevizi talaşı karışımıyla toz haline getirilmiş erimiş çikolatalı keki mükemmelleştirmek için saatlerimi harcadım. Ofisine kendim teslim ettim. O zaman yanlış olduğunu biliyordum. O evliydi. Artık müsait değildi. Artık benim değildi. Sadece bizim olan bir geleneği durdurmalıyım çünkü artık sadece biz değildik. Artık "biz" diye bir şey yoktu, nokta.

Bu yüzden bu yıl tekrar yapamayacağımı biliyordum. Kabloyu kesmek berbat bir şey.

"Mavs, lütfen. I-" Başı sıkıcı bir gümbürtüyle duvara düşüyor. Bakışları tavana doğru süzülüyor, sonra tekrar bana dönüyor. Çoğu gün benim hissettiğim kadar üzgün ve kaybolmuş görünüyor. "Seni özlüyorum. Hem de çok."

Kafam çok karışık. Her anı tekrar tekrar yaşadım, nerede yanlış yaptığımızı merak ettim. Ben ne yaptım? Ne yapmadım? Neden yeterli değildim? Ben ona her şeyimi verdim, o da beni verdi.

Güçlü olun, Mavs. Cesur olun. Onun o çok becerikli ellerinde oyuncak olmayın. Kael'i düşünüyorum. Nerede olduğumu merak ediyorsa. Kardeşiyle burada tek başıma olduğumu biliyorsa.

"Bir dakikadan az zamanınız kaldı." Yapmamamız gereken bir şeyi yapmamıza izin vermeden önce buradan siktir olup gitmeliyim. İki buçuk yıldır dudaklarım Killian'ın dudaklarına değmemiştii. Nişanlandığını açıkladığından beri. Şu anda onun için fiziksel olarak acı çekiyorum. Her zamankinden daha fazla.

Boyunu dikleştiriyor ve bana doğru bir adım atıyor. Başımı sallayarak bir adım geri çekiliyorum. Derin bir nefes alarak soruyor: "Bir araya gelmek için biraz zaman bulabilir miyiz? Sadece ikimiz? Konuşmak istiyorum."

Jillian'la evlendiğinden beri, onunla yalnız geçirdiğim zamanı kısıtlamaya çalışıyorum. Özellikle de yalnız. İkimiz de isteklerimizin ya da düşüncelerimizin sapmasını engelleyemiyor gibiyiz. Sanırım ikimiz de herhangi bir alanda uzun süre tek başımıza kalırsak, her şeyin ötesinde zina yapacağımızı biliyoruz. Ve bu benim geçemeyeceğim zor bir çizgi.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?" Bana doğru yaklaşıyor. Bu sefer hareketsiz kalıyorum. şu an kendimden nefret ediyorum.

"Nedenini biliyorsun, Killian."

"Beni hâlâ seviyorsun," diye fısıldıyor. Boğuk, sıcak ve davetkâr. Ve çok doğru. "Ruhuma her baktığında bunu görüyorum. Hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmadı, Maverick."

Gözleri benimkilerle şimdi ıslattığım dudaklarım arasında geziniyor. Bir elin kalamı sıyırdığını hissediyorum ve yoldan geçen biri olmadığını anlıyorum. Bu koridor olabilecek en kötü zamanda terk edilmiş gibi görünüyor.

Sonra eğildi ve ağzını çenemde gezdirdi. Çok hafif. Zar zor bir dokunuş... Suyun üstündeki bir taşın sıçraması gibi. Nefes aldığını ve inlediğini duyduğumda, neredeyse başımı çevirip ağzımı onunkinin üzerine koyacak ve ikimizin de yaşadığı işkenceyi sona erdirecektim. Az önce reddettiğimi söylediğim bir çizginin üzerinden atlıyorum.

Yutkunuyorum. Sert bir şekilde. Tükürüğümü boğazımın ortasında duran çarpık, karışık duygu yumağından geçirirken canım acıyor.

Tanrım, eğer dinliyorsan... lütfen bana güç ver. Yardımına ihtiyacım var.

"Ben artık Kael'e aidim," diye neredeyse hiç olmayan bir hava akımını itmeyi başarıyorum.

Geriye yaslanıyor. Çok uzağa, ama yeterince uzağa değil. Öfkesinin sıcaklığı alnımdan yanaklarıma doğru süzülürken hâlâ kıpırdamıyorum. "Sen bana aitsin. Her zaman bana aittin."

O zaman neden başkasıyla evlendin? Çılgılık atmak istiyorum. Neden bana önemsizmişim gibi davrandın? Neden verdiğin her sözü tutmadın? Neden bana bunu neden yaptığını söylemiyorsun?

Birini hem bu kadar çok sevip hem de ondan aynı tutkuyla nasıl nefret edebilirsiniz? O çok duyarsız, kibirli, ikiyüzlü bir piç. O bana sahip olamaz ama başka kimse de olamaz mı? Siktir et. Siktir et onu.

"Bu farklı söylüyor," diye zekice karşılık veriyorum ve tek eşlilik ve sonsuza dek kardeşine verdiğim yemini tutan parmağımı aramıza sokuyorum. Elini tutuyorum ve dördüncü parmağını çevreleyen titanyum bandı gösteriyorum. "Bu da öyle."

"Bu yalan söylemez," diye ateşli bir şekilde karşılık veriyor, diğer avucunu göğüslerimin arasında düzleştiriyor. Elinin sıcaklığının altında düzensiz bir şekilde çarpan kalbimin tam üzerine.

Ne tür sapkın kafa oyunları oynuyor? Yıllardır oynuyor mu? Bıktım artık. Bıktım ondan. Sanki beni kendisine bağlamak için spor yapıyor. Kırılmadan önce onu daha ne kadar sallandırabilirim? Bencilce davranışlarının kalbimden silinmesine yardım ettiğini bilmiyor. Umarım kapıdan çıkarken kıcını çürütür.

Tek bir hamleyle kolumu altımızdan kaldırıp onunkine vuruyorum. "Zaman doldu." Dönüyorum, neredeyse koşarak uzaklaşıyorum, zihinsel olarak içime gömdüğü o düğümü çözmeye çalışıyorum. Ne zaman kolaylaşacağını merak ediyorum. Eğer kolaylaşırsa.

Kabine geri dönmüyorum. Kızarmış yüzümün beni ele vermesinden korkarak gözlerimi ileriye odaklıyor, o yöne bakmıyorum bile.

Peppy's şu anda tıklım tıklım. Önümüzdeki gece için beklenti havada mırıldanıyor. Kalabalığın arasından geçiyorum. İnsanları yolumdan çekerken özür diliyor, doğruca bara yöneliyorum. Fark edilmeyi beklerken Paulie'nin setine başladığını fark ediyorum. Lanet olsun. Bu da Kael ve Larry'nin kabinde beni beklediği anlamına geliyor.

Kaburgalarım şişiyor. Zihnim dönüyor. Kalbim göğüs kemiğime o kadar sert çarpıyor ki içimde morarma olabileceğini düşünüyorum. Keşke bir düğmem olsaydı da hepsini kapatabilseydim. Her acıyı. Her isteği. Her şeyi. Az önce olanlara... neredeyse olacaklara o kadar dalmışım ki Cathy'nin adımı çağırdığını, neye ihtiyacım olduğunu sorduğunu neredeyse duymuyorum.

"Jose Silver ve Sprite. Duple olsun. Kısa bardak," diye bağıriyorum kargaşanın üzerine. Kaşları çatıldı. Her zamanki siparişimi biliyor. Ama bu o değil. Ama saygılı bir barmen gibi, hiç soru sormadan gidip dediğimi yapıyor. Bir dakika sonra, elimde soğuk bir bardak ve içindekilerin yarısı boğazımdan aşağı iniyor. Bir tane daha içmek için işaret veriyorum, keşke yirmi dakika sonra değil de hemen içebilseydim.

Yanağımı gıdıklamadan bir saniye önce bir el boynumu hafifçe kavradığında sıçıyorum. Ardından kulak memem dişlerin nazik ısırıkları arasında kalıyor. "Sorun ne, Swan?"

Cathy önüme berrak bir içki daha koyarken, "Yok bir şey," diye mırıldandım. Bir sonraki müşteriye geçmeden önce dikkatini kısa bir süreliğine Kael'e yöneltiyor.

"Gerçekten mi? Neden sert maddeye geçtiniz?"

"I-" Donup kalıyorum. Kael'e yalan söylemek istemiyorum. Bir evliliğe böyle başlanmaz. Ama zaten bilmiyorsa, Killian'la barın arkasında karanlıkta takıldığımı bilmesini de istemiyorum. Onu neredeyse öptüğümü. Hala onu öpmeyi düşündüğümü. Ve ses tonundan bilip bilmediğini anlayamıyorum.

"MaryLou'ydu, değil mi?"

Göz kapaklarım kapanıyor. Rahatlamadan mı yoksa suçluluktan mı, emin olamıyorum. Eminsin, içimdeki ben sessizce azarlıyor. Bana bir çıkış yolu veriyor, peki ben ne yapacağım? Doğru şeyi mi yapacağım? Siktir, hayır. Bu çok zor olurdu. Şu anda, daha fazla zorlukla başa çıkamam.

Kara kalpli günahkar. Bu benim.

O yüzden bana verdiği hediye
alıyorum. Aldım ve koştum.

"Evet." Beni duyduğundan emin değilim ama başımı salladığımı hissediyor.

Kael şu anda bir şamandıra gibi tutunduğum bardağı alıyor. Parmaklarımı koparıyor. Beni nazikçe döndürmeden önce yere bırakıyor. Müşteriler bir sonraki zihin uyuşturucusunu almak için iki yana dirsek atıyor ama Kael beni koruyor. Beni koruyor. Her zamanki gibi. Yüzümü ellerinin arasına alıp yukarı kaldırdığında,

Hareket gözümün kenarından bir damla suyun kaymasına neden oluyor. Başparmağıyla sildi.

"Bebeğim, ağlama."

"Ben değilim. Ben sadece..." "Yaralandın mı?" diye soruyor.

"Evet." Teknik olarak yalan sayılmaz. **İ n c i n d i m .** Ben

Acıtıyor. Sadece düşündüğü sebeplerden dolayı değil.

"Bu onlar için büyük bir adım. Eminim ki umutlarını yükseltmek istemiyordur ve bir daha gerçekleşmezse herkesin bundan haberdar olmasını istiyordur."

"Biliyorum," diye toparlamayı başarıyorum.

MaryLou'yu düşünmeliydim. Kael'i. Olduğum şey dışında her şeyi. Onun yerine etrafa bakmak istiyorum. Killian hala burada mı diye bakmak. İzliyor. Saldırmak için başka bir fırsat bekliyor.

Bazı açılardan, Kael'in burada olduğunu bilmesini isterdim. Belki o zaman Killian bizi rahat bırakırdı. Belki de ona söylemeliyim? Cesur ol. Doğru olanı yapmalıyım. Onun kurnaz olmayan, sevgi dolu gözlerine bakıyorum ve her şeyi kusmam gerektiğini biliyorum. Ona her şeyi anlatmalıyım. Şu anda bana bakışını hak etmek istiyorum. Bunu yapmak için ağzımı açtığımda J Ton

-nam-ı diğer Johnny Littleton, Kael'in adını anıyor.

Kalabalık çılgına dönüyor. Yani, ayağa kalkıyor, alkışlıyor, çılgık atıyor, çılgınca tezahürat yapıyor. Ortalık çılgına döndü. Kocamın yüzündeki sırtış kesinlikle çocuksu. Muhteşem. Birkaç dakika önce olan her şeyi unutarak kendimi kaptırıyorum.

"Neler oluyor?" Bizi kalabalığın arasından yarım ay şeklindeki küçük sahneye doğru sürüklerken gülüyorum. Ön tarafa ulaştığımızda, birisi sahnenin yetersiz açıklığına

bir sandalye koyuyor.

boşluk. Kael oturmamı işaret ediyor, sonra eğilip beni sertçe, yavaşça ve çok ama çok derinlemesine öpmeye başlıyor. Bağırışlar onu teşvik ediyor ve bir kez daha öpmek için geri geliyor. Nefes nefese kaldım. Nemli, insanın nemli olabileceği her yer nemli.

J Ton'un bir tabure koyduğu sahneye zıplar. Kael'e bir gitar uzatıyor. Kael'in muzip gözleri oturur oturmaz benimkilere takılıyor ve gitarı tam da kucağına oturtuyor.

Bana evlenme teklif ettiği gece de tam olarak bunu yaptı. Sadece bir profesyonel gibi gitar çalmakla kalmıyor, erimiş tereyağı gibi bir sesi var. O sahneye çıktı ve Lenny Kravitz'in "I'll Be Waiting" şarkısını söylerken beni hüngür hüngür ağlattı.

Eğer bu şarkıyı dinlediyseniz, başkasının kızın kalbini nasıl kırdığını bildiğini söyleyerek başlar. Ona zaman vereceğini söyler. Onu gerçekten sevenin kendisi olduğunu söyler. Kız hazır olana kadar bekleyeceğini. Kael tüm bu süre boyunca gözlerini benden hiç ayırmadı. Her mükemmel nota, her unutulmaz kelime sadece benim için söylenmişti. Bitirdiğinde zıpladı, önümde iki dizinin üzerine çöktü, cebinden üç karatlık bir elmas çıkardı ve ruhunu bana açarken neredeyse ağlayacaktı.

"Yakında olduğunu biliyorum Swan. Ama aynı zamanda değil. Hayatımız boyunca senin yanıdaydım. Kimse seni benden daha iyi tanıyamaz. Sen nefes alıyorsun, ben de alıyorum. Sen acı çekiyorsun, ben de acı çekiyorum. Gülümsediğinde... Kahretsin Mavs, beni kör eden yıldızların arasından görmek zor. Her güldüğünde sana biraz daha aşık oluyorum, eğer bu mümkünse. Saçlarımız ağarana ve kırışana kadar seninle olmak istiyorum ve söylediklerimiz insanları rahatsız etse bile umurumda değil. Kimse seni benim sevdiğim gibi sevmeyecek, Swan.

Ruhun bana ait. İhtiyacın olan her şey burada, sana doğru bakıyor. Eğer hazır değilsen, anlarım. Ama bil ki bekliyor olacağım. Ne kadar sürerse sürsün bekleyeceğim. İhtiyacın olduğu sürece. Ama eğer hazırsan... o zaman beni bu ıstıraptan kurtar ve karım ol. Birlikte geçireceğimiz tek bir saniyeden bile pişmanlık duymayacağına söz veriyorum."

Onun içten, kalp eriten teklifi karşısında hem güldüm hem de hıçkırarak hıçkırarak ağladım. Bir kız buna nasıl hayır diyebilirdi? Akli başında hiç kimse hayır demezdi. O gece bardaki her bir kadının ve erkeklerin yarısının gözleri buğuluydu. Gerçekten istediğim erkeğe sahip olamamıştım ve karşımda beni gerçekten isteyen bir adam vardı. Beni o kadar çok seviyordu ki, sıcaklığının etrafımı sardığını hissedebiliyordum. Kendimi o ana kaptırmıştım; evet dedim.

Kael zaten tanınan bir isimdi, ancak o geceden sonra çevre kasabalardan insanlar sadece tekrar bir performans olup olmayacağını görmek için Cuma karaoke gecelerine gelmeye başladılar.

Sanırım bunu yapmak için bu geceyi seçti. Acaba tesadüf mü yoksa daha fazlası mı?

Kael göz kırpıp sırtarak telleri tıngırdatıyor ve beni o zamandan bugüne sürüklüyor. Boğazını temizliyor ve "Bu şarkı yeni çılgın karım Maverick Shepard için. Seninle vakit geçirmeyi tercih edeceğim başka kimse yok Swan." Son kısmı alçak sesle ve daha sonra geleceğine dair sözler vererek söylüyor.

Bütün kadınlar bayılıyor. Ben de dahil. Sonra şarkı söylemeye başladı.

Elimle ağzımı kapatmadan önce "Siktir," diye mırıldanıyorum. Aziz Asonia'nın hırıltılı sözleri kulaklarımda

çınılıyor.

"Waste My Time" baladı, şimdi beklentiyle sessizce mırıldanan bir odaya süzülüyor.

Sözler yumuşak ve güzel. Bir kez daha, dünyamız daralıyor. Ben ve o. Bana, mehtaplı bir gökyüzünün altında serin çimenlere uzanmak ve hiçbir şey yapmamak istediği tek kişi olduğumu söylüyor. Mükemmel olan hiçbir şey. Zamanı boşa harcamayan, ama etrafınızda başka neler olup bittiğinden bağımsız olarak her zaman içinizde yaşayan anlar haline gelen hiçbir şey. Bunu yapabildiğinizde doğru kişiyle birlikte olduğunuzu bilirsiniz. Sadece ol. Kael ile hep ama hep böyle hissettim. Onun yanında başka hiç kimsede olmayan huzurlu bir rahatlık ve sükûnet hissi var. Killian'da bile.

Bunu fark ettiğimde, MaryLou'ya bahsettiğim çatlaklar aniden genişleyip yayıldı. Neredeyse etrafımda yılan gibi kıvrıldıklarını, beni parçaladıklarını hissediyorum. Kael'den o kadar çok şey bir saniyede içime akıyor ki nefesim kesiliyor. Söylediği sözlerin içine gömülüyorum. Onun neşesinde yaşıyorum. Biraz daha parçalanıyorum.

Şarkı çok erken bitiyor. Oda hareketsiz. Ne bir çıtırtı ne de bir öksürük. O "Seni ölene kadar seveceğim Mavs" diyene kadar birbirimize bakıyoruz. Ben de fısıldadım, sesim gitmişti. Yüzüm çizgili. Kalbim tıka basa dolu ve göğsümden dışarı atıyor.

Derin bir erkek sesi "Geri kalanımızı kötü gösterdiğin için teşekkürler dostum" diye bağırdığında esaretimiz kırılıyor ve tüm bar kahkahalar, ıslıklar ve sağır edici konuşmalarla patlıyor. Sonra biri "Encore, encore" diye bağırmaya başlıyor ve herkes ona katılıyor.

Kael bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor. Sessizce izin istiyor. Şu anda yapmak istediğim tek şey kocamı dışarı çıkarmak, kot pantolonunun fermuarını açmak ve kuruyup tükenene kadar onu emmek. Ama o da bir şovmen ve bunu yapmak için can attığını söyleyebilirim. O yüzden omuz silkip sırtıyorum. İşaret parmağımı kaldırıp bir kez daha işaret ediyorum.

J Ton gelir ve Kael'le sessizce konuşurlar. Kael gitarı ona uzatır. Birkaç saniye sonra, seksenlerin saç grubu Steelheart'ın "I'll Never Let You Go" şarkısının tanıdık notaları hoparlörlerden yüksek sesle duyuluyor. Kael bir kez daha mikrofonu kapıyor ve sadece müthiş bir şov yapmakla kalmıyor, aynı zamanda gençken bana muzipçe söylediği bir şarkıyla beni eritmeye devam ediyor. Hatta her zaman yaptığı gibi kreşendo sırasında dizlerinin üzerine çöküyor.

Herkes ayakta. Yumruklar havada. Çakmaklar ve cep telefonları havada. Her kelimeyi söylüyorlar. Zamanda on yıl geriye gitmek gibi. Eksik olan tek şey uzun, permalı saçları ve kırmızı kareli kafa bandı.

Gülüyorum.

Gülüyor.

İleriye doğru daha fazla bebek adımı atıyoruz.

Ve Killian'ın hala orada olup olmadığını görmek için etrafıma hiç bakmıyorum. Artık umurumda değil.

"[Cuma gecesi iyi bir performans sergilediğini duydum,"
diyor Jilly, çok iyi bildiği sinsi bir ses tonuyla.
Siktir et onu.

Hay sikeyim. Burası olmak istediğim son yer. Kael ve ben Cuma gecesi eve geldiğimizden beri yatak odasından neredeyse hiç çıkmadık. Aslında, ilk tur için yatağa bile gidemedik. Arabaya bindiğimiz anda üzerine atladım. Kapı kapanmadan önce elim pantolonunun içindeydi. Park yerinden çıkmadan önce zaten sert olan sikini dudaklarımın arasına almıştım. Eve varmadan önce ona sakso çektireceğime emindim. Ama adamda ödüllü bir boğanın dayanıklılığı var. Onun yerine, garaj yoluna girdiğimiz anda bana binmeye başladı, ikimiz de bunu yapmak için çok sabırsızdık.

İçeriden. Helena'nın açık pencerelerine taştığından emin olduğum bir çılgılık attım. Hoppala. Oh neyse.

Yine de Kael, Jilly'nin kışkırtmalarını iyi karşılıyor. "Eminim çok abartılmıştır. Sadece birkaç şarkıydı." Dudaklarını şakağıma değdiriyor. Ben de gülümsüyorum.

"O kadar da abartılmamış bebeğim," diyorum kendini beğenmiş bir şekilde, kız kardeşime neşeyle bakarak. Acaba bu hikâyeyi kimden duydu? Killian'dan mı? O da kalıp izledi mi? Kael'le ilişkimizde bariz bir değişim olduğunu hissettiğim şeye tanık oldu mu? Tanık olduysa bile yüzünü okuyamıyorum. Buraya geldiğimizden beri benden kaçıyor ve on dakika önce telefonunu kulağına dayayarak ortadan kayboldu. Her zaman çalışır. Yirmi dört, yedi. Azimli biri, hakkını vereyim, ama karısından uzaklaşmak için olduğunu tahmin ediyorum.

"Neredeyse bana evlenme teklif ettiği gece kadar muhteşemdi," diye ekliyorum. Kıymetini bilmek için hiç durmadığım bir gece. Bu beni üzüyor çünkü asla geri alamayacağım.

"Teşekkürler Swan," diye fısıldıyor Kael kulağımın kabuğuna doğru.

Jilly uzaklara bakıyor, kızgın. Daha çok kıskanç.

Bunu hiçbir zaman çözemedim ama kız kardeşimin bana karşı hep bir garezi vardı. Eğer mutluysam, bunu söndürmeye çalışıyor. Sevdiğim adamı benden aldı; ama bu onu hala tatmin etmemiş gibi görünüyor.

Killian'ın ona nasıl evlenme teklif ettiğine dair anlattığı hikâyeye süslenmiş ya da uydurulmuş olmalı. Çok bayağı. Killian asla böyle bir şey yapmazdı. Bir mariachi grubu kiralamak mı? Mariachi gruplarından nefret eder. Meksika yemekleri midesinde ekşime yapar. Ve o kelimenin tam anlamıyla bir tribün lideri değil. Ama o her zaman sessiz kalır.

onun uzun hikayesini anlatır. Ne onaylıyor ne de reddediyor. Sadece sessiz kalır ve yüzünü buruşturur.

"Ee, Kael, Mills County sözleşmesi nasıl gidiyor?" diye soruyor babam. "O projeyi güvence altına almamız gerekiyor evlat. Oradaki potansiyel prim çok büyük."

Kael yanımda hafifçe geriliyor. Benimle asla iş hakkında konuşmaz. Asla. Sanki onunla birlikte içine gömülmemi istemediği büyük bir kara delik gibi. Babam talepkâr, azimli ve acımasızdır. Bazen yaptığı her şeyin kurallara uygun olup olmadığını merak ediyorum. Onun için iki yıl çalıştığımda, açıkça vicdansız davranışlar görmedim, ancak zaman zaman sorgulanabilirdi. Devlet ihaleleri aldatıcıdır. Milyonlarca ve milyonlarca vergi mükellefinin parasından bahsediyorsunuz. Denetçilerin bulması yıllar sürecektir basit bir el çabukluğu ile bu paraları oradan oraya aktarmak çok kolaydır.

"Tamamlama gereklilikleriyle ilgili birkaç pürüz var ama üzerinde çalışıyoruz Richard. Endişelenme. Ben her zaman hallederim." Son kısmı babama defolup gitmesini söylercesine ısrarak söylemesi beni yanıltmadı.

"Peki ya Frigid Airways davası? İfadeyi erteletebildiniz mi?"

Buna aşinayım. Küçük bir havayolu şirketi babamın şirketini dava ediyor çünkü iniş sırasında pistin bir parçası hasar görmüş ve sekiz yolculu bir Cessna Crusader'ın kontrolünü kaybederek düşmesine neden olmuş. Neyse ki kimse ciddi şekilde yaralanmadı, ancak DeSoto İnşaat iniş pistinin o kısmının döşenmesinden sorumlu olduğu için davada adı geçiyor.

Kael kolunu üzerimden çekip öne doğru eğildiğinde, hiç de umurumda olmayan bir sürü hukuk bilgisine giriştiğinde dikkatim anneme kayıyor.

Endişeli. Bu çok açık. Bunu atlatmak için bir şişe Xanax'a ihtiyaç duyacaksa, bizi neden kutsal küçük alanına aldığını sormak istiyorum. Bakışları artık düzinelerce ayak iziyle keçeleşmiş pelüş, bembeyaz halıya kayıyor. Umarım Kael'in ailesi geldiğinde gerginlik biraz azalır ama halıya basma olayı iki kişi daha artacağı için bundan şüpheliyim.

Şu anda işgal ettiğimiz lüks "oturma" odası, çocukken hiçbir şekilde girmemize izin verilmeyen bir sığınak. Nedenini hiç anlamadım. Sadece bir oda. Buranın bir tür tapınak olup olmadığını hep merak etmişimdir. Bu alanda birinin kutsal külleri mi vardı? Değerli eserler? Aile sırları? Jilly ve ben buraya gizlice girerken birkaç kez yakalandık. İzimizi kaybettirmeye çalıştık. Her seferinde başarısız olduk. Bir şekilde, bir şekilde annem her zaman anlardı. Tanrı aşkına, bir halı tırmığı var. Halı. Tırmık. Kim halısını tırmıklar ki? Halı bu.

Sıkıcı tartışma sürerken, birkaç dakikalığına ailemden kaçma fırsatını değerlendiriyorum. Ayak parmaklarımı alttaki liflere iyice bastırdığımdan emin olarak, bir bardak buzlu çay almak için mutfığa giriyorum. Annemin tüm hatalarına rağmen, çok güzel tatlı çay yapar. Saat daha sabahın 10'u ama bugün hava Eylül sonu için alışılmadık bir şekilde kavurucu olacak gibi görünüyor. Soğuk bir bardak çay sığağa karşı mükemmel bir panzehir.

Bocaladıgımda mutfağı yarılamıştım. Killian sol tarafta, buzdolabının yanında duruyordu. İki adım bile uzakta değil. Bana bakıyor. Gözleri yanıyor. Benim için olduğunu biliyorum. Arkamı dönüp Kael'in kollarının güvenliğine kaçmak istiyorum ama kahretsin... O çayı daha çok istiyorum. O kadar susadım ki ağzım acıyor. Ve Killian'ın beni baştan aşağı süzmesinin beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Ne kadar istesem de, hayatımızın geri kalanında ondan kaçmak imkansız. Sadece artık içime giremeyeceği kadar nasır geliştirmem gerekiyor.

Vay be. Kötü kelime seçimi.

"Büyüleyici görünüyorsun."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum sıkıca etrafından dolaşmaya çalışarak. Ama ben yanından geçerken parmaklarını nazikçe kolumun kıvrımına dolayarak beni durduruyor.

"Yapma..." diye boğuluyor usulca. "Henüz gitme. Lütfen."

Yapma, kendime koçluk yapıyorum. Ona bakma. Ona bu zevki tattırma. Ne yazık ki bana her dokunduğunda, biriktirdiğim tüm kararlılık suda eriyen bir küp şeker gibi eriyor.

Başım dönüyor, her ne kadar ileride kalmasını emretsem de. Bakışlarım ona takıldığında, onun bakışları beni öyle delip geçiyor ki, kendimi tecavüze uğramış gibi hissediyorum. Saniyeler, dakikalar boyunca orada duruyorum. Bilmiyorum çünkü zaman artık önemsiz görünüyor.

Onu içime alıyorum. Ona gerçekten bakıyorum, derin ve uzun.

Cuma gecesi karanlıktı ama gün ışığında yenilmiş görünüyor.

Gözlerini ve alnını çevreleyen daha fazla endişe çizgisi var. Ağzını çevreleyen oluklar daha kalın görünüyor ve

normalde genç olan yüzünü kesiyor. Gözleri... Hayaletleri saklıyorlar,

Sırlar. Evlendiğinden beri on yıl yaşlanmış gibi görünüyor. Bunu hak ediyor, Mavs. Bazen üzerinde yattığınız yatak cam kırıkları ve ikiyüzlülükle doludur ve her gece üzerinde uyumak canınızı yakar. Bilmem gerekirdi.

"Bebek olayını kabul etmiyorum. Ben de seninle bu konuda konuşmaya çalışıyordum. Sadece bilmeni istedim," diye fısıldamaya devam ediyor.

İçimde kıpırdanan umudu geri itiyorum. Artık oraya ait değil ve bir nefes daha almasına izin vermeye devam edersem onu asla söndüremeyeceğim. "O zaman belki de karınla aynı fikirde olmalısın," diye sertçe karşılık veriyorum.

"Kız kardeşini bilirsin, kafasına bir şey takıldığında."

Oğlum, ben hiç.

"Ne istiyorsun Shep?" Sonunda kendimi sormaya zorladım.

"Bana böyle hitap etmenden hoşlanmıyorum," diye alçak bir hırıltıyla ısırdı.

Bu ne lan? Karısı bile ona Shep diyor.

"Neden? Herkes öyle diyor."

"Sen herkes değilsin. Sen kimseye benzemiyorsun, Maverick."

Gözlerimiz birbirine yapışık. Bir ileri bir geri gidip geliyorlar, ölçüyorlar. Bir zamanlar, böyle bir şey söylediğinde, karnımın derinliklerinde çırpınmalar olurdu. Kelimeleri günlerce tekrar eder, her zaman yeni, şiirsel anlamlar bulurdum. Şimdi ise tek yaptığı kafa karışıklığı, öfke ve pişmanlığı harmanlayıp akıcı bir kahverengiye dönüştürmek ve bok gibi kokutmak.

Ağır bir şekilde iç çekiyorum, onun boktan kafa triplerinden bıkmıştım. "Asıl soruma dönelim, ne istiyorsun Shep?"

"Herkesin" kullandığı lakabının noktalanmasıyla gözleri sertleşiyor. Beni öpeceğini düşünene kadar bana doğru eğiliyor. Tüm vücudum geriliyor, yüzünde rujumun mu yoksa el izimin mi olmasını istediğimden emin değilim.

"Sahip olamadığım her lanet şeyi istiyorum," diyor bana ateşli bir şekilde.

Şüphesiz el izi.

"Kimin suçu bu?" Bu kadar uzun süre kendime hakim olduğum için kendimle gurur duyarak eşit bir şekilde ilerliyorum. "Benden vazgeçtin. Sahip olduğumuz her şeyi bırakıp gittin. Cevap yok. Açıklama yok. İkinci bir düşünce yok. Hiçbir şey yok. Şimdi bile. Senden hiçbir şey alamıyorum... hayır, hiçbir şey. Beni hak etmiyorsun."

"Bir bok bildiğin yok," diye gürlüyor resmen. "Yaptığım her şey senin için. Seni düşünerek."

Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim...sikeyim?

"Bu sanki bir şarkıdan bir replik gibi. Ya da çok kötü bir Kevin Costner filminden," diye çıkışıyorum.

Yarım sırtışı kendini küçümsüyor. Kız kardeşimle yatıp sonra da onunla evlenmenin benim için olduğuna beni ikna etmeye çalışırken iyi şanslar. Benim için değildi. Onun için de değildi. Bundan eminim. Ama benim için olmadığına eminim.

Elinden kurtulup bir adım geri çekiliyorum. "Benimle dalga geçmeyi bırak. Sen benim kız kardeşimle evlisin. Ben de senin kardeşinle evliyim. Bu işin peşini bırakmalısın. Bıraktım zaten." Şaşırtıcı bir kolaylıkla yalanı yapıştırdım.

"Neyi bırakayım?" diye soruyor karanlık bir sesle, az önce aramızda yarattığım boşluğa doğru adım atarak.

Lanet olsun ona. Neden bunu yapmaya devam ediyor? Ona olan ruhumun derinliklerindeki aşkı silmek için elimden geleni yapıyorum.

ve paramparça ettiği hayaller. Evliliğime yüzde yüzümü vermek ve Kael'i olması gerektiği gibi sevmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum. Ama o eline geçen her fırsatta buna engel olmaya kararlı.

Neden şimdi? Daha birkaç hafta önce onun için her şeyden vazgeçmişken, üstelik düğün günümde, neden şimdi?

Artık çok geç. Ben kabul ettim. Onun da aynısını yapması gerek.

Görüşüm bulanıklaşıyor. Kaçmakla tehdit eden her tuzlu damlayı tutmak için savaşıyorum. Gözyaşlarımı hak etmeyen biri varsa, o da odur. "Biz," diye fısıldıyorum, sesim yalvarıyor. "Gitmemize izin vermelisin. Lütfen. Sana yalvarıyorum."

Seni aşmama izin ver, daralmış ciğerlerimin en üstünden çığlık atmak istiyorum.

"Asla. Artık çok yakınlm."

Çok mu yakın? Neye çok yakın?

"Benden senden vazgeçmemi isteme. Senin için her şeyi yaparım ama bu hariç, Maverick..."

Adımı fısıldarken kullandığı o tatlı, yumuşak ve düzensiz ses tonu, gömmeye çalıştığım istenmeyen bir anıyı tekrar yüzeye çıkarıyor. Kollarıyla beni sımsıkı sarıyor, ilk kez içime girerken boynuma doğru adımı inletiyor. Dünün içinde boğuluyorum, Killian'ın elinin yüzümün yarısına kadar geldiğini fark etmiyorum bile, Kael'in sert ve katı sesi arkamdan gürlüyor, "Shep, karın seni arıyor."

Gözleri omzumun üzerinden geçip tekrar bana dönerken Killian'ın kolu belirsiz bir şekilde yana düşüyor. Şok olmuş ya da pişman görünmüyor. Kızgın görünüyor. "Evet. Ben de tam ona buzdolabından bir şişe su getiriyordum." Shuffle

geri dönüp aşağıya baktığında, aslında diğer elinde bir cam şişe 90H2O olduğunu görür.

Kael de bunu fark ederek homurdanıyor. "Evian artık yeterince iyi değil mi? Artık tasarımcı suyuna da mı ihtiyacı var?"

"Jilly'yi bilirsin," diye acı acı karşılık verir. Kendi karısına karşı duyduğu küçümsemeyi artık gizlemeye bile çalışmıyor.

Kocamın sıcak, güçlü kolu belime dolanıyor ve beni göğsüne çekiyor. Ayıyı dürtmeden önce dudakları şakağıma konuyor. Acımasızca, tam gözümün ortasına. "Şanslıyım ki doğru kız kardeşle evlenmişim. Mavs'in vücudunda gösterişli bir kemik bile yok."

Oh. Snap.

Killian'ın yüzü taş gibi sertleşir. Genişlemiş çikolata havuzları şimdi turuncu alevlerle dolup taşıyor ve küçük kardeşinin içine işliyor. Yumruklar savrulmak üzere ve ben de ikincil hasar olmak üzereyim.

Kael'in yanımda kaskatı kesildiğini ve kavgaya hazırlandığını hissettiğimde, kontrolden çıkmadan önce durumu yatıştırmak için araya giriyorum. Bir zamanlar yakın olan bu iki kardeşin arasını açmaktan nefret ediyorum. En azından, kız kardeşimle aramızdaki düşmanlığın müstakbel kocamı çalmasından kaynaklanmadığını söyleyebilirim. Savaşımız bundan çok önce başladı.

"Hey," diyorum, hafifçe tamamen kocama dönerek Killian'dan gelebilecek vücut darbelerini engelliyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıp sert başını bakışlarımla buluşmaya zorluyorum. Gözleri bana dikildiğinde biraz yumuşuyor ama hâlâ kinle dolu. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek." Çenesi sıkılaşıyor ve hemen yumuşak bir sesle ekliyorum, "Özel olarak."

Cevap vermesine izin vermedim. Killian'a dönüp bakmadan elini tutuyorum ve onu arkamdan çekiyorum. Mutfağın hemen dışındaki çamaşır odasına doğru ilerliyoruz ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Ben kalın ahşaba yaslanırken Kael karşı tarafa doğru ilerliyor ve ailemin saray gibi malikânesinin arkasındaki sık ormana bakan pencerede duraklıyor. Kasları gergin. Kürek kemiklerinin hızla inip kalkması nefes alıp verişinin hızlı olduğunu gösteriyor.

Bu gariplikten nefret ediyorum.

Biz.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye soruyor dalgınca,

Elini saçlarının arasında gezdirirken saçları diken diken oluyor. Öfke izleri zaten boğuk olan sesini daha da boğuklaştırıyor.

Ailemiz bir aradayken hep böyle mi olurdu? Garip mi? Rahatsız edici? Ortasını bir kaşıkla oyup geri kalanını sağlam bırakabileceğiniz kadar kalın bir gerginlik?

Evet, sen onun kardeşine aşık olduğun ve o da sana aşık olduğu sürece. Buna sen sebep oldun, Maverick. Başından beri doğru olanı yapsaydın.

Yalnız kaldığımızda, sadece ikimiz, ikimiz de bu evliliğe onurlu niyetlerle girmişiz gibi davranabiliyoruz, oysa ikimiz de öyle olmadığını biliyoruz. Ben başka birini istedim. O da ne olursa olsun beni istiyordu.

Ama ailelerimizle birlikteyken, birbirlerine deliler gibi aşık yeni evli çiftler gibi davranırken -ya da belki de sadece ben öyleymişim gibi davranırken- çözülüyoruz. Başkalarının ipliklerimizi çekiştirmesine izin veririz; bizi dikiş yerlerimizden ayırmaya çalışırlar. Eğer izin verirsek, bizi mahvederler. Ve ben sonumun kırık, üzgün olmasını istemiyorum,

ve doğduğum günden beri sevdiğim birine karşı nefretle doluyum.

Killian'ın, kız kardeşimin ya da benim bu evliliği mahvetmemize izin vermeyeceğim.

"Hiçbir şey," diye cevap veriyorum sonunda. Başını çeviriyor, yoğun, ateşli, şekerleme bakışları hızla benimkine yapışıyor. Gördüğüm-hissettiğim çatışmanın girdaplı kombinasyonu neredeyse dizlerimi büküyor. Bu onu incitiyor. Onu incitiyorum. Hem de çok.

Kardeşiyle aramızdaki hislerden bir kez bile bahsetmedik. Bir kez bile. Ve bu kirli utanç hakkında neden benimle hiç yüzleşmediğini merak ediyorum, özellikle de bana evlenme teklif etmeden önce. Eskiden bunun kör bir aptallık ya da mantıksız bir inkâr olduğunu düşünürdüm ama artık Kael'in iyi bir adam olmasından kaynaklandığını düşünüyorum. Muhtemelen ona verdiğim değerden çok daha iyi bir adam.

Beni koşulsuz seviyor. Ne olursa olsun. Bu güvenebileceğim bir sabit.

Duygular bana çarptı. Birdenbire onun acısını dindirmek, onun seçtiği hayat arkadaşı olarak değerimi kanıtlamak için doyumsuz bir ihtiyaç duyuyorum. İhtiyacı olan, istediği ve daha da önemlisi hak ettiği şey olmak.

İçimde düzeltilmesi gereken şeyler üzerinde daha çok çalışacağıma söz veriyorum. Ne kadar isterseniz de ya da istemeniz gerekse de, sırf kendinize bunu söylediğiniz için birini sevmekten vazgeçemezsiniz. Keşke öyle olsaydı.

Bu arada, ona ve sadece ona bağlı olduğuma dair güvenceye ihtiyacı var. Uzun vadede bu işin içindeyim. Benimle evlenerek doğru kararı verdiğini. Ve buna şimdi ihtiyacı var, sonra değil.

Arkama uzanarak elbisemi bir arada tutan fermuarı açıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum. Gözleri her hareketimi takip ediyor, sütyenimi açıp kollarımdan aşağı düşmesine izin verdiğimde erimiş hale geliyor, kendimi nane yeşili külot ve "beni şimdi yap" diye bağırarak dört inçlik kırmızı sivri topuklu ayakkabılarla onun önünde bırakıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, sesi boğuk.

Gözlerimin paketine kaymasına izin verdim, şimdi bronz elbise pantolonunun içinde belirginleşen ağır hatlarını görmekten mutluyum. "Sanırım bu oldukça açık," diye şakacı bir şekilde cevap veriyorum, bir santim bile kıpırdamadan... bir sonraki adımda ne yapacağını görmek için bekliyorum.

"Ailenin çamaşır odasında seni becermemi mi istiyorsun?" diye soruyor alnı çatlamış bir halde, inanamayarak.

Tanrı yardımcım olsun, istiyorum. Şu ana kadar bunu ne kadar istediğimi fark etmemiştim. Onu istediğimi. Ve bu anın dışındaki her şeye rağmen onun da beni istemesini istiyorum.

Zerre kadar hissetmediğim halde cevabıma güven katmaya çalışıyorum. Beni reddedeceğinden korkuyorum. "Evet."

"Şu kapının dışında herhangi biri bizi dinliyor olabilir," diye ekliyor başını eğerek. İkimiz de kimi kastettiğini biliyoruz.

"Ve?" Kendimi beğenmiş bir şekilde meydan okumayı onun sahasına geri gönderiyorum.

Gözleri kapüşonlarından hemen önce parlıyor. Boğazının yutkunmak için çalışmasını izliyorum. İki kez denemek zorunda kalıyor. Açgözlü bakışları neredeyse çıplak kıvrımlarımdan aşağıya doğru öpücükler gönderip, gergin

meme uçlarımda uzun saniyeler durduğunda midem titriyor. Tüm varlığım kocama duyduğum açlıkla titreşiyor.

"Elini külotunun altına sok ve parmağını amına sok, Mavs. Eğer yeterince ıslanırsan, o zaman

Siktir git. Tam burada ve şimdi."

Uhhh...tamam mı? Bu beni coşturdu.

Bunu yaparsam istediğimi elde edeceğimi bildiğimden itaat ediyorum, orta parmağımı kalın uyarılmamın içinden geçirip ona aslında onun için çaresiz olduğumu göstermek için çıkarıyorum.

"Em onu."

Bekle bir dakika. Ne? Onu doğru duyduğumdan emin olmak için hızla gözlerimi kırpıştırıyorum. Kael daha önce de benimle birçok kez edepsizce konuşmuştu ama hiç bu kadar baskın ya da otoriter olmamıştı. Ve bu yönünü ortaya çıkarmak için bu yeri ve zamanı seçmiş olması benim için hiç de şaşırtıcı değil.

Kaslı bacaklarını iki yana açıyor, sırtını pencerenin pervazına yaslıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Seni bu tezgâhın üzerine domaltıp düz yürüyemez hale gelene kadar becermemi istiyorsan, o parmağını ağzına sok Maverick. Şimdi."

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. Şu anda çok tahrik olmuş durumdayım.

Sonunda itaat etmem için üçüncü bir sessiz dürtme - kaşları çatılıyor- gerekiyor. Parlayan parmağımı ağzıma götürüyorum, misk kokusu dilime değdiğinde gerçekten inliyorum. Ağızım sulanıyor ama bunun tek nedeni boğazının arkasından çıkan ilkel gümbürtünün şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olması.

"Çok ateşli," diye mırıldanıyor. Avucunu kaldırıp, "Buraya gel" diye emrediyor.

Gap'ten aldığım elbisemi kapının yanında bir su birikintisi içinde bırakarak koşuyorum. Kız kardeşimin aksine Gap gibi yerlerden alışveriş yapmamın nedeni, iki bin dolarlık bir giysinin kırışması ya da tozlanması

konusunda endişelenmeme gerek olmaması.

"Çok güzelsin." Beni kollarına alır almaz çeneme, boğazıma ve köprücük kemiğime öpücükler yağdırıyor, sonra da aşağı doğru iniyor. "O kadar mükemmel ve güzel ki Mavs. Gerçekten benim olduğun gerçeğini aklımdan çıkaramıyorum."

"Öyleyim," diye itiraf ediyorum, dudakları tomurcuğun etrafına yaklaşıp o kadar sert emiyor ki nefesimi kesmek zorunda kalıyorum.

"Bunlara asla doyamayacağım. Mükemmeller." Diğer ağrıyan göğsüme doğru ilerlerken arkasında serin bir iz bırakıyor. Ellerim başının arkasına doğru uçuyor, o ziyafet çekerken onu kendime doğru tutuyorum.

Her yerim zonkluyor, kıvranıyor ve ona yaklaşmaya çalışıyorum. Tüm bedenim sıvı gibi, ağırlıksız. Etrafımızı saran enerji güçlü bir elektrikle titriyor. O kadar ki, bu dört duvarın dışındaki herkesin burada neler olup bittiğini hissetmek zorunda kalacağından eminim. Hayatımda hiç bu kadar sınırsız ve ahlaksız hissetmemiştim.

Kalçalarımın etrafındaki dantelleri çekiştiriyor. "Bunları mahvedeceğim ve önce karımı doyuracağım."

"Tanrım, evet," diye yalvarıyorum, bunu oksijenden daha çok istiyorum.

Kael dizlerinin üzerine çöküp önce bacaklarımı, sonra dudaklarımı araladığı sırada serin hava ısınmış göbeğime çarpıyor. Hiçbir uyarıda bulunmadan balıklama dalıyor.

Dilini arkadan öne doğru ilk kaydırışında yüksek sesle inliyorum, "Kahretsin, Kael." Ağzının hissi beni yukarı çekerken dizlerim üzerime çöken zevkin ağırlığı altında bükülüyor. Zıt duygular kafa karıştırıcı ve heyecan verici. Onları kovalıyorum, bu yüksek hissi yaşamaya her şeyden çok ihtiyacım var.

Bir parmağını içeri soktuğunda, kısa tellerini pençeliyorum, satın almak için herhangi bir şeye tutunmaya çalışıyorum. Odanın ortasında diliyle klitorisime şeytani şeyler yapıyor ve beni ayakta tutacak ondan başka hiçbir şeyim yok.

Sanki içinde bulunduğum durumu sezmiş gibi diğer koluyla kalçalarımı sıkıca kavıyor ve bana doğru mırıldanıyor: "Seni tutuyorum Maverick. Her zaman öyleyimdir. İşi bitirmek için geri atlamadan önce bırak" dedi.

Nefes alıyorum. Kıvraniyorum. Beni götürmesini istediğim yerlere doğru iterken usulca haykırıyorum. İkinci bir parmağını içeri sokup öne doğru kancaladığında haykırıyorum. Keskin ve yüksek sesle.

Kael arkasına uzanıp kurutma makinesinin vızıltısı duyulana kadar birkaç saniye uğraştığında neredeyse oradaydım. "Ne yapıyorsun?" Nefes nefese kalıyorum, orgazmımın şimdi ters yönde ilerlemesine sinirleniyorum.

Her şeyi bıraktı ve bana baktı. Dudakları ıslak. Gözleri vahşi. Kahretsin, çok seksi. "Ne yaptığınızı bilmeleri umurumda değil ama duymalarını istemiyorum. Senin çözülme sesin bana ait. Sadece bana."

"Oh." Söylemediği anlamı duydum. "Tamam."

"Şimdi iyi bir kız ol ve yüzümün her yerine boşal, Mavs, böylece seni sertçe becerebilirim."

Dudaklarımda bir gülümsemenin yavaşça kıvrılmasına izin verdim, kocamın bu ağzı bozuk, kirli tarafını seviyordum. "Bunun olabilmesi için yüzünün amıma gömülü olması gerekiyor, Kael."

Gülüyorum. Ama bu kısa sürdü çünkü alayım işe yaradı. Kael'in ağzı tekrar üzerimdeydi ve eğer odaklandığını düşünseydim

Ama Şimdi kesinlikle vahşi. Tek bir niyetle beni yiyip bitiriyor. Bunu tarif etmenin başka bir yolu yok.

Ve sonra geliyorum. Deli gibi sert. Uzun. Arka planda kurutma makinesinin uğultusu olmasa muhtemelen lleri uyandıracak kadar gürültülü. Ortamımdan omurgama, kollarımın ve bacaklarımın geniŐlięine doğru beyaz bir sıcaklık yayılıyor. Her hcreme yayılıp yayılırken onu kovalıyorum, ta ki sıvılaŐmıŐ bir mutluluk kütlesinden başka bir Şey olmayana kadar.

"Yüce Tanrım," diye bağırarak ciğerlerime temiz hava çekmeye çalışıyorum. Şimdi mermer tezgahın üzerinde oturuyorum, soğuk taş hala kanımda akan sıcaklığı çalmaya alıŐıyor. Kael öfkeyle kıyafetlerini çıkartıyor, kırıŐıklıkları ya da kiri umursamadan onları yere fırlatıyor.

Kaslarım gerildi ve bunun az önce içimden geçen acımasız gzelliikteki doruk noktası yüzünden olduğunu düŐünebilirdim. Ama yle değil. Kael'in yüzündeki çiğ açlık yüzünden. O kadar acımasız ki, sinir bozucu.

"Beni domaltacağını sanıyordum," diye Şaka yapıyorum, ağır havayı hafifletmeye çalışarak. İçime giriyor, kalçalarımı kavırıyor ve beni sürükleyerek tam kenara oturtuyor. Kendimi orada tutabilmek için karın kaslarımı sıkamak zorunda kalıyorum.

"Bunun yerine seni tekrar boŐalttıęımda yüzünün mutluluktan uçmasını izlemeyi tercih ederim."

"yle mi?" Aletin tepesini bacaklarımın arasındaki ıslaklıkta gezdirip hafifçe içeri ittiğinde nefesim kesiliyor. Kael güçlü ve kalın. İçime her girdiğinde beni kırılma noktasına kadar geriyor.

"Ah, evet," diye kendini beğenmiş bir şekilde cevap veriyor, bir başka alaycı inç daha bastırıyor.

Hasius Crepes, kendini iyi hissediyor.

Parmaklarımı çıplak, devetüyü göğsündeki hafif kıl izlerinde gezdiriyorum. Karın kasları dalgalanıyor ve ben onları geçip sikinin dibini kavriyorum. "Bu oldukça yüce bir hedef, kocacığım, ama emin değilim..."

Burun delikleri açıldı. Koca kelimesini kullanmamdan mı yoksa önüne koyulan ve alıp koşacağı bir meydan okuma mı olduğundan emin değilim. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, ben genelde çoklu orgazm yaşayan bir kız değilim. Sorun o değil. Muhtemelen öyle olduğunu sanıyor. Ben böyle yaratılmışım. Ama Kael iyi bir meydan okumayı sever. Ve bunu bir meydan okuma olarak kabul ediyor. Eğilerek, dudakları benimkinden bir kıl kadar uzakta, fısıldıyor, "Eminim. Ve ben cömert değilsem hiçbir şey değilim, karıcığım."

Bu söz üzerine, ağzı ağzıma yapışmışken, Kael içime girdi. Sert ve ani. O kadar ıslağım ve onun için hazırım ki kolaylıkla içeri kayıyor. Beni hızlı, emin vuruşlarla siktikten sonra uzun, durgun vuruşlara geçiyor. Yumuşak bir şekilde değişiyor, beni hangi yöne götürürse götürsün bıçak sırtında dengeliyor. Geçtiğimiz birkaç ay içinde, Kael'in sadece bir arkadaş olarak değil, bir sevgili olarak da ne kadar harika olduğunu anlamaya başladım. O içime girdikçe, sanki başından beri çok şey kaçırmışım gibi geliyor.

Killian ne kadar gayrimenkul kaplıyorsa, Kael onu hızla satın alıyor. Aslında kocama aşık olduğuma inanıyorum, yavaş ama emin adımlarla.

"Olağanüstü hissediyorsun," diye sessizce övüyor. "Çok kaygan, çok sıcak, çok gerçek dışı. Yani benim."

"Durma," diye yalvarıyorum. Sakın durma.

Tam hızını almış, bana ikinci orgazmı yaşatmak istediğini gösterme yolunda ilerliyordu ki kapıya yaklaşan ayak seslerini duyduk. Sürüşün ortasında duruyor ve ben itiraz edemedi elini ağzıma atıyor.

Derin bir gümbürtüye hafif bir rap eşlik ediyor. "Tenderheart, orada her şey yolunda mı?"

Hassiktir. Kendimi arka verandadaki salıncakta J. C. Ferrera ile öpüşürken yakalanan on altı yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. Ama bu sefer J.C.'nin eli bluzumun yarısına kadar girmiş değil, kocamın aleti içime gömülmüş ve otoriteyle aramızda sadece dayanıksız, kilitli olmayan bir kapı varken çırılçıplaktım. Ahlaka aykırı bir şey yapmıyorum, ama muhtemelen gün ortasında ailenizin evinde, onlar evdeyken sevişmek görgüsüzlük olarak kabul edilir. Evli insanlar için bile.

Kael kıkırdarak, "Ondan kurtulun yoksa gözlerini alacak," diyor.

Kael elini çekip sırtıyor, itişlerine devam ediyor, ama bu sefer acı verici derecede yavaş ve derinler ve akıllara durgunluk verecek kadar iyi hissettiriyorlar, neredeyse babama cevabımı inleyeceğim.

"Ciddi olamazsın," diye tıslıyorum, keşke erişebileceğim bir alçakgönüllülüğüm olsaydı. Sırtışı daha da genişliyor ve kalçalarını daha önce yapmadığı bir şekilde döndürerek beni inletiyor. "Dur." İki kıkır yanağımı tutarak hareketlerini durdurmaya çalışıyorum ama tek yaptığı bileklerimi parmaklarının arasına alıp nefes almam için bir saniye bile vermeden arkamdan sürüklemek oluyor.

"Maverick, her şey yolunda mı?" babamın endişeli sesi yankılanıyor.

Hay aksi. Bu sesi tanıyorum. Kapıyı açmasına iki saniye kaldı. Üç çocuklu bir evde büyümek

Kadınlar, babam öylece içeri dalmamayı çok çabuk öğrendi. İki dakikam dolmak üzere.

"Evet, baba. Tamam," diye boğulmayı başarıyorum. "Emin misin? Sesin... üzgün geliyor."

Üzgün müsün? Üzülmekten o kadar uzağım ki bu çok saçma.

"Lütfen dur. Sadece bir saniyeliğine," diye yalvarıyorum Kael'e. Ne mutlu ki bana bir erteleme veriyor. Ama sadece hafif bir erteleme. Şimdi kalçalarını tembelce ileri geri pompalayan bu kötü adamın bunca zamandır nerede olduğunu merak ediyorum.

Beyaz bir yalan bulmak için beynimi zorlarken, kurutma makinesinin sesi bana ihtiyacım olan bahaneyi veriyor. "Kael gömleğine su döktü. Sadece kurutucuya attık," diye bağıriyorum, inandırıcı olduğumu umarak.

Yapmalıyım. "Arnie ve Eilish az önce geldiler ve annen on beş dakika uyarısı yaptı, yani..."

Onun aptal ritüeline gözlerimi deviriyorum. Önümüzdeki on beş dakika içinde hepimiz masanın etrafında kendimize ayrılmış yerlerde oturuyor olsak iyi olur, avuçlarımız birbirine kenetli, gözlerimiz kapalı, yemek duasını okumaya hazırız.

Kael'in parmağı aşırı hassas klitorisimin üzerine gelip küçük daireler çizmeye başladığında bir inilti tutuyorum. Onu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum çünkü kendi ellerim hala hapsedilmiş durumda, bu yüzden içimde bir kez daha oluşan ısıyı görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, ama lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor. "Sorun değil. İşimiz neredeyse bitti."

"Tamam o zaman. Acele et."

Kael kulağıma usulca kıkırdıyor. "Adamı duydun. Acele etsek iyi olur."

Kael ağzını benimkine dayayıp beni acımasızca sikmeye başladığında babamın ayak seslerini hâlâ duyabiliyoruz.

Bana sahipmiş gibi. Ve öyle. Parça parça onun oluyormuşum gibi hissediyorum. Aklım ondan ve bana yaptığı, hissettirdiği günahkâr şeylerden başka bir yerde değil.

"Benim pis kızım," diye mırıldanıyor. "Seni yememe, ailelerimizin burnunun dibinde seni becermeme izin veriyorsun. Bu seni ateşli yapıyor, değil mi?"

Evet, evet. Tanrım, evet. Milyon kere evet.

Başımı sallıyorum, şu anda ses tellerimi kullanmayı bırakın, bulamıyorum bile.

Kael'in nefesleri hızlanıyor; tutuşu sıkılaşıyor. Yaklaştı. İşaretleri biliyorum. Aletin kabarmasını hissediyorum. Nefes verişindeki aksaklıkları duyuyorum. "Seninle böyle konuşmamdan hoşlanıyorsun, Swan."

Soru değil ama yine de "Evet" diye cevap veriyorum.

"Biliyorum," diye kulağıma nefes veriyor. "Sıcak küçük amcığın etrafımda lezzetli bir şekilde sıkılıyor."

İç duvarlarım tepki veriyor ve o alçak ve kurt gibi inliyor. Yüce Tanrım, bu ses çok sıcak.

Saniyeler sonra, ikimiz de tepedeyiz ve aşağı bakıyoruz. Kael'in tutuşu morarıyor. Başparmağı sinir demetini öfkeyle, acımasızca çalıştırıyor. Ustaca. Bu koca evde sadece biz varmışız gibi beni sikerken.

"Yaklaşıyorsun, Swan." Çok yaklaştım. O kadar yakın ki tadını alabiliyorum. "Benim için gel. Benimle gel, Mavs. Hemen şimdi."

Yoğun bakışları ikna ediyor. Ama onun aleti, onun dokunuşu, onu satıyor. Kavurucu ateş patlayana kadar yükseliyor. Sonra düşüyorum. O hemen arkamdayken önce ben devriliyorum. Yapabildiğim tek şey

Keskin coşku dalgaları içimden geçerken gözlerimi açık tutup ona bakıyorum.

Keskin çene kemiğı ve dolgun dudaklarıyla kocam yakışıklıdan da öte. O muhteşem. Dusty Falls'taki bekâr ve bazı evli kadınların çoğı beni kıskanıyor ama başını arkaya atıp mutluluktan inlediğı o tek an, kesinlikle nefes kesici.

Ve o bana ait.

Ve kapüşonlu gözlerini açtığında, bana onun her şeyi olduğumu sözsüzce söyleyen doygun, hınzır, neşeli bir sırıtışla beni kıştırdığında, tamamen farklı bir adam görüyorum.

Her zaman tanıdığım ama asla tam olarak izin vermediğim biri. Ben kendimi tutarken bana her şeyini veren biri.

Kaybetme düşüncesine katlanamadığım biri. Asla.

Her zaman yanımda yürüyen oydu. Özveriyle. Sessizce. Kararlı bir şekilde. İstisnasız. Beklenti olmadan.

Hâlâ nefesini tutarak, "Seni seviyorum Swan," diye itiraf ediyor. Kırmızı, dolgun dudaklarını alnıma bastırıyor ve beni sıkıca kucaklıyor. "Sana olan sevgimin ne kadar derin olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Sanırım anlıyorum," diye fısıldıyorum terli göğsüne, sonunda anlamıştım.

Mutfağı girdiğinde karşılaştığı şey hiç de yanlış değildi. Her ikisinin de başkalarıyla evli olduğu gerçeğı göz önüne alındığında, birbirlerine hala çok fazla değer veren iki insan. Bu çiftleşme ona benim teklifimdi. Benim özverim. Ama bir kez daha, öyle değildim. Onun için olduğu kadar kendim için de. Belki daha fazla. Bu da benim bu duyguyu ortadan kaldırmaya çalışmamın bir başka yoluydu.

İlişkimize, geleceğimize bulaşan zehir. Kendi aşkımıza yer açmak için. Ondan istemeye hakkım olmayan şeyi bana verdi. Özgürce verdi. Ve bunun için onu çok seviyorum.

"Seni seviyorum, Kael."

Ciddiyim. Onu gerçekten seviyorum. Yıllar boyunca bu sözleri ona sayısız kez söylemiş olsam da, şu anda söylediğim sözler daha önce söylediklerime hiç benzemiyor.

Kael'in tepkisine bakılırsa, bunu biliyor.

"Tanrım, Maverick." Sesi kesildi. Kolları beni hava almakta zorlanana kadar sıkıyor. Vücudunun titrediğine yemin edebilirim. "I-" Üzgün olduğumu söylemek istiyorum.

Her şey için. Her şey için.

Bu yıllar boşa gitti. Onu incittiğim için. Killian'ı sevdiğim için. Bir arkadaş, bir eş olarak tüm başarısızlıklarım ve eksikliklerim için. Ama henüz gerçek bir çift olarak yaşamadığımız hassas bir anı mahvetmek istemiyorum, bu yüzden başka bir "Seni seviyorum" ile yetiniyorum ve onun yerine ona verdiğim ezik, dolaylı özrü duymasını umuyorum.

Kael geri çekilip yüzümü kavradığında ve ağzını ağzıma indirdiğinde, görmemi istediği her şeyi görüyorum.

Anlayış. Bağlılık.

Bağışlama.

Biz: Sonsuza
kadar.

Her zaman olduğu gibi.

Dudakları dudaklarımla birleştiğinde, göğsümün ortasında çılgınca atan şeyin ne olduğuna dair aklımda çok az şüphe var. Karnımın derinliklerinde.

Kocama aşık oluyorum.

Ayatımın herhangi bir döneminde Killian Shepard'a delicesine aşık, şehvet dolu ya da sadece takıntılı olmuşumdur. Bu

Yirmi küsur yıl boyunca aynı kişiye karşı hissettiğiniz duyguları kapatmanın ne kadar zor olduğunu anlatmak zor. Bu, kapatabileceğiniz bir musluk gibi değildir. Ve denesenez bile, kapatamadığınız o yavaş damlama devam eder. Orada, sürekli arka planda. Sonunda sanırım bu yavaş ve sinir bozucu damlamayı duymazdan gelmeyi öğreniyorsunuz. En azından çoğunlukla. Ama bazen duyduğunuz tek şey o damladır. Konsantre olabildiğiniz tek şey. Sizi nevroitik yapana kadar her şeyi tüketir.

Şimdi olduğu gibi.

Kael bu gece iş için şehir dışında ve ben de dertleşmek ve anılarımı tazelemek için yalnız kaldım. Ve bazı nedenlerden dolayı

Killian'ın beni Robbie Reams'in kamyonetinin kasasında bulduğu zamana geri döndüm. Bildiğim kadarıyla Kael bunu hiç öğrenmedi ve bunun için minnettarım. En iyi zamanım değildi.

On yedinci doğum günümdü. Kael üniversiteye gitmişti ama Killian babamın yanında satış asistanı olarak çalışıyordu. Okul başlamadan iki hafta önce arkadaşlarım, sonsuz bilgelikleriyle, sadece doğum günümü değil, aynı zamanda son yılımızın başlangıcını da kutlamak için bana bir fıçı partisi vermeye karar verdiler.

Babası çiftçi olduğu için Kimmy Reams'in sadece kırsalda terk edilmiş birkaç tahıl ambarına değil, aynı zamanda on üç galon insanoğlunun bildiğı en ucuz birayla bir avuç reşit olmayan çocuğı ayarlamaktan çok mutlu olan Robbie adında bir ağabeye de erişimi vardı. Özellikle de bana aşık olduğu için.

"Gelecek yıl hangi bölümü okuyacaksın?" Robbie bana bir şişe su uzatarak yeterince masumca soruyor. Açıyorum ve cevap vermeden önce bir yudum alıyorum.

"Çift anadal. İşletme ve finans."

Bacağıma düşen birkaç damlayı siliyor. Başparmağı kalıyor. Biraz hava almak için dudaklarımı aralayarak ona izin veriyorum. Kısa çizgime doğru sürünüyor ve eteğimin hemen altındaki etin izini sürüyor. İç uyluğuma doğru yaklaştığında ürperiyorum.

Gözleri kapalı, suyumunu alıyor, kapağını kapatıyor ve bir kenara koyuyor. Çimenlere uzandık. Gökyüzü karanlık. Yıldızlar teker teker belirmeye başlıyor. Ve Robbie Reams elini benimkinin içine soktu. Başım uğulduyor. İçtiğim biralar yüzünden zihnim bulanık ve yavan. Başının döndüğünü duyuyorum

benimkine doğru. Ben de aynısını yapıyorum. Gözleri ay ışığında parlıyor. Çok güzeller.

"Senin zeki olduğunu hep biliyordum, Maverick." Gülümsedim. "Teşekkürler Robbie."

Zaman geçer. Daha çok içeriz. Konuşuruz. Flört ederiz. Çiftler eşleşmeye başlar, kaybolurlar. Kalabalık azalıyor. Midem bulanıyor. Kulaklarım çınlıyor. Sonra Robbie'nin dudakları benimkileri sıyrıyor ve ben de onu öpüyorum. Eli göğsümü avuçluyor ve ben de ona izin veriyorum. Sonra tek bildiğim Robbie'nin kamyonetinde olduğum. Şortun düğmeleri çözülmüştü. Sütyenim çözülmüş ve yukarı itilmişti. Hevesli parmakları bacaklarımın arasında gezinirken aç ağzı göğüslerimi şımartıyor.

Ne yaptığımdan emin değilim ama böyle olmaması gerektiğini biliyorum. Neden kilometrelerce çıkışı olmayan tek yönlü bir caddede ilerliyormuşum gibi hissediyorum?

Kararsızlığın eşiğindeyim ama Robbie'nin bana hissettirdiği inanılmaz zevkle beynim sulanmadan önce sadece birkaç saniye tereddüt ediyorum. Bir an Robbie orada, vücudumu yeni zirvelere taşıırken, bir an sonra gittiğinde içine gömülüyorum.

Sonra bir çift güçlü kol tarafından kaldırılıyorum. Robbie Reams'in yerde yattığını, ağzından ve burnundan kan damladığını fark ediyorum. Sersemlemiş. Kızgın. Ama beni yakalamak için bir hamle yapmıyor. Bok kafalı.

Yemin ederim bir ses "Seni yakaladım." diye mırıldanıyor.

Yavaşça bir arabaya atıldım. Deri ve testosteron beni karşılamak için sürükleniyor. Şortumun düğmelerinin yeniden iliklendiğini, bluzumun tekrar aşağı çekildiğini

hissediyorum. Kucağıma bir emniyet kemeri takılıyor.
Üzerimdeki yükü atmam birkaç saniye daha sürüyor.

Ama karanlık, tozlu yolda ilerlediğimiz anda anladım.

"Bu ne lan, Killian."

"Yap. Yapma. Konuşma. Doğru. Şimdi." Emri düz, kasıtlı. Tavizsiz ve kargaşa dolu. Başka bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama başını bana doğru çevirip öfkeden başka bir şey olmayan bir bakışla beni çivilediğinde ağzımı kapatıyorum. Sanırım şimdi zamanı değil.

Yirmi dakika sonra yavaşlayıp ilkokulun otoparkına giriyoruz. Karanlık. Terk edilmiş. Ürkütücü.

"Burada ne işimiz var?"

"Soruları ben soruyorum," diye homurdanıyor.

"Beni nasıl buldun?" Bütün gün beni görmezden geliyor -bütün günlerin içinde doğum günüm- ama ben başka bir adamla birlikteyken ortaya çıkıyor? Ne oluyor be?

"Dedim ki" -koltuğunda döner- "soruları ben soruyorum."

"Sen benim babam değilsin, Killian. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Hamile kalarak mı?" diye kükrüyor. Gözleri vahşi. Çenesi sertleşti. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Hem de hiç. Hiçbir konuda.

Utanç bana saldırıyor ve neşem azalmaya başlıyor. Başım ağrımaya başladı. Midem bulanıyor. Ona Robbie Reams'i neden boş araziye bıraktığımı söyleyemem. Bugün beni aramadı diye kırıldığımı, öfkelendiğimi. Tüm bu zaman boyunca onun yerine onun olduğunu hayal ettiğimi.

Kapı koluna uzandım, onunla işim bitti. Bu konuşmayla işim bitti. Karanlık ve korkutucu olsa da, hayvanlar hendekten üzerime saldırırsa da eve kadar yarım mil yürüyeceğim.

Bir yanım arabanın dışında, bir yanım hala arabanın içindeyken geriye doğru itiliyorum ve arabanın konsolunun üzerinden çekiliyorum. Kalam vites kolunu sıkıştırdığı yerde sızlıyor. Sonra kuağındayım, ona sarılıyorum, ereksiyonu merkezimi dürtüyor.

"Bana ne halt ettiğini sandığını söyle," diyor, göğsü kabarıyor, sesi sert, gözleri... Bilmiyorum. İstiyor olabilir mi?

O kadar yakınız ki, birbirimizin havasını soluyoruz. Belki de aynı şeyleri düşünüyoruz. Killian bana daha önce de sarılmıştı ama hiç böyle olmamıştı. Hiç sahiplenmemişti, onunmuşum gibi.

Kendime engel olamıyorum. Alkolden mi yoksa ondan yayılan feromonlardan mı bilmiyorum ama leğen kemiğimi ileri geri kaydırarak kalın ve uzun olduğunu bildiğim şeye srtyorum. İnlıyor. Gözleri acı çekiyormuş gibi kapanıyor. Derin bir nefes alıyor ve geri üflemeden önce tutuyor. Avuç ileri kalçalarıma indiğinde sertler ama beni durdurmuyorlar, ben de devam ediyorum.

Sonra gözleri açılıyor, benimkileri yakalıyor. Ve bunu yaptıklarında, hiçbir şeyi hayal etmediğimi anladım. O beni istiyor. Hasius Crepes, Killian Shepard beni istiyor. Ve adımı söylediğinde, sanki Pazar ayininde dua ediyormuş gibi, tamamen zlyorum. Tüm ergenlik hormonlarım ortaya çıkıyor.

Ağzımı onunkine yapıştırdım. O da bana izin verdi. İnleryerek, dilinin benimkini tanımasına izin veriyor. Mahrem bir şekilde. İyice. Tadı çok tatlı. Babamın konyağı gibi. Sıcak bir el yanağımı okşuyor ve ben kayboluyorum. Sanırım o da benimle birlikte kayboldu çünkü leğen kemiğinin benimkiyle birlikte hareket ettiğinden yanılmıyorum. şimdiden orgazma doğru yakınlaşıyorum, gerçek olan çok daha iyi

hayal etti. Ama sonra ağız yavaşlıyor. Ve geri çekiliyor. Parçalanmış görünüyor. Yıkılmış. Pişman, belki. Kalçamı sıkı eli durmamı işaret ediyor.

Nefes nefese kaldım. O da öyle.

"Sorun nedir?" diye sordum. Daha çok gıcırtı gibi.

Kolları beni sarıyor ve sıkıca çekiyor, böylece yüzümü ya boynunun kıvrımına koymak ya da koltuk başlığında boğmak zorunda kalıyorum. Bu bariz bir seçim. "Sorun ne?" Tekrar mırıldanıyorum, kıyafetlerimin neden hala yarıya kadar çıkarılmadığına şaşıyorum.

Tek kelime etmeden kapıyı açıyor ve bacaklarını dışarı sallıyor. Ayağa kalkıyor ve ben ona yapışıyorum, bunun bitmesine hazır değilim. Arabanın etrafında yürüyor, kapıyı açıyor ve beni yolcu koltuğuna kaydırıyor. Kemerimi bağladıktan ve kapıyı kapattıktan sonra, yumruğunu üstümdeki çeliğe vurup beni zıplatmadan önce muhtemelen bir dakika boyunca orada duruyor.

Sonra tekrar içeri girdi. Ben orada şaşkın şaşkın otururken o arabayı çalıştırdı. Yavaş ve dikkatli sürüyor. Arabanın onun tarafından üzerime çöktüğünü hissettiğim gerginlikle tam bir tezat oluşturuyor. Evimin önüne geldiğinde motoru çalışır halde bırakıyor ve eşit bir şekilde, "Yatmadan önce biraz aspirin al ve bir bardak su iç. Sabah da Gatorade. Babanla çoktan konuştum. O halledecek-"

"Ne yaptın?" Nefes alıyorum. Bira ve ateş tadı var.

"Maverick," diye azarlıyor. "Hiçbir fikrin yok..." "Buna hakkın yoktu, Killian."

"Her türlü hakka sahibim!" Kükremesi beni korkutuyor ve hayatımda ilk kez ondan dehşete düşerek koltuğumun köşesine büzülüyorum. "Neredeyse o orospu çocuğuna izin veriyordun..." Durdu,

"Sen daha yedi yaşında bir gençsin, Maverick. Duygusal olarak olgunlaşmamışsın ve ne istediğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Hızlı nefes alıyor. Parmak eklemleri bembeyaz, güneşte erimiş balmumu gibi direksiyona sarılmış.

"Yanıyorsun," diyorum ona usulca. "Tam olarak ne istediğimi biliyorum." Bir şey söylemeyince ekliyorum, "O sensin, Killian. Seni istiyorum."

Bana bakmıyor. Uzun bir süre, göz kapakları zamanlayıcıya bağlıymış gibi yavaşça gözlerini kırpıştırarak dümdüz karşıya bakıyor. Göğsü genişleyip daralıyor ama nefes alıp vermesi değişti. Hâlâ hızlı ama artık öfkeden değil. Arzudan. Sadece yedi-on beş yaşında olabilirim ama ben bile aradaki farkı biliyorum. Birkaç dakika önce dili boğazımdayken sesi böyle çıkıyordu.

Sonunda benimle yüzleşti. Birbirimize öylece bakıyoruz. Bir şey yapmasını, bir şey söylemesini bekliyorum ama o sadece yutkunuyor. Ağzını açtığında, beni ezmek içindi. "Çok gençsin, Maverick."

Meydan okuyan bakışlarımı hâlâ gergin olan kot pantolonuna yöneltiyorum. "Beni istiyorsun."

Bir elini direksiyondan kucağına götürerek kanıtları örtüyor. "Yatağına git," diye cevap veriyor, sanki sadece kendi fikri önemliymiş gibi. Yüzleşmemiz o kadar çok atım sürüyor ki sayısını unutuyorum. Ve daha ona sahip olmadan onu kaybettiğimi biliyorum.

"Beni Robbie Reams ile bırakmalıydın. En azından istediğini alacak cesareti vardı."

Sonra kapıyı açıyorum ve arkama bakmıyorum, "Robbie Reams sana bir parmak daha attı" diye seslense bile,

O öldü. Bir dahaki sefere sarhoş olup çocuk gibi davranmak istediğinde bunu hatırla."

O gece neredeyse hayatımın en kötü kararını veriyordum, Killian'a hediye etmek istediğim bir şeyi Robbie'nin benden almasına izin veriyordum. Ama sarhoştum. Robbie beni istiyordu. Killian istemiyordu. En azından o zaman öyle düşünmüştüm.

Ama ertesi sabah akşamdan kalma halimi yatıştırırken fark ettim ki, o gece ne kadar kızgın, aşağılanmış ve kafam karışmış olsa da, Killian beni büyük bir hata yapmaktan kurtarmıştı.

Killian'ın benim ilkim olması gerekiyordu. Tek sevgilim. Bunun yerine, o geceden sonra varlığımı kabul etmeyi bile reddetti - ta ki yıllar sonra görmezden gelinemeyecek kadar büyüyene kadar.

Sürekli yankılanan lanet olası damlalar gittikçe daha yüksek ve sinir bozucu bir hal alıyor ve ben ne yaptığımı anlayamadan dolabımda diz çökmüş, halı lifleri çıplak dizlerime batıyor. Bir daha asla dokunmamaya yemin ettiğim kutu elimde. Kapağı kapalı. Dünün içindekiler bana bakıyor.

Doğum günü kartları. Bacağımı kırdığımda bir geçmiş olsun çizimi. DeSheps günlerimizden kalma, dördümüz tarafından imzalanmış tek bir baget.

Bir Hallmark anının altından, gerbilim öldükten sonra bana verdiği düz, pürüzsüz siyah bir kaya çıkıyor. Başka bir kayıp hayvan için ağladığımı görmek istemediğini söylemişti. Cast Away'deki aptal voleybol topunun adını Wilson koymamı istedi. Jilly ile nişanlandığını açıkladığı güne kadar başucumda tuttum.

Üstünde yatan karahindiba tacına hafifçe dokunuyorum, tamamen solmuş ve kırılğan. Kurumuş, kararmış saplar, kökler ve yapraklar kopup her yere dağılıyor. Killian'ın sesi yılların ötesinden yankılanıyor, sanki o an gerçek zamanlı olarak yeniden yaşanıyor gibi.

"Senin için, Small Fry." Derin sesi midemi tuhaf hissettirerek üzerimden geçiyor.

"Bu nedir?" Dokuma tacı ellerimde evirip çeviriyorum. Parmaklarımda çoğu insanın nefret ettiği o keskin ot kokusunu bırakıyor. Ben nefret etmiyorum. Ben seviyorum.

"Doğum günü hediyen, tabii ki."

On üçüncü doğum günümdü. Başlangıçta bana bir karahindiba tacı yaptığı için üzöldüğümü hatırlıyorum. Bu bir çocuk hediyesiydi, şimdi ergenlik çağında olan biri için değil, ama bir şekilde karahindibaları ne kadar çok sevdiğimi bildiği için beni düşünerek kendi elleriyle yaptığı gerçeği bu acıyı ortadan kaldırdı.

Sararmış, kıvrılmış bir kâğıt parçası gözöme çarpıyor. Killian'ın üniversiteye gitmeden hemen önce bana verdiği bir falın ucunu yakalamak için içindekileri yavaşça kenara çekiyorum: "Sevdiğin kişi düşündüğünden daha yakındır."

O zamanlar bunun ikimizin kaderinde var olan bir işaret olduğunu düşünmüştüm. Benim onu sevdiğim kadar o da beni seviyordu ama henüz bunu bana söyleyemiyordu. Şimdi, bunun tamamen garip bir şekilde kehanet olup olmadığını merak ediyorum. Gerçekten sevmem gereken kişi her zaman gözümün önünde saklanıyordu. Düşündüğünden daha yakın.

Kael.

Başka bir adamın eski tarihini taşıyan kare kutuya bakıyorum. Hatıralar siyah bir yağmur gibi etrafıma yağıyor. Bir yanımda bu küçücük kutuda kaybolan birçok

planın yasını tutuyor.

altıya on ikiye üç santimlik karton dinlenme yeri. Geri kalan yanımda neredeyse kayıtsız, nihayet geleceğin hiçbir zaman bizim olmadığını kabullenmiş durumda.

Cep telefonumun zil sesi beni geçmişten bugüne tekmeleyerek ve çığlık atarak sürüklüyor. Bu benim kocam. Bana eziyet etmeye devam eden adam yerine düşünmem gereken adam.

Dam

la.

Dam

la.

Siktiğimin damlası.

İkinci zil sesinde, bu acı dolu anıları neden unutamadığımı merak ederek üstünü tekrar kapatıyorum. Bırakmam gerektiğini biliyorum. Bunu yapmak Killian ve beni birbirimize bağlayan bir ipliği daha çözecek. Ama geçmişimizin kalıntılarını -güzel geçen zamanları- kalıcı olarak bırakma düşüncesi

-Kalbimi gerçekten acıtıyor. Bu yüzden hayaletlerimi duvara geri koyuyorum, tahtayı yerine takıyorum ve son anda telefonumu almak için acele ediyorum.

"Nefes nefese kalmış gibisin," diye çınlıyor Kael'in tok sesi diğer uçtan.

"Evet, tuvaletteydim. Özür dilerim." Vicdanım bu beyaz yalan için beni azarlıyor. Kael'in şehir dışına çıkmasını istemememin nedenlerinden biri de çok fazla yalnız zaman geçirmenin şu anda benim için iyi bir yer olmaması. Beni çok fazla düşünmeye itiyor... unutmam gereken şeyleri hatırlamama neden oluyor.

"Sorun değil. Günün nasıl geçti?"

Yatağa geri dönüp başımı Tempur-Pedic yastığıma koyuyorum. "Bilmek istediğine emin misin?"

"İstemesem sormazdım bebeğim."

Yavaş yavaş kaslarımın gevşemesine izin veriyorum, zihnimin şimdi ve buraya dönmesini istiyorum. Başlamadan önce derin bir nefes alıyorum. "Wesley Harvey'nin inekleri bir şekilde kaçmış. Hepsini tekrar toplamayı başarana kadar 28. Otoyol üç saat boyunca kapandı."

Kıkırdıyor. Sakinleştirici ve özlenen bir şey. Sadece sesini duymak bile içimdeki yanlışları düzeltiyor. "Bunu kaçırmış olmam çok kötü. Başka ne var?"

"Abigail LeMonte'yi bakımevine naklettiklerini duydum." Abigail, sadece üç ay önce pankreas kanseri teşhisi konmuş üç çocuk annesi bekâr bir kadın. Ölecek ve üç genci ebeveynsiz bırakacak. Trajik bir durum.

"Bunu duyduğuma üzıldüm Swan. Ondan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

"İyi insanların başına kötü şeyler gelmesinden nefret ediyorum." "İşte bu yüzden anı yaşamalıyız, değil mi?"

"Evet," diye sessizce kabul ediyorum. Deniyorum, ona söylemek istiyorum. Zor oluyor ve bazen geriye doğru kayıyorum ama deniyorum. Lütfen benden vazgeçme.

"Peki, seni nasıl neşelendirebilirim? Bugün iyi bir şey oldu mu?"

Tanrım, bu adamı çok seviyorum. Mutlu olmamdan başka bir şey için yorulmadan çalışıyor. Keşke onu hak etseydim. Bir ipliği parmağımın ucuna dolayarak cevap veriyorum, "Hmmm... Kazı kazan biletinden beş dolar kazandım."

"Seni kumarbaz seni" diye dalga geçtiğinde yüzündeki gülümsemeyi duyuyorum. Hepsini tek bir yerde harcama."

Ve böylece kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. "Tastie'nin açık olmaması çok kötü. Hepsini çöreklerle harcayabilirdik. Ye.

kendimizi hasta ediyoruz." Ekim ayının ortasına geldiğimize göre, en sevdiğimiz çocukluk uğrak yerimiz bu yıl için kapandı.

"Ağzımı sulandırıyorsun," diyor inleyerek.

"Gerçekten mi?" Sesimi alçaltıyorum, kulağa boğucu gelmesini umuyorum. "Ağzını sulandırmak için başka ne yapabilirim?"

"Siktir, Swan. Beni ne kadar sertleştirdiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

Gölüyorum, başımı yastığa daha da gömüyorum. "Anlat bana."

"Neden? Sen dinlerken kendimi boşaltmamı mı istiyorsun?"

Vay be. Burası aniden sıcak mı oldu? Biraz hava almak için tişörtümü çekiştiriyorum.

"Hayır, onun yerine izlemek istiyorum," diye karşılık veriyorum. Kulağa biraz nefesli geliyor. Tamam, çok nefesli.

"O zaman bunu Facetime görüşmesine çevirmemi ister misin?" "İster misin?"

Evde olsaydı beni soyunduracak uzun, derin bir hırıltı çıkarıyor. "Sen çok yaramaz bir kızsın, bunu biliyor musun?"

Evet, kesinlikle sıcak. Tenim kızarıyor ve kalçalarımın arası çok nemli.

"Beni bu şekilde sevdiğini sanıyordum," diye takılıyorum.

"Sevmiyorum." Ona meydan okumaya hazırlanıyordum ki, "Bayıldım," diye ekledi. "Tanrım, seni özledim Mavs." demeden önce hafif bir duraksama oluyor.

Son kelimelerin etrafındaki yumuşaklık beni ayıltıyor. "Ben de seni özlüyorum, Kael," diye fısıldıyorum, içtenlikle.

Onun her gün burada olmasına alışmak haftalar aldı. Şimdi sadece bir geceliğine gitti ve bu eski ev cereyanlı, soğuk ve yalnız hissettiriyor. Daha bu sabah gitti,

Yine de onu şimdiden özledim. Beklediğimden daha fazla.
"Sence yarın kaçta evde olursun?"

"Toplantımdan sonra hemen eve geleceğim. Sen fırında işini bitirene kadar orada olurum. Kulağa nasıl geliyor?"

"Önce ofise gitmen gerekmiyor mu?"

"Siktir et ofisi."

"Onun yerine beni becermeni tercih ederim," diye karşılık veriyorum.

Kıkırdaması karanlık. Hatta biraz hınzırca. "Sanırım bu ayarlanabilir."

"Ön kapıdan girdiğimde çıplak, hazır ve sana binmemi bekliyor olacak mısınız?"

"Kahretsin Mavs," diye sertçe nefes alıyor. "Eğer leydimin istediği buysa, onu reddetmem pek de şövalyece olmaz, değil mi?"

Gülümsüyorum. Dişlerim ve her şeyimle. "Benim parlak zırhlı şövalyem mi?" "Tükürük parlatılmış ve her şey."

Birkaç dakika daha gülüp konuştuktan sonra bana şöyle dedi: "Her ne kadar istemesem de gitmem gerek bebeğim. Otuz dakika sonra bir iş yemeğim var ve hala hızlı bir duş almam gerekiyor."

İsteksizce "Tamam." dediğim anda kapı çaldı.

"Sana sonra mesaj atarım, tamam mı?"

"Kirli mi yapacaksın?" Şaka yapıyorum.

Bir kahkaha atar. "Oh evet. O kadar pis olacak ki sonrasında duş almanız gerekecek."

Bu seksi söz kalçalarımın arasında küçük bir ateş yakıyor. Daha sonra yeterince çabuk gelemes.

"Sabırsızlanıyorum. Seni seviyorum, Kael."

O da karşılık vermek yerine şöyle der: "Bu hediye asla hafife almayacağım, Maverick. Asla. Biliyorsun ki

Bana her zaman istediğim her şeyi verdin, değil mi?"

Suçluluk duygusu bana batıyor. Bunun her zaman olabileceğini kabul ettim. "Biliyorum," diye sessizce cevap veriyorum.

Kısa bir süre önce olduğum yerden ışık yılı uzakta hissediyorum. Her tarafım mutlu ve sıcak ve bu hissin bitmesini istemiyorum. Akşam yemeğini iptal etmesi ve gecenin geri kalanını eskiden yaptığımız gibi telefonda geçirmesi için ona yalvarmak istiyorum, böylece geçmişte kaybolmak yerine bugüne bağlı kalacağım. Ama onun yükümlülükleri var ve benim buna saygı duymam gerekiyor.

"Yarın görüşürüz."

"Saniyeleri geri sayıyorum, Swan."

"Ben de öyle."

Kapı zilinin sabırsız sesi evin içinde ikinci kez yankılanırken bitirme düğmesine basıyorum. Doğrulup üzerimdeki eski püskü altın rengi Hawkeye tişörtümü ve daha iyi günler görmüş siyah pamuklu şortumu gözden geçiriyorum. Cevap vermemeyi düşünüyorum. Kendimi pek sosyal hissetmiyorum. Tek yapmak istediğim bir kadeh şarap ve iyi bir kitapla kıvrılmak ve bu memnuniyet hissinin yerinde kalmasına izin vermek. Zil üçüncü kez çaldığında davetsiz misafirimipin ipucunu almış olması gerektiğini düşünerek birkaç saniye daha orada uzanıyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, yataktan fırlayıp merdivenlere yöneliyorum. Yirmi saniye sonra, kendimi biraz huysuz hissederek, diğer tarafta kimin olduğunu kontrol etme zahmetine bile girmeden kapıyı açıyorum. Büyük bir hata yaptığımı, gözlerim çok tanıdık olanlara takıldığında anlıyorum. Kael'in son otuz dakika içinde bana ustalıkla unutturduğu kişiler.

"Merhaba," diyor Killian. Gülümsemesi hafif ve içten. Karnım çırpınıyor. Tekrar on üç yaşına geri dönüyorum ve

bana o aptal otları verdiği zamana.

Sikey
im.

Kahr
etsin.

Bir küçük adım ileri, beş büyük adım geri. Lanet olsun...
O neden burada?

"Merhaba," diye karşılık veriyorum. Hareket etmiyorum. Onu içeri almayı teklif etmiyorum. Sadece orada durup bekliyorum. Bana bakıyor, sonra geri dönüyor.

"İçeri girebilir miyim? Kael için bir şeyim var." Yalan söylemediğini kanıtlamak istercesine zarfı havaya kaldırıp salladığında gözümün önüne bir zarf geliyor.

"Şehir dışında."

Kaşları bir an için çatılıyor, sonra tekrar düzeliyor. Onu inceliyorum. Kael'in iş için uzakta olduğunu bilmemesi gerçekten mümkün mü? Aynı yerde çalışıyorlar, birbirlerinden sadece birkaç kapı ötedeler.

Hayır. Eminim biliyordur. Bu da onun akıl oyunlarından biri. Kael yokken Maverick'i sabote et. Öfkem alevleniyor. Bencil, bencil piç.

"Nerede o?" diye soruyor, davet beklemeden yanımdan geçip giderken.

"Keyfine bak," diye mırıldandım nefesimin altında.

Omzunun üzerinden bakarak dudağının bir tarafını yukarı kaldırıyor.

Beni duydu. Her neyse.

Köşeden mutfağa kadar onu takip ettim. İsteksizce. Gerçekten burada olmamasını dileyerek. Ve burada olduğu için biraz endişeliyim. Ve yalnız olduğumuz için. Ve istediğimiz buysa, bütün gece yalnız kalabiliriz.

Kutsal Meryem Ana... Gitmesi gerek.

"İşte," diyorum elimi uzatarak. "Bunu onun ofisine koyacağım. Başka bir şey var mı?"

Gözleri benimkilerle açık avucum arasında gidip geliyor. Zarfı sıkıca tutuyor, belki de verirse pazarlık kozunu kaybedeceğini düşünüyor. O yüzden vermiyor. Sonra her santimetrekaremi kontrol ettiği gerçeğini saklamıyor. Yavaş ve kasıtlı bir inceleme. Dağınık saçlarımdan soluk pembe boyalı ayak tırnaklarıma kadar. Bakışları -şimdi sıcak ve özlem dolu- tekrar benimkine indiğinde, sesi saf çakıl taşından. "Soruma cevap vermedin."

Kollarımı kavuşturuyorum, kabaran meme uçlarımı gizlemeye ve üzerime yayılan kızarıklığı bastırmaya çalışıyorum. Dudağımı çiğnemeye başlıyorum, endişeyle ayağımı yere vuruyorum. "O Minneapolis'te. Neden?"

"Minneapolis," diye tekrarlıyor, her şeyden çok kendine sorduğu bir soru gibi. Başını sallamadan önce gözleri birkaç saniyeliğine odağını kaybediyor.

"Sorun nedir?" Hemen endişelenerek sordum.

"Hiçbir şey." Çabucak cevap veriyor ama ses tonu onu ele veriyor.

Gerçekten bilmiyordu.

"Bu yolculuktan haberin yok muydu?"

Başını sallayarak, "Hayır. Sanırım babanın onu gönderdiği bir şey olmalı," diye cevap veriyor. Kafası karışmış ve bunu saklamak için çok kötü bir iş çıkarıyor.

Şimdi tek yapmak istediğim Kael'i geri arayıp gerçekte ne yaptığını sormak. Bana Minnesota Ulusal Muhafız Cephaneliği için bir sözleşmenin detayları üzerinde çalışacağını söyledi. Bakıma muhtaç birkaç eski binayı yıkıp altyapıyı yeniden inşa etmek için devlet fonundan bahsetti. İş için nadiren seyahat ettiği için bu seyahati tuhaf buldum ama bana bu işle ilgili birtakım incelikler olduğunu söyledi.

bir konferans görüşmesi yerine yüz yüze ilgilenmek gerekiyordu. Ama durum böyle olsaydı, Killian bilirdi. Killian da Kael gibi DSC'deki her anlaşılmaya dahil oluyor.

Ve açıkça bilmiyor.

Kael ile ayrı ayrı ilgilenmeye karar veriyorum, Killian'ın Kael'in açıkça ikimizden de bir sır sakladığını bilmesine izin vermiyorum. İhtiyacım olan son şey Killian'ın buna takılıp bunu aramızda bir kama olarak kullanması ve kesinlikle geçerli bir açıklaması olan bir şeyi büyütmesi.

"Sanırım. O zaman hâlâ bunu bırakmak istiyor musun?"
Elimle rehin tuttuğu kâğıtları gösteriyorum.

O lanet sırtış geri döndü. "Beni buradan aceleyle çıkarmaya mı çalışıyorsun, Small Fry?"

Omuzlarım, kaşlarım ve ağzımın kenarları aynı anda kalkıyor. "Yakalandım."

O güldüğünde ben de katılmadan edemiyorum. Yükselen gerilim sönüyor. Çoğunlukla. Aramızda her zaman bir parça rahatsızlık olacağına karar verdim. Bir zamanlar olan ve artık olmayan ya da bir daha asla olamayacak olan şey yüzünden.

"Biran var mı?"

Gerginim. Fark etti.

"Bu sadece bir bira, Maverick. Sadece bir bira."

Kararsızlık içindeyim. Kael yokken onun burada olması iyi bir fikir değil. Şimdi olmaz. Muhtemelen hiçbir zaman. Ama öte yandan, hayatımızda yalnız olmadığımız zamanların hiç olmayacağını düşünmek de çok saçma. Bununla başa çıkmaya başlamalıyız. Olgunca. Günaha girmeden.

Yani bu bir sınav ve ben bu sınavı geçmeyi planlıyorum.

"Tamam." Buzdolabından iki Michelob Ultras çıkarıp birini ona uzattım, şişeyi elinden bırakmadan önce

parmaklarımın benimkini sıırma şansı var. Acelem yüzünden neredeyse yere düşüyordu ama Killian tam zamanında yakaladı. Ne yaptığımı çok iyi bildiği için sırtıyor. Yine omuz silkip sırtıyorum.

"Oturabilir miyim, yoksa içip gitmem mi gerekiyor?" diye alaycı bir şekilde soruyor.

"Ne kadar susadığına bağlı," diye yumuşak bir şekilde şaka yapıyorum.

Oturmuyor. Onun yerine şişenin kapağını açıp dudaklarına götürüyor ve uzun uzun çekiyor. Bunu yaparken beni izliyor ve yutkunurken boğazının nasıl çalıştığını fark etmemek için kendimi zorluyorum. Ya da aniden ne kadar ateşlendiğimi. Kendi içkimi alıyorum, sadece bir yudum, yapamadan önce göz temasını kesiyorum.

"Bunlar düşündüğüm şeyler mi?" Bakışları bir tabak macadamia fındıklı kurabiyeinin durduğu tezgâha kaydı. Kael'in favorisi. Killian'ın da.

"Evet, efendim."

Gözleri parlıyor. Kahretsin. Kötü kelime seçimi. Belli ki testlerde berbatım.

Kendimi toparlayarak, tabağı almak için döndüğümde bunu ona bir daha söylememek için aklıma bir not alıyorum. Gözlerimi bira şişesine dikerek kurabiyeleri uzatıyorum, o da sessizce alıyor. Bir tanesini kapmadan önce tabağı mutfak masasının üzerine koyuyor.

İkimiz de konuşmuyoruz. Dakikalar gibi geliyor ama muhtemelen sadece birkaç saniye. Killian sessizliği "Aramız hep böyle garip mi olacak?" diyerek bozuyor.

İstifa.

Onu duyuyorum. Silik ama orada. Bittiğimizi ilk kez kabul ediyor ve ben bunu bilsem de, hatta çoğu gün istesem de, düşündüğümde daha çok acı veriyor.

"Umarım değildir," diye
boğulmayı başarıyorum.

"Bundan nefret ediyorum."

"Ben de öyle."

Killian kurabiyeyi dişlerinin arasına sıkıştırıp mutfaktan çıkıyor. Belki de veda etmeden gidiyordur diye düşünüyorum ama aile odasından geçerek arka bahçeye ve verandaya bakan geniş pencerelere doğru ilerliyor.

O orada durmuş ikramının tadını çıkarırken, bu evi satın aldığımda tam da bu anı hayal ettiğimi hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Sabahın erken saatlerinde güneşin içeri süzüldüğü ve komşularımıza neredeyse tam bir mahremiyet sağlayan o pencere kenarını gördüğümde, Killian'ın orada bana kitap okuduğunu hayal ettim. Benimle orada seviştiğini. O kalın minderlerin üzerinde ilk bebeğimizi doğurduğumuzu.

Ama bu olmayacak. Ruhumun derinliklerinde, bu evi ilk satın aldığımda bunun olmayacağını biliyordum. Killian o zaman Jilly ile evliydi. O ön kapıdan ilk girdiğimden bu yana geçen bir buçuk yılda bir ömür yaşlanmışım gibi hissediyorum. Ve şimdi Killian'ı orada görmek, son birkaç ayda gerçekten ne kadar yol kat ettiğimi anlamamı sağlıyor, çünkü fantezilerimi gerçekleştirecek kişinin o olmasını dilemek yerine, artık Kael'i istediğimi düşünüyorum.

Aklıma bir not daha alıyorum. Kael'e beni tam da Killian'ın şu anda durduğu yerde becermesini söyle. Onu solmakta olan rüyalarım da dahil olmak üzere her parçamdan silmem gerekiyor.

"Seni Robbie Reams ile bulduğum geceyi hatırlıyor musun?"

Ne oluyor be? "Nasıl unutabilirim ki?" Aslında unutmadım. Unutmadım. Daha bir saat önce bunu

düşünüyordum.

"Onu öldürmek istedim," diye devam ediyor, hâlâ pencereden dışarı bakıyor. "Ağzını sana dayadığı için. Benim olana dokunduğu için."

"Ben senin değildim." Sesimin kırılmasından nefret ediyorum. "Hatta o gece öyle demiştin. Ben 'çok gençtim', hatırladın mı?"

O zaman bana bakar. İçime bakıyor. İçimin derinliklerine, ona karşı boş yere saklamaya çalıştığım hislerimi saklayamadığım yere. "Sen çok gençtin. Her zaman çok gençtin."

Ağzım açık kaldı. "Sanırım biz klasik bir romantik trajediyiz." Sanki yaşadıklarımızı küçümsüyormuşum gibi geliyor. Değilim ama başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Her kelimesi doğrudu. Dudaklarımı yalıyorum. Bakışları beni takip ediyor. "Killian," diye nefes alıyorum, yalnız olduğumuz için aniden rahatsız oluyorum. "Bu anlamsız. Olan oldu."

Vücudunu bana doğru çeviriyor ama yaklaşmıyor. Kurabiye gitmiş. Bira da öyle. Sanki savaşa hazırlanmış gibi, boyuna göre ayağa kalkıyor ve bana soruyor: "Ya bitmemiş olsaydı, Maverick? Ya tüm bunlar"-elini odanın içinde gezdiriyor-"geri alınabilseydi?"

Yorulдум. Bu dönüp durmadan çok yorulдум. Başımı döndürüyor ve midemi bulandırıyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve popomu kanepenin arkasına yaslıyorum. Yere bakıyorum, çıplak ayaklarımın altındaki aşınmış parkeyi inceliyorum. Orijinal. Neredeyse yüz yıllık. Yıpranmış ama iyi durumda. Yine de yeniden cilalanması gerekiyor. Eve döndüğünde Kael'le bu konuyu konuşacağım. Bunu taşınmadan önce yapmalıyım ama babamın boyunduruğundan kurtulmak için çok endişeliydim.

"Maverick, bana bak."

İtaat etmeyi reddediyorum. Bu sefer değil. Onu içeri almayı reddetmeliydim. Birayı reddetmeliydim. O lanet kurabiyeyi itmesini söylemeliydim. Lanet olsun. "Ya çözülmesini istemiyorsam?" Ona bakmadan sordum. Eğer tam şu anda bana bir dilek hakkı verilseydi, onu bu konuda kullanır mıydım? Geri dönüp Killian'ı benim yapar, ikimizin de yaşadığı tüm acıları siler miydım? Kael'le birlikte inşa ettiklerimi ona bırakmayı seçer miydım? Üç ay önce olsa evet derdim. Açıkça. Ama şimdi? Bu cevap biraz bulanık.

"Bunu kastetmiyorsun."

Gözlerim ona kayıyor. "Jillian'la neden evlendin? Ve bu sefer saçmalık yok. Bana hep saçma sapan cevaplar verdin. Gerçek bir cevap istiyorum. Gerçeği istiyorum. Onu seviyor musun? Onu hep sevdin mi? Yaşadığımız şey gerçek miydi?"

Yüzünde alaycı bir ifade belirdi. Bunu ona daha önce ne zaman sorsam, tamamen kayıtsız kalmıştı. Oyulmuş bir mermer parçası gibi. Ama şimdi duygularını belli ediyor.

"Seninle yaşadığımdan daha gerçek bir şey yaşamadım. Sen olabildiğince gerçeksın, Maverick."

"O zaman neden?" Yalvarıyorum. "Neden beni terk ettin? O kadar insan varken onun için mi?" Onu başka biriyle - başka herhangi biriyle- dolaşırken görmek beni öldürürdü ama onunla birlikte olmasındansa kendi kolumu çığnemeyi tercih ederdim.

Oturmak için hamle yapıyor. "Yapma," diye bağıriyorum. "Oturmayın. Kendini rahat hissetme. Cevap vermek dışında hiçbir şey yapma. Lanet olası. Soru."

"Hangisi?" Ağzı seğiriyor.

Bir çıkış istiyor. Ama alamayacak. İki buçuk yılı aşkın bir süredir dışarıda. "Hepsi." Çıkmayacak.

Cevap ver. Her seferinde olduğu gibi. Gözlerinde görüyorum zaten.

Şöminenin üzerine düşürdüğü paketi alıyor. Yumruğunu sıktığında paket biraz buruşur. "Her şey görüldüğü gibi değildir, Maverick."

Boğanın daha fazla pis kokusu. Ayağa kalkmak için itiyorum, onunla işim bitti. "Gitmen gerek Shep."

Çakmak çakmak gözler beni yakıyor. "Ciddiyim. Cevaplar istediğini sanıyorsun ama bazen yıkıcı olan gerçeklerdir, Small Fry, yalanlar değil. Hayatım boyunca seni korumaya çalıştım ve bu... Seni bundan koruyamadığım için üzgünüm."

"Bu bir yalan. Hayatım boyunca beni yönlendirdin. Kız kardeşim de dahil olmak üzere başka kadınları becerirken beni kancanda sallandırđın. Babamla işinin bittiğini söyledin ama Florida'dan nişanlı bir adam olarak döndün ve merdivenin iki basamağını çıktın. Tanrım, tam olarak ne yaptığını bilmeyecek kadar saf mıydım? Babam onaylamadığı için benden istediğini elde edemedin, bu yüzden bunu yapabilecek bir kıza yöneldin."

Vücudundaki tüm kaslarla birlikte çenesi de geriliyor. "Çok yanılıyorsun."

"Jilly ve beni aynı anda becermediğini söyle bana?"

"Maverick..."

Evet... Ben de öyle düşünmüştüm.

"Bana yanıldığımı söyle," diyorum, yüzümün utançtan kızardığını hissederek. "Söyle. Bana. Ben. Yanılıyorum. Yanlışım."

Başı düşüyor. Şimdi zor nefes alıyor. Göğsüm acıyor. Ağlamak istiyorum.

"Git. Lütfen. Ve bunu bir daha yapma. Bunu daha fazla yapamam. Eğer iddia ettiğin gibi senin gerçeğin isem, o zaman gitmeme izin vereceksin." Tıpkı sana yaptığım gibi.

Gözlerimiz kilitleniyor ve tam önümde tanık olduğum kalp kırıklığı karşısında dizlerimin bağı çözülüyor ama yapamıyorum... Yapamıyorum işte. Kırılma noktamın ötesindeyim. Doğruyu söylemek gerekirse, çoktan kırıldım. Birinin beni tekrar bir araya getirmesine ihtiyacım var, beni tanınmaz hale getirmesine değil.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerim doluyor. Onunki de öyle. "Benim için, Killian."

Uzun ve sert bir şekilde yutkunuyor. Eğer onun boğazındaki yumru da benimkine benziyorsa, anlıyorum. Yanımdan geçerken elimi tutuyor ve yanağıma usulca, "Seni asla benim sevdiğim gibi sevmeyecek," diyor.

Dudakları tenimde büzüşüyor. Sıcak, yumuşak. Oyalanıyorlar. Bir damla gözyaşı yüzümden aşağı akıyor. Bir tane daha hissediyorum ve onun olabileceğini düşünüyorum. Beni bırakıyor ve ön kapıya doğru ilerliyor.

"Yanılıyorsun," diyorum geri çekilen sırtına acıyla. "Beni kendinden daha çok seviyor. Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim."

İnciticiydi. Öyle olması gerekiyordu. Ben incindim. Onun da canının yanması gerek.

Durur. Birkaç uzun an boyunca donup kalır. Omuzları çöküyor ama arkasını dönmüyor. İtiraz etmiyor ya da inkar etmiyor. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim. Sonra gitti. Kapı arkasından usulca tıklıyor ve saatin sadece sekiz buçuk olması önemli değil. Üst kata çıkıyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve yatağa sürünüyorum, gözyaşlarım yüzümü çiziyor, sümüğüm burnumu tıkıyor.

Beni bağladığı ip özölüyor, iplik iplik yıpranıyor. Koptuklarını duyuyorum, şimdi daha hızlı ve daha hızlı. Koptuka her birinin hassas etime batan ısırığını hissediyorum.

Yarın bir tane daha koparacağım. Yarın, o lanet kutuyu yakacağım. Yarın, yokmuş gibi davranarak daha fazla anıyı kül edeceğim. Yarın, ondan değerli bir parçanın daha gitmesine izin vereceğim.

Bu gece, yine de... bu gece yarının yasını tutmama izin veriyorum.

I Kalabalık odanın öbür ucundan açgözlü gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum.

Bakışları içimi yakıyor, beni ateşli ve muhtaç hale getiriyor. I

Kendimi en yakın duvara yasladım, topuklu ayaklarımı çaprazladım ve kocama baktım. Kıvrımlarımı yiyip bitirirken sergilediği bariz tavır başımı döndürüyor. Kanım zaten alkolle yoğun bir şekilde vızıldıyor. Şimdi ondan başka hiçbir şey için vızıldamıyor. Ağzı iki yana açılıyor, bilmiş gülümsemesi altın gözlerini parlatıyor.

"Seni istiyorum," diyor.

"Beni alabilirsin," diye karşılık veriyorum.

"Tanrım, neden onun beynini bir yerlerde sikmiyorsun?" MaryLou yanıma sokulurken söyleniyor. "Sana öyle bakınca beni azdırıyor."

Kokteylimi dudaklarıma götürüp bir yudum alıyorum. "Bana kalsa evde oturur ve her zaman yaptığımız gibi TNT'de Cadılar Bayramı maratonunu izlerdik. Ama Kael gelmek istedi."

Bu gece Jared ve Marta McQueen tarafından her yıl düzenlenen Cadılar Bayramı partisi var. Kael, Jared'in en yakın arkadaşlarından biri ve aynı zamanda kişisel avukatı. Ve Jared, şehirde Richard DeSoto'ya ait olmayan birkaç kişiden biri. Çünkü yirmi dokuz yaşında olan McQueen'ler de onun parasına ihtiyacı olmayan az sayıdaki kişiden biridir.

Jared, on dokuz yaşındayken anne ve babasının iki kişilik bir uçak kazasında hayatını kaybetmesinin ardından kendisine miras kalan on bin dönümden biraz fazla çiftlik arazisinin sahibi. Her şey ona ait. Borç yok. İpotek yok. Şirket holdingleri yok. Ve şu anki değeriyle dönüm başına 13.000 dolar, bu onu tüm Iowa'daki en zengin bağımsız çiftçi yapıyor. Muhtemelen Orta Batı'nın da.

Ancak bu yıl kutlama yaptığımız 7.000 metrekarelik yepyeni evleri dışında McQueen'ler ayakları yere basan insanlar. Jared hâlâ babasının çiftlik kamyonunu kullanıyor: 1979 model, nane yeşili bir Amerikan güzeli olan bu kamyonu, on bir yaşında çok genç yaşta ölen kız kardeşi Gayle'in adını vermiş. Gayle sık bir göle atladığında sadece bir karış suda boğulmuş ve boynunu kırmıştı. Korkunç bir olaydı. Gayle öldüğünde benden sadece iki yaş küçüktü.

"Geçen hafta için teşekkürler," diyorum, neden bahsettiğimi anladığını bilerek.

MaryLou uzanıp elimi tutuyor. Rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Hoş geldiniz."

Ben arka bahçesindeki yanan varile bakıp korkarken her zamanki gibi yargılamadan yanımda durdu. Gemişı parçalamayı her denediğimde, bir anksiyete atağıyla sarsılıyordum. Killian'la ilişkim kötüye gitmiş olabilirdi ama ben bunu yapamazdım. Henüz yapamadım. Hâlâ bırakmaya hazır olmadığım çok fazla güzel anı var. Bir gün bunların kötü olanlardan daha ağır basacağına inanmak zorundayım.

Yine yanlış bir karar mıydı? Bilmiyorum. Artık söyleyemiyorum bile.

"Kael'e Minneapolis'i sordun mu?"

"Hayır," diyorum dikkatim dağılmış bir şekilde. Kael'in dikkati, bu gece klişe bir Playboy tavşanı kostümü giymiş olan Vanessa Hammer tarafından benden uzaklaştırıldı. Kulakları, kuyruğu ve mallarını alabildiğine sergileyen dekoltesiyle ben bir fahişeyim diye bağılıyor. Onun ve Kael'in takıldığına dair hikayeler duymuştum. Konuyu Kael'e açtığımda kaşları çatıldı ve bu tartışmayı gerçekten açıp açmayacağımızı sordu. "Turnabout is fair play, Swan," dedi karanlık bir şekilde. Ben de hemen konuyu değıştirdim.

Bunca yıl boyunca Kael söz konusu olduğunda başka bir kadını hiç kıskanmadım. Hepsinden hoşlanmamış olabilirim ama bu asla kıskançlık olmadı.

Bu saniyeye kadar.

Hah.

MaryLou ne düşündüğümü sezmiş gibi, yakındakilerin duyabileceğı şekilde yüksek sesle, "Geçen ay berbat bir göğüs ameliyatı geçirdiğini duydum. Sağa bak, sola bak."

"MaryLou," diye azarlıyorum, Vanessa Hammer'dan yüzümü çevirerek, şimdi bize bakıyor olmasından korkuyorum.

"Kes şunu."

Yüzümü tekrar Kael ve Vanessa'ya doğru itiyor ve orada tutuyor. Vanessa'nın dikkati hâlâ tamamen Kael'e odaklanmış durumda. Neden olduğundan emin olmasam da oraya doğru yaklaşıp hak iddia etme isteğimi bastırıyorum.

"Görüyor musun?" diye fısıldıyor kulağıma. Kıskançlığımı bastırıp göğsüne odaklanıyorum. Başka bir kadının göğüslerini içime çekmek tuhaf geliyor ama gözlerim ileri geri gidip geldikçe daha da netleşiyor.

"Aman Tanrım. İstiyorum."

"Tamam, şimdi bunu hallettiğimize göre, neden ona sormadın?"

"Kime ne sordun?" Dalgınca soruyorum, gözümün takılı kaldığı şekilsiz sol küreyle tamamen meşgulüm. Daha iyi görebilmek için başımı eğiyorum. Zavallı Vanessa Hammer. Şimdi onun ikilemini tamamen anlıyorum. Bariz olandan uzaklaş. Göğüs dekoltesi harika, ama biraz daha aşağıya bakın ve...kahretsin. Giydiği dolgulu sütyen bile o şeyi yumuşatamıyor.

"Kael," diye cevaplıyor sabırsızca. "Ve bakmayı kes. Tanrım."

"Bana bakmamı söyleyen sendin." Sesim alçak bir fısıltıya dönüştü.

"Bak dedim, lastik boyun değil. Şimdi, üçüncü kez soruyorum... Minneapolis'i neden Kael'e sormadın?"

Sonunda dikkatimi Vanessa'nın korkunç bir şekilde yanlış giden bir bilim deneyine benzeyen göğüslerinden ayırıyorum ve MaryLou'ya veriyorum.

Geçen gün eve geldiğimde Kael'e seyahati hakkında soru sormaya niyetlendim, ama o yayılmış bir halde dikkatimi dağıttı

ahşap merdivenlerimizde. Dirseklerinin üzerine rahatça yaslanmıştı. Ayakları iki basamak aşağıda tünemişti. Bacakları yanlara doğru gevşemişti.

Ve o Buck'tı. Kıç. Çıplaktı. Her kızın fantezisi burada gerçekleşir.

İşaret parmağıyla beni işaret ederken dudaklarında ukala bir sırıtış belirdi. Bir kız bu durumdan faydalanmaktan başka ne yapabilirdi ki? Dizlerimde hâlâ tam o noktada ona ne kadar sert vurduğuma dair hafif morluklar var. Sonra bize çırpılmış yumurta ve domuz pastırması hazırladı ve beni yatakta besledi. Her şey o kadar mükemmeldi ki, her şeyi alt üst etmek istemedim. Killian'dan bahsetmek her şeyi mahvedebilirdi.

"Yapmamaya
karar verdim."

"Ne? Neden?"

Derin nefes alıyorum. Buna nasıl cevap vereceğim? MaryLou bu konuda ne kadar üzgün olduğumu biliyor. "Çünkü. O zaman ona Killian'ın geldiğini söylemek zorunda kalacağım ve nasıl tepki vereceğini bilmiyorum."

"Ama hiçbir şey olmadı." Gözlerini kısarak beni sertçe iğneliyor. "Oldu mu?"

"Hayır," diye hızlıca cevap verdim. "Hiçbir şey olmadı." Ona Killian'ın muğlak sözlerinden bahsetmedim. "Ayrıca, Kael'e güveniyorum. Eğer bir iş toplantısı olduğunu söylediyse, yapmıştır. Paranoyak bir eş gibi yirmi soru sormaya başlarsam, ona güvenmiyormuşum gibi görünür ve yüzde yüz güvendiğim tek kişi o."

"Ah," diyerek omzunu benimkine vurdu. "Ne demek istediğimi anlıyorsun, ML."

"Evet. Buna sevindim. Kısa sürede çok yol kat ettiniz. Ona gerçekten aşık oluyorsun, değil mi?"

Kael'i tekrar buldum. Şimdi etrafı üç adamla çevrili, kafasını arkaya atmış gülüyor, elinde yarısı dolu bir bira var. O gülünç beyaz kot pantolonu ve altın zincirleriyle bile muhteşem görünüyor. İki beden küçük gelen düz beyaz tişört, kaslarını doğru şekilde gererek tonunu ve belirginliğini ortaya çıkarıyor. Seksenlerin görünümünü çok iyi yansıtıyor. Ağzım sulandı.

Geçen her günle birlikte, her zaman önümde duran şeyin ne olduğunu fark ediyorum ve Killian'a karşı hissettiğim kafa karıştırıcı duygulara rağmen, Kael'e giderek daha fazla aşık oluyorum.

"Öyleyim," diyorum kısık bir sesle.

"Biliyor musun, o gece Peppy's'e geldiği zamanı hatırlıyorum. O zaman başının büyük belada olduğunu anlamıştım."

Gülüyorum. "Beni herkesin önünde tutup öptüğü geceyi mi kastediyorsun?" Onunla çıkmamı istediği gece.

"İşte o," diyor, sesi hafif. O anıya geri dönüyorum ve gülümsüyorum.

Ian parmağıyla kolumu okşuyor. Yüzü benimkine o kadar yakın ki, kristal gözlerindeki her bir siyah beneği görebiliyorum. Ne zaman konuşsa, viskisinin ekşi kokusu aramızda dolaşıyor.

"Yani... belki sen ve ben-"

Barın önünden gelen büyük bir gürültü Ian'ın teklifini yarıda kesiyor. Omzunun üzerinden, ateşli bir Kael'in etrafı taradığını fark ediyorum. Bana odaklandığında omuzlarım dikleşiyor. Tedirgin bakışları, bütün gece benimle flört eden Ian Summerfield'a dönüp duruyor.

Kael, Ian'dan nefret ediyor. Ian da aynı şeyi hissediyor. Ian'ı gerçekten sevmiyorum. En azından o şekilde. On beş yaşındayken onu bir kez öpmüştüm. Özensizdi ve dişlerini seksiliğin tam tersi bir şekilde kullanmıştı. Ama zaman ve deneyimin bunu değiştirip değiştirmediğini test edebileceğimi umuyordum. Beni açıkça isteyen bir adam tarafından biraz ilgi görmek güzeldi. Müsait biri. Kız kardeşimle evli olmayan biri.

Kael'in beni izleyişini, hızlanışını izliyorum. Yaklaştıkça daha çok görüyorum. Zar zor kontrol edilen öfke. Sonra önümde duruyor, göğsü hızla kabarıyor. Normalde dolgun olan dudakları ince, ip gibi bir çizgi halinde bastırılmış. Normalde bana davetkâr bir bardak viskiyi anımsatan gözleri, mikrodalgada çok uzun süre pişirildikten sonra sertleşmiş karamellere benziyor.

"Kaybol." Ian'a nazik bir bakış bile atmadan emrini ilettili.

Ooohhh...o kızgın.

Onu kim aradı ki? Hudson'da yolun on mil aşağısında somurtmam gerektiğini biliyordum.

Ian bir şeyler mırıldanıyor ama görünüşe göre neredeyse iki katı büyüklüğünde öfkeli bir ayı tarafından dövölmeye değmeyeceğime karar veriyor. Her neyse. Zedelenmiş egomu okşayacak başka birini bulabilirim. Şu anda okşanmaya çok ihtiyacı var. Tercihen bacaklarının arası.

"Burada ne yapıyorsun, Kael?" 50 Cent'in "Just A Little Bit" şarkısının gürültüsü arasında bağırmaya çalışıyorum ama sanırım kelimelerim birbirine karışıyor. Sadece "birazcık." Sadece benim duyduğum kendi şakama gülüyorum. O kadar çok güldüm ki bar taburemden kaymaya başladım. Kaygan bir şey bu.

"Adımı ayıp bir kelimeymiş gibi söylüyorsun," diye çıkışıyor ve beni sabitlemek için dirseğimi sıkıca kavırıyor. Neden bu kadar sinirlendiği hakkında hiçbir fikrim yok. Bir kızın kafayı bulmaya ve huzur içinde sevişmeye hakkı var, değil mi?

"Seni kim aradı?" Bir Jack and Coke daha sipariş etmek niyetiyle Kael'in tutuşunu kırmaya çalışıyorum. O kadar sert geri çekiliyorum ki neredeyse tekrar düşüyorum, ama onun kedi gibi refleksleri yeniden ortaya çıkıyor ve beni bir kez daha sabitliyor.

Kafamı kaldırdığımda bana doğru baktığını gördüm. "Neden buradasın?" Yapışkan bar tablasını can simidi gibi kavrayarak soruyorum. "Gitmeye hazır değilim."

"Bana ihtiyacın olduğu için buradayım. Ve evet" -kung fu tutuşumu yıpranmış tahtadan ayırıyor- "hazırsın."

"Sanırım ne zaman hazır olduğumu biliyorum ve değilim-"

O kadar hızlı oluyor ki, geldiğini göremiyorum. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen niyeti buydu. Tam orada, barın ortasında, şehrin ortasında, ikimizin de tanıdığı düzinelerce insanın önünde, başımın arkasını avuçlayıp ağzını ağızma yapıştırdığında sersemlemiş bir şekilde sessiz kalıyorum.

Bu en iyi arkadaş öpücüğü değil. Sakin ve tatlı değil. Uzaktan platonik gibi görünmüyor. Bu bir sahip olma ve isteme öpücüğü. Ham, katıksız bir ihtiyaç. Ve ben istenmek istiyorum. Birinin soluduğu hava olmak

istiyorum. Her türlü yanlışla lekelenmiş olsa bile.

Nefesim kesildiğinde, Kael dilini içeri daldırıyor. Arayıcı ve emin. Benimkiyle düello yapıyor. Ne yapacağını görmek için karşılık veriyorum. Saçımdaki yumruğunu sıkarak ve inleyerek karşılık veriyor. Beklenmedik ama o kadar seksi ki parmaklarım ceketine gömülüyor ve onu daha yakına çekiyorum, erotik seslerini açgözlülükle yutuyorum. Eli sırtımın alt kısmına doğru ilerliyor ve beni kendine bastırduğunda kalçalarının arasındaki sertliğin kabardığını hissediyorum.

Çok geçmeden dudakları yok oluyor ama her sert nefes verişinde yüzümde dolaşan nefesinin ağırlığını hissediyorum. Tıpkı benimkinin yaptığı gibi. "Şimdi hazır mısın, Swan?" diye titreyen dudaklarımı törpülüyor. Ya da belki de titreyen onunkilerdir. Bunu söylemek zor. Evet anlamında başımı salladığımda gözlerim kapalı. "Güzel."

Kollarımı kışlık montumun içine sokuyor ve fermuarını çeneme kadar çekiyor. Parmaklarımızı birbirine dolayarak beni dışarı çıkarıyor. Soğuk Ocak gecesi oksijenimi emiyor ama Kael nefes alamadığımı fark etmiyor ve beni arkasından siyah Ford F-150'sine doğru sürüklerken yavaşlamıyor.

Beni sakinleştirdikten sonra, Peppy's'i öfkeli ve mantıksız tozları içinde geride bırakırken çakıllar dönüyor. Gözlerini yoldan ayırmıyor. Çenesi esneyip gevşiyor. Kızgın mı? Pişman mı? Tanrım... tahrik mi oldu?

Orada oturdum, sessiz. Sarhoş zihnim çalkalanıyor. Bir şey söylemek istiyorum. Öpücük hakkında. Sanki onu terk etmişim gibi davranması hakkında. Kael'in bana karşı hisleri olduğunu biliyorum. Arkadaşlığın ötesine geçtiğini biliyorum. Ama onu tanıdığım onca yıl boyunca, bir kez bile olduğumuzdan başka bir şey olmamızı ima edecek kadar çizgiyi aşmadı.

-Mezuniyet balomda onu susturduktan sonra değil.

asla arkadaş olamayacağımızı çünkü başka birine aşık olduğumu söyledim.

Bitmek bilmeyen on dakikalık yolculukta gerginlik had safhadaydı. Bu yüzden kıpırdanıyorum. Çantamdaki çöpleri temizliyorum. Ağzımı vişneli ChapStick ile kaplıyorum. Bozukluklarımı sayıyorum. Paramı düzenliyorum, başkanların hepsinin aynı yöne baktığından ve banknotların birlerden yirmilere doğru gittiğinden emin oluyorum.

Az önce benimle bademcik hokeyi oynayan en iyi arkadaşıma bakmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Ama aynı zamanda dudaklarının dudaklarımda nasıl hissettirdiğini de düşünmeden edemiyorum. Hâlâ biraz karıncalanıyorlar. Dirseğimi cama dayıyorum ve parmağımı kayıtsızca dudaklarıma dayayarak bu hissin geçmesini sağlamaya çalışıyorum.

Sonunda geçen yaz satın aldığım evin önünde durduk. Kael'in tamir etmeme yardım etmek için geldiği evin aynısı. Boyadı. Döşemeleri söktü ve yenisini döşedi. Daha modern görünmesi için mutfaktaki tüm donanımları değiştirdi. Ter ve bazen biraz kan (onunki) ve gözyaşıyla (benimki) geçen uzun bir günün ardından televizyonun karşısına geçer, Çin yemeği sipariş eder ve tıpkı eskiden olduğu gibi battaniye ve yastık denizinde uykuya daldık.

Kael tek kelime etmeden aracı çalışır vaziyette bırakıyor ama o inip ön tarafa doğru koşarken sessiz bir şekilde yerinde kalmamı istediğini duyuyorum. Kapıyı açıyor, elini uzatıyor, ben de tutuyorum ve yere yatmama yardım ediyor.

Hâlâ bana bakmıyor. Bakmasını istiyor muyum?

Burada asılı duran bu gariplikten hoşlanmıyorum. Aramızda hiçbir şeyin değişmesini istemiyorum. Ona

olanları unutmasını ve benim de unutacağımı söylemeyi planlıyorum.

Beni ön kapıma kadar birkaç adım yürütüyor, çantamı alıyor ve anahtarları çıkarıyor. Ev için olanı kilide sokuyor ve çeviriyor. Kilit açılıyor ama o kapıyı açmıyor. Onun yerine bana doğru döndü.

"Kael..." Durun. Bu her neyse, lütfen dur.

Gözlerimin içine baktı. "Seni istiyorum, Maverick DeSoto."

"Kael," bu sefer daha güçlü bir şekilde söylemeye çalışıyorum. "Az önce olan şey-"

"Hata değil. Ve eğer bunu söylersen, kendimi kaybedeceğim. Sadece dinle." Sessiz kalacağımı anlayınca devam ediyor. "Seni istiyorum. İstemiyormuşum gibi davranmaktan bıktım usandım. Ve bunu senden hissettim. Az önce. Nefeslerimiz birbirine karışırken ve iniltin dudaklarımdayken. Hissettim." Son üç kelimeyi vurgulamak için işaret parmağıyla göğsüne üç kez vuruyor.

Ben de bir şey hissettim. Ne olduğundan emin değilim ama ne olamayacağını biliyorum. Olmamam gerekse de, hâlâ kardeşine aşığım.

"Sarhoşum," diyorum sanki bilmiyormuş gibi.

Ağzının yarısı yukarı kalkıyor. Çok sevimli. Ve çok seksi. Kes şunu, Mavs. O senin en iyi arkadaşın. "Evet. Öylesin. Ama sarhoşken bile az önce hissettiklerimizi taklit edemezsin."

"Kael," diye uzatıyorum. Sanki sadece onun adını yeterince söylemek mesajımı iletmek için yeterli olacakmış gibi. Ya da düşüncelerimin tehlikeli bir şekilde sapmasını engelleyecekmiş gibi.

Yüzümü dondurucu ellerinin arasına alıyor, aramızdaki boşluk bir anda yok oluyor. Şimdi dizlerimiz göğsümüze değiyor. Alt dudağımı okşuyor. Dakikalar önce sürdüğüm dudak kremi yüzünden nemli. Gözleri onunkileri takip

ediyor.

hareketleri artık neredeyse hipnotik. Bir sonraki ifadesi hırçın ve çakıllı ve karnımda binlerce kelebeğin kanat çırpışlarını gönderiyor.

"Bu lanet dudakları öpmek istiyorum, Maverick. Ve neredeyse otuz yıldır bir kızla arkadaş olan bir oğlanın öpücüğü olarak değil. Ama bir aşık olarak. Isırmak, emmek, sahip olmak ve yutmak istiyorum. Ne zaman istersem. Nasıl istersem."

Bunu istemiyorum... değil mi? En yakın arkadaşım tarafından tamamen sahiplenilmek nasıl bir his olurdu? Şu anda kafam o kadar karışık ki emin değilim ama davetkâr kelimesi kenarlarda geziniyor.

Kael'in dudakları daha önce sayısız kez olduğu gibi alnıma düşüyor. Ama bu sefer açlığının çılgınlığını hissediyorum. Bir kadın için bir erkek gibi.

İnliyorum. O da inliyor.

"Siktir, Mavs. Sana yapmak istediğim şeyler."

"Nedir onlar?" Bilmek için can atarak soruyorum. Bilmemem gerektiğini bilerek.

"Kötüler. Ve pisler. Ve günahkâr. O kadar kötüler ki, daha fazlası için yalvaracaksın."

"Kael." Bu sefer, onun adı bir yalvarış. Ne için, henüz emin değilim. Durmak mı? Gitmek mi? Yavaşlamak mı? Bilmiyorum. Eğer evet dersem, eğer bir evet iması bile verirsem, aramızdaki her şey değişecek. Her şey. Onu da kaybetmeyi kaldıramam. İki Shepard erkeğini de kaybetmeye dayanamam.

Bir ürperti tüm bedenimi sarıyor. Kolları sıkılaşıyor. "Benimle çık," diyor kulağıma.

Ellerimi paltosunun altına sokuyorum. Vücudum onun sıcaklığında eriyor.

"Her zaman dışarı çıkıyoruz." Burnum akıyor şimdi. Bir hanımefendiye yakışmayacak şekilde burnumu çekiyorum.

"Bu şekilde değil. Sana kur yapmak istiyorum."

Gülüyorum. Dilinde ve mahrem yerlerinde su çiçeği olduğunu bildiğim çocuğun ağzından çıkan bu sözler kulağa çok komik geliyor. Ama karnımın alt kısmına gerçeğin kalın bir göstergesini bastırdığında duruyorum. Bu sefer o iniltiyi bastırıyorum.

"Ben... Bence yapmamalıyız," diye karşılık veriyorum.

"Bir randevu." Hiçbir şey söylemiyorum ve o tekrar talep ediyor, "Bir randevu, Swan. Tek istediğim bu."

"Neden? Neden şimdi? Bunca zaman sonra?" Yutkunurken canım acıyor. Düşünmek acıtıyor. Umut etmek acı veriyor.

"Hazır değildin."

"Ya şimdi hazır değilsem?"

"Hazırsın Mavs."

Cevabı o kadar emin, o kadar kendinden emin ki, beni bile ikna etmeyi başardı. Ellerini ceketimin altından geçiriyor. Dokunuşu iyi hissettiriyor. Fazla iyi. Çok yanlış.

"Tamam," diyorum sonunda.

Kasları sertleşir. "Öyle mi?"

Başımı sallıyorum, burnum paltosunun kabuğuna sürtünüyor. Arkamda biraz sümük bırakıyorum. Sonra yüzüm bir kez daha onun ellerinde. Dudakları bu sefer sadece benimkini hayal ediyor. İçinde ölçülü bir tutku, ama kayıtsız şartsız bir vaat var. İyi hissettiriyor. Belki iyiden de öte. Sanırım daha fazlasını istiyorum.

"Cumartesi gecesi," diye sesleniyor omzunun üzerinden, bir ergen gibi arabasına doğru ilerlerken.

"Bu koca bir hafta demek," diye inliyorum, sadece bu randevunun bitmesini istiyorum. Eminim her buluşmamızdaki gibi olacak ve bana karşı olan hislerinin

gerçek olmadığını görecek.

gerçekten ne olduğunu düşündüğünü. Ben de kendimi midemdeki girdapların içtiğim beş kokteylden kaynaklandığına ve arzularımı açığa çıkarmadığına ikna edeceğim. Sonra sadece biz olmaya geri dönebiliriz.

"Plan yapmak için zamana ihtiyacım var, Swan."

"Ne planı?" Bağırıyorum. Şimdi arabasında ve sırtışı bulaşıcı.

"Göreceksin," diyor ağzından.

O buluşmaya gittik. Ondan sonra bir tane daha. Ve bir başkası ve bir başkası, neredeyse hiç ayrı zaman geçirmeyene kadar, Kael Shepard'ın daha önce deneyimlediğim hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde bana "kur yapması" dışında öncekinden çok da farklı değildi. Ve ben buna kandım. Belki de ona karşı her zaman fark ettiğimden daha fazla şey hissetmişimdir. Sadece başka bir adamın aşılmaz pelerininin altında gömülüydü.

Birden arkadaşlığımızın değiştiği o ilk geceyle ilgili bir şey hatırladım. Tamamen unuttuğum bir şey. Bir keresinde Ian'ın omzunun üzerinden MaryLou'yu gördüğümü sanmıştım ama tekrar baktığımda orada değildi. Bunun bulanık hayal gücümün bir ürünü olduğunu düşünmüştüm ama şimdi...

"Sendin, değil mi?"

"Ben neydim?"

"Bana aptalı oynama, MaryLou Colinda James." Göbek adından nefret eder. Kullandığımda ateş püskürüyor. "Ian'la Peppy's'de olduğum gece Kael'i arayan sendin, değil mi?"

Doğruluyor ve burunlarımız öpüşene kadar yaklaşıyor. Yeşil bakışlarında duman ve ateş tango yapıyor. Alevler kırbaçlıyor

"Haklısın, öyleydi." diye pişmanlık duymadan tükürdüğünde.

Bir elimi aramıza koyarak göğsüne dayadım ve ittim. "Bunu neden yaptın?"

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Maverick? Kendi kendini yok ediyordun. Kael her zaman bir kenarda durup seni bir hazine olarak görüp hayranlık duyarken, seni bir çöp gibi fırlatıp atan bir adamın hasretiyle yanıp tutuşuyordun."

Şaşırdım. Kendimi kandırılmış hissediyorum. Ve belki biraz da minnettar. Hâlâ bu birbiriyle çatışan duyguları sıralıyor, onları omzunun üzerinden gördüğümde hangisini seçeceğime karar veriyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum, bir adım geri çekilerek.

Bakışları benimkileri takip ediyor ve MaryLou bir rahibeyi utandıracak bir dizi küfür savuruyor. "Bunların burada ne işi var?"

Bu da bu gece gelmek istemememin bir başka nedeniydi. Bir zamanlar Jilly ve Marta McQueen çok iyi arkadaşlardı. Sonra araları bozulmuş. Kimse nedenini söylemiyor ama söylentilere göre Marta, Jilly'nin Killian'la benim burnumun dibinde yaptıklarını onaylamıyormuş. Gerçi son zamanlarda onları kasabada birkaç kez gördüm, bu yüzden araları düzeldi mi diye merak ediyordum. Sanırım burada olması buna cevap veriyor.

Jilly Marta'yla konuşmak için durur ve sanki Avrupalı gibi onu iki yanağından öperken Killian da buzdolabından bir bira almaya gider. Kenarda tek başına durmuş, partiye katılanları inceliyor.

Kael'i fark ettiği anda onunla ilgili her şeyin değiştiğini görüyorum. Duruşu. Tavrı. Yüzü. Etrafta beni aramaya başladı. Sonunda bakışları

benimkini yakalıyor, bir an için mutlu görünüyor. Ama sonra ağzı kapanıyor ve tuttuğu direğe yaslanıyor. Kutuyu dudaklarına götürüyor ama gözlerini benden ayırmıyor.

MaryLou, "Hey Larry, Kael!" diye bağırmadan önce, "Sikeyim böyle işi," diye homurdanıyor. Kocalarımız onun gür sesini arbededeki uğultudan bile duyuyor ve kafalarını bize doğru çevirdiklerinde "Parlayan mezar taşı zamanı!" diye devam ediyor.

"Oh be," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. Parlayan mezar taşı Dusty Falls'ta bir gelenektir. Otoyol 169 üzerinde on beş nokta üç mil ötede, içinden geçerken gözlerinizi kırpsanız kaçıracağınız Saint Peters adında küçük bir kasaba var. Saint Pete's'de dört eski ev ve küçük bir Katolik kilisesi var; tahmin edersiniz ki adı Saint Peter's.

-Anaokulundan ikinci sınıfa kadar orada okudum. Saint Peter's'ın arkasındaki tepede yaklaşık yüz parselin bulunduğu eski bir mezarlık var. Bulutsuz bir gecede, ayın doğru şekilde vurmasıyla, mezar taşlarından biri gerçekten yoldan parlıyor. Ürkütücü ve güzel.

MaryLou'nun ne yaptığını çok iyi biliyorum ve onu bu yüzden seviyorum.

o.

Bir an için Kael'in protesto edeceğini düşündüm. Nefret ediyor.

Sarhoş, parlayan mezar taşına takılıyor ama sonra Jilly'yi görüyor. İki vuruş sonra Killian'a bakıyor. Bizi izliyor.

"Oh, evet. Varız," diye bağırıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan yanımda bitiveriyor, enseme avuçluyor, dudakları açlık dolu, sahiplenici bir öpücükle dudaklarımı kavlıyor. Larry minivanlarına sığabilecek diğer iki çifti de alıyor ve çok geçmeden ikimiz de ikişer bira içerek dışarı çıkıyoruz. Kael

Jared biz geçerken. Vedalaştı. Kael geri donebileceğimizi söylüyor ama ikimiz de donmeyeceğimizi biliyoruz.

Arka kapıya doğru ilerlerken Larry, "ıplak kıcıımı o mezar taşına yapıştırmayacağım," diye anons ediyor.

Kael yumuşak bir sesle, "Senin lanet olası ibne kıcın bu gece Leila'ya şaplak atacak," diye cevap veriyor. Leila Goulding. 29 yaşında. lm 1849.

MaryLou kolunu kocasına dolayarak, "Bahse girerim Leila benim jinekoloğumdan daha fazla kıcı görmüştür," diyor.

"Daha çok taşak gördü, orası kesin." Larry, MaryLou'nun kıcını avuçluyor. "Yemin ederim benimkiler o ufalanan kumtaşına dokunduktan sonra günlerce karıncalanıyor."

"Belki bu yüzücüleri ateşler." Larry onu şakacı bir şekilde gğşnden itince Kael bir kahkaha atar.

Gülerek ve şakalaşarak hepimiz McQueen partisini tüm hızıyla arkamızda bırakarak dışarı ıkıyoruz. Arkama bakmasam da bakmak zorunda değildim. Killian'ın bakışlarının ağırlığını biliyorum. Yüklü ve yakıcı.

Ve hala çok hoş karşılanıyor.

chapter FOURTEEN

eleven years ago

Kael

"Go away," diye sert bir şekilde dişlerini sıkarak soruyor.

"Hayır." Beni burada mı yoksa başka bir yerde mi istediği umurumda bile değil.

Hayır. Onun için dersleri ekiyorum. Bana ihtiyacı var. Ve her zamanki gibi, bunu kabul etmiyor. İnatçı, inatçı kız. Tanrım, bazen beni çok sinirlendiriyor.

"Yorulдум, Kael."

"O zaman ben de seninle yatarım. Kenara kay."

Hareket etmiyor. Kollarını kavuşturuyor ve şişmiş küçük ağzını aşağı çeviriyor. Sanki bu beni daha da ateşlemekten başka bir işe yarayacakmış gibi. Bu yüzden eğildim, zayıf protestolarına rağmen onu kaldırdım ve itip kakmamaya dikkat ederek yavaşça bir ayak kadar uzağa yatırdım. Sonra onu boş kollarıma çekerek kendime yerleşiyorum.

Oh lanet olsun. Ruhum uzun ve yüksek sesle iç çekiyor. Bunu duymamasına şaşırdım. Sonunda tekrar yakınımda tuttuğum bu küçük ama güçlü şey için kesinlikle kamçılanıyorum. Üniversitede ondan uzakta geçirdiğim bu son yıl dayanılmazdı. Partiler. Kızlar. Oyunlar. Bunların hiçbirine ihtiyacım yok. Ya da istemiyorum. İstedğim tek şey şu anda gömleğimi avuçlayıp çekiştirirken şımarık bir velet gibi davranmak. "Hey," diye bağıriyorum, şimdi sıkıca tuttuğu parmaklarını açıp göğsümdeki kıllara dolandı.

"Hey, ne? Tam bir bebedisin."

Önce göğüs ucumdaki sızıları ovuyorum ve bir daha yapamaması için parmaklarımı birbirene bağıliyorum. "Aşağıya uzanmama ve halını birkaç kez çekiştirmeme izin ver. Bakalım gözlerin yaşarmayacak mı?"

"Kael." Bana vuruyor. Acıtıyor ama gülüyorum. "Bu iğrenç."

Tanrım. Eğer bunun iğrenç olduğunu düşünüyorsa, pis zihnimin iç işleyişine bir göz atmak istemez. Göğsüme bastırıldığı diri göğüsleri ve şu anda kot pantolonumda bir delik açan amının sıcaklığıyla, bilgisizliğin ta kendisi.

Ben ve sikim mi? Evet... bu odaya girdiğimden beri onunla kalpten kalbe bir şeyler yaşıyordum, onu yatağında havlu kumaştan kısa bir şort ve neredeyse hiç olmayan bir atletle gördüm. Beyaz. Sütyensiz. Şimdi bile onu ikna etmeye çalışıyorum.

Bana karşı kıpırdanıyor. İnliyorum.

"Kıpırdama," diye azarlıyorum, şişmekte olan odunuma çok yaklaşan bacağımı sakınleştirmek için uzanıyorum. Siktir, ahbap. Benimle çalış.

"Neden?" Başını kaldırıyor, her yerinde tatlı bir masumiyet var. Hiçbir fikri yok.

Clueless.

Çok cahilsin.

"Yorgun olduğunu sanıyordum."

"Öyleyim," diye karşılık veriyor ve hemen gözlerini kapatıyor.

Elini kalbimin üzerinde gevşetiyor ve uyuyormuş gibi yapıyor, ben de onun açık tişörtüne bakmıyormuş gibi yapıyorum. Hay sikeyim. Bana. Çakıllı kahverengi bir ipucu görüyorum. Ağzım sulandı. Tek yapmak istediğim onu tişörtünden sıyırmak, boynundan aşağı dilimi geçirmek ve altımda kıvrana kadar o mükemmel meme ucunu emmekten kendimi oradan başka bir yere bakmaya zorluyorum.

Onun neredeyse on altı yaşındaki katil bedenine yapmak istediğim o kadar çok ahlaksız şey var ki. Ama beni ve gelişmekte olan yasal heveslerimi sona erdirecek kelimeleri tekrar ediyorum: jailbait, jailbait, jailbait.

Iowa eyaletinde, on dokuz yaşındayken, üç hafta sonraki on altıncı doğum gününden önce ona uygunsuz bir şekilde dokunursam teknik olarak yasal tecavüzle suçlanabilirim.

O zaman bile ona dokunmama izin vermiyor. Beni o şekilde düşünmüyor. Hiç düşünmedi. Ben resmen "arkadaş zonlu" iken o kardeşime ergenlik çağında "aşık" oldu. Ve bu vücudumdaki herhangi bir kıldan daha akıllıca. Eğer bana Killian'a baktığı gibi baksaydı, onları teker teker kendim koparırdım. İşin boktan tarafı... Killian onun duygularının bir kısmına karşılık veriyor. Göz ucuyla ona nasıl baktığını görüyorum.

kimsenin izlediğini düşünmüyor. Bu ikisi bir araya gelirse hayatım boyunca işkence çekerim. Bu benim sonum olur.

Ama onun için savaştan asla vazgeçmeyeceğim. Asla. Killian Mavs'i benim tanıdığım gibi tanımıyor. Asla da tanımayacak. Işığı kapattıktan sonra bir adım öteden yatağına atladığını bilmiyor. Ya da taze fasulyeyi konserveden çıkarır çıkarmaz soğuk soğuk yediğini, sabırsız olduğu için değil, öyle sevdiği için. Ya da kendine has alaycılığını kismaya hazırlanırken sağ gözünde küçük bir seğirme olduğunu.

Hayır. O benim. Nokta. Onu alamaz.

Komodininin üzerinde duran siyah taşı görmezden gelmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak TV Land'deki sessiz programa bakıyorum. Gilligan's Island. Tanrım, bu kızın tuhaflıklarını nasıl da seviyorum. Eski diziler. Eski filmler. Eski müzikler. Eski kıyafetler. Tam bir klasik. Züppe ailesinin tam tersi.

"Ağzın nasıl, Swan?"

"Ne düşünüyorsun?" diye tersliyor, gözleri hâlâ kapalı.

"Bence ağrı kesicilere ihtiyacın var.

Şımarıklık. Ben böyle düşünüyorum."

Şiddetli bir yağmurdan sonra çimen yapraklarının renginde parlak gözler açılıp bana kilitlendi. "Ameliyattan sonra bir hastaya kötü davranmaman gerekiyor. Bu kurallara aykırı," diye küstahça karşılık veriyor. Konuşmanın onun için zor olduğunu söyleyebilirim.

"Ameliyat olmadın Mavs. İki yirmilik dişini çektirdin."

"Şey, bana anestezi verdiler ve ne zaman anestezi alırsanız teknik olarak ameliyat sayılır."

Tartışmıyorum. Bu anlamsız.

"Ne yapabilirim ki?"

"Hiçbir şey," diyor alçak sesle. O çok sevdiğim kalın, parlak çikolata rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına itiyorum. Gözleri bu kez çırpınarak kapanıyor. Mutlu ve huzurlu görünüyor. Yanımda çok doğru görünüyor. Tanrım, onu seviyorum. Olgunlaşarak mükemmel bir kadına dönüşüyor.

"Aç mısın?"

Yatmadığı omuzu kalkıyor. Bu evet demek.

"Üç gün daha katı bir şey yiyemem," diye mırıldanıyor.

Kızımın çenesi şişti ve açıkça zedelediği bir tarafı sararmaya başladı. Onun tüm acısını taşıyabilseydim, taşırdım. Bir kalp atışı süresinde.

"İyi ki en sevdiğin katı olmayan ikramı getirmişim o zaman." Bağırsaklarımı kaldıraç olarak kullanıp, kutudaki bir kriko gibi fırladı. Neredeyse ciğerlerimdeki tüm havayı dışarı itiyor.

"Yapmadın!"

Gözleri parlıyor. Gerçekten. Yıldız tozu ya da lazer ışını gibi. Ya gülüşü? Tanrım. Akli başında her erkeğe onu orada tutmak için aptalca şeyler yaptırırdı. O kadar heyecanlı görünüyor ki onu öpmek, ağzımı onunkine yapıştırmak, bunca yıldır almaktan çekindiğim her şeyi almak istiyorum. Bunun yerine bir elimi başımın altına koyup sırtıyorum.

"Ben yaptım."

Dizlerinin üzerine çöküyor, "yorgunluğu" ve "ameliyatı" tamamen unutulmuş. Şu anda her haliyle on beş yaşında gibi görünüyor ve onu hiçbir şey için zorlayamayacağımı onaylıyor. O hazır değil.

Mavs üstüme atlıyor ve ellerini başımın iki yanına koyuyor. Şimdi onu güzelce yerleştirdi

kavurucu merkezi, hızla sertleşen aletimden sadece birkaç santim ötedeydi.

Oh...siktir.

Nefes al, sapık. Sadece nefes al.

Sonra eğilip burnunu benimkine değdiriyor. "Nerede o?" diye şakacı bir şekilde dürtüyor. Tekrar kıpırdanmaya başlıyor. Dayanamıyorum. Küçük bir parça bile geri çekilse, daha fazla anlamazlıktan gelemeyecek. Ellerimi beline kenetliyorum, onu çıplak hayal etmemeye çalışıyorum... bana binerken... o muhteşem göğüsleri zıplarken... başını coşkuyla geriye atarken... daracık amcığı beni içine çekerken...

Kutsal yaşayan Tanrı, onu istiyorum. "Dondurucu," diye boğuluyorum.

Daha sözümü tamamlamadan kapısı açılıyor ve koridordan koşarak mutfığa iniyor. O dönmeden önce yaklaşık kırk beş saniyem var. Bu süreyi kot pantolonumun içinde itaat etmeyi reddeden asi ergeni azarlamak için kullanıyorum. Dörtte iki kadar sertleştim. İki vuruş yetecek ve onun tertemiz beyaz çarşaflarına boşalacağım.

Yavaşça nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Tekrar ediyorum. Tekrar ediyorum. Üçüncü kez.

Faydası yok. Aldığım her nefeste onun kokusunu alıyorum. Her tarafımda. Hanımeli. Güller. Laleler. Ne tür bir çiçek gibi koktuğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama sonsuza dek onunla ilişkilendiriyorum.

Mavs içeri girdiği anda kendimi yatak başlığına yaslıyorum ve kucağıma bir yastık atıyorum. Hiçbir şeyin farkında olmadan yanıma yerleşiyor, bana bir kaşık uzatıyor ve televizyonun sesini açıyor.

En sevdiği dondurmayı -çilek patlaması, çikolata kaplı Pop Rocks içeren kremli bir karışım- sessizlik içinde yiyoruz. Çok geçmeden ikimiz de şu anda "I Wanna Be Loved by You" şarkısını söylemeye çalışan ama sürekli sözleri unutan Mary Ann'e gülüyoruz. Bu bölüme bayılıyorum. Mary Ann'in kafasını vurduğu ve kendini Ginger sandığı bölüm.

Bir süre sonra Mavs eriyen dondurma kâsesini komodinin üzerine koyuyor ve başını omzuma yaslıyor. "Teşekkürler, Kael."

"Ne için, Swan?" Kolumu ona doluyorum ve sarıldığında iniltimi tutuyorum.

"Geldiğin için. Okulda olman gerektiğini biliyorum."

"Sen ve İstatistik arasında bir seçim yapmak gerekirse, her zaman sen kazanırsın."

Boynunu büküp bana bakıyor. Gülümsüyor. Beni yanağımdan masumca öpmek için birkaç santim hareket ediyor. Dudakları yumuşak. Esnek. Dondurmadan dolayı serin, ama çok iyi hissettiriyorlar. Boştaki elim istemsizce saçlarına dolanıyor. Başını geriye yatırıyorum. Gözleri biraz şişiyor.

Onu tatmak istiyorum. Yüce Tanrım, ağzımı onun ağzında nasıl da istiyorum.

"Senin için başka bir sürprizim var."

Sırıltısı beni etkiliyor. Beni büyülüyor.

"Çilek patlamasından daha iyi olamaz." "Ama öyle," diye takılıyorum burnuna vurarak.

Gülümsemesi genişliyor. Ben ona gittim. Ona.

"Bundan daha iyi ne olabilir ki?" Hayal mi görüyorum yoksa sesi nefes nefese miydi? Gözleri birazcık açıldı mı? Kasları bana doğru biraz daha gevşedi mi?

"North by Northwest."

"Defol!" diye başırarak kollarını boynuma doladı ve yüzünü boynuma gömdü.

Lütfen beni bir daha başlama. Hapse girmeden bunu kaldırabileceğimden emin değilim.

"Nerede o?"

"Arabamın koltuğunda," dedim ona. Bir aptal gibi -ya da belki de bir lütuftu- içeri girdiğimde DVD'yi unutmuştum. Dondurmanın erimesinden daha çok endişelenmiştim. "Gilligan's Island'ın bir bölümünü daha izlemeye ne dersin, ben gidip getireyim. Tabii eğer çok yorgun değilsen."

"Çok yorgun değilim." Ama öyle. Sesi soluyormuş gibi geliyor.

Dudaklarım alnına doğru yol alıyor. Çok uzun süre oyalanıyorlar. "Ağrı kesici zamanı mı?"

Tereddüt ediyor. Sonunda, "Belki."

"Tamam. Burada kal ve dinlen. Sana biraz su getireyim."

Yataktan henüz kaymışım ki elimi tutuyor ve ben ona dönene kadar çekiştiriyor. Bana bakıp nefes alırken zaman durmuş gibi. Sanki bir şey söylemek istiyor ama söyleyemiyor.

"Sorun nedir?" Ne yapacağımı bilemez halde soruyorum. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

"Yok bir şey. Ben sadece..." Durdu. Pembe dudaklarını yalıyor. Sikim yeniden büyümeye başladı. "Ne kadar kalacaksın?"

Ne kadar isterse o kadar kalacaktım. "Hafta sonu iyi mi?"

İşıldadığında içim aydınlanıyor. Gülümsemesi normal değil, şişlikten dolayı geniş ve büyüleyici ama yine de tüm varlığını ele geçiriyor. Venüs gibi ışıldıyor. Gözleri ışıl ışıl ve yemin ederim ki tam bir Venüs gibi parlıyor.

açık bir gecede bana öyle baktığında. İhtiyacım olan şey bu. Özlediğim şey.

Yavaş ve durgun göz kırpmıyor. "Bu mükemmel. Seni seviyorum, Kael."

Gözlerim kısa süreliğine kapanıyor, sözlerinin olduğundan daha anlamlı olmasını istiyorum. "Ben de seni seviyorum, Swan." Anladığından daha fazla.

Onu öpmek istiyorum. Dudaklarının ilk kez benimkilere değdiğini hissetmek. Benim olması gerektiğini bildiğinden emin olmak. Bunu yaptığımda... sonunda dudaklarım onunkilerle birleştiğinde... bu benim son ilk öpücüğüm olacak. Hayatımın sonuna kadar tek bir kadını öpmeyi planlıyorum. Sadece bir kadını. Maverick DeSoto.

Masum gözlere bakarken, kendime onun buna hazır olmadığını hatırlatıyorum.

Nazikçe gülümseyip elini sıkıyorum, suyu getiriyorum ve kollarımda sürüklenirken ona sarılıyorum.

Cary Grant'ı North by Northwest filminde o hafta sonu dört kez izledik.

Bu mutluluk verici bir mükemmellik.

"**W** nereye gidiyoruz?" Sekizinci kez soruyorum.

Ve sekizinci kez, Kael sabırla cevap verir

"Bu bir sürpriz, Swan."

Ama ben zaten biliyorum. I-35'e girdiğimizde her şeyi çözmüştüm. Kanada ile aramızda on bin göl dışında pek bir şey yok.

Kael beni "uzun bir hafta sonu" için götürüyor. Bugün dört buçuk aylık evlilik yıldönümümüz. Alışılmışın dışında şeyler yapar. Bu onun en sevimli özelliklerinden biri. O yüzden bugün izin aldı. Bütün hafta sonu fırında çalışacak şekilde ayarladı. Neye ihtiyacım olduğunu bildiğini söyleyerek benim için bavul bile hazırladı.

Elimi tutuyor, avucumu öpüyor ve birbirine kenetlenmiş parmaklarımızı kucağına yerleştiriyor. Üst uyluğuna. Aletine yakın. Hayal ettiğimden çok daha yetenekli bir alet.

Şey... belki hayal ettim. Bir ya da iki kez.

Onu ilk kez üzerimde hissettiğim anı asla unutmayacağım. Gençtim, toydum, deneyimsizdim. Bir kızın bir erkeği bu kadar tahrik etmek için ne yapabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, aleti beş saniyeden kısa bir sürede sarkık halden kaya gibi sertleşecekti.

Yirmilik dışımın iyileşmesine dört gün kalmıştı. İlaçlı bir uykudan uyandığımı hatırlıyorum. Kael arkama sokulmuştu. Yatak odamdaydık ve kapı kapalıydı, arka planda Gilligan's Island'ın tekrar gösterimi vardı. Ailem Kael'e çok güvenirdi ve başka hiçbir çocuk refakatçi olmadan odama ayak tırnağını bile sokamazken, Kael bunu her zaman yapardı.

Kael'in kolu beni gövdesine sabitlemişti. Bacağı benimkinin üzerindeydi. Bedenlerimiz omuzdan kaval kemiğine kadar birbirine bastırılmıştı. Ölçülü, eşit nefesleri kulağımı gıdıklıyordu. Onun kollarında yatmak daha önce hiç olmadıgı kadar farklı hissettiriyordu. Isınmaya başladım. Kızarmaya. Onun vücut ısısı beni Yangın itibaren Kafa için Ayak parmağı. I kıvrandı, çalışıyor için hissettiğimde rahatlardım. Çok sertti. Çok sert ve kalındı. ve Uzun. Ne zaman I kıpırdadı için güvence Neredeyse on altı yaşındaki deneyimsiz beynim düşündüğüm şeyi hissetmiyordu, adımı inledi, hala derin uykudaydı. Yaralı bir hayvan gibi hareketsiz yatıyordum, ne yapacağımdan emin değildim. İçime yayılan o sıcaklık, geçen her saniye daha da şiddetleniyordu. Özellikle de bacaklarımın arasında, daha önce hiç yaşamadığım bir şeyi arzulamaya ve acımaya başladığım yerde.

daha önce özlemine çekmişim. Killian'a hâlâ aşkıttım ama ilk kez en iyi arkadaşımı öpmenin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Onu gerçekten öpmenin. Yanağına bir öpücük kondurmak ya da on yaşındayken beni öpmeye çalıştığı zamanki gibi değil. Ama dilli, yoğun nefesli ve tutkulu gerçek bir öpücük.

Birkaç saniye sonra kulağıma "Uyanık mısın Swan?" diye fısıldadı. Uyanık değilmişim gibi davrandım. Sonra kalktı, banyoya gitti ve orada on dakika kadar kaldı. Kapı, diğer tarafta neler olduğunu gizlemek için hiçbir şey yapmadı. Hızlı nefes alıp verışı ve homurtuları her şeyi hemen ele veriyordu.

Bu benim ilk ipucumdu. Kael'in bana karşı hisleri vardı. Çilek patlaması yemenin ve birlikte eski filmleri izlemenin ötesinde gerçek duygular. Şehvet barizdi ama bana sarılma şeklini hatırladığımda, sanırım bunun ergenlik hormonlarından daha derin olduğunu her zaman biliyordum.

Tam dört gün boyunca her dakikasını benimle geçirdi. O yıl onu ne kadar özlediğimi fark etmemiştim, ta ki yatağıma uzanıp televizyon izleyene ve sanki yapmak istediği tek şey buymuş gibi benimle ilgilenene kadar. Bir battaniye kalesi inşa ettik ve tüm Cumartesi gününü onun altında geçirdik, aptalca oyunlar oynadık, konuştuk, ağrı kesici almam gerektiğinde uyukladık. Bana üzümlü jöle yaptı: en sevdiğim. Yedi yaşındayken bademciklerimi aldırduğımda bana verdiği Kitty McGoo'yu yanımdan ayırmadı. Ve dört gün içinde iki litre çilek patlaması yedik. Bana zaten onunmuşum gibi baktı.

Belki de öyleydin.

"Orada çok sessizsin. Ne düşünüyorsun, bebeğim?"

Gözlerimin profilinde gezinmesine izin verdim. Güçlü, açılı çene. Aristokrat burun. Dolgun, öpülesi dudaklar. Yumuşak ve gür dalgalı saçlar. Çarpıcı. Sırıtmaya başladığında yüzüm onunkiyle eşleşiyor. Baktığımı biliyor.

"Yirmilik dişlerimi çektiirdiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Gülüyor. Onu güldürmeyi gerçekten seviyorum. "Tamamen unutulmazdı, Swan."

"Neden böyle söylüyorsun?" Yüzümü ona dönerek soruyorum. Bir ayağımı koltuğa doğru çekiyorum ve çenemi büktüğüm dizime dayıyorum.

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. O sırıtışla mı?"

"Ne sırıtması?" diye soruyor, ağzının köşesi yukarı doğru eğiliyor.

"Bana söylemediğin şey ne?" Kıkırdıyorum, kolunu dürtüklüyorum. Paketini düzelttiğini gördüğümde, gerçekten gevşedim.

"O hafta sonu kaç kez otuz bir çektiğimi biliyor musun Swan?" Bileğimi tutuyor ve avucumu sikine götürüyor. Sertleşmiş. Sekiz inçlik bir ihtişam. Ve o kadar kalın ki, istesem bile tam olarak çevreleyemiyorum. Parmaklarımı onun etrafında kenetliyorum, tırnaklarım kotu çiziyor. Kızlık organlarım zonklamaya başlıyor.

Beni yukarı ve aşağı yönlendirmeye başladığında kendi avuç içi elimin üstünü ısıtıyor. "Siktir, Maverick. Hiçbir fikrin yok." Sanırım bir fikrim var. Bana baktığında göz bebekleri büyüyor. Daha koyu. Gözlerinin kahverengisi biraz daha bulanık. Yüzündeki deri daha sıkı görünüyor. "Ondan sonra saymayı bıraktım."

"Öyle mi?" Nefes nefese gülerek soruyorum. Eğiliyorum ve boynunu dişliyorum. İnliyor. Parmaklarım sıkılaşıyor. "Sen

Doğru. Hiçbir fikrim yoktu." Pek çok kez kendi başının çaresine baktığından haberi yoktu.

"Neden... oh kahretsin," diye kısık bir sesle nefes alıyor başparmağım mantar ucunu okşadığında. "Neden bütün bu süre boyunca yastığı bebek bezi gibi giydiğimi sanıyorsun?"

Bunu çok iyi hatırlıyorum. Kulağına kıkırdayarak, lobunu dişlerimin arasına alıyorum. Fermuarının metali parmaklarımın arasında. Aşağı doğru çekmeye başladım ama beni durdurdu. "Sorun ne bebeğim?" Fısıldıyorum. "Bugün küçük bir yolculuk macerasına hazır değil misin?"

Benimkini sabit tutan eli havaya kalkıyor, saçlarımın arasından geçiyor ve beni geri çekerek ağzımı cezalandırıcı bir öpücüğe boğuyor, bir yandan da gözlerini yoldan ayırmıyor. Dili içeri dalıyor, uzun, uyuşturucu darbelerle süpürüyor. Arabanın sağa doğru kaydığını hissediyorum. Tekrar nefes almama izin vermeden önce yavaşlamaya başlıyoruz.

Sağa dönüyoruz. Tekrar sağa. Ağzım boynunda, çenesinin üzerinde aşağı yukarı ilerlerken ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Parmaklarımız yine kot pantolonuna karşı düello yapıyor. Benimkiler güneye, onunkiler kuzeye. O kazanıyor, kahretsin. Sonra arabayı park ederken beni bırakıyor. Bulanıklığımla gidermek için birkaç kez göz kırpıyorum ve otoyolun dışındaki bir markette olduğumuzu fark ediyorum.

Kael atlayıp kapımı açıyor. Elimi tutarken ona gülümsüyorum. "Susadın mı?" Gülerek alay ediyorum. Bizi okula bıraktığında, yarı kola yarı Dr. Pepper ile doldurulmuş altmış dört onsluk Biggie'sini almak için her zaman yerel benzin istasyonunda durmak zorunda kalırdık.

"Lanet olası kavrulmuş," diye mırıldanıyor. Çok ciddi olduğunu da eklemeliyim. Parmaklarımız kenetlenmişken beni arkasından sürüklüyor.

İçeride, arkadaki tuvaletlere ulaşana kadar koridorlar arasında dolanıyoruz. Önce erkekler kapısını deniyor. Kilitli. Küfür etti. Sonra kadınlarkini deniyor. Kolayca açılıyor.

Beni tek kişilik birimin içine sokuyor ve bizi içeri kapatıyor. Kilidi çevirdiğinde, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Maceracı olmak," diye basitçe yanıtlıyor. "Oh," demekten başka bir şey gelmiyor aklıma.

Sonra üzerime atladı. Dudakları benimkilerle kaynaştı. Elleri kıvrımlarımı süpürüyor. Kotumu açıyor. İç çamaşırlarımla birlikte onları da aşağı çekiyor. Havaya kaldırılıyorum ve kığım soğuk seramiğe çarpıyor, ama bu içimde kontrolden çıkan yangını soğutmak için hiçbir şey yapmıyor.

Ellerimi lavabonun etrafına sardıktan sonra, Kael beni genişçe açtı, kalçalarına düştü ve yüzünün her yerinde yazılı olan yaramazlıkla, Casey'nin kadınlar tuvaletinde beni yemeye devam ederken gözlerini benden hiç ayırmadı. Saniyeler içinde beni kıvrandırdı. Dakikalar içinde, çözülüyordum.

Kavurucu ateş damarlarımda patlıyor, kaslarımı ısıtıyor. Beni kemiksiz bir tatminden başka bir şey yapmıyor. İçime girip fethettiğinde hâlâ onun adını sayıklıyorum. İçime ilk girdiğinde boğazının arkasındaki hırıltı o kadar seksi ki, neredeyse anında tekrar patlıyorum.

"Buna asla doyamayacağım Swan. Hem de hiç," diye homurdanıyor kulağıma karşı. "Çok uzun zamandır seni bekliyorum."

Başparmağı aramıza girdiğinde "Tanrım," diye nefes alıyorum. Parmakları bedenimi uğultuya boğuyor ve kanım şarkı söylüyor. Dişleri vücudumdaki gergin tendon boyunca

sıyrılıyor.

Boynumu ve kulağımın hemen altındaki o noktayı emdiğinde, kendimi onun etrafında kenetlenmiş hissediyorum.

"Evet, işte bu. Tekrar gelin, Mavs."

Bir kereden fazla orgazm olamayan bir kız için, hiç değilse, Kael beni bir periye dönüştürdü. Artık beni ustalıkla çalıştırıyor. Her. Tek. Zaman. Sanki cinsel Pandora'nın kutusunu açmış gibi ve artık onları durduramıyorum. Bu bir şikayet değil bu arada. Sadece bir gözlem. Hem arzularımı hem de onlara verdiğim tepkileri ustaca kontrol etme şeklini takdir etmeye başladım.

Tırnaklarım kıvrılıyor, şimdi omuzlarına batıyor. Can havliyle tutunuyorum, bir lavabonun ucuna tünüyorum ve bana yaptıkları karşısında akıl sağlığımın sınırına geliyorum.

"Oh, evet," diye övüyor sonunda serbest düşüşe geçtiğimde. Tam arkamda, cezalandırıcı sürüşlerde içime bırakıyor. Kael'in kendini bırakmasına bayılıyorum - son birkaç aydır takdir etmeye başladığım bir başka şey. Vücudu ele geçiriliyor. Homurtuları gürültülü ve seksi. Beni doğru miktarda sertlikle kavırıyor. Morarmaya yakın ama değil. Beni işaretlemek için yeterli olmasa da, ince sahipliğiyle beni damgalamak için yeterli.

Duruyor ve elleri yanaklarıma uzanıyor. Nefesi hâlâ sert, beni tatlı ama anlamsız bir şekilde öpüyor, sonra geri çekilip gözlerimin içine bakıyor. İkimiz de az önce kapının çalındığını ve "acele et" çağrısını duymamıza rağmen bizi ayırmak için bir girişimde bulunmuyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

Gülümsemesi şefkatli. Kulaklarımın arkasındaki saçları okşadığında biraz ürperiyorum. "Özür dilerim."

Pardon? Ne için? Bu çok ateşliydi. "Ne için?"

"Söz konusu sen olduğunda kontrolüm olmadığı için. İkimizin de avuçlarından bana bir ömür yetecek kadar aldım. Senin içinde olmaya ihtiyacım vardı."

Tanrım. Bazen söylediği şeyler gülünç derecede romantik oluyor.

Kollarımı beline dolayıp onu kendime çekiyorum. Yumuşuyor ve ani hareketle dışarı kayıyor. Şimdi serin hava bacaklarımın arasındaki karmaşaya karışıyor ama hiç umurumda değil. "Üzgün değilim. Sen de üzülmemelisin." Dudaklarını hafifçe dudaklarımın arasına alarak aramızdaki iki santimi kapatıyorum. "Bayıldım."

"Öyle mi? Burada bile mi?" -hijyenik olmayan koşullarımıza bakıyor- "burada mı?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bahse girerim bu lavabo Sylvester Stallone'den daha fazla aksiyon görmüştür."

Gülüştü içimi ısıtıyor. "Eminim haklısındır. Çentiğimizi bir yere bırakmalıyız."

"Hadi yapalım!" Heyecanla ellerimi çırpıyorum.

Vuruş giderek daha acil hale geliyor, bu yüzden lavabonun kenarından kayarken onu hafifçe geri itiyorum. Kığım artık uyuşmuş durumda ve üst baldırlarım karıncalanıyor. Kael uzanıp kâğıt havlu almakla yetinmiyor, ki bu en kolay yol olurdu. Hayır... onun yerine bana büyük bir tomar tuvalet kağıdı getirmek için acele ediyor.

"Daha yumuşak," diyor göz kırparak.

İşte tam da bu yüzden Killian yerine bu adamı sevmeliydim. Büyük jestler değil, çok sıradan ve önemsiz görünen küçük şeyler sonsuza dek hafızamızda yer eder. Diğer her şey zamanla kaybolduğunda, parlayan şey bunlardır.

parlak, ölümsüz. Bu Kael'in kim olduğunun özüdür. Benim ihtiyaçlarım önce gelir. Benim rahatım. Benim zevkim. Benim için en iyisini istiyor. Hep öyle oldu. Bunu neden daha önce göremedim?

"Kael?"

Kendi temizliğini bir kenara bırakıp gözlerini benimkilere dikti "Swan?" Yüzündeki ifade saf, mutlak bir mutluluk. Gözlerimde bir yanma hissederek kollarımı ona doluyorum. Sıkı. Güçlü. Kırılmaz. Biz kırılmazız.

"Seni seviyorum."

Ellerini nazıkçe saçlarımda gezdiriyor ve tekrar yerine oturtuyor. Dokunuşu yavaş ve maksatlı. Aklıma gelen kelime saygılı. Dudaklarını şakağıma dayayıp iç çekerek fısıldıyor: "Seni daha çok seviyorum."

Bundan şüphem yok. Bu beni kötü hissettirmeli ama onun yerine sarhoş hissetmeme neden oluyor.

Kendimizi toparlamak için acele ediyoruz ve Kael anahtarlarıyla duvarın şeftali tonlarındaki boyasına kaba bir işaret çiziyor. Bu anıyı hatırlamak için önce bir selfie çekmekte ısrar ediyor, sonra kapıyı açıp bizi dışarı çıkarıyor, el ele, orta yaşlı bir kadının tam orada elini bacaklarının arasında tutan genç bir kızla durduğunu umursamadan. Güpegündüz birlikte görülme cüretini gösterdiğimiz için çok şaşırmış görünüyor.

-Casey'nin tuvaletinde öğleden sonra sikişi diyelim.

"Erkekler tuvaleti arızalı," diye anons ediyor Kael biz geçerken usulca. İki saniye bile geçmeden -çocukluk işte- erkekler tuvaletinin kapısı açılıyor. Dışarı, yalnız geçirdiği zamandan keyif aldığı her halinden belli olan bir adam çıkıyor. Kadının ağzı daha da aşağıya doğru dönüyor.

kızı banyoya itiyor ve hiçbir şeye dokunmamasını emrediyor. Ergenler gibi kıkırdayarak onun kınayan bakışlarından kaçıyoruz.

Elini hâlâ benimkinin içine sokarak, "Hazır buradayken biraz atıştırmalık alalım," diyor.

Yolculuğun olmazsa olmazlarından. Abur cubur. "Oh evet."

Birkaç dakika sonra, kollarımız gazlı içecekler, çikolatalar, kuruyemişler ve krakerlerle dolu olarak onları tezgâha bırakıyor ve görevlinin listeyi yapmasını bekliyoruz. Kael'in ne seçtiğini görünce gülüyorum. Birkaç düz şekerleme şeridi. Yazın havuzumuzda sattıkları türden. Muz aromalı. Daha çok çilek severdi ama muzı seçti. Benim favorim. Sonra onları gördüğümde neredeyse iki büklüm oluyorum. Pop Rocks. Üç paket.

"Pop Rocks?" Alay ediyorum. On yedi yaşımdan beri Pop Rocks içmedim.

Kolunu belime dolayarak beni yanına çekti. "Onları sevdiğini sanıyordum."

"Evet. Çilek patlamasıyla."

Kasiyerin ve arkamızdaki müşterilerin önünde bana bir tane yerleştireceğini düşündüğüm kadar eğilerek müstehcen bir şekilde fısıldıyor, "Onlarla kendi patlamamızı yapabiliriz."

Gözlerim arkamızda duran iri adama kayıyor. Kıs kıs gülüyor, başka tarafa bakma zahmetine bile girmiyor. "Tamam," diyorum ne demek istediğini anlamadan.

Kael beni öpüyor o zaman. Ve bunu büyük bir prodüksiyon haline getiriyor. Diliyle. İnlemeler. Hatta biraz geriye doğru eğiliyor. Birkaç nefes sesi ve fısıltı duyuyorum ama gözlerimi sımsıkı kapalı tutuyorum. Beni bıraktığında, yüzüm alev alev yanıyor. Kael sırtıyor.

Kasiyerin ağızı açık kaldı. Arkamızdaki adam gülüyor.

"Yeni evliler," diyor Kael yüksek sesle. Göz ucuyla, tuvaletin dışındaki kadının kızını dışarı çıkarırken bize küçümseyerek baktığını görüyorum.

"Tebrikler. Şanslı adam," diyor arkamızdaki iri yarı adam takdirle.

Kael'in tutuşu sıkılaştır. "Bilmiyor muyum?" Ama bunu ona söylemedi. Bana söyledi. Yumuşak, seksi ve o kadar büyük bir sevgiyle ki beni sıvılaştırıyor. Dudaklarım o kadar yukarı kalkıyor ki yüzüm sanki ikiye ayrılacakmış gibi hissediyorum.

Tanrım, birkaç ay önce ezildikten sonra bu kadar mutlu olabileceğimi kim bilebilirdi? Ama oldum. Kael Shepard'ın eşi olarak geçirdiğim zaman arttıkça kendimi daha hafif ve mutlu hissediyorum. Belki de başından beri böyle olması gerekiyordu diye düşünüyorum.

Eşyalarımızı toplayıp yola koyuluyoruz. İki saat sonra Saint Paul, Minnesota şehir merkezinden sadece birkaç blok ötede, tamamı tuğladan yapılmış, Viktorya dönemine ait şirin bir B and B'nin garaj yoluna giriyoruz. Etrafı saran sundurma, her birkaç metrede bir ferforje damla ışıkları ve içinde kaybolabileceğiniz büyük rahat mobilyalarıyla kıskanılacak bir yer.

Kael motoru kapatıyor ve bakışlarını bana çeviriyor, gülümsemesi hiç değişmiyor. "Bunları ne kadar sevdiğini biliyorum."

Ben seviyorum. Böyle küçük bir ortamın samimiyetini seviyorum. Sahiplerinden gördüğünüz bire bir ilgiyi. Yaptıkları muhteşem, üst düzey kahvaltı. Kendi yatağınızdan uzaktayken evinizin konforu.

İçeriye doğru eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum.
"Teşekkür ederim.

Bu mükemmel."

Şu anda, bunu aşabilecek hiçbir şey yok. Dusty Falls'tan ve orada bıraktığımız pisliklerden uzaklaşmak ikimizin de tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

"W bugün ne yapmak istiyorsun?" Kael'in parmaklarının çıplak koluma hafifçe dokunuşu tüylerimi diken diken ediyor.

Çarpıyor. Ben titriyorum ve o kıkırdıyor, beni daha da yakın tutuyor.

Elini belime doladı ında ona sessizce "Durma," diyorum.

"Dile in benim için emirdir, Swan," diye şımarıkça cevap veriyor ve parmaklarını bir kez daha etimin üzerinde gezdiriyor.

   çekiyorum, tamamen doluyum. Yatakta kıvrılmışıık.  ırıl ıplak.

Mutluluk verici. Anlık olarak doymuş.

D n   leden sonra vardığımızda bizi, beş yetişkin çocuğu (hepsi kız) ve altı torunu (hepsi erkek) hakkında her şeyi anlatan tumbul hancı Sheila karşıladı. Ayrıca olağandışı sesler duyarsak, bunun sadece asıl ev sahibi Pierre LeMars'a ait olduğu konusunda bizi bilgilendirdi.

Karısı ve kızı bir tekne kazasında boğulduktan sonra kendini tavan arasına kapatmış. Görünüşe göre evin yerleşik hayaleti ve dost canlısı, diye bizi temin etti. Kael sadece omuz silkti ama bizi geniş, büyük, iki katlı bir merdivenden yukarı çıkarırken biraz tedirgindim. Enerji değişmişti. Görünmeyen gözler üzerimdeydi. Bir soğuk hava cebinden geçtiğime ikna olmuştum.

Kael'in elini o kadar sert sıktım ki irkildi. Yine de tüm bu gerginlik, eski malikânedeki dört yatak odasından biri olan Kral Dairesi'nin kapısını açtığı ve bizi çok görkemli, geniş bir odaya yerleştirdiği anda buharlaştı.

Ortada devasa, antika görünümlü bir kızak yatak, fildişi kuşgözü yorgan ve bir yığın nötr yastıkla kaplıydı. Banyoda camdan bir duşakabin ve dört kişinin girebileceği bir jakuzili küvet vardı. Sol tarafımızda katedral benzeri tavanı olan geniş bir kule vardı. Camlı alanın ortasında küçük bir masa ve iki sandalye bulunuyordu. Sabahları sıcacık bir fincan kahve ya da akşamları bir kokteyl içmek için çok güzel olurdu. Kulenin manzarası da muhteşemdi.

Ama beni mıknatıs gibi çeken şey duvarlardı. Beyaz badanalı lambri kaplamanın üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz duvar kâğıdı vardı. Ondan sırlar fısıldanıyordu. Kulağımda usulca yankılandılar. Sheila konuşmadan önce bile yabancı kelimelerden yayılan rahatsız edici acıyı hissedebiliyordum. İkinci Dünya Savaşı sırasında bir Amerikan askerine aşık olan genç bir İtalyan kadın tarafından yazılmış bir aşk mektubunun kopyası olduğunu söylediğinde nefesim kesildi.

"Bu mektubun genç askerin cebinde kardeşi tarafından bulunduğu tahmin ediliyor. Asker, göğsüne aldığı birkaç kurşun yarasıyla kardeşinin kollarında ölmüş. Ve söylentiye göre olayların garip bir şekilde gelişmesiyle genç kadın kardeşiyle evlenmiş." Kael banyoyu kontrol ederken Sheila bana fısıldıyor.

Onun kardeşiyle mi evlendi? Kalbim küt küt atıyor. Bu garip bir tesadüf mü yoksa onun hikayesini dinlemek için burada olmam mı gerekiyordu? Sözlerini görmem mi? Acısını hissetmek?

"Mutlu muydu?" Dalgınca soruyorum, parmaklarımı hafifçe susturulmuş baskı üzerinde gezdiriyorum. İkincisini de ilki kadar sevmiş miydi?

"Hepimizin eninde sonunda olmamız gereken yere varacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor," diye cevap veriyor Sheila hüzünle. "Seçimlerimizin toplamı bizi kaderimize taşıyor."

Acaba bu doğru mu? Yoksa bu seçimler gerçekten de geleceğimizi değiştiriyor mu? Ona inanmak istiyorum. Burada, bu odada durmamın, verdiğim bir yığın kötü karardan başka bir nedeni olduğuna inanmak istiyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sonra dönüp hiç tanımadığım ama doğuştan gelen saflığıyla imrendiren bu kadına bakıyorum. Belki de tüm günahlarımı temizleyebilir. Belki de bu yüzden buradayım. Sanki ne düşündüğümü tam olarak biliyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. Ne yaptığımı. Suçluluk duygumu görüp beni özgür bırakabilir mi?

Parmaklarını nazikçe koluma dolamak için uzanıyor ve sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Seviyorum."

O ana kadar başka bir dil konuşabilmeyi hiç istememiştim. Onu merak ettim. O kadını. Kelimeleri okuyamasam da, kederli ve hüzünlü görünüyorlardı. Söylentiler doğru muydu? Birlikte uzun ve tatmin edici bir hayat sürdüler mi? Yoksa kadın ona baktığında hep kaybettiği kişiyi mi düşünüyordu? Hayatınızın aşkını kaybettikten sonra onu en beklenmedik yerlerde yeniden bulmak mümkün mü?

Dört ay önce olsa hayır derdim. Ama şimdi, sanırım cevabım belki.

Şu anda bile, Kael'in kollarında yatarken, hala onu düşünüyorum. Sonsuza dek mutlu olmasını umuyorum. Kısa bir süre önce kendimi umutsuz hissederken, aslında benimkini elde edebileceğimi hissediyorum. Amerikalı sevgilisinin öldüğünü öğrendiğinde onun da böyle hissettiğini hayal ediyorum.

"Dünya'dan Maverick'e."

"Hmmm," diye mırıldanıyorum dalgınca göğsüne karşı. Göğüs kaslarının arasına serpiştirdiği birkaç kılı işaret parmağımın etrafında döndürüyorum.

"Kıyafet giyip bir şeyler yapmak ister misin yoksa bütün gün yatakta çıplak mı yatmak istersin?"

Çıplak bana iyi bir plan gibi geliyor.

Başımı kaldırıyorum. "Yani tüm hafta sonunu dakika dakika planlamadın mı?"

Gülüyor. Kael alışılmışın dışında şeyler yapıyor olabilir ama o bir planlamacı, ben ise daha rahatım. Her şeyi benim istediğim gibi yapmak onu ne kadar kaşındırıyorsa, hayatın her saniyesini planlamak da beni o kadar kaşındırıyor. Bu da spontanlığa yer bırakmıyor. Spontanlığın ölümcül darbesi olan anneme inat mı böyleyim yoksa doğuştan mı böyleyim emin değilim. Ve her ne kadar fevri eğilimlerim

beni birden fazla karmaşaya sürüklemiş olsa da, beni gerçek kaderime de yönlendirmiş olabileceklerini hissediyorum.

Kael.

"Bu hafta sonu serbest atış yapacağım," diyor bana.

Evet... çıplak o zaman.

"Mmm. Kulağa hoş geliyor," diye espri yapıyorum. Elim çarşafın altından aşağı doğru kıvrılıyor ama hedefine ulaşmıyor.

"Her ne kadar elini sikime dolamanı istesem de Swan, dışarı çıkıp tarihi Saint Paul şehrini görmek istemiyor musun?"

Dilimi boğazında gezdirip kulağına fısıldıyorum: "Çıplak ve uzanarak yatma önerisi hoşuma gitti." Tutuşunu kırmaya çalışıyorum ama nafile.

"Bunu evde de yapabilirdik," diyor. "Hadi bebeğim. Sana şehri göstermek istiyorum. Çok seveceksin."

Minneapolis'e ne kadar çok gitmiş olsam da, kızıl saçlı üvey evladında hiç vakit geçirmedim. Ama şu anda yataktan kalkmak istemiyorum. Eve dönüp gerçek hayatlarımızla yüzleşmeden önce yarattığımız bu balonun içinde mümkün olduğunca uzun süre yaşamak istiyorum. Killian'ı ruhumdan silme konusunda ne kadar ilerleme kaydetsem de, bu zahmetli bir süreç. Bir şekilde aynı çevrede olmamak, sadece on dakika uzakta olmadığını bilmek, onu unutmayı kolaylaştırıyor.

"Hava soğuk," diye mızızlanıyorum, daha da sokuluyorum. Minnesota'da Aralık ayındayız. Henüz kar yağmadı ama sıcaklıklar burada Dusty Falls'a göre yaklaşık on derece daha soğuk.

"Bu yüzden en sevdiğin kazağını getirdim. Saint Paul Katedrali'nin, dünyanın en güzel katedrallerinden biri olduğunu duydum.

tüm ÷lkede özenle hazırlanmış. Eski kiliseleri ne kadar çok sevdiğinizi biliyorum."

Dirseğimin üzerinde yükselip başımı avucuma yaslıyorum. Şimdi serbest bıraktığı diğer elimi göğsümün üzerinde, gövdemin aşağısında gezdiriyorum ve meme ucumu sivri bir tepe noktasına sıkıştırmak için parmağımı ve başparmağımı kullanmadan önce kıcımın küresini süpürüyorum.

İnliyor, uzun ve muhtaç.

"Bunu gerçekten bırakmak istiyor musun?"

Sonra sırtüstü yattım, ellerim başımın üzerindeydi. Bacaklarımın arasına mükemmel bir şekilde sıkışmış. Ne kadar hızlı kalınlaştığını şimdiden hissediyorum. Nefes alış verışı hızlandı ve gözleri karardı.

Evet.

Ben kazandım.

Sadece kendisine bahşedilen etkileyici ekipmanı kullanmak için bir hamle yapmıyor. Kaleye sadece birkaç santim uzaklıkta ve deli gibi seğiriyor. "Her ne kadar aksini söylemek istesem ve aşk romanların benimle ne kadar çelişse de, seni bütün gün fiziksel olarak beceremem. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Dusty Falls'tan ayrılalı yirmi dört saat bile olmadan üç kez seks yaptık. Pis bir umumi tuvalette şipşak bir sevişme. Dün gece sokağın aşağısındaki bir duvar dibinde samimi bir İtalyan yemeğinden sonra durgun bir sevişme. Ve bu sabah Kael'in vücuduma yapmayı hayal ettiğı tüm günahkâr şeyleri fısıldadığı kaba ve kirli bir tur, beni önce ağzıyla defalarca boşaltırken, bunu yetenekli horozuyla takip etti. Adını birden fazla kez haykırdığıma eminim. Bahse girerim Pierre LeMars bile beni duyacak kadar yüksek sesle çığlık attım.

Bunu düşünmek bile beni yeniden ateşlendiriyor ve rahatsız ediyor. Onu istediğim şekilde hizalamaya çalışarak kıpırdanıyorum. "Bu teoriyi test etmek ister misin?" Alay ediyorum, nefeslerim artık kısa pantolonlarla geliyor. Kalçalarımı aşağı indiriyorum ve leğen kemiğimi yukarı kaldırıyorum. Neredeyse... orada...

Kael ağzı benimkine değinceye kadar eğilerek, "Hayır, ben seksi karımı şehirde sergilemek istiyorum, sonra da buraya gelip onu bütün gece bu odanın her yüzeyinde becermek istiyorum," diyor.

Hareket etmeyi bıraktım. "Oh? Bütün gece mi dedin?"

Dudakları artık benimkileri örtüyor olsa da gülüyor. Ellerimi serbest bırakıp boynuna doluyorum. Onları saçlarına gömüyorum. Beni yavaş ve emin bir şekilde öperken tırnaklarımı kafa derisine geçiriyorum.

"Şimdi, hadi," diyor bana, çok geçmeden geri çekilerek. "Eğer burada daha fazla uzanıp taze tarçınlı ekmek ve fındıklı kahve kokusu almak zorunda kalırsam, uzuvlarımı yemeye başlayacağım."

Sırıtıyorum. "Onun yerine beni yiyebilirsin," diye teklif ediyorum. Bencilce tabii ki.

Kıkırdayarak başını sallıyor ve kendini üzerimden itiyor. Taş gibi sertleşmişti. Alt dudağımı ısııyorum, gözlerimin kocamın çıırılçıplak erotik görüntüsüne dalmasına izin veriyorum. "Sen kötü bir baştan çıkarıcısın, bunu biliyor muydun?"

"İstiyorum." Dirseklerime kadar yükseldim, sıkı meme uçlarımın ona doğru işaret ettiğinin farkındaydım. "Ama görünüşe göre yeterince cazip ya da kötü değil."

"Oh, güven bana, Swan. Öylesin," diye geveliyor. "Sadece muazzam bir özdenetimim var." Hızlı, sert bir gagalamadan sonra, onun güzel, koşar gibi sıkı kıcının uzaklaşmasını izliyorum. I

Banyoya girip gözden kaybolduğunda iç çekiyorum. Tüm vücudum tatmin edilmemiş bir ihtiyaçla zonkluyor.

"Duş, Mavs," diye bağılıyor Kael diğer odadan.

"Duş, Mavs," diye sessizce alay ediyorum.

"Bunu duydum, sümüklü kız." Köşeden başını uzattı ve elini uzattı. "Sırtını yıkamayı teklif etmeme ne dersin?"

Bu beni hemen neşelendirdi. "Sadece sırtım mı?" Yumuşak çarşaflardan kayarak ona doğru ilerlerken soruyorum. Halıdan banyoya adımımı atar atmaz metro fayansları ayaklarıma soğuk geliyor.

Beni erkeksi çıplaklığına bastırduğunda, "İyi bir kız ol ve senin için her şeyi yapmamı sağlayabilirsin" diye fısıldıyor.

Tüylerim diken diken olurken tenim karıncalanıyor.

"Bir şey var mı?" Yüzümde kocaman bir gülümsemeye onun parlak kahverengi gözlerine bakıyorum.

"Evet," diye yumuşak bir sesle cevap veriyor, saçlarını kulaklarımin arkasına sıkıştırıyor. Nazik bir hareket. Muhtemelen daha önce yüz kereden fazla yapmıştır, ama şimdi çok farklı hissettiriyor. En azından benim için. Bunun onun için her zaman daha fazla şey ifade ettiğini anlıyorum. "Herhangi bir şey."

O tek kelimeyi söyleme şekli uğursuz. Hatta kaygı verici. Sanki benim için öldürecek, yalan söyleyecek, hile yapacak ve çalacakmış gibi. "Sanırım bunu kastediyorsun."

Dudakları tekrar düzleşmeden önce hafifçe dönüyor. O an bir anda şakadan ciddiyete dönüşür. "Asla daha fazlasını kastetmedim." Sonra, ben daha gözümü kırpamadan o an geçiyor ve tekrar iyi huylu bir şekilde parlıyor.

Kırk beş dakikadan az bir süre ve iki orgazm (benimki) daha yaşadıktan sonra tiyatro merdivenlerinden iniyoruz. Soğuk hava ya da görünmez bir şekilde takip edilme hissi hissetmediğim için rahatlamış durumdayım. İki misafirin oturmuş gazete okuduğu ve kahvelerinin tadını çıkardığı büyük salona doğru ilerliyoruz. Kibarca günaydın diyoruz ama yürümeye devam ediyoruz.

"Kahvaltı bitti mi?" Kael'e fısıldıyorum, saatin neredeyse 10:00 olduğunu fark ediyorum.

"Hallettim Swan," diye fısıldıyor.

"Ah, yeni evliler." Lüks yemek odasına girdiğimizde Sheila ıslıl ıslıl parlıyor. Koyu renkli damask duvarlar ve sadece iki kişilik süslü akçaağaçtan yapılmış on kişilik yemek masası çok güzel.

"Umarım geç kalarak size çok fazla sorun yaratmamışızdır," diye özür dileyerek yerime oturuyorum.

"Oh, pffft. Hiç sorun değil canım. Yaşlı olabilirim ama yeni evli olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum." Sallanan bir kapıdan geçip muhtemelen mutfağa gitmeden önce komplocu bir tavırla göz kırpmıyor.

"Neden bana belli bir saatte burada olmamız gerektiğini söylemedin?" Kael'i azarlıyorum, kahvaltının uzun zaman önce servis edilmiş olması gerektiğini çok iyi biliyorum.

Eğilip çenemi parmağıyla başparmağı arasına alıyor. "Çünkü yok. Bu hafta sonunun eğlenceli ve dinlendirici olmasını ve bizimkinden başka kimsenin takvimine bağlı olmamasını istiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diyorum, biraz nefes nefese. Sheila elinde kiş, kahvaltılık sosis, kızarmış patates, meyve ve bir yığın yemekle dolu bir tepsiyle geri döndüğünde dudaklarını benimkilere iffetli bir şekilde yerleştiriyor.

pudra şekerli Fransız tostı ve Kael'in daha önce bahsettiği tarçınlı rulolar.

"Bu inanılmaz görünüyor. Teşekkürler Sheila," diyor Kael ev sahibemize.

"Benim için zevkti. Ve tam da istediğin gibi senin için her şeyi hallettim." Göz kırparak mutfağa geri döndü. Kael sözünü sakınmadan tabağını alıyor ve her şeyden bir parça koyarak doldurmaya başlıyor. Meyve kâsesinden ananas parçalarını seçiyor çünkü onları sevmediğini biliyor.

Sadece onu izliyorum, bekliyorum. Bana tabağını uzatıp hiçbir açıklama yapmadan kendi tabağını aldığı anda gülüyorum. "Serbest atış, ha?"

Bana bakıyor, ağzı ve kaşları aynı anda yukarı kalkıyor. "Komando yeterince yakın mı?"

Ağzımın kenarları kocaman bir sırtışa dönüşüyor. "Akıllı başında hiçbir kadın erkeğinin komando olmasından şikayet etmez."

"Güzel." Şakacı bir şekilde göz kırpmıyor ve sonra öyle zarif bir şekilde oturuyor ki iç çekiyorum.

Birkaç dakika sessizlik içinde yemek yedikten sonra aklıma bir şey geldi. Ağzımı kapalı tutmalıydım. Ses tellerime hiç hava basmamalarını söylüyorum. İşe yaramıyor. Neredeyse bir aydır cevabını beklediğim soruyu kusuyorum. "Şu Ulusal Muhafız sözleşmesi nasıl gidiyor?" İlgisiz olmaya çalışarak soruyorum. Pas geçiyorum. Düşünüyorum.

Kael bana kurnazca

bakıyor. Hayır.

Orada tekneyi kaçırdım.

"Neden soruyorsun? Bana hiç iş hakkında soru sormuyorsun."

Yakalandın.

"Bir nedeni yok. Sanırım buraya gelmek bana bunu düşündürdü, hepsi bu." Hızlı düşündün, Mavs. Aferin sana.

Bakışlarımı sabit tutuyor ve yüzünü hiç eğmeden bana cevap veriyor. Yalan söylediğini düşünmemi gerektirecek hiçbir şey yok. "Gecikti." Ama konuşmasında bir şey var.

-sanki sorunsuz bir şekilde uygulanmış gibi- bu benim kırmızı bayraklarımın rüzgarda dalgalanmasına neden oluyor.

"Ne oldu?" Ne söyleyeceğini görmek için bastırıyorum.

Omzu yükselip alçalırken aynı anda ağzı da aşağıya doğru dönüyor. "Hükümeti biliyorsun," tek cevabı bu oluyor. Kahvaltısına geri dönüyor, bu da konuşmamızın bittiğini gösteriyor.

Olmasını istemiyorum. Daha fazla soru sormak istiyorum. Ne sakladığını öğrenmek çünkü artık bir şey olduğuna ikna oldum. Normal şartlar altında, bu şekilde bitirirdim. Federal sözleşmeler en kötüsüdür. Rekabetçidirler, uzun sürerler ve kazandığımızdan çok daha fazlasını kaybederiz. Bunu ikimiz de biliyoruz.

Ama içimdeki o hissi görmezden gelemiyorum. Benden bir şey sakladığını haykıran o his. Önemli bir şey. Konuyu zorlamak için ağzımı açıyorum ama Kael tabağına doğru sırtmaya başladığında ağzımdan tek bir kelime dökülüyor. "Ne?"

"Ne, ne?" diye soruyor, her yıl daha çok kışkandığım o gülünç uzunluktaki kirpiklerinin altından bana bakarak.

"Neden öyle gülümsüyorsun?"

Çatalını yere bırakıyor ve tüm dikkatini bana yöneltiyor. "Ne gibi, Swan?"

Sırıtişı havaya bulaşan bir salgın gibi. Tek bir nefesle ben de onu yakalıyorum. "İşte böyle." Ona iki parmağımı sallıyorum. Tek kaşını kaldırdığında, "Sanki... sanki az önce güneş ışınlarını yutmuşsun gibi." diye ekliyorum. Sevinçli görünüyor, neredeyse.

"Avucumun içini sevdiğini biliyorum."

Arkama yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum. Biraz huysuzca. "Avucunun içinde çok zaman geçiriyorsun, değil mi?" Geri atıyorum. Çok huysuzca.

Bir kahkaha atıyor ve ardından başını sallıyor. "Ah evet. Elim sikimdeki her bir çıkıntıyı ve damarı çok ama çok iyi biliyor. Bunca yıldır kendimi senin fantezilerine sağarken neredeyse ayrılmaz olduk."

Ağzım açık kaldı. Arkamdan Sheila'nın keskin "oh my" sesini duyduğumda kekeliyorum. Kael hiç etkilenmedi. O Cheshire sırıtışını dudaklarında sıkıca tutuyor. Sallanan kapının kasayı ileri geri sürterek çıkardığı ani ses Sheila'nın hızlı çıkışını işaret ediyor, çünkü sohbetimiz lezzetli ve müstehcen bir hal almıştı.

"Bunu bilerek yaptın," diye azarlıyorum. "Onu orada gördün." Mutfığa doğrudan bir görüş açısı var.

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." Kael sandalyesini geriye itiyor ve benimkini çekmeye geliyor. Ellerimi tutuyor ve beni kucaklayarak ayağa kalkmama yardım ediyor. "Şimdi karımı dışarı çıkarmak ve karşılaştığımız her erkeğin beni kıskanmasını istiyorum."

Gülünç bir şekilde sırıtıyorum, diğer her şey unutuluyor.

Sandalyenin arkasına astığım paltomu aldı ve üzerine geçirdi. Fermuarımı çekti. Cebime uzanarak kabarık beyaz eldivenlerimi çıkarıyor ve teker teker ellerime geçiriyor. Bana gösterdiği şefkat çok tatlı.

ve sevecen. İşini bitirdikten sonra, kendi kışlık kıyafetlerini etkin bir şekilde giyiyor.

Deri kaplı elleriyle yanaklarımı kavrayarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Hazır mısın?"

"Hazır."

Soğuk kış gününde el ele ön kapıdan çıkana kadar, tüm konuşmamızı gizlice yeniden yönlendirdiğini fark etmedim.

W Sabahı Saint Paul'un hareketli şehir merkezinde dolaşarak geçiriyoruz. En güzel kahveyi yerel bir pastane. Dükkân sahibiyile ortağının Londra'ya taşınacağı ve onu satın alıp almamayı ya da satıp satmamayı tartıştığı hakkında konuşurken yakalandım. Kael sonunda beni oradan uzaklaştırıyor ama yediğim en güzel peynirli ve üzümlü cironun tarifini almadan önce değil. E-posta adreslerimizi değiş tokuş ediyoruz, iletişimde kalacağımıza söz veriyoruz.

Daha sonra, Kael'in bana tıka basa dolu raflar arasında dolaşmam ve geçen yıl çıkan gerilim romanlarından on sekiz yüzlü yıllardan kalma klasiklerin ilk baskılarına kadar her şeyi seçmem için zaman tanıdığı şirin bir kullanılmış kitapçıya girdik. Tabii onlar kilit altındaydı. Beni sürüklemesi gereken bir yer daha.

Greenery Creamery adında bir yerde ödüllü dondurmadan oluşan alışılmadık bir öğle yemeğinden sonra Saint Paul Katedrali'ne varıyoruz. Otoparka girdiğimizde tüm arabaları ve muhteşem uzun kırmızı kapılardan sarkan lacivert ve fildişi kurdeleleri fark ediyorum.

Kahretsin. Cumartesi öğleden sonra bir Katolik kilisesinde. Tabii ya. "Bir düğün var. İçeri giremeyiz."

Kael alay ederek motoru durdurur. "Elbette yapabiliriz, Swan. Düğün bir kutlamadır."

Arabadan inip kapıyı kapatırken, "Evet, davet edilmek adettir," diye bağıryorum. Sonra dizlerimin hemen arkasından tutarak beni araçtan indiriyor ve ellerinin arasında macun kıvamına gelene kadar gıdıklamaya devam ediyor. Birkaç dakika sonra Kael bir kolunu omuzlarıma dolamış, diğer elini de sıkıca benimkinin içine sokmuştu.

Bu nefes kesici kilisede, şık giyimli davetlilerin birkaç sıra gerisinde kot pantolonlarımız ve kazaklarımızla oturmuş, yürek burkan bir töreni izleyen resmi düğün davetsiz misafirleriyiz.

Gözyaşlarım kirpiklerimde dengeleniyor. Damat tam bir karmaşa içinde. Gelin kendini kaybetmekten bir nefes uzakta. Ve ilk su damlası yanağımdan aşağı süzüldüğünde kendimi zor tutuyorum.

Bu çifti tanımıyorum. Hayatlarını, hikayelerini ya da bu ana ulaşmak için ne kadar çok çalışmak zorunda kaldıklarını bilmiyorum. Ama bildiğim tek şey, burada oturup birbirine aşık iki insanın hayatlarını sonsuza dek birleştirmelerini izlerken içimin sıcak bir pişmanlıkla dolduğu.

Günümü boşa harcadım.

Kael'in önünde durdum, şu anda bu çiftin ettiği yeminleri tekrarladım ve asla dilememem gereken dilekler diledim.

Şimdi tamamen farklı şeyler diliyorum. Keşke gerçek sevgi ve bağlılık sözcüklerini söylerken Kael'in ruhunun derinliklerine bakma şansım olsaydı. Keşke kırılan parçalarımı nasıl özenle bir araya getirdiğini anlamasını sağlayabilseydim. Keşke bana verdiği bu beklenmedik hediye için sonsuza dek minnettar kalacağımı bilseydi. Bize verdiği. Her şeyin yeniden yapılmasını diliyorum. Flörtümüzü, düğün günümüzü, balayımızı, ilk seferimizi. Birlikte geçirdiğimiz tüm hayatı.

Kalabalık ayağa kalkıp Bay ve Bayan Stanley Needlemeyer için tezahürat yaparken yüzümdeki pişmanlığı çabucak siliyorum. Eck. Zavallı kız. Mutlu çift yanımızdan süzülerek geçtiğinde, kendi baloncuklarında o kadar kaybolmuşlardı ki, dört başlı uzaylılar olabilirdik ve farkına bile varmazlardı. Düğün ekibi yanımızdan geçerken olduğumuz yerde kalıyoruz, ardından en sevimli lacivert elbisesi ve uyumlu rugan ayakkabılarıyla en şirin küçük kız geliyor. İleri geri salladığı küçük buketin yaprakları arkasından yere dökülüyor. Şık lacivert takım elbiseli birkaç yaşlarında bir oğlan çocuğu peşinden koşarken, kız ciyaklayarak uzun koridorda ilerliyor. Peşlerinde de muhtemelen annesi olan çılgın bir kadın vardır.

"Cassie, Aiden!" diye bağıyor. "Hemen dur."

Cassie sıraların arasında çevik bir şekilde ilerlemeye başlar, Aiden da hemen peşinden. İkisi de bir adım bile yavaşlamıyor.

Kael elimi sıkıyor ve gözlerim onunkileri bulduğunda, beklentiyle parlıyorlar...? Bizimkiler için mi? Bu düşünce aylar önce beni dehşete düşürürdü. Çocuk istemediğim için değil. Her zaman bir ailem olsun istedim.

Kendiminkini. Çünkü onları hep Killian'la birlikte hayal ederdim. Şimdi...şimdi, yine de, resmim yavaş yavaş değişmeye ve bükülmeye başlıyor.

Kael dudaklarını şakağıma değdirdiğinde tam bir memnuniyetle nefes veriyorum. Tanrım, ona karşı böyle çılgınca duygular beslediğimi daha önce nasıl bilmezdim? Boşa geçen onca yıl. "Aklıma iyi bir fikir geldi, ha?"

"Bu konuda sana hak vermek zorundayım, evet," diye gülümseyerek kabul ediyorum.

"Gel hadi. Fark edilmeden arkadan sıvışabiliriz." Elimi çekiştiriyor. Yine de onu durdurdum.

"Hayır. Hadi gidip mutlu çifti tebrik edelim."

Yüzünü geniş bir sırıtış kaplamadan önce birkaç kez göz kırpmıyor. Başını sallıyor. "Düşünce tarzını seviyorum."

Kaşlarımı sallayarak heyecanla, "Belki resepsiyona bir davetiye ayarlayabiliriz? Getirdiğin o seksi siyah elbiseyi giyerim ve tüm erkekleri kiskandırmana izin veririm."

Beni kollarının arasına aldı. "Ah evet, ama o zaman gelini ortaya çıkarmış olursun. Ve her gelin özel gününde ilgi odağı olmayı hak eder." Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra, alçak ve umut verici bir ses tonuyla devam ediyor: "Ayrıca, bu gece için seninle o küçük seksi siyah elbisenin içinde bir şeyler planladım."

"Sheila'nın sürprizi mi?"

"Hayır. Bu benim sürprizim. Sheila sadece birkaç yarım kalmış işimde bana yardımcı oldu."

Bu adam. Bana karşı çok iyi. Çok iyi.

Kollarımı Kael'in beline doluyor ve sıkıca kavıyorum. Başımı göğsüne gömüp erkeksi kokusunu ve baharatlı parfümünü ciğerlerime çekiyorum ve nasıl bu kadar şanslı olduğumu merak ediyorum.

"Kael?"

"Mavs?"

"Bir gün yeminimizi yenilemek ister misin?" İlk seferde bizden aldıklarımı telafi edemez ama belki de doğru yapmak için bana ikinci bir şans verir.

Hareketsiz duruyor. Konukların çoğu kiliseden çıkmış ya da girişin etrafında dolanıyor. Bu yüzden kısa bir mesafe geri çekilip iri elleriyle yanaklarımı avuçladığında etrafta kimse yok. Gözlerindeki iri su damlalarını gördüğümde benimkiler de bulanıklaşıyor.

"Yeminlerimizi yenilemek mi istiyorsun?" Sesindeki şaşkınlık beni öldürüyor.

Birden kızardığımı hissettim. Midem, içinde balık dolu bir ağ varmış gibi dönüyor. Konuşamıyorum, onun yerine başımı sallıyorum ve göz kapaklarımda biriken tüm damlaları döküyorum.

"Mavs." Sesi çatlıyor. Durdu ve yutkundu. Kısa bir an için gözlerini kapattı. "Eğer istediğin buysa, hayatımın sonuna kadar her gün seninle yeminimi yenilerim. Hayatım her zaman sana bağlı olacak."

Dudağımı ısııyorum, hıçkırıklarımı tutabilmek için kendimi zor tutuyorum. "İstiyorum," diye fısıldıyorum kısık sesle. Her şeyden çok istiyorum.

Kael alnını hafifçe benimkine koyuyor. Göz kapakları kapanıyor. Derin derin nefes alıyor. "Sadece tarihi ve saati söyle, Swan."

Bana hâlâ hak etmediğimi düşündüğüm bir sevgiyle bakmadığında kendimi toparlamak daha kolay oluyor. "Geleneksel olmayan şeyleri sevdiğini biliyorum ama bunu birinci yıl dönümümüzde yapmak istiyorum. Küçük ve samimi olsun istiyorum. Hatta belki sadece ikimiz." Drama ve geçmiş günlerin yüzüme bakmasını istemiyorum.

"Bu hoşuma giderdi." O da aynı şeyi hissediyor olmalı. "Tamam. O zaman bir randevu."

"O zaman bu bir randevu," diye tekrarlıyor, nefes nefese ve tatlı bir sesle. "Hayatım boyunca kaçırmayacağım bir randevu."

Gecenin ilerleyen saatlerinde Barrington'a giriyoruz, bizim B ve B'den sadece birkaç blok ötede havalı bir bar. Dışarıdaki acı soğuktan omurgam boyunca bir ürperti dolaşıyor. Sanırım öğleden bu yana sıcaklık on beş derece düşmüş. Havada birkaç kar tanesi var ve fırına geri dönmem gerekirken, burada fazladan bir gün çalarak bir ayak karla uyansak bile umurumda olmazdı. Dusty Falls'a ve orada bizi bekleyen her şeye geri dönmek için acelem yok. Kael'le, her şeyden uzakta, kesintisiz zaman geçirmek - acımasızca dürüst olalım, Killian'dan uzakta - sanki göğsümden büyük bir ağırlık kalkmış gibi.

Kael'den başka bir şey görmüyorum. Olması gerektiği gibi.

"Bak, arkada güzel, تنها bir masa var." Ayakkabımı çıkarıp çıplak ayağımı Kael'in kalçasında gezdirmek için mükemmel bir yer. Aleti o kadar sertleşene kadar, bana masanın altında el işi yaptırıyor. Daha önce bana dokunmayı reddetmiş, beni yalnız düş almaya zorlamıştı. Bu konuda hala biraz kızgınım. Dedi ki,

"Beklenti duyuları güçlendirir, Swan. Ve odamıza döndüğümüzde tüm duyularının bir yay gibi gergin olmasını istiyorum." Ben de onun hislerini düğümleyebilirim.

"Önce bir içki sipariş edelim," diye fısıldıyor yanağıma. Kael bir eliyle sırtıma dokunarak bizi uzun granit barın uzak tarafına götürüyor ve siparişlerimizi veriyoruz. "Ben bir Babyface Nelson alayım."

"Babyface Nelson mı? O da ne?" Ona bakarak soruyorum. Aynı anda dudağının kenarını kıvrıp göz kırptığında o seksi gamzesi ortaya çıkıyor.

Barmen başını sallıyor ve bir şişe Jack Daniels uzatıyor. Alnım çatlıyor. Kael Jack'i sevmez bile. Ama raftan çıkmıyor. Bunun yerine barmen bir kol ya da anahtar gibi öne doğru çekiyor ve sol tarafımızdaki tamamen siyaha boyanmış duvar yumuşak bir fısıltıyla açılıyor.

"Sağ ol dostum," diyor Kael.

"Aman Tanrım. Bu da ne böyle?" Önümüzdeki açık merdivene bakarak merakla soruyorum.

Kael beni ileriye doğru itiyor, elim artık onun elinin içinde sıkışmış durumda. Açık alandan geçtiğimizde arkamızdan kapanıyor, bizi içine kapatıyor, gürültüyü kesiyor. Şimdi loş ışıklı, dar, ahşap bir merdivenin sahanlığındayız. Basamaklar eski ve yıpranmış. Uzun yıllar kullanıldıkları için ortaları biraz eğik. En altta kapalı çelik-gri bir kapı bizi içeriye hapsediyor.

"Neredeyiz biz?" Fısıldıyorum. Yüksek sesle yankılanıyor, sanki bir teneke kutunun içine girmişiz gibi ses çıkarıyor.

"Cennete açılan kapı," diye cevaplıyor Kael usulca.

Dönüyorum ve ceketinin yakalarını tutuyorum. Parmak uçlarıma kayarak gözlerimi baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırıyorum. "Bu sabah bana güzel kalçalarımın arasında olduğunu söylemiştin."

Fırtına bulutları kahverengi gözlerine doluyor ve onları mürekkep siyahına dönüştürüyor. Bana doğru adım atıyor. Geri çekiliyorum. Tekrar içime giriyor ama gidecek yerim yok çünkü sırtım artık tuğla duvarla aynı hizada. Avuçlarını başımın iki yanına bırakarak alt yarısını tamamen içime bastırıyor. O kadar sert ki. Nefesimi kesiyor.

"Seni şu anda çok fena becermek istiyorum," diyor bana. Sesi alçak ve çakıllı. Gırtlaktan. Evet, gırtlaktan ve cehennem gibi günahkâr.

"Burada mı?" Nefes nefese kaldım. Nefes nefese.

Çelik gibi, kararlı, karanlık şehvet havuzları benimkilere bakıyordu. "Evet."

Vücut ısım yükseliyor. Şu anda o kadar sıcak ve rahatsızım ki, duvarın içinde eriyecekmişim gibi hissediyorum. Gözlerim iki yanımızdaki kapılara kaydı. "Tam burada mı? Bu merdiven boşluğunda mı?"

"Evet," diye fısıldıyor boğuk sesi kulağımın kabuğuna karşı emin bir şekilde. Göz kapaklarım kapanıyor. Dudaklarım bir solukta ayrılıyor. Ellerinden biri dış uyluğumdan aşağı kayıyor. Çıplak bir ten bulmuş, şimdi onu tekrar yukarı doğru takip ediyor. Çok yakında daha sonrası için sakladığım sürprizi keşfedecek. "Siktir, Swan," diye uzun uzun ve alçak sesle homurdanıyor çıplak, örtüsüz amıma vurduğunda. Çıplak, örtüsüz, damlayan amıma.

Sonra iki açgözlü parmağını içime soktuğunda küfreden ben oluyorum. Ve sadece benim zevkime odaklanmış saf bir adanmışlıkla beni parmaklamaya başladığında onun adını kısık sesle haykırıyorum.

O kadar iyi hissettiriyor ki, tek yapabildiğim yolculuğa tutunmak.

Tehlikeli bir şekilde açıkta olduğumuzun tamamen farkındayım. Kocam beni halka açık bir yerde parmaklarken elbisem belime kadar çekilmiş, mahrem yerlerim tamamen ortada. Herhangi biri iki kapıdan da girebilir. Her an. Ama bu aynı zamanda ihtiyacımı artırıyor... onunla mümkün olan her düzeyde bağlantı kurmak için içimdeki bu birincil unsuru derinleştiriyor.

"Çok ıslak," diye acı çekiyormuş gibi gürlüyor. "Çok ıslak, Mavs." Tanrı aşkına, öyleyim. Etimin işlenirken çıkardığı ses vahşi ve çökertici.

Pantolonunun üzerinden ereksiyonunu kavrayabilmek için bir elimi aramıza sokuyorum. Parmaklarım aletin etrafını sardığında inliyor ve art arda iki kez nabızı atıyor. Onu yukarı ve aşağı okşuyorum. Her geçişte daha da şişiyor.

"Ayrılmadan önce seni yatağa yatırıp boy aynasının karşısına geçirmeliydim," diye homurdanıyor gevşek ağzıma karşı.

"Yapmalıydın," diye toparlamaya çalışıyorum. Kendimi bize, beni ittiği yerlere o kadar kaptırmışım ki düşünmeden hareket ediyorum. Boştaki elimle, elbisemin iki yarısını bir arada tutan yan tarafımdaki tek bağı çözüyorum. Malzemeyi çekiştirerek ayırıyorum ve şeffaf siyah sütyenimi ortaya çıkarıyorum. Boncuklu meme uçlarımı zar zor örtüyor.

"Lanet olsun, Swan."

Göğüslerime odaklandığında tüm sinirlerim akıl almaz bir hassasiyetle karıncalanıyor. Bana bakışı heyecan verici. Sanki dünyada yiyeceği son yemek benmişim de her lokmanın tadını çıkaracakmışım gibi.

Şeytani iç okşamasını hiç durdurmayan Kael, çıkıntı

yapan bir tomurcuğu dişlerinin arasına alıp sıkıştırıyor.
Hızlıca vuruyor

ve ince kumaşın üzerinden sertçe. Haykırıyorum, acı veren zevkim kısa dalgalar halinde kulaklarıma ulaşıyor. Sonra aynı sertlikte emiyor, bardağı ıslatıyor.

Parmaklarının duvarlarıma doğru her itişini ve sürükleyişini hissetmek için cinsel organım sıkılıyor, kasılıyor. Bu yeterli değil. Hiçbir şey yeterli değil.

Bir bacağımı onunkine dolamak beni ona daha da yaklaştırıyor. Üçüncü bir parmak ekleyerek yeni pozisyonumdan yararlanıyor. Başparmağı klitorisimi okşamaya başladığı anda titremeye başlıyorum.

"Kael, Tanrım. Patlayacağım."

"Ve böyle devam edersen bu pantolonu mahvetmeme neden olacaksın." Yukarı doğru her fırçalamada, hassas penis başının tam altında daire çiziyorum. Tanrım, keşke şu anda ağzım onun üzerinde olsaydı. "Maverick, lanet olsun bu iyi hissettiriyor."

Şu an sarhoş hissediyorum. Yüksek, özgür, baş döndürücü. O kadar yüz­süzüm ki, eli yerine sikinin beni tuğlaya doğru götürmesini istiyorum. İtiraz etmeden pantolonunun düğmesini açıyorum ve fermuarını yarıya kadar indiriyorum. Kahkahalar kulaklarımıza ulaşmadan hemen önce aniden metalin betona sürtünme sesi duyuluyor. İkimiz de donakalıyoruz.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Kael.

Parmaklarını hızla geri çekip elbisemi tekrar bir araya getirdiğinde içim boşalıyor. Ama geri çekilmiyor. Onun yerine, yüzümü avuçlarının arasına alıyor, yanağımdaki ıslaklık parlıyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Beni tutkuyla, özlemle ve ciddi bir hayal kırıklığıyla öpüyor. Ayaklar tahtaya vuruyor. Sesler yaklaşıyor. Birkaç ıslık sesi duyuluyor. Bizi hedef aldıklarından eminim. Ve hala,

Kael beni öpmeye devam ediyor. Sadece gizli kapının kapandığını duyduğumuzda duruyor ve bizi bir kez daha yalnız bırakıyor.

Alnımızı birbirine bastırarak homurdandı: "Az kalsın seni beceriyordum. Lanet olsun sonuçlarına."

Hava yüklü, çatırdıyor. Nefes nefese beni kötü olmaya çağırıyor.

"Yap," diye bastırıyorum, nefes nefese. Tanrım, ne diyorum ben?

Halka açık seks mi?

Hafifçe geri çekiliyor, bakışları benimkileri kavırıyor. Kehribarları alev alev yanıyor. O kadar sıcak ki tüm varlığım yanıyor. Sözsüzce elini aşağı uzatıyor. Fermuarının açıldığını duyduğumda, elbisemin tekrar açılmasına izin veriyorum. Kalın tepesini ıslaklığımda gezdirmeden sadece bir saniye önce sert ve kadifemsi sikini karnımda hissediyorum. Bir avucunu kalçamın arkasına doluyor ve topuğum baldırına değecek şekilde kendi avucunun etrafına sarıyor. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmadan tek bir sert hamleyle içime daldığında nefesim kesiliyor.

"Oh, Tanrım."

Araya girmemizle azalan orgazmım geri geldi. Keskin, anlık. Beni öylesine şaşırtıyor ki, Kael iniltilerimi yutmak için ağzını benimkine yapıştırmak zorunda kalıyor.

Beni sertçe, neredeyse duygusuzca beceriyor. Kalçaları tokat atıyor, acımasız ve morartıcı, kasık kemikleri her sert sürüşte benimkilere çarpıyor.

"Lanet olsun Mavs," diye nefes alıyor ve uzun, kırık bir kekelemeyle serbest bırakmadan önce beni iki kez daha kazığa oturtuyor. Tükendiğinde vücudu benimkine karşı gevşiyor. Ağırılığı kürek **kemiklerimin** arkamdaki duvarın oluklarına gömülmesine neden oluyor. Birden

Yine de ağırlık iyi hissettiriyor, bu yüzden onu geri itmiyorum. Hareket etmeliyiz. Ama gitmiyoruz. "Bu..."

"Evet," diye nefes nefese onaylıyorum. Gözlerim kapalı. Tenim boncuk boncuk terliyor. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor. Havada dolaşan seks kokusu kusursuz. "Öyleydi."

"Tuvaleti kullanma," diyor homurdanarak. "Boşalmamın kalçalarına yapışmasını istiyorum." Bu müstehcen sözleri kulağıma itiyor. Aman Tanrım, bazen öyle şeyler söylüyor ki.

O tatlı ama etkili bir şekilde elbisemi yeniden sararken, "Bu biraz mağara hayatı gibi," diye takılıyorum. Pantolonunun içine geri sokmadan önce fiyonkunu bile güzelce bağlıyor.

Arkasına yaslanıyor ve dudaklarını nazikçe dudaklarıma bastırıyor. "Suçluyum. Aklımı tamamen kaçırmama neden oluyorsun, Maverick. Hep öyle oldu."

Sırıtiyorum, ışıl ışıl. Ona karşı hissettiğim tüm duygularla dolup taşıyorum. "Peki, ah... gizli bir merdiven boşluğunda beni ölümüne becermeden önce beni nereye götürüyordun, kocam?"

Yüzümü yıkayan bir hava akımı çıkarıyor. Hâlâ yemekten sonra içtiği nane gibi kokuyor. "Bunu duymak hoşuma gidiyor, biliyorsun."

"Ne?" Uzanıp parmağımı güçlü çene çizgisinde gezdiriyorum, pedin altındaki kesilmiş kirli sakal hissine bayılıyorum.

"Koca. Senin kocan olmayı seviyorum, Maverick. Bunu hep istemiştım ve bir zamanlar..." Durdu. Bakışlarını hızla yere atıyor. Tekrar benimkine çeviriyor. Daha önce içlerinde olan sıcaklık yerini bir tür acıya bırakmış. "Bunun olmayacağını düşündüğüm bir zaman vardı."

Gülümsemem düşüyor ve nefesim boğazımın arkasındaki o küçük cebe sıkışıyor. Bu yüzden mi içime her girdiğinde, sanki sadece ruhumu değil, ruhumu da damgalamaya çalışıyormuş gibi hissediyorum? Bir şans verildiğinde fikrimi değiştirip Killian'la birlikte olmak için kaçacağımdan mı endişeleniyor? Kaçar mıyım? Cevabın hayır olduğunu yüzde yüz bir kesinlikle söyleyebilmek isterdim ama Tanrı'nın gerçeği şu ki... Emin olamıyorum. Killian her zaman bir şekilde etrafımda olacak. Üzerimdeki etkisini kırmayı başarsam da, onun izi her zaman arkamda kalacak. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

Birbirimizin ruhunu ararken zaman yavaşlıyor. O ne görüyor? Son birkaç ayda değişmiş bir kadın mı görüyor? Karşısındaki adama gerçekten aşık olmuş bir kadın mı görüyor? Yoksa kardeşiyle birlikte kendisine ihanet ettiğini düşündüğü birini mi görüyor? Şu anda ona baktığımda ben de böyle hissediyorum. Killian'la ilişkimiz bitene kadar Kael'le aramızda bir şey olmamasına rağmen, sanki ona bir şekilde ihanet etmişim gibi hissediyorum. Sanırım bir bakıma öyle.

İkimiz de biliyoruz. İkimiz de düşünüyoruz. Yine de ikimiz de bunu kabul etmiyoruz.

Kalbim çift zamanlı atıyor. Bu, o belirsiz çizgiye yaklaştığımız kısım. Ama onu geçecek miyiz? Adını anıp o kabuğu en sonunda kaldıracak mıyız yoksa bir kez daha etrafından mı dolaşacağız?

Açıkçası ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden sessiz kalıp bekliyorum.

Eğiliyor. Dudaklarını hafifçe alnıma dokunduruyor. Sonra çok hızlı bir şekilde geri çekiyor. "Hadi," diyor, uzanarak

elimi tuttu. "Sana yirmili yıllardan kalma, doğru kişileri tanımadıkça giremeyeceğin kadar özel, gerçek bir gizli bar göstermek istedim."

Daire içine al.

"Tamam." Kısa bir gülümsemeyle avucumu onunkinin içine koyup beni çürük merdivenlerden aşağı indirmesine izin verirken, yine de o çemberi merak etmek zorundayım. Gittikçe küçülüyor ve küçülüyor. Kenarlarını pürüzsüz ve ince bir şekilde aşındırdık.

Kırılğanlar.

Çatlıyorlar.

Çok yakında hiçbir şey kalmayacak.

O zaman ayaklarımızın altına gömülmüş, mezarlıktaki hayaletler gibi gün yüzüne çıkarılmayı bekleyen incinmiş duyguların tam merkezine girmekten başka çaremiz kalmayacak.

I Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım.

Ne zamandır bu odadayım? Olması gerekiyordu.
bir sığınak ama okyanusun ortasında batan bir gemi gibi
hissediyorum. Oksijen çok değerli ve aldığım her sığ nefes
eninde sonunda son nefesim olacak.

Dakikalar mı oldu? Yüzyıllar mı?

Bilmiyorum.

Umurumda olduğundan emin değilim.

Birkaç kişi şapele girip çıktı. Onları sessizce izliyorum.
Oturuyorlar ya da diz çöküyorlar. Bazıları mum yakıyor.
Bazıları yakmıyor. Dua ederken fısıldıyorlar. Usulca
ağlıyorlar. Sevdikleri için yalvarıyor ve pazarlık ediyorlar.
Onları duymadığımı düşünüyorlar ya da belki de
umursamıyorlar. Belki de hepimiz bir araya gelirsek

birlikte bir birlik gösterisi yaparak, şu anda yaşam mücadelesi veren sevdiklerimizden en az birini kurtaracaktır.

Ama benim olmadıkça, o olmadıkça umurumda değil.

Duygusuz. Bencil ve kalpsiz. Bu düşünce hakkında ne istersen söyle. Bu beni kötü bir insan yapmaz. Beni sadece insan yapar.

Saniyelerin ve dakikaların geleneksel yürüyüşüne göre burada ne kadar zamandır oturduğumu bilmiyor olabilirim, ancak bu sığınaktan geçen insanların iki kampa ayrıldığını bilecek kadar uzun zaman oldu.

Yaşam ya da
ölüm.

Kayıp ya da
umut.

Meydan okuma ya da yenilgi.

Hangi kampta olduğumu biliyorum.

Ben meydan okumayım. Meydan okuma benim. Eğer ölürse, bunu bileceğim. Aramızdaki bağın koptuğunu varlığımın en derinlerinde hissedeceğim. Ve şu anda, ruhum ezilmiş hissetse de, ölmüş gibi hissetmiyorum. Beni burada yalnız bırakırsa kendimi kuru ve çorak hissedeceğimi biliyorum. O savaşırken ben de savaşıyorum.

Zayıf olduğum yerde güçlenmek için savaşıyorum.

Umutsuzluğun yerini umudun alması için savaşıyorum.

Bizim için savaşıyorum, çünkü bunu atlatırsa bana ihtiyacı olacak.

her zamankinden daha fazla.

Açılan kapının yumuşak vınlaması artık yalnız olmadığımı haber veriyor. Umarım kimse beni bulmamıştır. şu anda hiçbirinin yüzünü midem kaldırmıyor. Bir tanesini bile.

Göz ucuyla, çelimsiz yaşlı bir kadının öndeki küçük mihraba doğru yürüdüğünü görüyorum. Titrek bir el

uzatıyor ve kısa bir süre sonra yakılan bir kibritin belirgin sürtünme sesini duyuyorum. Sanırım o küçük tahta parçası, mumun fitilini yakamadan parçalanacak.

ama gayet iyi idare ediyor. Adak yandıktan sonra yavaşça dönüyor ve beni gördüğünde ilk sıraya oturuyor.

Doğruldu.

Omuzlarımı

dikleştiriyorum. Ses

çıkarmadan

bakıyoruz.

Acısını okuyabiliyorum.

Belki o da benimkini okuyabilir.

Bluzuna ilıştırılmış bir yaka kartının parıltısı ışığı yakalıyor. Muhtemelen gönüllü. Burada çalışmak için çok yaşı.

Birdenbire gözlerim yanıyor, kaşınıyor ve bulanıklaşıyor. Onları durdurmaya çalışıyorum. Ama nafile. Her ne hikmetse, artık içimde tutmak için çaresiz olduğum, içimi burkan bir yalnızlığı tetiklemeyi başardı.

Sonra bana doğru yöneldi.

O bir yabancı ama değil. Garip, açıklanamaz bir nedenden dolayı ona çekildiğimi hissediyorum. O da aynı şeyi hissediyor olmalı çünkü oturuyor ve kalçalarımız neredeyse birbirine değene kadar kayıyor.

Yine de o bana bakıyor, ben de ona.

Tek kelime etmeden elini benimkinin üstüne koydu. Serin ve nemli. Gözlerim görmese bile onun yaşını sadece ellerinden bile anlayabilirdim.

Su yanaklarımdan aşağı zikzaklar çiziyor. Boğazımdan aşağı damlıyor, gömleğimin boynunu ıslatıyor. Sonsuz akışın içinde onu zorlukla görebiliyorum, her büyük damla arkasındakilere yer açmak için diğerlerini itiyor.

Parmaklarını benimkilere bastırıyor. Onun basit insani dokunuşu ruhuma huzur ve dinginlik gönderiyor. Sonra yaşından daha sağlam bir sesle

"Öyle göründüğünü biliyorum canım, ama yalnız değilsin. Bırakabilirsin. Ben yanıdayım."

Sonra kaybederim. Tamamen kendimi kaybederim. Yıllar boyunca bunu bana o kadar çok söyledi ki, sanki burada oturmuş benimle konuşuyor, bu hayalet aracılığıyla bana güven veriyor gibi hissediyorum. Bana güçlü olmamı, umudumu kaybetmememi söylüyor. Birlikte geçirdiğimiz zamanın çok kısa olduğunu ve benim için geri geleceğini.

Bazıları buna saçmalık diyor ama ben ilahi müdahaleye inanıyorum. İhtiyar Riley'e rastladığımda bunu hissettim, kaderimizde tanışmak vardı. On bir yaşındayken o soğuk gölde ölmeme dakikalar kala bunu hissettim. Bunca yıl bana göz kulak olduğunda da hissettim.

Ve şimdi başımı yaşlı bir kadının omzuna yaslamış, kontrolsüzce hıçkırarak ağlarken, bunu hissediyorum.

Onu şimdi hissediyorum.

Bana her zaman verdiği güvene gömülüyorum, birlikte uzun bir yaşamdan başka bir sonuç olduğuna inanmayı reddediyorum. Her zaman hayal ettiğimiz gibi.

"İ beni buna ikna etmene izin verdiğime inanamıyorum,"
diye homurdanıyorum, boynumu saran boğma aletini
ayarlayarak-

diğer adıyla kravatım. Sanırım buna alışmalıyım. Bir avukat
olarak her gün takım elbise giyip kravat takmamın
bekleneceğinden hiç şüphem yok, ancak kot pantolon,
Henley ve eski Chukkalarımı tercih ederim.

"Sızlanmayı kes." Ellerimi itiyor ve ofluyor, bu ince,
kaygan malzemeyi bir düğüm haline getirmek için yaptığım
acınası işi devralıyor.

"Ciddiyim, Swan. Bu saçma fikri bana nasıl kabul
ettirdin?" Nasıl olduğunu biliyorum. O lanet kirpiklerini
kırptırdı. Bir kere kırptı. Hepsi bu kadar. Bir kere bile
değildi.

Çırpındı, gerçekten. Sadece bir bakıştı. O benim düştüğüm bal tuzağı. Her zaman. Lanet olası. Zaman. Başarısız olmadan.

Mavs yaptığı işi bıraktı ve bana baktı. Gözleri kocaman. Şaşırtıcı derecede muhteşem. Bir rimel sürmüş ve göz kapaklarını nispeten nötr bir renkle süslemiş, ama her ne ise gözlerini biraz parlatıyor. Dudaklarını bir tutam parlak dut rengi parlatici kaplıyor. Ve hepsi bu kadar. Yüzünde başka makyaj yok. Sade. Saf. Çok sade, ama yine de o. O tam bir oksimoron. Şehvetli ama masum. Tatlı ama o kadar vahşi ki başım dönüyor.

"Seni zayıf bir anında mı yakaladım?" diye şakacı bir şekilde soruyor.

"Senin yanında hep zayıfım," diye mırıldanıyorum, ön dişindeki koyu lekeyi silmek için uzanıyorum. Parmağımı tekrar yanağıma bastırmadan önce yanağında fısıldamasına izin veriyorum.

Kendime karşı dürüst olursam, ikimiz de neden burada olduğumu biliyoruz. İnkâr edilmesi imkânsız olmasının yanı sıra, çok basit: diğer erkekleri pantolonundan uzak tutmak. Ve üzerindeki kıvrımları saran bebek mavisi ipekle, erkekler o sıcak noktaya girip biraz tat almak isteyeceklerdir. Ama bu onların suçu değil. Onun suçu. O kadar güzel ki, ona sahip olamayacağınızı bildiğiniz için kendi kişisel deliliğinize inmek gibi bir şey. Biliyorum. Yıllardır bu kadınla ve bu kadın olmadan kendi kişisel cehennemimdeyim. Ve olay şu ki... o her şeyden habersiz. Hala öyle.

"İyi görüldüğümünden emin misin?" diye soruyor, dikkatini o günahkâr elbiseden tehlikeli bir şekilde sarkan göğüs dekoltesine kaydırarak. Başiboş bir çikolata kıvrımı göğüslerinin vadisinden aşağı, aşağı, aşağı kayıyor ve dayanıksız kumaşın içinde kayboluyor.

Sikiklerin sikiği. Gitmeden önce üzerine bir sweatshirt geçirsem ne düşünürdü acaba?

İki parçayı birbirine yaklaştırmak için boşuna uğraşıyor, ama tek başardığı şımarık göğüslerini daha da dolgunlaştırmak. Kafamın içinde inliyorum, ereksiyonumu kontrol altında tutmak için deli gibi abalıyorum. Daha sonra küçük oğlanların odasında bir sürü tavuk boğma olayı yaşanacak, bu kesin. Maverick DeSoto hakkında fantezi kuran tek kişinin ben olmadığımı bilmek içimi yakıyor.

Daha fazla dayanamayarak ellerini tuttum ve yanlarına doğru iterek sıkıca tuttum. "Dur. Sen... Tanrım, Mavs." Onu kendime çektim ve alnımı onunkine yasladım. "O liseli ahmaklar senin nasıl göründüğünü hatırladıķa günlerce odun gibi olacaklar. Sen her erkeğin ryasısın. Islak ya da kuru," diye fısıldayarak bitiriyorum. Ne diyorum lan ben? Maverick'in dahil olduğu her rüya ıslak olacaktır. İğrenç ıslak.

"Kael," yarı güler, yarı soluk soluğa kalır. "Ne, Swan mı? Sadece olduğu gibi söylüyorum."

Başını geriye atıyor, o geniş gözlü bakışları bir kez daha bana yöneliyor. İfadesi okunamaz halde. O iri yeşil gözlerini birkaç kez kırpıştırdıktan sonra yumuşak bir sesle "Teşekkür ederim" diyor.

"Hoş geldin," diye mırıldanıyorum. Tanrım, eğer oradaysan sanırım bu gece sağlam bir şeye ihtiyacım olacak dostum. Lütfen onu parçalayarak ya da ona nasıl umutsuzca aşık olduğumu kusarak işleri berbat etmeme izin verme. "Gitsek iyi olur. Zaten bir saat geç kaldık."

Dudakları kıvrılıyor. Sonra normal insanlar için alarm zillerinin almasına neden olan o nefesi verir, sanki bir şey hayattaymış ya da

Ölüm. Sadece Mav'lerde, size söylemek istediği bir şeyi hatırlamıştır. Genellikle önemsizdir. Bunu ilk birkaç kez yaptığında ödüm bokuma karışmıştı. Yolda giderken bunu yaptığında, önümüze bir geyik fırlayacak ya da apandisi patlayacak sanıyorum. Bir keresinde yaptığı ani hareketle neredeyse kaza yapmamıza neden oluyordu.

"Neredeyse unutuyordum! Korsajınız."

"Oh, hayır." Kaçmaya çalışırken tam zamanında elini yakaladım. "Yasal içki içme yaşına geldiğimde senin mezuniyet balona gidecek olmam yeterince kötü. Ben-ah, ah, ah"-bir parmağımı açık ağzına koyuyorum, gizlice yastıksı hissin tadını çıkarıyorum-"tartışma yok. Evlenene kadar yakamda o gevşek beyaz şeyle lanet bir çiçek takmayacağım." Ben de smokini reddettim, geleneksel siyah bir takım elbise tercih ettim.

"Ama bu bir gelenek," diye sızlanıyor.

"Umurumda değil, bebeğim. Gelmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Ağzının kenarları somurtarak aşağıya doğru dönüyor. Tanrım, onu öpmek istiyorum ama daha iyisini biliyorum. O beşinci sınıftayken bunu bir kez denemiştım. On üç yaşındaydım. O on yaşındaydı. Dudaklarımı onunkilere değdirdiğim ilk ve tek zamandı. Ormanda yankılanan tokat beni sert ve acı bir şekilde yeryüzüne geri getirene kadar kafam bulutlarda yüzüyordu. Sonra benden bir tavşandan daha hızlı kaçtı ve onu üç gün boyunca bir daha görmedim. Benimle tekrar konuşması için yaklaşık bir düzine kez özür dilemem gerekti. Bana bir daha asla yapmayacağıma dair söz verdirdi.

Ben yaptım.

Yalan söyledim ama.

Tekrar deneyeceğim, ama zamanlama her şeydir. Arkadaş bölgesinden çıkmak zordur. Yanlış zamanda itersen, en iyi arkadaşını sonsuza dek kaybedersin. Ve Mavs'i kaybetme riskini göze alamam. Asla. Şimdi sabır için derinlere inme zamanı olduğunu biliyorum, bağlılık için değil. Her ne kadar öyle olmasını istesem de, ben üniversiteye gidip hukuk fakültesine başlayacağım ve o da kısa süre sonra üniversiteye gidecek, şu an bizim için doğru zaman değil.

"İyi. Öyle olsun," diyor kollarını kavuşturarak.

"Yapacağım," diyorum, onun inatçılığına kolayca ayak uydurarak kendiminkini geçiyorum.

O gülümsüyor. Ben
gülümserim. O
gülüyor. Ben de.
Her şey yolunda.

On dakika sonra resimlerimiz bitti ve gitmekte özgürüz. Vivian birkaç dakikalığına "oturma odasının" kenarında durmamıza bile izin verdi. Mavs bilerek ayağı takıldı, böylece tertemiz halının üzerine düşecekti. Annesi çılgına döndü.

Lanet olası Vivian ve onun değerli halısı. O lanet tırmığı göz açıp kapayıncaya kadar çıkarmıştı, en küçük kızının son balosunu yakalama düşünceleri tamamen unutulmuştu. Maverick'in annesinin öncelik listesinin en alt basamağına tutunması beni öldürüyor. Vivian ve Richard DeSoto kötü ebeveynler değiller, sadece çocukları dışında başka öncelikleri var. Benim olduğunda, nadir bulunan bir şeymiş gibi ona tapacağım.

"Hadi gel." Büyük parmaklarımı onun küçük parmaklarının arasına sokuyorum ve onu kapıya doğru çekiyorum. Sadece birkaç dakika sonra Saint Bernadette'in çift kapısından içeri giriyorduk. Elim onun sırtının küçük

kısmında sahiplenici bir şekilde yükseliyordu.

Spor salonuna gittiğimizde parti tüm hızıyla devam ediyordu. Dans pisti tıklım tıklım. İnsanlar dış kenarlarda küçük gruplar halinde sohbet ediyor. Ama şimdiden kafalar dönmeye başladı. Gözler dönüyor. Diller sallanıyor. Erkeklerin zihinleri, onun nefis elbisesinin altında ne yattığına ve onu bundan nasıl kurtaracaklarına dair kirli düşüncelerle dönüyor.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, bu yükseklikten görüşüm muhteşem. Ama kutsal merhametli Tanrım. Daha önce istediğim o lanet iyilik nerede, çünkü bu o değil. Meme uçları, giydiği o sık boğucu parçanın kumaşına karşı gururla boncuklanan lanet olası işaretler gibi. Merdivenlerden indiğinde, süslü ayakkabılarının içinde garip bir şekilde dengede dururken, sikim o kadar acı verici bir şekilde şişti ki, kanıtı gizlemek için takım elbise ceketimi iliklemek zorunda kaldım.

Dişlerim sıkılıyor ve parmaklarım onun etrafında kenetlenerek onu kendime yaklaştırıyor. Paltomu üzerine atmayı aklımdan geçiriyorum ama düğmelerin tam göğüs hizasına denk geleceğini ve zaten topladığı ilgiden daha fazlasını çekeceğini düşünüyorum. Birkaç azgın herifin onu süzdüğünü fark ediyorum ve hemen gözlerini kaçırıyorlar. İyi oldu. İçimden bir ses bütün gece kaşlarımı çatacağımı söylüyor.

"Sorun ne?" diye soruyor, masum ve çok kayıtsız bir şekilde.

"Hiçbir şey," diye homurdanıyorum. Çenem şimdiden ağrımaya başladı. "Hadi içecek bir şeyler alalım."

Kalabalığın arasından yolumuzu buluyoruz. Yüz metrelik bir yarıçap içinde sopa sallayan herkese söylenmemiş sert uyarılar savururken dişlerim birbirine kenetleniyor. Sanırım herkes mesajı yüksek sesle ve net bir şekilde almaya başlıyor.

O benim.

O her zaman benim olacak.

Ellerimizde iğrenç bir tatlı punçla dolu küçük plastik bardaklarımızla orada duruyor ve iğrenç bir şekilde dekore edilmiş spor salonunu seyrediyoruz. Sadece dört yıl önce erkek basketbol bölge finallerine katılmaya çalıştığımız zamanlara kıyasla şimdi çok küçük ve önemsiz görünüyor.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" Spor salonu girişinin etrafında bir kemer oluşturacak şekilde dizilmiş altın, yeşil ve mor balonları işaret ederek soruyorum. Köşede çeşitli şapkalar, boalar ve diğer ıvır zıvırla dolu bir fotoğraf kabini görüyorum. Gözlerim duvara bantlanmış maske kesiklerinin üzerinde geziniyor, sonra da buraya gelirken birinin kafasına attığı boynundaki rengârenk boncuklara takılıyor. Ayrıca göğüs partisine de katılmışlar, tam tepelerinin arasındaki o tatlı noktada takılıyorlar. Görünüşe göre kimse onlara doyamıyor.

Fuuuuuck.

Uzun bir gece olacak.

Bana alaycı bir bakış atıyor ve kıkırdamama neden oluyor. "Tabii ki hayır, bunu ben yapmadım," diye homurdanıyor. İşte benim kızım.

"Gelmek istemene şaşırdım."

Çıplak, narin bir omuz kalkıp iniyor. "MaryLou ben pes edene kadar acımasız davrandı. Böyle davrandığında onunla savaşmak anlamsız."

Ayak bileğini ısırarak kız odanın öbür ucundan bize el sallıyor. O ve Larry fotoğraf kabini için sıraya girdiler. Yirmi beş yaşına geldiklerinde evli ve üç çocuklu olurlarsa hiç şaşırmam. Bence evlilik kısmı yeni bir fikir. Çocuklar mı? Onları ben de istiyorum, ama bu konuda acelemiz yok. Önce Mavs'i doyurmam lazım.

Mavs şekerli suyundan bir yudum alır ve soğukkanlı davranmaya çalışır. "Yani... Killian geri döndü, ha?"

Ve aynen böyle, kalbim bir taş gibi batıyor, midemi de beraberinde götürüyor. Hayır...taş değil. Beş tonluk bir kaya parçası. Çığlar sırasında yerçekiminin dağlardan aşağı sürüklediği türden. Ezip geçen, umutları ve hayalleri öldüren, can alan türden. Evet... o türden.

"Evet. Geçen hafta geri taşındık."

"Babam DSC'de çalışacağını mı söyledi?"

Sesindeki o umut dolu tını tenimi kaşındıracak kadar geliyor. Bir parmağımı gömleğimin yakasıyla boğazım arasında kaydırıyorum. Çekiştiriyorum, gevşetiyorum ki nefes alabileyim. "Evet," diye cevap veriyorum sıkıca.

Maverick'in Killian'a olan takıntısı azalmak yerine daha da arttı. Ve, kahretsin, onunki de öyle. İşte tam da bu yüzden bu yaz buradayım, DeSoto İnşaat'ta staj yapıyorum. Bu kasabaya geri dönmeyi beş yıllık bir koşudan sonra spor ayakkabılarımla vakit geçirmek istiyormuşum gibi istiyorum ama Killian'ın taşınması bunu engelledi. Ve Maverick üniversiteye başlayacağı sonbahara kadar burada. Ve ikisini bütün yaz boyunca yalnız ve korumasız bırakmamın imkanı yok. Öyle bir şey olmayacak.

"Hey, Maverick," diye gürlüyor arkamdan kalın sesli biri. Arkamı dönüyorum ve One Nut Chut olarak da bilinen Bruce Chutney ile yüz yüze geliyorum. Bruce uzun bir çiftçi ailesinden geliyor ve çalışırken bir PTO'nun (PTO) üzerine basarak (kelimenin tam anlamıyla) büyük bir hata yapmış. Herhangi bir çiftçi size bunun büyük bir hayır-hayır olduğunu söyleyecektir. Kot pantolonunun paçasının koptuğu olayda sadece bir somunu kesilmek yerine ölmediği için şanslı.

Rotatöre sıkışmış ve onu içine çekmiş. Hikayeye göre, babası endişelenip onu kontrol etmeye gelene kadar yaklaşık üç saat boyunca hayata tutunmuş.

"Merhaba Bruce," diye tatlı bir şekilde cevap verir Mavs.

"Sen, uh... sen belki, uh..." Chut'un bakışları kısa bir süre benimkilere, sonra da sanki ben yokmuşum gibi Mavs'e dönüyor. Sanki onun randevusu olarak burada değilmişim gibi. Neden öyle olduğumu düşünsün ki? Kasabadaki herkes ne kadar yakın olduğumuzu biliyor. Arkadaş olarak. Sadece arkadaş olarak. "Sonra benimle dans eder misin?" diye kekeleyerek bitirdi. Görünüşe göre sik kafalı o kazada sol taşağından fazlasını kaybetmiş. Altını ıslatmadan karşı cinsle iletişim kurma yeteneğini de.

Mavs cevap vermeye hazırlanırken "Özür dilerim," diye araya giriyorum. Muhtemelen kabul eder. "Dans kartı bu gece için dolu."

Onu kendime doğru çekip güçlü bir kolla beline sarıldığımda Mavs'ın boğazından küçük bir nefes kaçıyor. Sonra, henüz ipucunu tam olarak anlamamış olan Tek Fındık'a bakmaya devam ederken yüzümün sağ tarafını aydınlatan alevini hissediyorum.

Tanrıya şükür bu gece buradayım. Bakabilirler ama dokunmayı akıllarından bile geçirirlerse parmaklarını kırarım. Dans bile edemezler. O benim. Bütün gece boyunca. Onu çok sık kendime alamıyorum, bu yüzden elimden gelenin en iyisini yapacağım.

"Oh, evet. Uh, tamam. Tabii. Görüşürüz o zaman." Tanrım, neredeyse zavallı adam için üzüleceğim. Neredeyse.

Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz Mavs bana döndü. "Bu da neydi böyle?"

"Ne?"

"Ne? 'Dans kartı bu gece için dolu.'" Sesini alçaltıyor, az önce söylediklerimi aktarırken benim korkunç bir taklidimi yapıyor.

"Sesim öyle gelmiyor," diye takılıyorum, dudaklarına yapışıp cezalandırıcı bir öpücük almamak için elimden geleni yapıyorum, buradaki her pisliğe onun zaten konuşulduğunu gösteriyorum. Onunla zaten konuşulduğunu göstererek. Ve Killian tarafından değil.

Sabır, Shepard.

"Neye benzemiyorsun? Sahiplenici, kıskanç bir erkek arkadaş gibi mi?"

Azı dişlerim birbirine kenetlendi. Bu ifadenin son kelimesi hariç her kelimesi doğru. En çok istediğim. Asla sahip olamayacağımdan korktuğum unvan. İçim kaynarken ses tonumu hafif tutmak zor ama başarıyorum. "Sana bir iyilik yapıyordum Swan."

"Bir iyilik mi?" Benden bir şey istemediği gibi genişletmem için bana meydan okuyor. Ben de yapıyorum.

"Evet, bir iyilik. Şimdi hayal edebiliyorum." Elimi önümüzdeki boş alanda gezdirerek onun için bir imge yaratıyorum. "O zavallı ahmakla dans edersin ve o da sana aşık olur." Doğru. "Sana kur yapacak. Sonra da sen ona aşık olacaksın." Cehennem gibi. "Ve yakında, ikiniz evlendikten sonra," benim ölü, cansız bedenimin üzerinde, "o kazada sadece bir testisini kaybetmekle kalmadığını, diğerindeki yüzücülerin de ölü bir havuzda yüzdüğünü öğreneceksin." Bu kısmı doğru olabilir. "Aka, çiftliğin etrafında koşuşturan küçük minyatür One Nuts yok."

One Nut Chut ile hayatının nasıl olacağına dair bu resmi çizdikçe gülümsemesi daha da genişliyor. Sonunda

O kadar gülüyor ki gözlerinin kenarlarında yaşlar oluştuğunu görüyorum.

"Gördün mü? İyilik."

"Evet. Bunu görebiliyorum." Hala gülüyor.

Tam o sırada hoparlörlerden Lifehouse'un "You and Me" şarkısı yükselmeye başlıyor. Sormuyorum, Mavs'i dans pistine sürüklüyorum ve müzik eşliğinde sallanmaya başlarken onu kendime doğru çekiyorum. Sadece bir saniyeliğine kaskatı kesiliyor, sonra kas kas gevşeyerek tamamen bana yaslanıyor.

Onun sarhoş edici kokusunu içime çekerken, bu muhteşem, vahşi, inanılmaz yaratığı bedenime alırken, One Nut'ın buzdağının sadece görünen kısmı olduğunu biliyorum. Onunla bir şans yakalamak için sırada bekleyen binlerce One Nut olacak, biri diğerinin arkasından, kutudaki lanet olası krikolar gibi ortaya çıkacak.

Yakında üniversiteye gideceğini biliyorum. Başka girişimlere maruz kalacağını biliyorum. Kardeşlik partilerine davet edilecek olması, içkisine ilaç katılacak olması, zeki olmadığı için değil ama çok çekici ve cazibeli olduğu için istismar edilecek olması beni hasta ediyor. Bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı da biliyorum. Sadece başka birini bulmamasını umabilir ve dua edebilirim.

Bu düşünce damarlarımda buz gibi bir panik dalgası yaratıyor ve düşüncelerimi birkaç dakika düşünüp kendimle konuşmak yerine düşüncesizce ve aptalca bir şey yapıyorum. Yıllarca pişmanlık duyacağım bir şey. Sözleri beni ikiye böldü, her tekrarlayışında hem aklımdan çıkmıyor hem de beni çileden çıkarıyordu.

"Benimle çık."

"Ne?" diye soruyor tembelce.

Sallanmayı bırakıyorum ve gözlerini yakalamak için arkama yaslanıyorum. "Benimle dışarı çık."

Bana boş boş bakıyor. Belli ki kafası karışmış.

"Bir randevu, Swan. Benimle bir randevuya çık. Gerçek bir randevu."

Kaşları içe doğru çekiliyor. Nefesinin kesildiğine yemin edebilirim. Ağzını bir kez açıyor, dili kelimeler oluşturmaya hazırlanıyor, ama kendini yeniden düşünüyor. Sonra tepemde tepiniyor. "Kael, ben... ben yapamam." Gerçekten üzgün görünüyor. Sanırım benim için.

"Neden? Bana iyi bir neden söyle."

Başını eğerek, sanki beynim hasar görmüş gibi yavaşça cevap veriyor: "Çünkü biz arkadaşız."

"Arkadaşlar buluşmaya gider. Hem de her zaman. Hatta arkadaşlar aşık olur ve evlenirler. Ve sonsuza kadar mutlu yaşarlar," diye aptalca ekliyorum.

"Yapamam," diye fısıldıyor neredeyse. Jason Wade hâlâ arka planda mırıldanıyor ve şu anda karşımda dursa boğazını yumruklardım. Sanırım onun özlü sözleri ve hipnotik melodisi beni yumuşattı ve onu tatlı dille kendime çekebileceğime inandırdı. Daha iyi bilmeliydim. Bu kızla hiçbir şey kolay olmuyor.

"Bu yeterince iyi değil." Benden uzaklaşmaya çalışıyor. Onu reddediyorum. Kollarımı sıkıyor ve parmaklarımı sırtına geçiriyorum. "Bana nedenini söyle."

Gözleri benimkiler dışında her yere bakıyor. "Seni incitmek istemiyorum."

Vücudumdaki her bir kas geriliyor. Kafa derimden topuğuma kadar. Daha önce Killian'ın adı geçtiğinde midemde oluşan o iğrenç his daha da kötüleşiyor. Çok, çok daha kötü.

"Yapmayacaksın," diye mırıldandım. Yapacaksın. "Söyle bana," diye onu nazikçe ikna ediyorum. Bizim için planladığım bu hayatı mahvederken kalbine bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden yanağımı onunkine koyuyorum ve tekrar fısıldıyorum, "Bana her şeyi anlatabilirsin Mavs."

Boğazının yutkunmak için çalıştığını hissediyorum. Lifehouse'un son notası çalınırken usulca "Başka birine aşığım" diye itiraf ettiğinde sıcak nefesi kulağımın lobunu okşuyor.

Bu çok acıttı. İnkâr etmeye bile çalışmayacağım. Sanki kaburgalarımın arasına bir bıçak saplanmış ve ucu kalbimi delip geçmiş gibi hissediyorum. Orada öylece duruyor, etrafındaki et onun sözlerinin verdiği acıyla dağlanırken yanıyor.

"Pekala," dedim sonunda, "sanırım bu da bir neden."

"Kael," diye başlıyor, ellerini aramıza sıkıştırarak tekrar kaçmaya çalışıyor.

Ama dayanıyorum. Henüz gözlerinin içine bakamıyorum. Tepesinde göreceğimi bildiğim acıma duygusuna tanık olamam. "Sorun yok. Anlıyorum."

Kim olduğunu sormak istiyorum. Her zaman onun bir parçasına sahip olan ama benim sahip olamadığım adamın adını söyletmek istiyorum. Ama yapmıyorum, çünkü kardeşimin adını bir daha ağzından duymak istemiyorum. Bu yüzden onu bir şarkı boyunca daha tutuyorum, lanet olası plastik bir gülümseme yapıştırıyorum ve dansın geri kalanını eşit derecede acı ve öfke içinde geçiriyorum.

Sabah ikiyi biraz geçte onu bıraktığımda, doğrudan Killian'ın evine gidip onu eşek sudan gelinceye kadar dövmek geliyor içimden. Bir keresinde Maverick hakkında konuşmuştuk. Sadece bir kez. Ben on dört yaşındayken. Ona onu sevdiğimi söyledim.

onunla evlenmek istedim. O zaman bile hak iddia ediyordum. Ama o da öyleydi. Benim sahiplik beyanımdan sonra verdiği yanıt basit ve esrarengizdi: "Ya istediği bu değilse?" Ama beni uyaran kelimelerin kendisi değildi çünkü bu adil bir soruydu. Onları söyleme şekliydi. Sahiplenici. Kıskanç. Kararlı.

Küçükken kardeşime istediği her şeyi verirdim. Onu memnun etmek için her şeyi yapardım. Onu bu kadar idolleştirmiştım. Ama göl kenarında Mavs'in beni büyülediği o gün beni değiştirdi. Daha çok tapmak istediğim başka biri olduğunu fark ettim.

Ve eğer Maverick'e karşı beslediği duyguları bir saniyeliğine bile olsa içinden söküp atabileceğimi düşünseydim, giderdim. Eskiden yücelttiğim kardeşimin bir rakip olduğunu anlayana kadar tüm geceyi ona işkence ederek geçirirdim. Ama bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Bence o da benim kadar uzun süre ve acımasızca onun için savaşırdı. O buna değer ve ikimiz de bunu biliyoruz. Bunun yerine, DeSoto'nun garaj yolundan, yaz boyunca kalacağım ailemin evine kadar beş yüz metre yol gidiyorum. CD kutumu karıştırdım. Lifehouse'un yanışını ve lavaboda eriyip plastik bir su birikintisine dönüşmesini izledim. Ertesi gün annem CD'yi mahvettiğim için beni azarlayınca ona kızıyorum.

Sonra bir yemin ettim. Ondan vazgeçmeyeceğim. Ondan da vazgeçmeyeceğim. Maverick istediğim tek şeydi ve kabusum gerçeğe dönüşene kadar bu rüyayı bir kenara atamam. Ve birlikte olmadıkları sürece, hala bir şansım var.

Ikadranı bir döndürün, renk bulanıklığı içinde birden ona kadar vızıltıyı izleyin.

"Sekiz," diye sesleniyor Kael, plastik tıkırtı diskin dönmesini durdurduğunda. Yan yatmış, başını bir avucuna dayamış, diğer elinin parmaklarında bir kokteyl sallanıyor. Bütün hafta garip davranmıştı.

-Dikkatim dağıldı. İş yüzünden olduğunu söylüyor ama ben o kadar emin değilim. Eğlenceli ve rahatlatıcı bir Life oyununun onu neşelendireceğini umuyordum. Çocukken hep oynardık. Ben onun kıcını tekmelerdim ama sanırım o çoğu zaman benim kazanmama izin verirdi. Ama işe yaradığını sanmıyorum. Bu ikinci raundumuz ve her zamankinden daha gergin görünüyor.

Sarı, altı kişilik arabamı sekiz blok ileriye itaatkâr bir şekilde götürüyorum ve giderken yüksek sesle sayıyorum. Her şey için inliyorum

Yolda arkamda bıraktığım Yaşam taşlarını, onu kızdırıp kızdıramayacağımı görmek için. Yine başarısız oldum. Soğukkanlı bir şekilde tahtaya bakıyor, belli ki düşünceleri içinde kaybolmuş. Sekizim beni "Evlen" alanının yanından geçiriyor ama bir eş almak için durmam gerekiyor. Pembe bir figür seçip onu av tüfeğine koyduğumda, gözünü bile kırpmıyor.

Kael bardağını yere bıraktı ve sırasını aldı. Ben üniversite yolunda ilerlerken Kael kariyeriyle kapıdan fırladı ve benden yarım pansiyon önde, kırmızı arabası bir eş ve üç çocukla dolu. Sarı boşluğu plastik parçasıyla kaplıyor, okuma zahmetine bile girmiyor. Birden ortaya çıktım ve "Bir çocuk daha" diye anons ederek onu kenara çektim. Kalan tek boş yere mavi bir figür sıkıştırıyorum. "Bu kadar çok çocuğumuz olacağını bilmiyordum. Başlasak iyi olur."

Bunun üzerine gözleri benimkilere dikiliyor ve onları öyle bir yoğunlukla kavıyor ki nefesim kesiliyor, belki de iki. Son bir saattir ilk kez kendi kafasının dışında bir şeyle meşgul oluyor. İçindekilerin dökülmemesi için bardağını iterek oturmaya çalışıyor. "Bu konuyu henüz konuşmadık, biliyorsun."

Gulp.

"Ne? Çocuklar mı?"

Başı aşağı yukarı hareket ediyor. Yavaş ve sabit.

Dışarısı otuz derece olmasına rağmen aniden sıcak hissettiğim bol Old Navy tişörtümü çekiştiriyorum. "Yani, çocuk istediğini biliyorum. Çocuk istediğimi biliyorum. Ve sana One Nut'ın onları sana vermeyeceğini söylediğimde çok haklıydım."

Yüzünü **izliyorum**, sırtmasını bekliyorum ve bunun onun için korkunç bir şey olduğunu düşünüyorum.

Bruce Chutney

Benden üç yaş küçük tatlı bir kız olan Carrie Ann Miller ile beş yıldır evli. Büyük bir aileden geliyor. Carrie Ann de öyle. Çiftçiler, ev işlerine yardım etmek ve miraslarını bırakmak için büyük çocuklar yetiştirme eğilimindedir, ancak beş yıl sonra şehrin güney tarafındaki o büyük boş çiftlik evinde yalnızlar.

Sonra ağzının kenarı alevleniyor ve gözleri dans ediyor. "Berbatsın," diyorum ona, omzunu öyle sert itiyorum ki yere düşüyor. Düşerken bana tutunmayı başarıyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Yan taraflarımı çimdikliyor, ben sıkışmış bir domuz gibi ciyaklayıp durması için yalvarana kadar beni gıdıklıyor. Yoga pantolonuma ıslaklık sızdığını hissediyorum ve boğuşmamız sırasında votka gimletini döktüğümüzü fark ediyorum. Bıraktığında nefes nefese kalmıştım. Çoğunlukla 185 pound sırtımın üstünde yattığı ve ciğerlerimi ezdiği için.

"Hamile olduklarını duydum," dedi kulağıma. Kalbim durdu. Tam orada, göğüs boşluğumda duruyor. Son atışını yaptığını hissediyorum. Bundan eminim. "Geçen gün bankada Bruce'a rastladım ve bana iyi haberi verdi."

Hay sikeyim. Tekrar başlıyor. Kemiklerime öyle sert çarpıyor ki canım acıyor, normal ritmine dönmesi birkaç nabız alıyor. Alnımın altımdaki halıya gömülmesine izin veriyorum, Killian ve Jilly'den bahsettiğini sandığım için kendimi azarlıyorum. Ve bu haber beni kesinlikle dehşete düşürdü.

Neden? Yedi aylık evlilikten sonra neden bu işin peşini bırakamıyorum? Neden ne yaptıklarını, nereye gittiklerini, üreyip üremediklerini önemsemek zorundayım? Neden - lanet olası neden - hala çenemin kıllarıyla onun fikrine tutunuyorum?

Ŗu anda beni ezen adama aşık olduğumu Ŗüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğim halde çene mi çalayım?

Bedenim dönüyor ve Ŗimdi Kael üzerine binmiş, endişeyle bana bakıyor. "Canını yaktım mı?" diye o kadar tatlı soruyor ki içim parçalanıyor.

Alnım çatlıyor. "Hayır. Neden?" Göğsümü ovuyorum. Tam ortasını. Oraya yerleşen donuk ağrıyı hafifletmeye çalışıyorum. Beynime, elimi kalbimin üzerinde küçük daireler çizerek hareket ettirmeyi bırakmasını söylüyorum. Parmaklarım yavaşlıyor, sonra nihayet duruyor.

"Ne dediğimi duydun mu?"

"Uhhhh...evet. Bu onlar için harika," diye geveliyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm. Mutlu görünüyordu."

Kael'in sorunu bu mu? Çocuk istiyor ve benim istemeyeceğimden mi korkuyor? Tüm bunların kendimizi geçici olarak içinde bulduğumuz gerçeküstü bir alternatif gerçeklik olmasından mı korkuyor? Öyle miyiz?

Yüzündeki gülümseme neredeyse hüzünlü. Tüm ağırlığını ön kollarına vererek eğiliyor. Parmakları saçlarımda tünel açıyor, bizi bir arada tutuyor. Göğüs göğüse geldik. Alnını benimkine değdiriyor. Bunu çok sık yapıyor. Sanki sahip olduğu sevgiyi bu basit bağlantı aracılığıyla bana aktarabiliyor. Osmoz yoluyla. Ve komik olan şey... öyle hissediyorum. Bana bir şekilde dokunduğunda kendimi hep daha sakin hissediyorum. O, beni gerçek ve doğru olan her şeyin içinde tutan bir çekim gücü.

Yavaş ve sakinleştirici hareketlerle böğrünü aşağı yukarı okşuyorum. "Neyin var bebeğim?" Yumuşak bir şekilde ikna ediyorum. Bu hafta aynı soruyu yarım düzine kez sordum. Hep aynı sert cevapla karşılaştım: "İş."

Derin nefes alıyor, ağır nefesi yüzümde dönüyor. Tarçın, votka ve biraz da korku kokuyor. Vücudu biraz titriyor ve her zaman alışık olduğum kendinden emin adam kaybolmuş gibi görünüyor. Sesi o kadar alçak ki onu duymak için zorlanıyorum. "Mutlu musun, Maverick?"

Her nasılsa sorusu beni şaşırtmadı. Açık sözlü ve çok incitici bir tartışma yapmamız gerekmesi an meselesi. Belki de Killian'ın hayaletinin üzerimizde dolaşmasının nedenlerinden biri budur. Çünkü ikimiz de onun orada olduğunu kabul etmeyi reddediyoruz. Belki de birleşirsek, onun üzerimizdeki etkisini sonsuza dek yok edebiliriz.

"Hem de çok," diyorum ona basitçe ve dürüstçe. Killian'dan kalan melankoliye rağmen, Kael'le bu hayata alıştım ve her zamankinden daha mutluyum. Kendimi gerçek bir yeni evli gibi hissetmeye başladım. Belki yedi ay geç kaldım ama dilenciler seçici olamaz.

"Çünkü eğer mutlu değilsen, fikrini değiştirdiysen ve istediğin bu değilse-"

"Dur," diye öfkeyle sözünü kestim. "Tam olarak olmak istediğim yer burası. Tam burada, seninle birlikte."

"Bazen bunun gerçek olmadığını hissediyorum Swan."

"Kael," diye mırıldanıyorum hafif bir pişmanlık bulutunun üzerinde. Sesinin tonu kalbimin ortasından geçen bir kurşun gibi. Kollarımı ona dolayarak, benimle aynı hizaya gelene kadar çekiştiriyorum. Çok ağır. Nefes almak zor. Umurumda değil. Neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi bile davranmıyorum. Numara yapmaktan yoruldum. Sesime güç ve güven aşıyorum, söylediklerimin bir anlamı var. "Biz gerçeğiz, Kael. Biz gerçeğiz. Hayatımdaki her şeyden daha gerçeğiz." Gerçek.

"Bazen geceleri sen bana sarılmış halde yatağa girdiğimde, uyanacağıma ve senin korkunç fantastik bir rüya olduğuna ikna oluyorum. Bu beni her zaman yiyip bitiriyor. Gözlerimi açacağım ve sen gitmiş olacaksın diye endişeleniyorum."

Gözyaşları fışkırıyor. Sağ tarafımdaki hariç, hızla saçlarıma doğru yuvarlanıyorlar. O tuzlu nem damlası, yanaklarımızın birbirine yapışmış etinde yol alıyor. Bunu ona ben yaptım. Bize yaptım. Bunu nasıl düzeltebilirim? Ne yapmalıyım?

"Gitmeyeceğim. Asla," demeyi başarıyorum göğsümdeki daralmanın içinden, şimdi tamamen farklı bir nedenden dolayı. Onu daha sıkı sıkıyorum. Bana inanmasını sağlamaya çalışıyorum. "Söz veriyorum. Seni çok seviyorum, Kael." Sensiz yaşayamayacağımı biliyorum. "Olmam gereken yerin burası olduğunu biliyorum." Umarım ne söylemediğimi anlamıştır.

Kulağıma doğru nefes alıp veriyor ve sessizce konuşuyor. "Çocuk istiyorum. Bir süre bekleyip karı koca olmanın tadını çıkarmak istedim ama senin için bir ömür boyu bekledim Mavs. Karnının bebeğimizle birlikte büyüdüğünü görmek, birlikte bir parçası sen, bir parçası ben, sonsuza dek biz olan bir hayat yarattığımızı bilmek içimi yakıyor."

Evlendikten sonra paniğe kapılmadan rahat bir nefes alabilmem haftalarımı aldı. Killian'ın gitmesine izin vermek ve Kael ile olan hayatımı kabullenmek kederin aşamalarına çok benziyordu. İnkâr, öfke, neredeyse zayıflatıcı üzüntü. Sonra hepsini belli bir sıra olmadan tekrarlıyordum. Yavaş yavaş da olsa kabullenme aşamasına geçtim. Aslında kabullenmekten de öte. Bu özverili, muhteşem adamın kollarında en başından beri olmam gereken yerde olduğumu fark ettim. Buna ikna oldum.

Koridorda yürüdüğüm o günden bu yana çok ilerleme kaydettiğimi biliyorum. Mükemmel değilim. Bu geceki tepkimin de kanıtlayacağı gibi asla olacağımdan da emin değilim. Yine de şu ana kadar ne kadar ilerlediğimi fark etmemiştim... ta ki ikimizin de sevmek ve büyütmekten sorumlu olacağımız küçük bir insan hayatında, birleşik DNA'larımızla bizi sonsuza dek birbirimize bağlama kararıyla karşı karşıya kalana kadar. "Tamam" demekten başka bir şey diyemiyorum.

Kael tutuşumu kırıyor, içimde kesinliği bulacağı yere bakmak için geri çekiliyor. Ciddiyetin yerini saf, katıksız, şaşkın bir neşe aldı. "Tamam mı?"

Başımı sallıyorum. Yüzümde bir gülümseme oluşsa da daha fazla su dökülüyor. Sağ taraftakini yapmadan önce sol taraftakileri başparmağıyla uzaklaştırıyor. "Neden ağlıyorsun, Swan?"

"Bunlar mutluluk gözyaşları," diye fısıldadım. Ve öyleler. Çoğunlukla. Yine de hakkımızdaki o şüphe çekirdeğini ektiğim ve beslediğim için pişmanlıkla dolu olmayanlar.

"Gerçekten denemeye başlamak istiyor musun?" "İstiyorum."

Gerçekten istiyorum.

"Tanrım, seni seviyorum, Maverick Shepard."

Sulu gözlerle gülümseyerek yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve en güçlü, en içten sesimle, "Seni seviyorum, Kael Shepard. Buna inan lütfen."

Arzu onun sıvı kehribar havuzlarını anında dumanlandırıyor, ama dumanların ardındaki alevler onları ıslıl ıslıl parlatıyor. Beni bu kadar çok istediğini bilmek büyüleyici ve baş döndürücü. Her zaman.

Bir elini çözerek yavaşça vücudumdan aşağıya, şimdi ağrıyan göğsümün dışına doğru kaydırıyor. Meme ucumu okşuyor ama bu sadece bir alay çünkü hareket etmeye

devam ediyor

Gövdemden aşağıya. Sonra aramıza soktu. Pantolonumun lastiğinin altına. Külotumun ipeği ve çıplak bedenim arasında. Tümseğimin üzerinden, amımın ıslaklığına doğru.

"Aman Tanrım." Kıvrak bir parmağını içeri ittiğinde sırtım yerden kalktı.

"Hemen şimdi başlamak istiyorum."

Gülmeye bağılıyorum ama ıslak parmağını büzülmüğü deliğime götürüp etrafında dolağıtığında sert bir nefes alıyorum. "Kael," diye yalvarıyorum, ne için yalvardığımdan bile emin değilim ama yine de yalvarmaktan vazgeçmiyorum. "Ben... Ben hap kullanıyorum."

"O zaman pratik yaparız," diye teklif ediyor bir kabuğun üzerinde. Beni çiğ bir açlıkla izlerken, şortumu uzun bacaklarımdan aşağı çekiştiriyor. Yapışkan kumaş ayaklarıma takılıyor. Çekiştirdiğinde ve kumaş uzun kollarıyla gerildiğinde gülmeye başlıyorum.

"Sabırsız mı?"

"Çok hevesliyim," diye yanıtlıyor beni onlardan kurtardıktan sonra o seksi sırtışıyla. Etkili bir şekilde tişörtümü başımdan geçiriyor ve sütyenimi açıyor. Yığına katılan son giysi, fırfırlı olmayan iç çamaşırım.

Kamburunun üzerine oturuyor, gözleri çıplak bedenimde yavaşça geziniyor. Onun bakışları altında iki büklüm oluyorum, acı çekiyorum, bakışlarının etimi öptüğü her yerde muhtaçlık hissediyorum. Daha fazla dayanamayarak elimi uzatıyorum, avuç içim yukarı bakacak şekilde. "Buraya gel."

Gözleri tekrar benimkilere döndü. Mutlulukla parlıyorlar. O sırtış lezzetli bir gülümsemeye dönüşüyor. Tüm varlığını ele geçiriyor. Sonra da benimkini.

Bir anda kıyafetleri gitti, gelişigüzel bir şekilde her yere saçıldı. Kaya gibi sert vücuduyla beni sararak öpüyor.

Her bir sinirim canlanana ve her bir kemiğim zayıf ve bulanık hissedene kadar. Ben onun adını tekrar tekrar haykırana kadar odaklanmış bir amaçla içimi itiyor. Benimle saatlerce sevişiyor, bedenimi şarkı söyletiyor, ruhumu uçuruyor ve kalbimi onunla birleştiriyor.

Gecenin köründe bana sıkıca sarılırken, "Sanırım bu bebek yapma işini hallettik," diyorum ona bıkkınlıkla. Üst kata çıkıp yatmak yerine, Kael tarzında, bir kale yapıp burada yerde birlikte uyumakta ısrar etti. Sanki geçmişimizden gelen o bağa ihtiyacı varmış gibiydi, bu yüzden itiraz edemedim. Benim de buna ihtiyacım vardı.

"Mmm, sanırım odak noktamızı kaybetmemek için devam etsek iyi olacak." Dudaklarının şakağını bulduğu yerde içime bir sıcaklık yayılıyor.

"Ben varım." Daha da sokuluyorum, her yerde doygunluk ve bulanıklık hissediyorum. "Uyandığında burada olacağım," diye söz veriyorum usulca, yanağımın altındaki pec'e nazik bir öpücük kondurarak.

Beni daha sıkı kavlıyor. "Sana inanıyorum." "İyi geceler, Kael."

"İyi geceler, Swan."

Hayat oyununu oynamak yerine - ki bu arada asla bitiremedik - her şey gerçeğe dönüşüyor ve ben bundan delicesine mutluyum. Kalbim yerinden fırlayacak gibi. Bir bebek yapacağız. Bir bebek. Ve paniğe kapılmıyorum, midem bulanmıyor ya da bu konuşmayı başka biriyle yapıyor olmayı dilemiyorum.

İşte o zaman anlıyorum: Omzumun üzerinden bakıp adımlarımın solmasını izlemek, her bir izlenimle gelen anıları fosilleştirebilmeyi dilemek yerine, gerçekten

Bir ayağımı diğerinin önüne koyarak, yeni hayatıma
zemin hazırlayacak izlenimler ve anılar yaratarak.

Ve bu konuda heyecanlıyım.

LGeçen yıl ailemiz büyük bir korku yaşadı. Ve size söyleyeyim, bir ailenin parçalanmış gruplarını bir araya getiren hiçbir şey yoktur.

"kanser" kelimesinden daha fazla aileyi bir araya getirir. Yakınlık, inanç ya da ahlak bakımından ne kadar uzak olursanız olun, bir aileyi bir araya getireceği kesin olan iki şey vardır: yeni bir hayat ve bir hayatın sona ermesi.

Rutin bir Pazar aile yemeği sırasında babamın boynunda bir şişlik fark ettim. Sol taraftan çıkıntı yapıyordu ve çıplak gözle zorlukla görülebiliyordu, ancak boğazındaki mükemmel at nalı şeklindeki bu özel doğum lekesi beni her zaman büyülemişti. Küçükken bana bunun onun şans tılsımı olduğunu, kaderinde büyük şeyler olduğunu bildiğini söylerdi. Ben de kendimde olmasını isterdim.

Ve bu yumru, doğum lekesinin hemen altındaydı. Şeklini hafifçe bozacak kadar büyüktü ve dikkatimi çeken de bu oldu. Görünüşe göre uzun süredir oradaymış ve babam bunu görmezden geliyormuş. Ama babam yerel doktoruna gidene ve doktor da onu Des Moines'deki bir uzmana gönderene kadar inat ettim; doktor da sonuçsuz kalan bazı ilk testlerden sonra lenfoma ve lösemi gibi kelimeler kullandı. Birkaç hafta süren dürtme, dürtme, taramalar ve biyopsilerden sonra, vücudunuzun kendi kendine dönmesine ve kendi tiroidinizi yok etmesine neden olan bir otoimmün hastalık olan Hashimoto tiroiditi teşhisi kondu. Bazı basit ilaçlar ve bunların düzgün çalıştığından emin olmak için sık sık yapılan testler onu eski haline döndürmek için yeterli oldu.

Yine de, işte yine buradayız. Hastaneye geri döndük. Volta atıyoruz. Çok korkuyoruz. Ama bu sefer, iltihaplı düğümlerden çok çok daha ciddi bir durum var. Tırnaklarımı yiyorum. Bacağımı zıplatıyorum. Parmak uçlarım uyuşana kadar parmaklarıma vuruyorum. Bir haber bekliyorum. Herhangi bir haber. Herhangi bir haber. Herhangi bir şey.

Hastanelerden nefret ediyorum. Kokusundan nefret ederim. Steril, soğuk ortamlardan. Duygularınızı ele geçiren ıssızlık hissinden. Bir düzine milin, düşün ya da yılların onu temizleyemeyeceğini hissedene kadar her parçanıza nüfuz eden acı ve ıstırap.

Bir renk parıltısı dikkatimi başparmağımdaki deriyi çiğnemekten uzaklaştırıyor. Killian. Kırmızı rüzgarlığıyla. Acil servisin kapısından aceleyle giriyor.

Endişeli bakışları üzerime düşmeden önce odayı kısa bir süre tarıyor. Üç uzun adımla aramızdaki mesafeyi kapattı ve sormaya bile gerek duymadan

Kollarını bana doladı. Beni yakın tutuyor. Saçımı okşuyor. Her şeyin yoluna gireceğini fısıldıyor.

"Bir haber var mı?" diye nefes alıyor.

Üç yılı aşkın süredir Killian'ın geniş vücuduyla çevrili değildim. Ve bu... yabancı hissettiriyor. Bunca zaman sonra düşündüğümde daha farklı. Kael'in zayıf bedenine alışkınım. Kulağıma mırıldandığında boğazının arkasındaki o küçük törpüye. Killian'a göre sahip olduğu fazladan iki santime alıştım. Vücudunun kıvrımlarına nasıl mükemmel uyum sağladığıma.

"Hâlâ ameliyatta," diye mırıldanıyorum Killian'ın göğsüne. Beni bırakıyor ama yanaklarımı avuçlarının arasında tutuyor. Başparmağı hafifçe çenemi okşuyor. Tenim karıncalanıyor. Yakın olduğumuzu fark ettiğimde nefes alışım hızlanıyor. Çok yakın. Gözlerimin ve dudaklarımın arasına bakarken nefesi yüzümün üzerine dalgalı bulutlar halinde düşüyor. Bir anlığına beni öpeceğinden korkuyorum. Bir saç teli kadar bile olsa, ona izin verecekmişim gibi hissediyorum.

Sadece kısa, kısacık bir saniye.

Sonra gitti. Geri çekiliyorum, tutuşunu kırıyorum. Gözleri kayıyor, annemin üzerine düşüyor. İsteksizce yanımdan ayrılıp annemin yanına gidiyor ve onu şefkatle kucaklıyor. Sustu. Sahte olup olmadığını merak ediyorum ama gözlerinin kırmızılığı ve yüzünün çizimi bana öyle olmadığını söylüyor. Babamı kendine has garip bir şekilde seviyor.

"Kael nerede?" Killian sanki aniden kocamın orada olmadığını fark etmiş gibi soruyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki az önce paylaştığımız o bariz, uygunsuz sevgi gösterisinden sonra orada değil.

"Minneapolis," diye cevap veriyorum dalgınca.

Aylar önce yaptığı gibi, kaşları şaşkınlıkla çatıldı ve ben de ekledim, "Yolda. Yakında burada olur."

Babam üç saat önce göğüs ağrısı şikayetiyle yerel Dusty Falls acil servisine getirildi. Bu kez "ağır kalp krizi", "bilinci kapalı" ve "ciddi hasar" gibi ifadeler kullanıldı. Onu hemen bir saat uzaklıktaki Des Moines'e naklettiler. Annem ve ben Chevy Malibu'ya doluştuk ve ambulansı takip ederek yetmiş dokuz mil boyunca Iowa'daki en iyi kalp uzmanlarından bazılarının bulunduğu Mercy Hastanesi'ne gittik.

Bir cerrahi ekip onu alıp götürdü ve o zamandan beri bekliyoruz.

"Jilly ile konuştun mu?"

Cevap vermeden önce çenesindeki kaslar birkaç kez titriyor. "Şu anda havaalanında. Daha erken bir uçağa binebildi. Bir buçuk saat içinde kalkacak."

Kendi çenemdeki kasların sıkıştığını hissediyorum. Babamız bir buçuk saat içinde ölebilir. Görünüşe göre Jillian arkadaşlarıyla bir günlüğüne Chicago'ya uçmuş. "Alışveriş yapmak için." Oh evet...bu bir sürü alaycılıkla söylendi. Ve Tanrı korusun, bir araba kiralayıp ölmek üzere olan babasının yanına gitmek için gereken beş saatlik yolu arabayla gitmiş olabilir. Şimdiye kadar evin yolunu yarılarmış olurdu. Ben de öyle yapardım. Sonra da onun yanına gitmek için deli gibi araba kullanırdım.

Ailemle olan ilişkim gariptir. Gergin muhtemelen daha iyi bir tanımlama olur. Onlar benim ailem ve kusurları ya da hataları ne olursa olsun onları seviyorum. Bana hayat verdiler. Beni iyi yetiştirdiler. Bana ahlakı ve değerleri öğretiler ve ben hiçbir şey istemedim. Birçok şeyi desteklemiyor olabilirler.

benim kararlarım; ama yine de onların kararlarını desteklemem gerekmiyor, o yüzden sanırım bu adil.

Ancak aile dinamiklerimizde eksik olan bir şey var ve bunun tam olarak ne olduğunu anlamakta her zaman zorlandım. Sevgi değil. Beni seviyorlar. Babamın benim için hayatını feda edeceğinden eminim. Ya annem? Olabilir, ama fırınım üzerine bahse girmezdim. Belki de genelde kendilerini ön planda tuttukları içindir. İsteklerini. Arzularını. Hedefleri. Arkadaşlarını. İşlerini. Hayır kurumları. Biz hep sonradan düşünülen bir şeydik.

En azından ben öyle hissediyordum. Jillian olaylara benim baktığım gibi bakmıyor. Çocukken yalakanın tekiydi. Hâlâ da öyle. Sanırım bu yüzden onlarla, özellikle de annemle benden daha iyi bir ilişkisi var. O bir ricacı. Benim isyan ettiğim yerde o onlara boyun eğdi. Sola gitmesini istediklerinde seve seve giderdi. Hiç soru sormadan. Peki ya ben? Sola gitmenin mantığı üzerine on dakika tartışırdım. Neden sağa, düze, geriye, ileriye, yukarıya, aşağıya ya da yana değil? Neden sol? Bu annemi çileden çıkarırdı. Babam ise bunun beni iş konusunda bilgili yapacağını düşünürdü.

Öyle de oldu. Sadece benim için istediği iş, DSC'yi yönetmek değildi. Küçükken kendimi dümende hayal ederdim. Hatta bunun hakkında konuşurduk. Babamı köşedeki büyük ofisinde ziyaret ederdim, büyük masasının arkasında büyük bir sandalyede otururdu. Çok önemli görünüyordu. Sesi çok otoriterdi. O konuşur, insanlar tepki verirdi. Ben de bunu isterdim. Saygı. Güç.

Ama Killian geri döndüğünde her şey değişti. Sadece benim için dönmedi, Jillian için döndü. Benim için

Baba. Beni içermeyen başka bir hayat için. Ve sadece bir mazoşist, eski sevgilisi olan kayınbiraderiyle her gün çalışmak zorunda kalabilirdi. İstifamı verdiğim gün babamla yaptığım konuşmayı asla unutmayacağım. Bana zor anlar yaşattı, seçimlerime karşı çıktı ama sonunda kabul etti. Bir şey istediğimde ne kadar inatçı olabileceğimi biliyordu. Bana iyi öğretti.

İki hafta sonra, DSC'den ağır bir kalp ama ağırlıksız bir ruhla çıktım. Daha sonra babama fırının uzun zamandır hayalim olduğunu söyledim, oysa aslında nefret dolu bakışlarım kız kardeşimin elini Killian'ın eliyle birleştirdiği anda anlık bir karardı.

"Hey." Söz konusu hain el benimkinin üstünde dolaşıyor. Killian'ın parmakları avucuma kayıyor ve sıkıyor. Geri çekilmiyorum. Biliyorum... Konu ona geldiğinde hâlâ çok zayıf görünüyorum. "Biz konuşurken babanın ona yaşattığı onca keder yüzünden şeytan muhtemelen onu kovuyordur, biliyorsun değil mi?"

Yarı homurdanarak gözyaşlarımı siliyorum. "Muhtemelen haklısın," diye yalan söylüyorum.

Dehşet içimde devasa bir kaya gibi kaskatı duruyor. Babam ölecek. Dusty Falls Acil Servisi'nde yüzlerinde gördüm. Merhamet vardı. Sempatî. Derisinin solgunluğunu gördüklerinde, önümüzdeki yirmi dört saat içinde bir cenaze töreni planlayacağımızı onlar da benim kadar biliyordu.

"Onu kaybetmeye henüz hazır değilim." Bir hıçkırıkla nefesim kesildi.

"Biliyorum," diyor usulca. Ailemle olan karmaşık ilişkiyi daha iyi anlıyor.

Belki Kael hariç herkesten daha fazla.

Arkasına yaslanıp beni de yanına alıyor ve bir kolunu omzuma atıyor. Oturduğumuz kanepenin kalçasının benimkiyle sarmaş dolaş olmasına izin veriyor. Normal şartlar altında bu kabul edilebilir bir şey olurdu: kayınbiraderimin sıkıntılı bir anında beni platonik bir şekilde rahatlatması. Ama biz normal değiliz. Ve geçmişimiz platonik değil. Bu yanlış. Bana şefkatle sarılmasına izin vermek. Ona doğru eğilmek. Başımı omzuna koyuyorum. Bir elimi onunla sıkarak. Ama bir dayanağa ihtiyacım var ve şu anda o dayanak o.

"Her şey yoluna girecek, Small Fry."

Cevap vermiyorum. Beni yatıştırmaya çalıştığını biliyorum. Kriz sırasında kullanılan yedek cümle. Herkesin duymak istediği şey. Söylenecek başka bir şey olmadığı için insanların söylediği şey. Bu yüzden sessiz kalırız. Artık birbirimizle senkronize olan nefeslerimiz dışında hareket etmiyoruz. Fısıldadığında geriliyorum, "Bunun beni bir pislik yaptığını biliyorum, Maverick, ama lanet olsun... seni tekrar kollarımda tutmak çok iyi hissettiriyor. Koşullar ne olursa olsun."

Suçluluk duygusu içimi kaplıyor, derimi diken diken ediyor ve yüzümü alevlendiriyor. Parmaklarının kolumda hafifçe inip kalkarken nasıl hissettirdiğini, burun deliklerime dolan eşsiz orman ve Killian kokusunu, göğsüme yaslanan cüssesinin dokusunu değerlendiriyorum ve bunu sandığım kadar özlemediğimi fark ediyorum. Şu anda Kael'in her şeyini havadan daha çok arzuluyorum. "Killian-" Geri çekilmek için hamle yapıyorum ama tutuşu geriliyor.

"Yapma. Sadece birkaç dakika daha. Lütfen."

Yapamam. Benim için yaptığı onca şeyden sonra Kael'e bunu yapamam. Bu hiç adil değil. Ona karşı. Bana da.

Hiçbirimize. Ben

Kocamın bakışlarının ağırlığının beni minderlere ittiğini hissettiğimde kopuyorum. Oh. Kahretsin. Birbirimize sarılmış halde nasıl göründüğümüzü hayal edebiliyorum. Gözlerimi kaldırdığımda onun yakıcı nefret dolu bakışlarını üzerimde değil, kardeşinde buluyorum.

"Kael," diye bağıryorum, ayağa fırlayıp kollarına atılıyorum. Etrafımda kıvrılıyorlar ama sert ve soğuklar. Sarılmak zorlama gibi geliyor. Ruhumu mahvediyor. Hıçkırmaya başlıyorum ve yumuşuyorlar. Sonra beni ona yapıştırıyorlar. Bir avucu başımı kavlıyor, diğeri ortamı sımsıkı sarıyor. Bacaklarımı beline doluyorum ve beni bekleme salonuna taşıyor, sonra bir sandalyeye çöküyor, ben hala onun kucağındayım.

"Ne dediler?" diye kaba bir şekilde soruyor ama onu duymazdan geliyorum.

"Önemli bir şey değildi," diye onu temin ettim. "Ağlıyordum. Beni teselli ediyordu, hepsi bu."

"Killian hakkında konuşmak istemiyorum, Maverick. Bana babandan bahset."

Gözlerinin içine bakacak kadar kendimi geri çekiyorum. Kollarımı boynuna dolayarak parmaklarımı saçlarına gömüyorum. "Seni seviyorum. Seni, Kael. Lütfen bundan şüphe etme."

Göz kapakları yavaşça kapanırken ağır görünüyor. Tekrar açmadan önce dudaklarını ıslatıyor. Öfkesinin bir kısmı gitmiş ama hâlâ kaynadığını, gözlerinin dış kenarlarını koyu bir çikolataya dönüştürdüğünü görüyorum. "Baban."

Boğazımın ortasına oturan o kalın yumruyu geçip sertçe yutkunuyorum. Gördükleri hakkında konuşmak istemiyor mu? İyi o zaman. Zaten ne yeri ne de zamanı. Ama onun etrafında dans etmekten yorulmuşum. Bunu yapacağız.

bir an önce konuşmalıyız. O zaman Killian'ı sonsuza dek kovacağız.

"Ağır bir kalp krizi geçirdi. Ambulans onu ofisinden aldığından beri bilinci kapalı. Buraya geldiğimiz anda onu ameliyata aldılar. Bu hiç iyi değil, Kael. Veda bile edemedik," diye boğuluyorum.

Sessizce ve içtenlikle, "Özür dilerim Swan," dediğinde yüzü düşüyor.

Tam o sırada annemin adının söylendiğini duydum. Baktığımda onu görüyorum, yanında Killian, yeşil önlüklü ve uzun beyaz ceketli, tuzlu ve biberli saçlı bir beyefendinin önünde duruyor. Elleri ceplerindeydi. Omuzları çökmüş. Yorgun doktor, gözden kaçması mümkün olmayan bir adamın yanında duruyor.

Bir papaz.

Oh Tanrım, hayır.

Sonra annem ağladı. Asla unutamayacağım delici bir sest.

Bacakları bükülüyor.

Killian onu

yakalıyor.

Görüşüm

bulanıklaşıyor.

İçimde derinlerde bir yerden bir hıçkırık kaçıyor.

Bildiğim hayat etrafımda paramparça olurken kocam beni bir arada tutuyor.

Babam öldü.

T Sonraki birkaç gün taziyeler, güveçler ve ağlamalarla geçti. Görünüşe göre ailem Cenazelerin hepsi planlanmış ve parası ödenmişti, bu nedenle müzik, mezar yerleri, tabutlar ve hatta ayindeki okumalar hakkındaki kararlarımız çok azdı. Parrish, Parrish, Winewsky & Billings Cenaze Evi'nin cenaze müdürü Franklin Parrish babamın eski bir sınıf arkadaşıydı. Bizim için en küçük ayrıntılarla bile şefkat ve empatiyle ilgilendi. Her gün ölüm ve kederle uğraşırken duygusal olarak nasıl yıkılmadığınızı gerçekten bilmiyorum. Kendi hayatınızı sağlam tutarken başkalarına hayatlarının en kötü zamanlarında yardım etmek özel bir ruh gerektirir.

Kael benim için bir kaya gibiydi. Onsuz bunu atlatamazdım. Her gün her saniye yanımdaydı.

Asla yanımdan ayrılmaz. Annemle birlikte ailemin evinde kalmak için ısrar ettim. O da benimle kalmakta ısrar etti. Perişan haldeydi, son kırk üç yılını birlikte geçirdiği adamın ölümüyle hiç de iyi başa çıkamamıştı. Keşke ona olan sevgisini ölümünde olduğu kadar hayattayken de gösterebilseydi.

Ama Kael sadece bana değil, anneme de kendi annesiymiş gibi baktı. Yemek yemesini ve yataktan kalkmasını sağladı. Onu cenaze evine götürdü. Babamın ebedi istirahatgahına giderken giyeceği kıyafeti seçmesine yardım etti.

Peki ya ben? Geceleri ağlayarak uyuduğumda bana sarıldı. Bu sabah -babamla son kez vedalaştığımız gün- düşün fayanslı zeminindeki su birikintisine düşüp kontrolsüzce ağladığımda yıkanmama yardım etti. Tek yapabildiğim o siyah kılıfa bakmakken beni giydirdi, sanki onu giyersen toprağa girecek olan benmişim gibi.

Ama ben yapmadım. Arabayla cenaze evine gitmeyi başardım. Saint Bernadette'deki ayini atlattım. Mezarın başında durmayı ve herkes gider gitmez babamın kalıntılarını toprağa indireceklerini ve üzerini toprakla örteceklerini bilerek titrek dizlerimin üzerinde yürümeyi başardım.

Şimdi buradayım, insanların babamın hayatı hakkında hikayeler anlattığı ve kapıdan çıktıklarında kendi hayatlarına devam ettikleri gerekli öğle yemeğindeyim. Tıka basa dolu olan bu küçük alandaki konuşmalar neredeyse sağır edici. Başka bir yerde olmak istiyorum. Babamla güneşlenme odamda bira içtiğimiz ve ona arpa patlağı hikayesini anlattığım birkaç gün öncesine geri dönmek istiyorum. Güldü. Sonra da

Bana işimin nasıl gittiğini sordu, bir kez olsun seçimlerimle dalga geçmedi.

O konuşmayı hatırlıyorum. Güzeldi. Kolaydı. Kendimi ona çocukluğumdan beri hiç olmadığım kadar bağlı hissediyordum. Babam hiçbir şekilde duygusal bir adam değildi, ama bana "Seni seviyorum, Tenderheart. Sandığından çok daha fazla. Annen de öyle. Sadece bunu her zaman çok iyi gösteremiyoruz."

O konuşmayı, yani son konuşmamızı son altı gün içinde yüzlerce kez tekrar ettim. Sanki zamanımızın dolduğunu biliyor gibiydi.

"Nasılsın Mavricky?" Omzumda bir el hissediyorum ve yüzümü yukarı doğru eğiyorum, bir süreliğine kendi kafamdan çıktığım için minnettarım. Ağzımın köşesi kalkmaya çalışıyor ama kaslarım işbirliği yapmıyor.

"Neden on beş tane Marshmallow Fluff salatamız var da marul salatamız yok? Babam marshmallow'dan nefret ederdi."

MaryLou yanımdaki boş sandalyeyi kapıyor, sandalyeyi çekip çıkarırken ayakları yerde müstehcen bir sesle sürtünüyor. Oturuyor. Çenesini avucunun içine alarak öne doğru eğildi ve sordu: "Marul salatası ister misin? Çünkü eğer istersen, sana gezegendeki en büyük, en kötü, en iyi marul salatasını hazırlayacağım."

Şimdi o gülümseme geliyor. Zorlukla, ama orada. "Yaparsın, değil mi?"

"Aynen öyle."

Yemek yerine sadece itip kaktığım yemek tabağını bir kenara itiyorum. "Yapamam."

"Biliyorum." Elimi tuttu ve bırakmadı. "Biliyorum."

Kalabalığa göz gezdiriyorum. Burada o kadar çok insan var ki; sanırım bütün kasaba yas tutuyor. Şimdikiler hariç, çoğu umurumda bile değil. Zaten yarısı sadece görünmek için burada. Richard DeSoto geçinilmesi kolay bir adam değildi. Sadece ben değildim.

Dikkatim odanın diğer ucundaki Jillian'a yöneldi. Normalde ilgi odağı olan Jillian bir köşede tek başına oturuyor. Üzgün, kaybolmuş ve yalnız görünüyor. Solgun. Kilo kaybetmiş. Kıyafetleri ince, kırılğan kemiklerinden gelişi güzel sarkıyor. Berbat durumda. Acaba 0 bedeninin altında ne var? Negatif 1 belki? O sayıdan o kadar uzağım ki, gerçekten hiçbir fikrim yok.

MaryLou şaşırtıcı bir şekilde, "Onun için biraz üzülüyorum," diyor. MaryLou kız kardeşimden büyük bir tutkuyla nefret eder ve empati kurmak ona karşı duyacağı en son duygudur. Ama şu anda sanırım buna ihtiyacı var.

"Ben de öyle. Bunu gerçekten çok zor karşılıyor." Babam öldüğünden beri Jilly herkesten tamamen uzaklaştı. Bu beni hiç şaşırtmadı. Ölüm bir aileyi ya birbirine bağlar ya da koparır. O kopmayı seçti. Beni şaşırtan şey, Killian'ı ne kadar uzakta tuttuğu. Koridorun sonundaki eski odasında uyuyor. Kalmasına izin vermeyi reddediyor. Aradığında ya da uğradığında onunla konuşmayı reddediyor. Bugün onun yanında olmasını bile istemedi ama Killian ayak diredi ve ona şımarık bir velet gibi davranmayı bırakmasını söyledi. Sanırım herkes acıyla farklı şekillerde başa çıkabiliyor ama tüm bu olanlar tuhafın da ötesinde.

"Kael'i gördün mü? Bu sahtekârlığa daha fazla katlanamayacağım. Sadece eve gitmek, banyo yapmak ve bir şişe şarap içmek istiyorum." Kendi yatağında, kocamın kollarında güven içinde uyumak. Hoş sohbetler de dahil olmak üzere her şeyden tamamen tükendim. Sanırım önce Killian'ı bulacağım ve geceyi annemlerde geçirmesini isteyeceğim. Jilly itiraz etse de umurumda değil. Kendisi de dahil olmak üzere kimseye bakacak durumda değil.

"Bulamadım. Onu bulmamı ister misin?"

"Hayır." Şişmiş ayaklarımı siyah topuklu ayakkabılarımın içine geri itiyorum ve yorgun bedenimi kaldırıyorum. "Bu plastikle kaynaşmadan önce hareket etmem gerek."

Ağzı hüzünlü bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa arar mısın?"

"Bunu biliyorsun."

"Fırın için endişelenme Mavs. Ben hallederim."

Tek söyleyebildiğim "Teşekkürler". Bütün hafta kapalıydık. MaryLou yarın açmamızda ısrar etti ve her şeyle kendisinin ilgileneceğini söyledi. En iyisinin bu olduğunu düşünerek kabul ettim. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum ama yarın değil.

En iyi kızımı arkamda bırakarak kocamı aramaya çıktım. Arnie ve Eilish'in yanına gidip annemin eve döndüğünden emin olmalarını istiyorum. Hemen kabul ettiler. Annemi buldum. Ona veda ettim. Sabah ilk iş orada olacağımı söyledim.

Kalabalığın içinde yolumu bulmam on beş dakika daha sürüyor çünkü sürekli durduruluyorum. Ne Kael'i ne de Killian'ı göremedim. Hızlı bir yürüyüşle

Sığınak boş görünüyor. Koridorları dolaştım, erkekler tuvaletini bile kontrol ettim. Hiçbir şey yok.

Dış kapıdan içeri girdiğimde Mart ayının serin havası yüzüme çarpıyor. İçime çekip kafamı boşaltmak için bir an duruyorum. Sonra otoparkı tarıyorum, etrafta birkaç kişinin dolaştığını fark ediyorum ama Shepard'ların çocuklarından hiçbir iz göremiyorum. Tam içeri girmek üzereydim ki Killian'ın derin ve öfkeli gümbürtüsü köşeden duyuluyor. Utanmadan kulak kabartarak kenara yaklaştığımda tüylerim diken diken oluyor.

Ama tam tuğlalı köşeye geldiğimde, Kael uçarak köşenin etrafından dolanıyor ve bana çarparak neredeyse beni deviriyor. Zor nefes alıyordu. Yüzü pancar kırmızısı. Gözleri parlak ve vahşi. Belli ki kızgındı.

"Sorun nedir?"

Beni bir ayı tutuşuyla kavradı, havamı sıktı. "Hiçbir şey. Seni bu kadar uzun süre bıraktığım için özür dilerim. İyi misin?"

Gözlerim Kael'in omzunun üzerinden kalkıyor ve bana yaprak yığınlarını tırmıklayıp içine atladığımız uzun sonbahar günlerini hatırlatan gözlere takılıyor. "Üzgünsün. Bunu söyleyebilirim." Şu anda hangi Shepard kardeşe konuştuğumdan emin değilim. Killian, Kael'in bir kopyası. Bir gün olsun anlaşılamazlar mı?

Kael'in dudakları boynumu buluyor ve beni içine çekerken öylece kalmalarına izin vererek dudaklarını oraya bastırıyor. Killian'ın gözleri açık bir kıskançlıkla parlıyor. "Gitmeye hazır mısınız?" diye mırıldanıyor bana karşı.

Sadece başımı sallıyorum, bakışlarım geçmişimden kopamıyor.

Kael beni bırakıyor ama hemen elini benimkinin içine sokuyor ve Killian'a selam bile vermeden otoparka doğru yürümeye başlıyor.

Hatırladığımda yirmi adım kadar uzaklaşmıştık. "Bekle," diyorum onun elinden kurtulmaya çalışarak. Killian'a doğru koştum ve durdum, muhtemelen çok yakındım. Kocamın gözlerinin bizi delip geçtiğini hissediyorum. Killian'ın da hissetmesi gerekiyor ama o da kına yakma isteğine boyun eğmiyor. "Bu gece evde kalmanı istiyorum. Anneme göz kulak ol."

"Eve mi gidiyorsun?"

"Evet," diye hafifçe nefes alıyorum. "Bir molaya ihtiyacım var."

"Dayanabiliyor musun?" diye soruyor endişeyle, gözlerim yaşıyor. Elini kaldırıyor ama bana dokunmadan bir saniye önce geri indiriyor. İnerken bir parmak ucu kolumu sıyırdığında ürperiyorum. Göz kapaklarımın arkasında binlerce güneş gibi batan yanığı durdurmak için dudağımı ısıriyorum.

Tek yapabildiğim başımı sallamak.

Killian bir an için ayaklarına bakar. "Tamam. Elbette. Başka bir şey var mı?"

Başımı sallıyorum ve tamamen özverili bir şey yaptığımda arkamı dönmeye başlıyorum. Geri dönüyorum ve ona "Evet, bir şey daha var" diyorum.

"Herhangi bir şey. Söyle."

Gözlerinin içine baktığımda, beni hala ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Orada ve aynı anda hem güzel hem de acı verici. Ama ölüm kendi hayatınızı yeniden değerlendirmenize neden oluyor. Seçimlerinizi. Geleceğinizi. Biliyorum. Günlerdir bunu yapıyorum ve hep aynı sonuca varıyorum: Olmam gereken yerdeyim. Sonra derin bir nefes alıyorum ve "Jillian'a iyi bak. O bir enkaz."

Çene tiki geri geldi. Farklı bir şey umduğunu söyleyebilirim. "İnatçı davranıyor."

"Sen İnatçılığın Kralısın, Killian."

"Eğer iradenin kraliçesiysen, Maverick." Ağzımın seğirmesi, ağzının köşesinin kıvrılmasına ve koyu renk gözlerinin biraz açılmasına neden oluyor. "Başka imkânsız görevin var mı, Small Fry?"

"Bir ya da iki tane bulacağıma eminim. Bana biraz zaman ver."

"Eminim öyle olacak," diye karşılık veriyor akıllıca, gülümsemeye karşı koyarak.

Siktir et demeden önce bir saniye daha hareketsiz durdum. Hepimiz sevdiğimiz bir adamı kaybettik. Kael'e duyduğum saygıdan dolayı hastanedeki o günden beri Killian'la arama mesafe koymak için çok çalıştım ama o da ailemden biri ve eminim o da kendi çapında acı çekiyordur. Eğiliyorum ve kollarımı göz açıp kapayıncaya kadar hızla ona doluyorum. O daha sarılmaya karşılık vermeye vakit bulamadan, "Teşekkür ederim" diye mırıldanarak geri çekiliyorum.

Adem elmasının aşağı yukarı sallanışını izliyorum. "Senin için her şeyi yaparım, Maverick." Kısık sesinin beni etkilemesine izin vermedim.

Hızlı bir gülümsemeyle kocamın yanına geri çekiliyorum. Kollarımı boynuna dolayıp sıkıca sarılıyorum ve kulağına beni eve götürmesini ve benimle sevişmesini istediğimi fısıldıyorum. İçimde asla tam olarak doldurulamayacak bir boşluk olduğunu bana bir süreliğine unutturmasını istiyorum.

"Hey, Swan."

"Merhaba," diye yanıtlıyor biraz nefes nefese.

Kendimi bir bar taburesine çekiyorum ve Candi'ye her zamankinden istediğimi işaret ediyorum. "Yolda mısınız?"

Perşembe gecesi. İçki ve dart için geleneksel gecemiz. Geçmiş yazlarda, ikimiz de üniversiteden eve döndüğümüzde başlamıştık.

Ve son birkaç hafta içinde bu geleneği yeniden başlattık çünkü Maverick evine geri döndü. Dört hafta önce Iowa Üniversitesi'nden onur derecesiyle mezun oldu. Bana yapmak istediği şeyin bu olduğundan emin olmadığını söylediği halde babası için giriş seviyesinde bir pozisyonda çalışmaya başladı.

Babası için çalışmasını istediğimden de emin değilim. Ben de DSC'den çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum ama kaldım. Maverick'in mezun olduktan sonra Dusty Falls'a geri dönme ihtimali varsa ben de burada olacaktım çünkü bu bizim zamanımızdı. Bunca yıl onu bekledikten ve özlemini çektikten sonra, artık bizim zamanımız.

Eğitimi geride kaldı, geleceği parlak ve sınırsız. Tekrar kolumun ulaşabileceği bir yerde. Ona kur yapabilirim, onu açıkça sevebilirim, onunla çıkabilirim, onunla evlenebilirim. İhtiyacı olan her şeyin onu her zaman sabırla beklediğini görmesini sağlamak niyetindeyim. zlemini çektiğim her şey nihayet elimin altında.

Ama ona karşı hızımı yavaşlatmam gerektiğini biliyorum. Bunu yapmak içimi burkuyor ama tek seçeneğim bu. Yavaş ve istikrarlı olan kızı alır ve ben de bunu yapmayı hedefliyorum. Benim onsuz yaşayamayacağım gibi onun da bensiz yaşayamayacağını görmesini istiyorum. Beni seviyor, evet, ama henüz bana aşık değil ve biliyorum ki bunun nedeni aramızdaki o tarafa bir şans vermemiş olması.

Yani bu yaz tamamen bakış açısını ve algıyı değiştirmekle ilgili. Onun beni nasıl gördüğünü değiştirmek için elimden geleni yapacağım. Bizi nasıl gördüğünü. En iyi arkadaş, sevgili ve ömür boyu eş olabileceğimizi anlaması için gözlerini açacağım. Onu sadece elde etmeyi değil, elde tutmayı ve onu yaşayan en mutlu, en sevilen kadın yapmayı planlıyorum.

Her yaz olduğu gibi, kaldığımız yerden devam ettik. Onunla izin verdiği kadar zaman geçiriyorum, ama şimdi ince ipuçları vermeye başladım. Bizim hakkımızda. Gelecek hakkında. Daha fazlası hakkında. Utangaç bakışlar ve

Bana attığı pırıltılı gözlerle gerçekten ilerleme kaydettiğimi düşündüm, ama sonra içim yanmaya başladı.

"Zamanı geldi" diye düşünen tek kişi ben değilim.

"Oh kahretsin. Özür dilerim. Ben, ah... Bu gece olmaz, Kael."

Dişlerimi birbirine kenetliyorum. İçimde kıpırdanan şüphenin sıcak kömürleriyle alevlenen bu yanık alevlenmeye başlıyor.

Sesimi sabit tutarak soruyorum: "Yani şimdiden Perşembe gecesi geleneğini mi bozuyorsun? Kıçımın tekmelenmesini dört gözle bekliyordum." Aslında sadece onunla vakit geçirmeyi dört gözle bekliyordum. Kaybetmeyi pek sevmem ama Mavs'in birkaç saat yanımda olması anlamına geliyorsa, yenilgiye seve seve katlanırım.

Gülüştü zorlama gibi geliyor. "Özür dilerim. Sadece... başka bir işim çıktı. Ama gelecek Perşembe orada olacağım ve oturamayacak hale gelene kadar kıcını tekmelemek benim için bir zevk olacak." Son kısmı hızlıca ekliyor, beni yatıştırmaya çalışıyor. Ama işe yaramadı. Normalde güler ve ona karşılık verirdim ama bunun yerine onu sıkıştırmak istiyorum. Onu bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu söyleyene kadar ona yirmi soru sormak istiyorum. Korkarım yirmi sorunun da cevabını zaten biliyorum. "Bu bir randevu." demekle yetiniyorum.

"Özür dilerim, Kael." Şimdi sesi gerçekten pişmanmış gibi geliyor.

"Hey, önemli bir şey değil. Killian'ı arayacağım. Bakalım bana katılmak istiyor mu?"

Evet, attım. Yemi attım. Umarım yerde çürüyüp gider.

"Oh, ah..." diye kekeliyor. "Eminim buna bayılırdı."

Şimdiden yağma kokusu alıyorum. Maverick'i bu kadar iyi tanımaktan nefret ediyorum. Her mimiğini, her işaretini, nefesinin her kesikliğinin ne anlama geldiğini biliyorum, bilmek istediğim hariç

en yakından. Tıpkı Killian'ın öğreneceğinden korktuğum gibi, onun bu yönünü asla öğrenemeyeceğimden korkuyorum.

Tamamen hastayım.

"Yarın konuşur muyuz?"

"Evet. Seni seviyorum. Tekrar özür dilerim."

"Ben de seni seviyorum Mavs." Hem de çok. Bunu nasıl göremezsın?

Elimdeki telefona bakıyorum, ekran artık siyah. Bunu yapmamalıyım ama duramıyorum. Parmaklarım rehberimde gezinirken kendime lanet ediyorum. Onun adına dokunduğumda kendimden nefret ediyorum.

Dördüncü zil sesinde cevap verir. "Eğer bu bir işse, korkarım beklemek zorunda."

Ağzımın bir köşesi kalkıyor. Muhtemelen küçümseme gibi görünüyor. Siktir....it bir tanesidir. "İş için değil. Bir şeyler içmek için müsait olup olmadığını görmek istedim."

"Bir içki?" Sesi şaşırmış gibi.

"Evet, bir içki. Alkol ve her şeyiyle birlikte. Ben ısmarlıyorum."

"Bu gece mi?"

Bu doğru. Killian ve ben bir zamanlar ayrılmaz bir ikiliydik ama ilişkimiz iki uçtan da gerildi. Sizinle aynı şeyi isteyen kardeşinizin her sözüne bağlı kalmak zor. Aynı kadını, aynı hayatı, aynı her şeyi. Muhtemelen o da aynı şeyleri hissediyordur.

Alaycılığa varan bir kahkaha atıyorum. "Evet, bu gece. Neden? Planın var mı? Sıcak bir randevu belki?"

Yem bir kez daha atıldı. Killian'ı sadece ben tanıyorum. Bunu anlamayacaktır. O kadar şeffaf değildir. Ama kardeşimi en az Mavs kadar iyi tanıyorum. Killian son zamanlarda kimseyle çıkmadı.

Aylar. Maverick hariç. Bunu onun yüzünden değil, kendi eliyle bahşış verdiği için biliyorum. Kışındaki sopa sihirli bir şekilde düştü ve ben biliyordum... Mavs yüzünden olduğunu biliyordum. Çünkü insanlar üzerinde böyle bir etkisi var. Onların karanlık dünyasında titreyen bir mum. Yaşayan, nefes alan bir fantezi.

"Bu gece olmaz." Kısa. Sadede gel. Detay yok.
Çok Killianvari.

"Belki seni bağlayan şey her neyse onunla işin bittikten sonra? Bekleyebilirim." Son zamanlarda birlikte olmak için ısrar eden Killian'dı, bu yüzden beni geri çevirmesi çok anlamlı.

Diğer taraftaki sessizlikte cırcır böceklerinin cıvıltılarını duyduğuma yemin edebilirim. Sonunda, "Çok isterdim Kael, ama bu gece olmaz."

O zaman doğrulandı. En kötü kabusum gerçek oldu. İçim vahşi bir kıskançlık cehennemine döndü. Bu gece birlikte oldukları görüntüler beynimde acı verici bir ağır çekimde dönüp duruyor.

"Başka bir zaman mı?"

"Evet, tabii," diye tükürmeyi başarıyorum. Elimi cebime sokuyorum, anahtarlarımı parmaklıyorum ve onun evine gitme dürtüsüyle savaşıyorum, lanet olası bir aşk sapığı gibi onları takip ediyorum. Ben bile bu kadar alçalamam. Onları o şekilde birlikte görmek beni tamamen yıkardı.

"DeVries sözleşmesini gözden geçirmek için sabah ilk iş sizinle görüşeceğim."

"Evet." Hissettiklerimden tiksiniş bir halde, telefonu bir hoşça kal bile demeden barın üstüne fırlatıyorum. Tam zıplamayı bıraktığında tekrar çalıyor ve kısa bir an için

Maverick fikrini değiştirdiğini söylüyor. Ekranımdaki isme bakarak aldım. Vanessa. Görmezden gelerek yumrukluyorum ve bu kez daha sert bir şekilde, kırılıp kırılmamasını umursamadan geri fırlatıyorum.

Tanrım, bu beni çok üzüyor. Ben yirmi beş, neredeyse yirmi altı yaşında bir adamım. Kesinlikle saf değilim, ama Mavs yüzünden hayatımdaki kadınları sınırladım. Çünkü onlarda görebildiğim tek şey o.

Bir süre sonra biz fikrinden vazgeçtim, bunun gerçekleşeceğine inanmıyordum. eyrek yüzyıl birisini beklemek için uzun bir süre, bu yüzden Vanessa ile görüşmeye başladım. Ben bir erkeğim. şu anda sahip olamayacağım bir kadına aşık olabilirim, ama lanet bir aziz değilim. Yine de Vanessa'nın içine her girdiğimde, neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar daha da zorlaştı. Aptalca olsa da, Maverick'e ihanet ediyormuşum gibi hissettim ve birkaç ay önce ayrıldım.

Vanessa o zamandan beri beni arıyor. Acımasız biri. Kana susamış bir piranha gibi.

"Biri kedini ezmiş gibi görünüyorsun," diye mırıldanıyor Candi önüme bir fincan koyarken. Soğuk bardağı avuçluyorum ve karnımdaki ateşi soğutacağını umarak uzun bir yudum alıyorum. Soğutmayacağını da biliyorum.

"Tek iyi kedi l kedidir," diyorum bardağı tahtaya vururken. Dehşete kapılmış bakışı beni utandırıyor. Candi'nin Humane Society'de gönüllü olarak çalıştığını ve istismara uğramış hayvanları kurtaran bir ekibin parçası olduğunu unutmuşum. "yle demek istemedim."

Zaten ince olan dudakları birbirine yapışıyor. Oluşturduğu izgi bana bir Etch A Sketch'i hatırlatıyor.

"Özür dilerim. Berbat bir gün geçirdim. Kedileri severim." Alerjim var, bu yüzden kedileri pek sevmem ama kalpsiz de değilim. Ölmelerini de istemem. "Bana bunlardan bir tane daha getirsen iyi olur. İhtiyacım olacak."

Anlayışla başını sallayarak beni kendi halime bıraktı.

O aralıksız çınlama geri geliyor. Görmezden geliyorum. Duruyor ama hemen tekrar başlıyor. Hayal kırıklığı içinde telefonumu kapatıp biramı bitiriyorum. Derin nefes alıyorum. Akıl sağlığını bir arada tutmaya çalışıyorum ama o lanet olası şey çok yıpranıyor.

Hayal gücüm bu gece ne yapacaklarına dair çılgınca çalışmaya başlıyor.

Mavs sizi içine çeken ve büyüleyen o kahkahasını atacak. Başını geriye atacak ve dudaklarınız için yalvaran o zarif boynunu ortaya çıkaracak. Killian karşı koyamayacak. Ne de olsa o sadece bir ölümlü. Kendisine ait olduğunu düşündüğü kadına sahip olmak için temel bir ihtiyaçla hareket eden bir adam.

Lanet olsun, nefes alamıyorum.

Onu öptüğünü, önce bluzunu, sonra sütyenini çıkardığını hayal ediyorum. Ağzına aldığı olgun meme ucunu görüyorum, tadı dilinde patladığında etrafında inliyorum. Çıplak ve titreyen, bacaklarının arasındaki ağrıyı sikiyle dindirmesi için ona yalvaran kızın giysilerinin geri kalanını çıkarmadan önce parmaklarının kızın içinde hareket ettiğini hayal ediyorum.

Yapmak istediğim her şeyi onun yaptığını hayal ediyorum.

İnkâr sisi çökmeye başlıyor. Bakışlarım umutsuzca parmaklarımın altındaki yapışkan tahtaya düşüyor, artık fiziksel olarak ayakta duramıyorum. Umut içimden sökülüp alınıyor.

Ruh, kurdele kurdele lanet olası. Kafamın içinde yüz bin arı vızıldıyor ve durduğunda ıssızlık içimi mesken tutuyor.

Kardeşim Maverick hakkında ne hissettiğimi biliyor. Onu ne kadar sevdiğimi. Ama o da onu seviyor, değil mi? İşte bütün mesele bu. Ona en az benim kadar aşık ve istediği bir şeyin peşinden giderken en az benim kadar inatçı. Ondan vazgeçmeye değmez. Bunu biliyorum. O da biliyor.

Ve kazandı.

Şimdi kendime zor soruları sormam gereken zaman. Sonunda birlikte olurlarsa burada kalabilir miyim? Dizlerimin üzerine çöküp, kendimi parçalayıp, onun yerine beni seçmesi için yalvarmalı mıyım? Arkadaşlığımızın garip bir hal almasından ve onu sonsuza dek kaybetmekten korktuğum için daha sert, daha hızlı davranmalı, bu kadar uzun süre beklememeli miydim? Hayatımı Maverick DeSoto ile hep arkadaş kalacağımızı ve daha fazlası olmayacağını bilerek yaşayabilir miyim? Hayatımı onsuz, sanki bir akciğerim alınmış ve bir daha asla tam olarak nefes alamayacakmışım gibi hissederek yaşayabilir miyim? Kahretsin, onsuz yaşayabilir miyim, nokta?

Keşke cevapları bilseydim. Ama yok.

Dürüst olmak gerekirse, orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum, onlarla ilgili hayali görüşüm her geçen saniye daha gerçekçi hale geliyor. Bir noktada bacaklarımda ıslaklık hissediyorum ve bunun ben olduğumu fark ediyorum. Ağlıyorum. Lanet olası bir bebek gibi.

Düşük ışıktaki telefonumun parıltısı dikkatimi çekiyor. Ne yaptığımı anlayamadan ona uzandım. Açıldı. Parmaklarım çeviriyor ve o ilk çalışta cevap veriyor. Buluşma planları yaparken hissizleşiyorum. Arabayı çalıştırıp park ettiğim barın arkasındaki çakıllı yoldan yavaşça geri çıkarken uyuşmuş durumdayım. Arabayı sürerken uyuşuyorum.

Dusty Falls sokaklarında. Daha sonra Vanessa'ya giderken bile uyuşmuş durumdayım.

Aslında, uzun bir süre daha hissiz kalmaya devam edeceğim.

I Mutfakta akşam yemeğini kontrol ediyor, Fifth Harmony'nin en son akılda kalan şarkısının mırıldanıyorum. Yoğun bir gündü.

Fırında bir gün geçirdim ve iyi ki akşam yemeğini yavaş pişiriciye koymuşum, yoksa koca bir kase Cap'n Crunch's Oops! Her birimiz için All Berries. En iyisi. İcat. Bu arada. Bütün meyveler mi? Harika.

Bugün alışılmadık bir ruh hali içindeyim. Bu kadar çok hüznü zaman geçirdikten sonra iyi bir duygu. Babamın ölümünün üzerinden neredeyse iki ay geçti. Hepimiz hayatımızın önemli bir parçası kayıpken yeni normalimizi bulmaya çalışıyoruz. Zor ama yolumuza devam ediyoruz çünkü başka ne seçeneğimiz var ki?

Oy birliği ile Killian DSC'nin başına geçti. Bana o yerin benim olduğunu söylemeye çalıştı. Bu babamın

Ama artık oraya ait değilim. Fırınımı, özgürlüğümü, yeni hayatımı seviyorum. Ayrıca bu iş onun ya da babamın kanında olduğu gibi benim kanımda yok. Florida'ya taşınmak için ayrıldığında söylediklerine bakılmaksızın, her zaman DSC'de kendine bir isim yapmak istedi. Sanırım gizliden gizliye babama kızına layık olduğunu göstermek istiyordu. Bana. Öyle olduğunu hep biliyordum. Umarım artık böyle hissediyordur, çok geç olsa bile.

Annem her geçen gün daha iyiye gidiyor. Kulüp faaliyetlerinden birkaçına yeniden başladı. Birkaç hafta önce bana artık kilisedeki dul destek grubunun eş başkanlığını yaptığını söyledi. Bu ona bir amaç ve sabahları yataktan kalkmak için bir neden vermiş gibi görünüyor, yani ne olursa olsun işe yarıyor. Geçtiğimiz iki ay boyunca onunla son iki yılın toplamından daha fazla zaman geçirdim. Yumuşadı ve olabileceği en iyi anne olamadığı için kendince özür diledi. Daha iyisini yapacağına söz verdi.

Peki ya Jillian? Hala mesafeli ve içine kapanık. Zekâsı tamamen kaybolmuş. Bir kimsesize dönüştü, sadece kendi kabuğuna. Sanırım Killian'la birlikte geçirdikleri zamandan daha fazlasını ayrı geçiriyorlar. Tüm hayatımı Jillian'ın başka biri olmasını dileyerek geçirdim ve şimdi öyle, bundan hoşlandığımdan emin değilim. Bunca zamandır nefret ettiğim kız kardeşimin intikam için geri dönmesini bekliyorum ama dönmüyor. Şaşırtıcı bir şekilde, onun için gerçekten endişelenmeye başlıyorum.

Kael'le bebek sahibi olma konusunda yaptığımız konuşmanın üzerinden de neredeyse üç ay geçti. Yeni bir hayata başlamanın sevinci, kaybedilen bir bebeğin gerçekliğiyle bir kenara düştü. Kael ve ben o zamandan beri bu konu hakkında konuşmadık. Doğum kontrol hapını bıraktım ve korunmuyoruz.

Birkaç gün önce aylık ziyaretim geldiğinde ikilemde kaldığımı itiraf etmeliyim. Kael ile bir sonraki adımı atmak istiyorum, ancak hala kendi ebeveynimin kaybının yasını tutarken ebeveynlik sevincine hazır olduğumdan emin değilim. Olacaksa olmasına karar verdim. Stres yapmayacağım.

Kael ve bana gelince, aramızdaki ilişkinin daha iyi olabileceğinden emin değilim. O kadar çok alışmıyor. Çoğu gece altı ya da altı buçukta akşam yemeği için evde oluyor. Her zamanki gibi sevecen ve özenli. Ama aynı zamanda bir Şeye daha fazla odaklanmış görünüyor. Ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Bana ve ailemle ilgili sorunlara karşı her zaman korumacı olmuştur -kendisinin üstlendiği sorunlar- ama acaba babamın ölümü onu kabul ettiğinden daha mı çok etkiledi?

Üzücü düşünceleri bir kenara iterek radyonun sesini sonuna kadar açıyorum ve mziğın ritminin beni ele geçirmesine izin veriyorum. Kendimi kıcımı kıpırdatırken ve buna değeceğine dair avazım çıktığı kadar Şarkı söylerken buluyorum.

Cep telefonumun ışığı yanıyor, granite karşı gürültülü bir Şekilde titreşiyor. Arayanın kimliğindeki isme kaşlarımı çatarak bir göz atıyorum. Hareket etmeyi bırakıyorum, hafif nefes alıyorum ve cevap verip vermemeyi tartıŐıyorum. Titreşim devam ederken kendimle tartıŐıyorum. Tam telefona uzanıyordum ki, garaj kapısından içeri giren Kael'in sesi parlak bir Şekilde "Merhaba" diyor. Aramayı bırakıp sesli mesaja yönlendiriyorum ve hızla uzanıp radyonun sesini kısıyorum.

Kolları belime dolandığında selamım bir gıcırtı olarak çıkıyor. Sıcak dudakları boğazımda geziniyor ve bana çok uzun zaman önce, ilk evliliğımızden kısa bir süre sonra bunu yaptığı günü hatırlatıyor. Keşke kavurma

makinesinden rosto çıkarmak yerine kremalı pasta yapıyor olsaydım.

Böylece muhallebiyi tekrar üzerime sürebilecekti. Ama bu sefer, o kremamı açgözlülükle yalarken ondan başka kimseyi düşünmeyecektim. Meme uçlarımı büküp içime pompalarken sadece onun parmaklarını hissedecektim. Gelmemi emrederken kulağımnda sadece onun sesini duyacaktım. Beni orgazmın eşiğine getirdiğinde ve o kadar sert bir şekilde orgazmın üzerine çıktığında sadece Kael'i tanıyacaktım.

Ocağın kapağını açıp derin bir nefes alıyorum, yavaşça kavrulmuş et ve sebzelerin kokusu duyularımı dolduruyor. "Keyfin yerinde görünüyor," diyorum nefes nefese, lobum dişlerinin arasında yakalanırken.

"Öyleyim," diye fısıldıyor hala avucundayken. Dişleri kalkıyor ama dudakları etin etrafını sarıyor. Sonra nefesi geride kalan serinliğin üzerine damlıyor ve beni ürpertiyor. "Rosto mu?"

Tutuşu yeterince gevşiyor, böylece kollarında dönebiliyorum. Oluklu kaşığı yere bırakıyorum ve kollarımı boynuna dolayarak dönüyorum. "Hayal kırıklığına uğramış gibisin."

"Hiç de değil. Rostoya bayılırım."

Başımı eğip onu inceliyorum. "Ama?"

Kaşları havaya kalktı. "Bir ama olduğunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü sizi yirmi altı yıldır tanıyorum, avukat bey. Sert...katı"-bir elimi sırtına götürüp gergin poposunu kavriyorum-"bir popo gördüğümde anlarım." Dudaklarıma yakıcı bir öpücük kondurmadan önce kahkahalara boğuluyoruz.

"Demek eve erken geldin," diyorum, artık nefes nefese kalmış ve bambaşka türden bir akşam yemeğine hazır bir halde.

Ama gözleri. Elimi kalçasının önünden geçirmeme engel

oluyorlar. Şimdi doğrudan onlara baktığım için, biraz ihtiyat görüyorum.

"Sorun nedir?" "Bir şey yok, Swan."

"O zaman ne oldu? Bana Teen Angel'ı iptal ettiklerini söylemek zorunda kaldığın zamanki gibi gözlerinde temkinli, temkinli bir bakış var. Ne oldu?"

Kendini küçümseyen bir gülümseme beliriyor. Dirsekleri belimi sıkıyor ve parmaklarının dantelini sırtımda hissediyorum. Kaçamayayım diye beni içine hapsediyor. "Bazen beni bu kadar iyi tanımandan nefret ediyorum."

Kırmızı alarm. Nabzım atıyor. Kesinlikle bir şeyler oluyor. "Hayır, sevmiyorsun. Seviyorsun. Şimdi dökül bakalım. DSC ile bir ilgisi var mı?"

"Hayır, Maverick," diye hızlıca cevap veriyor. Çok hızlı. Pencereden dışarı hızlı bir bakış attıktan sonra derin bir nefes alıyor ve "Ama aslında sana söylemek istediğim bir şey var" diyor.

Normal şartlar altında, kendini beğenmiş bir sırtıma patlatır ve ona sataşırdım ama duyularım yanan maytaplar gibi karıncalanıyor. Bu an ağır ve elektrikli hissettiriyor. Gergin.

"Ne oldu?" diye sorarken sesimi sabit tutuyorum.

Gözlerimi tutuyor. Öyle sıkı tutuyor ki sanki mıknatıs gibiyiz. Güçlü ve kırılmaz. Bir saniye içinde öyle olup olmadığımızı merak edeceğim.

"Bir iş teklifi aldım."

Sadece bakıyorum. Göz kırıyorum, bakıyorum ve biraz daha göz kırıyorum. İş teklifi mi? Ama onun zaten bir işi var. "İş teklifi aldım da ne demek? Senin bir işin var, Kael. Burada, Dusty Falls'ta. Babamın şirketi için çalışıyorum." Nefesim kesildi, aklıma ani bir düşünce geldi. "Killian seni kovdu mu?" Bunu yapar mıydı? Gücünü bu şekilde kötüye kullanır mıydı?

Kael'in burun delikleri açılıyor ve ağzının bir köşesi yukarı doğru çekiliyor ama bu gülümsemeyle aynı yakınlıkta değil.

"Çünkü eğer yaparsa, ben-"

"Hayır, Swan. Beni o kovmadı. Ve benimle savaşmak için sana ihtiyacım yok," diye acı bir şekilde ekliyor.

Bunun beni iğnelemesine izin vermemeye çalışarak biraz sertleşiyorum. "Peki, o zaman ne oldu? Neden bir iş teklifi aldın? Anlamıyorum."

Peki nerede? Dusty Falls'ta bir avukatın çalışabileceği çok fazla yer yok gibi.

"Kabul ettim" derken gözlerini kaçırmıyor.

Beynimin az önce ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Kabul ediyorum dediğini duyduğumu sandım. Ve aslında bu iki kelimeyi söylediğini fark ettiğimde, rüzgâr ciğerlerimden fırlamış gibi hissediyorum.

"Ne yaptın?" Bu soruyu kalan son nefesimle zorla soruyorum çünkü doğru nefes alamadığımı hissediyorum. İçimdeki tüm güçle onu itiyorum. Beni bırakıyor, sendeleyerek geri dönüyor, yılmıyor. "Önce bana danışmadan bunu nasıl yaparsın? DSC'nin sana ihtiyacı var, Kael. Şimdi her zamankinden daha fazla."

Çenesi gergin. Bakışları sert, kontrolsüz bir kararlılıkla içime işliyor. "Onlar değil. Herkesin yeri doldurulabilir, ben de dahil."

Saniyeler önce, Killian'ın onu kovduğunu düşünüyordum. Şimdi ise düşüncelerim 180 derece değişti. "Killian istifanı asla kabul etmeyecek."

Tavrında en ufak bir değişiklik yok. "O zaten yaptı."

Bu yüzden birkaç dakika önce arıyordu. Öyle olmalı.

"Bunu nasıl yaparsın?" Ateşli bir şekilde nefes alıyorum.

Kararlılık yüz hatlarını sıkılaştırıyor. Bana "Bizim için en iyisi bu, Swan" derken hafifçe başını sallıyor.

"Bizim için en iyisi mi?" Şaşkınlık ve şok içinde papağan gibi tekrarlıyorum. Evet, şok. Uzuvarımın uyuşmasına ve zihnimin kapanmasına neden olan şey bu olmalı. Hayır. Dönüyor. Dönüyor, dönüyor ve o kadar hızlı dönüyor ki midem isyan ediyor. Omurgamı tekrar bulana kadar ne kadar süre sessizce tartıştığımızı bilmiyorum. Sonra sırtımı dikleştiriyorum. Omuzlarımı dikleştiriyorum. Dağınık düşüncelerimi yerden toplayıp mantıklı olan tek düzende bir araya getiriyorum. "Bizim için mi yoksa senin için mi en iyisi?"

Karamel gözler benden önce sertleşiyor. "Biz. Bize ihtiyacımız var.

Bizi içine çekip mahvetmeden önce bu şehirden siktir olup git Maverick. Bizi ve birlikte inşa etmeye çalıştığımız her şeyi yıkmadan önce."

"Bizi mahvetmek mi? Sen neden bahsediyorsun, Kael?" Sesim, savurduğum her kelimeyle birlikte daha da tizleşiyor. "Hayatlarımız burada. Geçim kaynaklarımız burada. Anılarımız. Geçmişlerimiz. Sadakatlerimiz. Ailelerimiz!"

Kıpırdamadan duruyor, taş gibi ve kararlı. "Kesinlikle." Sanki bu tek kelime her şeyi açıklıyormuş gibi. Ve sanırım açıklıyor. Bildiğimiz her şeyi terk etmek, tüm hayatımızı geride bırakmak istemesinin nedenini tek bir kelime özetliyor. Az önce saydığım sebeplerin her birinin içinde saklı olan tek bir kelime.

Killian.

Kanım kaynıyor. Sıcak ve bunaltıcı. İçimde kabarcıklar oluşuyor. Ter alnımı çiziyor. "Sana inanamıyorum

bunu bana danışmadan yaptı."

Bakışları kaskatı kesilmiş bedenimde geziniyor. Önce kıvrılmış ellerime, sonra da sabit çeneme. "Çünkü böyle tepki vereceğini biliyordum."

"Bana bensiz hayatlarımız için planlar yapmaya gittiğini söylediğinde nasıl tepki vermem gerekiyor!" Sonra ekvatorda öğle vaktindeki güneşin gücüyle çarptı bana. Neden ikiyle ikiyi daha önce bir araya getirmedim? Yaptığı şey hakkında şüphelerim varken neden bunu zorlamadım? Killian'ın yerleştirdiği şüpheler. "Minneapolis'e bu yüzden mi gidiyordun?"

Lütfen hayır deyin. Lütfen hayır deyin. Lütfen evet deme...

Cevap verirken utanmış görünme zahmetine bile girmiyor. "Evet."

Dizlerimin bağı çözüldü. Biraz çöküyorlar ama bir elimi tezgâha koyarak kendimi tutuyorum. Diğeri ise bana ulaşmaya çalışan Kael'in göğsüne bastırıyor. "Dokunma bana," diye mırıldanıyorum. İki adım uzaklaşıyor.

Kendimi tamamen hasta hissediyorum. Bunu benden aylarca sakladı. Birbirimize bakıyoruz, hava öfke ve incinmişlikle yoğunlaşıyor.

"İş kiminle?" Boğazım düğümlenerek soruyu zorluyorum. Bayraklarım yükseklerde ve kan kırmızı dalgalanıyor. Minneapolis'te başka kimin olduğunu biliyorum ve düşündüğüm şeyi söylemeyeceğini umuyorum.

Sertçe yutkunması tüylerimi diken diken ediyor. "Braham İnşaat."

"Aman Tanrım. Ama bu..." Tanrım, yapamıyorum... hava... nefes nefese kaldım. "Bu... Kael." DSC'nin Orta Batı'daki en büyük rakibi.

Ona sırtımı dönüyorum ve başımı eğiyorum, granit tepeyi öyle sıkı kavriyorum ki parmaklarım zihnim kadar yüksek sesle bağılıyor. Gözlerimi kapatıp sabır ve bağışlayıcılıkla uzun, yavaş nefesler çekmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Şu anda hayal edilemeyecek kadar ihanete uğramış hissediyorum. Kafam karışık ve çok ama çok ihanete uğramış.

"Ne zamandır bunun üzerinde çalışıyorsun?"

Toparlıyorum. "Bir süredir."

Bir süre havadan alıntı. Aylar oldu. Bu yüzden beni Saint Paul'e götürdü. Bu yüzden bana etrafı gezdirmek istedi. Bu yüzden orayı sevmemi istedi. Aman Tanrım. Evet. Söyledim işte. Ve ikiyüzlülüğün külü ağzımda nasıl tat bırakıyorsa, zihnimde de sirke kadar ekşi bir tat bırakıyor.

Geri dönüyorum, saçlarım çılgınca savruluyor. Şu anda ona bakmak istemiyorum ama "Ulusal Muhafızlarla hiç toplantı yaptınız mı?" diye sorduğumda yüzünü görmek zorundayım.

Biraz incinmiş görünüyor. Kendimi zerre kadar kötü hissetmiyorum. "Evet."

"Kaç tane?"

Sadece bir an tereddüt ediyor, gözleri yere kayıyor ve sonra tekrar benimkine dönüyor. İç çekişi tek başına soruyu yanıtlıyor. "Sadece bir tane. Tıpkı sana söylediğim gibi durdu."

"O zaman Killian neden bilmiyordu?" Bastırıyorum.

Dudakları ince, öfkeli bir çizgi halinde büzülüyor. Kızgın mı? Siktir et. Yine, kötü hissetmiyorum.

"Baban için bir iyilikti. Onunla doğrudan temasa geçtiler. DSC ile ilgileniyorlardı ama baban Killian'ı göndermek istemedi çünkü satın alma sürecini lekelemek istemedi." Ben sessiz kalınca ekledi,

"Bu sadece bir görüşmeydi Mavs. Killian'a bundan hiç bahsetmedim ve baban bahsetti mi bilmiyorum. Sormadım."

Açıklamasını özömsüyorum. Kael yalan söylediğinde, her zaman dudaklarını ıslatır. Bunun farkında olduğundan bile emin değilim ama dudakları şu anda bir kemik kadar kuru. Bunu bana neden en başından söylemediğini sormak istiyorum ama ben zaten biliyorum.

"Bana yalan söyledin," diyorum titrek bir sesle. "Ben yapmadım-"

"Yaptın amına koyayım," diye bağıyorum. "Bunu saklamak yalan söylemekle eşdeğerdir. Biz evliyiz, Kael. Evli insanların böyle büyük, hayat değiştiren şeyler hakkında konuşması gerekir. Birbirlerinden saklamaları değil."

Dudakları daha önce hiç görmediğim bir şekilde hırlıyor. "Gerçekten mi? Yapmamız gereken bu mu Mavs? Çünkü o zaman konuşmak istediğim şeyler var."

Göğsüm sıkışıyor. Oh Tanrım. İşte bu kadar. Tüm hayatımız boyunca beklediğimiz an. Bizi parçalayacak ya da birleştirecek, böylece kırılmaz olacağız. Evlendiğimizden beri onlarca kez buraya gelmek istedim ve şimdi kapının eşiğinde durup o katran gibi acı dolu çukura bakarken, kapıyı kapatıp bir daha açılmamak üzere üzerini sıvamak istiyorum.

Ama yapamam.

Çünkü en başta burada olmamızın sebebi o.

"Sadece söyle," diye zorluyorum. Cesaret ediyorum.

Aramızda olduğundan emin olduğum o mesafe şimdi yok oldu. Ayakkabılarının ucu çıplak ayak parmaklarıma değiyor.

Her hırıltılı nefes alışında göğsü benimkini sıyırıyor. Başı öne eğik, yüzü bana yakın. Dönen kızgın öfke küreleri beni bir kez daha rehin alıyor. Konuştuğunda sesi kalın, boğuk ve gırtlaktan geliyor.

"Evet. Bu onunla ilgili, Maverick. Aramızda yokmuş gibi davrandığımız tabu konu hakkında, ama o her zaman orada. Her zaman aramızda. Aramızda olan tek şey o."

"Kael-"

Çenemi başparmağıyla parmağı arasında tutuyor, bir şey anlatmak için sıkıştırıyor ama canımı yakmıyor. "Bana ait olanı tuttuğunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Benim olanı öptüğünü? Benim olanı sevdiğini? Benim olanı becerdiğini?" Titreyen serbest elini, saçları diken diken olana dek saçlarında gezdiriyor. "İşyerine bile onun adını verdiğini bilmediğimi mi sanıyorsun?"

İnkâr etmek için ağzımı açtım ama yapamadım. Bunu Killian'a ters bir "fuck-you" olarak yaptım. Üniversitedeyken Taleb'in aykırı değerler ve öngörülemeyen olaylar üzerine yazdığı Siyah Kuğu adlı kitabını okumuştum. Büyüleyiciydi. Kael onun dördüncü çeyrek ampirik teorileri ve istatistiksel özellikleri hakkında durmadan konuşmamı dinledi. Aylar sonra, Killian'ın akıl almaz, öngörülemez ihaneti gerçekleştiğinde, kin ve utanç doluydum ve bu bana uygun görünüyordu. Şimdi sadece önemsiz görünüyor.

"Tanrı aşkına, Maverick! Her şeyi biliyorum ve hâlâ umurumda değil. İşte seni bu kadar çok seviyorum. Ruhumun tam merkezine bu kadar sarılmış durumdasın. Ben gözlerimi kapatıp son nefesimi verene kadar da aynı yerde olacaksın. Sen buraya kök salmışsın."

Göğsümde, bağırsaklarımda senden asla kurtulamayacağım. Ne kadar denemiş olursam olayım. Onunla birlikte olduğunu bildiğim halde ne kadar istemiş olursam olayım."

Sesi çatlıyor. Durdu. Pantolon. Beni harap eden bir bakışla beni iğneliyor ama itirafından ya da şimdi parıldadığını gördüğüm gözyaşlarından daha fazla değil. "O senin dünyanı aydınlatan güneşken, sen benimkini gölgeleyen karanlıktın."

Keskin, acı dolu bir nefes çekiyorum. Ruhum ezilmiş hissediyor. Gerçek anlamda. Bir çizme topuğuyla ezilmiş gibi hissediyorum, ta ki kendimden iğrendiğim kocaman siyah bir kütleden başka bir şey olmayana kadar.

"Neden?" Beni neden sevdiğini anlayamıyorum. Neden benimle evlendiğini. İstemeden de olsa onu defalarca incitmekten başka bir şey yapmamış birini neden umursadığını.

Neden? Neden mi? Neden?

"Neden ne, Swan?" Sesi boğuk ve ağrılı, ama sevgisinde hata yok. Yine de. Şimdi bile, ona yaptığım onca şeyden sonra, denesem gözlerinde daha fazla sevgi bulamazdım.

"Neden bir şey? Neden burada benimlesin? Neden beni istiyorsun? Neden benimle evlendin?" Lütfen bana açıkla, çünkü anlamıyorum. Bunu hak etmiyorum. Hiç hak etmedim.

Sanki gezegendeki en kalın kafalı insan benmişim gibi başını sallıyor. "Çünkü ikimize de yetecek kadar sevgim var. Her zaman da sevdim."

Bu kadar.

Dizlerimin bağı çözüldü. Belirsiz bir şekilde yere yığılıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum. Bu konuda da sessiz değilim. Feryat ediyorum. Bedenim utanç ve kalp kırıklığıyla titriyor. Onun ihtiyacı olan şey olamadığım için

nefretle.

Güçlü kollar beni çevreliyor. Beni kaldırıyor ve taşıyor. Beni sakinleştiriyor, tutuyor, rahatlatıyor. Beni seviyor ve affediyor, saçlarımı okşuyor. Şakağımı öpüyor. Hıçkırıklarım yavaşlayıp ara sıra titremeye dönüşene kadar beni kucaklıyor. Burnuma bir mendil getirip sümkürmemi sağlıyor. Bana olan sevgisi masmavi gökyüzü kadar derin ve sınırsız.

"Seni ilk kez İhtiyar Riley'nin gölüne kadar takip ettiğim zamanı hatırlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, ses kutumun çalışmayacağından eminim. Tüm varlığım zayıf, sadece kaslarım değil. Ruhum ve kalbim de öyle.

"Bildiğini biliyordum." Kıkırdıyor. Vücudunun altımda titremesi hoşuma gidiyor.

"Bir ayı kadar gizliydin," diye fısıldıyorum. Sesim kaba zımpara kağıdıyla ovulmuş gibi çıkıyor. Parmaklarımı gömleğinin içinde döndürüyorum, sanki beni dünyaya bağlayan tek şey buymuş gibi sıkıca tutuyorum. Olabilir.

Kael iki parmağını çenemin altına kaydırıyor ve kaldırıyor. "Hayatım boyunca sana aşık oldum, Maverick. Aşkın ne olduğunu bilmeden önce bile. Ama o gün..." Boğuluyor. Sular yeniden akmaya başladı. "Tanrım, o gün gerçek Maverick DeSoto'nun tamamen ortaya çıkmasına izin vermeni izledim ve düşündüm ki... Tek istediğim o. O benim olmalı. Onun benim olmasını istiyorum. O gün, seni sevdiğim gibi bir başkasını asla sevemeyeceğimi anladım."

Oh, suçluluk duygusu. Beni nasıl da canlı canlı yiyor. Keskin dişleri sert ve hızlı bir şekilde sıkıyor. Boyun eğmiyorlar. Beni, Killian'ı sevdiğim o güzel ve acı verici şekilde sevdi. Bunu itiraf ettiğini duymak neredeyse dayanılmaz.

Gözleri benimkileri arıyor. Uzun saniyeler boyunca, bir insanın içinde kimsenin bulamayacağı kadar uzak bir yere

nüfuz ediyor.

Bırakın içine girmeyi. "Kimi sevdiğimize yardım edemeyiz, Maverick," diyor bana usulca.

Ve bu tanıdığım özverili adam. Killian hakkında ne hissettiğimi biliyor ve bana kendi sözleriyle sorun olmadığını söylüyor. Ama sorun değil. Kardeşine olan sevgim, hayatı boyunca tek başına taşımak zorunda kaldığı bir yük oldu. Başından beri yanlış adamı sevdim. Sevmemem gereken birine her şeyimi verdim. Kael olmalıydı. Her zaman Kael.

"Özür dilerim."

Dudaklarında hüznü bir gülümseme belirir. "Üzgün olmana gerek yok, Swan. Ama benden bu kadar. Seni onunla paylaşmayacağım. Artık paylaşmayacağım. Eğer başarma şansımız varsa, Dusty Falls'tan defolup gitmeliyiz. Seni hâlâ istediğini her gün hatırlatan şeylerle boğulmadığım bir yerde yeni anılar yaratmalıyız."

O haklı. Tabii ki haklı. Yine de.

"Bu konuda yanlış yaptığımı biliyorum, Maverick. Bunu biliyorum. Bunu önce seninle konuşmalıydım. Sana bu nezaketi göstermeliydim ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama bir itkiye ihtiyacın olduğunu biliyordum ve bu ihtiyacımız olan şeyin bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor. İkimizin de. Buna gerçekten inanıyorum." Güçlü eli çenemde gezinerek onu yukarı kaldırıyor. "Bununla birlikte, eğer bana bunun bizim için bir anlaşma kırıcı olduğunu söylersen, o zaman teklifi reddedeceğim. Burada kalacağız ve sadece beni görmeni sağlamak için yorulmadan çalışacağım."

Bunu söylemenin onun için ne kadar zor olduğunu hissedebiliyorum. "Bunu benim için yapar mısın?"

Yüzünde beliren gülümseme hızlı ve biraz da hüznü. "Sanırım senin için her şeyi yapabileceğimi anlamıştık, Swan."

Dudağımı ısıyorum, duygularım karmakarışık. Kırgınım, kızgınım ve her zamanki gibi büyük bir utanç duyuyorum. Başka bir yol ayırımıdayız. Benim onun kardeşine, onun da bana karşı hala beslediği duyguların altında yatan bu duygularla bizi doğruca sürüklediğim bir yol ayırımıdayız. Ne yapacağımı bilemiyorum. Hangi yolu seçmeliyim? İkisi de aynı derecede korkutucu.

"Peki ya annem? O hâlâ çok kırılgan."

"İlliryalılar onda." Bu ikimizden de küçük bir gülümseme aldı. "Ve arkadaşları, topluluğu. İyi olacak."

"Fırın ne olacak?"

Bunu gerçekten düşünüyor muyum?

"MaryLou işletebilir. Ona bir yönetim ücreti ödeyin. Hatta ona sat. Bunun senin bebeğin olduğunu biliyorum Maverick ve duygusuz görünmek istemem ama sen zeki, yetenekli ve güçlü birisin. İstedğin yerde bir fırın açabilir ya da başka bir şey yapabilirsin."

Sonra elini pantolonunun cebine atıyor ve bir kartvizit çıkarıp bana uzatıyor. Elimde evirip çevirdim.

Mia Banks-Cyrus, Greenbrier
Pastaneleri Sahibi

Saint Paul'de ziyaret ettiğimiz fırından.

"Bunu nereden aldın?" diye sordum.

"Ortağının taşındığını söylediğini hatırladım. Babanın taşındığı gün yukarıdayken uğramıştım..." Kısa bir süre duraklıyor. Dudağımı ısıyorum. "Her neyse, benimle konuşmak istediğini söyledi."

Başka bir ortak bul. Doğru olanı. Seni hatırladı ve seninle konuşmak istiyor. Tabii sen de istersen." "Karar senin Maverick," diye eklediğinde ağzının kenarları hafifçe aşağı doğru dönüyor. Kalıyor muyuz yoksa gidiyor muyuz?"

Tüm bunlar o kadar bunaltıcı ki hazmetmesi zor. Kael gitmek istiyor. Uzaklara. Herkesten ve her şeyden. Yabancı, büyük bir şehirde yeniden başlamak.

Ama bunu yapabilir miyim? Bana çok şey verdi ve karşılığında benden hiçbir şey istemedi. Hiçbir zaman. Onun için çok şey ifade ettiği belli olan bu tek şeyi ona verebilir miyim? Hayatımı gerçekten geride bırakabilir miyim? Evimizi bırakabilir miyim? Arkadaşlarımızı?

Asıl soru, Killian'ı bırakabilir miyim?

Benden cevaplamamı istediği tek soru bu.

Ve bu cevap tam da şu anda: Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum çünkü bu düşünce aklımdan hiç geçmedi. Belki geçerken aklımdan geçti ama asla ciddiye almadım. Ve eğer bilmiyorsam - eğer yapamıyorsam - bu bizim için ne anlama geliyor?

"Wow."

"Evet."

"Huh."

"Biliyorum."

"Ben...vay canına."

"Hiç yardımcı olmuyorsun."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece... bırak da beş saniye içime çekeyim," diye azarlıyor. MaryLou burun kemiğini sıkıyor. Gözlerini kapatır. Sonra onları açıyor. Yoğunluk içime işliyor. "Neden tereddüt ettiğini anlamıyorum, Maverick."

"Ne?" Tavsiyesi bu mu? Beş saniye boyunca "içime çektikten" sonra mı? Bunu söylemek beni öldürdü ama dün gece Kael'e bunu birkaç gün düşünmem gerektiğini söyledim. O da

Hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Tanrım, onun incindiğini görmek acı veriyordu. Ama kabullenmek için ayları vardı ve ben yaklaşık on iki saat önce gafil avlandım. Uykusuz geçen on iki saate şimdi şiddetli bir baş ağrısı eşlik ediyor. Arkamdan iş çevirmesi hâlâ canımı yakıyor. Neden şehir dışına gittiği konusunda açıkça yalan söylüyordu. Doğrusu, bu konuda bana daha önce güvenmemiş olması bana acı veriyor. Ama sanırım bunu hak ettim.

MaryLou beyaz un ve hamur parçalarıyla kaplı çalışma yüzeyimizin etrafından dolanıyor ve beni omuzlarımdan tutuyor. "Evet, yani o haklı. Buradan gitmen gerek."

"Ben-"

"Evet, bilmiyorsun. Sorunun bir parçası da bu, Maverick." Ağzından çıkan iç çekiş derin ve düşünceli. Ayrıca sinir bozucu olduğundan bahsetmiş miydim? Ellerimden tutarak beni duvara dayalı iki plastik sandalyeye sürüklüyor. Beni birine oturtuyor, diğerini de yüz yüze, diz dize gelecek şekilde çeviriyor.

"Uzun bir yol kat ettiniz Mavs. Gelmişsin. Sonunda o pisliğin gitmesine izin vermenin ve Kael ile bir hayat kurmanın bir yolunu buldun. Babanın ölümüne rağmen hâlâ ışıl ışılsın ve seni gördüğümden... dürüst olmak gerekirse... hiç olmadığın kadar mutlusun. Bunun için tüm övgüyü sana veriyorum çünkü sadece sen kendini mutlu edebilirsin. Ama sen tüm odağını Kael'e vermişken, Killian hala arka planda nefes alıp veriyor. Ve o nefes zehirli, Mavs. Lanet bir zehir. Sizi yavaş yavaş boğacak ve siz bunun farkında bile olmayacaksınız çünkü çok geç olana kadar onu göremez, koklayamaz ve tadına bakamazsınız."

Tekrar başlamadan önce biraz hava almak için duraklıyor. "Killian'ın hikayesinin ne olduğunu bilmiyorum ve açıkçası, bir düzine çiftçinin sikiinde bile değilim. Ama bildiğim bir şey var."

MaryLou çenesini indiriyor ve kaşlarını kaldırıyor, böylece gözleri benimkilere yapışıp kalıyor.

"Ne?" Tiyatrosundan bıkmış bir şekilde alaycı bir tonda söylüyorum. "Seni geri alana kadar zamanını bekliyor."

Başımı sallamaya başladım. Bunun doğru olduğuna inanmıyorum. Eğer Killian beni geri isteseydi, burada oturup tüm varlığımı başka bir adam için değiştirmeyi tartışıyor olmazdım. Onunla evli olurdum. "Ben-"

"Ah, ah, ah." Yapışkan parmağını dudaklarıma bastırıp beni susturuyor.

"Hey!" Kirli elini itip ağzımı ovuşturuyorum ve çeneme bulaşan böğürtlen reçeline kaşlarımı çatıyorum.

"Yine senin sorunun bu, Maverick. Her zaman 'yapmıyorsun'. Bir kez olsun yap. Yap," diye vurguluyor.

"Yap," diye ondan çok kendime tekrarlıyorum. "Evet. Yap."

Sanki bu kadar basitmiş gibi bana toparlanmamı ve bildiğim tek yerden taşınmamı söyleyen hayat arkadaşşıma bakıyorum. Ve sanırım MaryLou için öyle. O her zaman karmaşık kararları çok mantıklı ve kolaymış gibi gösterir.

Öte yandan, sanırım onları hep çok sert yapıyorum.

"Quite the shindig," diyor annem, kahkahası sert.

Burada rahatsız. Bu onun her yerinde yazıyor. sert duruşu ve sert omurgası. Elindeki "ev" şarabı kadehini hafif bir tiksintiyle tutuyor. Bir yudum bile almadığı dikkatimden kaçmadı, kalitesi onun rafine zevklerinin çok altında. Ama hey... O burada ve bunun için sanırım minnettar olmalıyım.

Bakışlarımın Peppy's'deki kalabalığın üzerinde gezinmesine izin verdim. Kael mekânı bu gece için kiralamış ve tüm parti masraflarını karşılıyor. Gelecek hafta Saint Paul'a taşınmadan önceki son büyük eğlencemiz.

"Evet." Jack ve kolamdan bir yudum alıyorum, ekstra Jack. "Oldukça eğlenceli."

Son birkaç hafta tam bir kasırga gibiydi. MaryLou ile konuşmamdan sonra iki gün boyunca onun o tek kelimesi üzerinde düşündüm: yap. Her şey bir yana, o tek kelime beni tam göğsümden vurdu. Vurdu ve yapıştı ve ondan kurtulamadım. O tek kelime, bir hiç olana kadar sahip olduğum tüm bahaneleri yiyip bitirmeye başladı. Sanki hiç var olmamışlar ve hiç şüphe yokmuş gibi olana kadar.

Kael'le Dusty Falls'tan uzakta geçirdiğimiz o hafta sonu kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissettiğimi hatırladım. Sokaklarda yürüyebileceğimizi ve birilerinin kardeşi, kız kardeşi, kızı ya da dışlanmış eski sevgilisi olmak yerine sadece biz Kael ve Maverick -sıradan evli bir çift-olabileceğimizi bilmenin içime verdiği huzuru hatırladım.

Kael'in iş arayışını bir sır olarak saklamasıyla ilgili hissettiğim ihaneti çözdüğümde, verebileceğim tek kararın kocamı takip etmek olduğunu biliyordum. Neden bundan şüphe ettim ki? Onu seviyorum. Ondan çocuk sahibi olmak istiyorum. Onunla ve sadece onunla bir hayat istiyorum. Ama en önemlisi... Onun mutlu olmasını istiyorum. Kael bunca zaman beni sabırla bekledi ve Killian'ın etrafına bağladığı o lanet zincirlerden kurtulmuş bir hayatı hak ediyor. Ve ben de öyle.

Aydınlanmamdan sonra, Kael nereye gitmek isterse onu takip etmeyi tüm kalbimle kabul ettim. Minnesota, Paris, Londra, Maldivler. Maldivler için çok uğraştım, inan bana. Omuz silkme. Ama Minnesota'nın soğuk kışları o zaman.

"Kael nasıl?" diye soruyor annem.

"Güzel. Dün DSC'deki son günüydü. Pazartesi günü yeni işine başlıyor." Stresli olduğunu söylemek hafif kalır. Saat on ya da on bire kadar çalışıyordu.

her gece. Bana Braham'da böyle olmayacağına dair söz verdi ama yeni bir işin nasıl yürüdüğünü biliyorum. İşe alışmak zaman alır ve zaman da uzun günler demektir. Ama bu da sorun değil. Mia ile birkaç kez irtibata geçtim ve Salı akşamı kokteylde buluşup fırınında olası ortaklık konusunu görüşeceğiz.

Ayrıca bebeğim Cygne Noir Patisserie'yi MaryLou'ya satmayı da tartıştım. Kararsız. Gergin. Anlıyorum. Ben de bir işletme sahibi olarak gergindim. Bu yüzden şimdilik, günlük operasyonları yönetmek için zam yapmayı kabul etti. Onun yerine birini işe almak için ilan verdik. Sonunda onu bu işi satın almanın tek seçeneği olduğuna ikna edeceğim. Kael ve benim geri dönmeyeceğimizi ve böyle küçük bir işletmeyi uzaktan yönetemeyeceğimi biliyorum.

"Bir yer bulabildin mi?"

"Önümüzdeki hafta görüşmek üzere sıraya girmiş birkaç kişi var." O zamana kadar Braham bizi Saint Paul Hotel'deki Ordway Süiti'ne yerleştiriyor; geceleri şapkanızı asabileceğiniz bir yerden çok bir tarafı kaleye benzeyen çarpıcı, lüks bir otel. Peki ya oda? Fantastik. Muhtemelen hiç çıkmak istemeyeceğim.

"Heyecanlı mısın?" Dikkatimi içki içen, dans eden ve sohbet eden insan kalabalığından anneme kaydırıyorum. Alay ya da kıskançlık arıyorum. Hiçbirini görmedim. Sadece kızı için gerçek bir endişe görüyorum. Ve kararını desteklediğini.

"Gerginim," diye itiraf ediyorum. İnanılmaz derecede gergin. Kalbimin derinliklerinde bunun bizim için doğru hareket olduğunu bilsem de, işin bu noktaya gelmesi beni hala üzüyor. Bir kişi yüzünden bütün bir hayattan kaçıyoruz, eski derilerimizi döküyoruz.

Beş bin. Samanlıktaki bir iğne, onu yerinden çıkarmak için ne kadar kıpırdarsak kıpırdayalım bizi dürtmeye devam ediyor.

"Bence bu doğru bir karar, Maverick."

Neredeyse sersemlemiş gibi sessiz kaldım. Kael'in merhum kocasının şirketinden ayrıldığını görmenin onun için zor olduğunu biliyorum. Kael'in beni inandırmaya çalıştığı şey ne olursa olsun, bu DSC için büyük bir kayıp. "Öyle mi? Neden?"

Tüm bu konuşma boyunca benimle göz teması kurmaktan kaçınan annem gözlerini benimkilerle birleştiriyor. Onlarda, aynı hataları yapmamamız için bir sonraki nesle aktarılmayı bekleyen derinliği ve yılların deneyimini görüyorum. Gülümsüyor. Yumuşak, dünyevi ve bir tür anne gibi. Hah. "Çok şey biliyorum, Maverick. Ve bunları seninle paylaşma konusunda iyi bir iş çıkarmadığımı biliyorum. Ama bu... bu ikinizin çiçek açması ve her zaman olmanız gereken çifte dönüşmeniz için gereken şey olduğunu biliyorum. Babam bunu onaylardı."

Kahretsin. Bu gözyaşları son zamanlarda giderek daha fazla hazırda bekliyor gibi görünüyor. Geceyi mahvetmek istemediğim için göz kırparak onları uzaklaştırıyorum. "Teşekkür ederim anne," diyorum boğuk bir sesle.

"Hoş geldin, tatlım." Sonra bana sarılarak beni daha da şaşırttı. Gerçek bir sarılma. Kısa ama tam kollar ve vücut teması içeriyor. Sırtımı iki kez sıvazlayıp aramızda bir santim olan sahte bir sarılma değil.

Ayrıldığımızda, ağır bir kol etrafımda dönerek beni terli bir bedene doğru çekiyor. "Hey, tatlı şey," diye gürlüyor alçak bir ses kulağımda.

"Hey J," diye gargara yapıyorum, düzgün konuşmak için ihtiyacım olan havayı alamıyorum çünkü J Ton beni eziyor.

"Erkek oyuncağın nerede? Ona ihtiyacımız var."

İnliyorum. Karaoke zamanı. "Bilmiyorum." Aslında, Kael'i uzun zamandır görmedim.

"İllionlular" yaklaşık bir saat önce geldiler. Killian barın yanında durmuş, içki üstüne içki sipariş ediyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım, gerçekten çalıştım, ama gözlerini üzerimde hissettim, sanki kalın bir film derimi parlatıyordu. Kael'in eve geldiği ve dünyamı altüst ettiği geceki sesli mesajına asla geri dönmedim. O zamandan beri beni sayısız kez denedi. Fırına bile uğradı ama Carol artık Killian'ın sürpriz ziyaretleri konusunda eğitilmişti. Ona "rahatsız" olduğumu söyledi. O da oflayıp puflayıp gitti.

Ama etrafıma baktığımda Kael'i göremediğim gibi, ikimizin de kaçmaya çalıştığı adamı da göremiyorum. "Etrafa bir göz atayım," diyorum ona. Sonra anneme, "Hemen döneceğim." Neredeyse boşalan içkimi bırakıp kalabalığın arasından sıyrılıyorum.

Kalabalığın arasından sıyrılıp tuvaletlere giden koridora ulaşıyorum. Parmak uçlarımda duruyorum, bana bir santim daha veriyor ve odayı tarıyorum. Burada o kadar çok insan var ki, akıntıya karşı yüzen somon balıkları gibi. Herkes aynı görünüyor.

"Hey," dedim Leigh David'e, eski bir sınıf arkadaşım yanımdan geçerken. "Kael'i gördün mü... ya da Killian'ı?" Çabucak ekliyorum. Kael neredeyse Killian'ı da orada bulacağıma dair bir his var içimde.

"Hey, Mavs. Taşınma için tebrikler. İyi bir işe benziyor."

"Evet, evet," diye hemen kabul ediyorum. "Kael? Onu gördün mü?"

"Evet. Sanırım onu Killian'la birlikte dışarı çıkarken gördüm." Başparmağını acil çıkışa doğru uzattı.

"Harika." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "İyi vakit geçiriyor musun?" "Harika. Bu harika bir parti."

Uhhhh... her bedava parti harika bir partidir. "Teşekkürler," diyorum kibarca ve arka kapıya doğru koşuyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve loş ışıklı bir arka sokağa dökülüyorum.

Dışarı çıktığım anda onları duydum. Sesleri sol tarafımdan geliyor. Hararetliydiler, bağırmaktan çekiniyorlardı. Tıpkı babamın gömüldüğü günkü gibi. Bedensiz sesleri köşeden akıyor.

Onları tamamen ayarlamam sadece beş adım sürüyor. Sırtımı duvara dayayıp dinliyorum.

"Artık bitti. Bilmesi gerekiyor," diye homurdanıyor Killian.

"Peki bu hangi amaca hizmet edecek?" Kael karşılık verir.

Bahsettikleri "kadın "ın ben olduğumu varsaymak zorundayım. Kulaklarım Killian'ın cevabını duymak için zorlanırken neden kalbim hızla çarpıyor, hızlanıyor?

"O gerçeği hak ediyor, Kael."

Ne bitti? Hangi gerçek?

"Peki bu hangi gerçek?" Kael düşüncelerimi papağan gibi tekrarlıyor.

"Bütün bu lanet şeylerin babasının işi olduğunu!" diye öyle yüksek sesle kükrüyor ki vücudum titriyor.

Kael'in kahkahası keskin ve kısa. "Babasının mı? Hayır, Killian. Bu babamızın işiydi. Ve senin. Unutma ki Jillian'ı hamile bırakmamış olsaydın şu anda burada olmazdın. Tetiği Richard çekmiş olabilir ama silahı sen doldurdun kardeşim."

Ne? Kael yanılıyor olmalı.

Killian'ın bunu inkar etmesini bekliyorum. Kael'e neden bahsettiğini bilmediğini söyle. Jillian hiçbir zaman Killian'dan hamile kalmadı.

Çocuk. Eğer öyle olsaydı yerel gazeteye ilan verip bunu duyururdu.

Ama yapmıyor. Sessiz kalıyor.

Birden ciğerlerim metrik ton suyla dolmuş gibi hissetmeye başladım.

Jillian hamile miydi? Ne zaman?

"Şimdi tüm bunlarla ne yapacağını sanıyorsun, Killian?" Kael şiddetle karşı çıkıyor. "Bizi affedecek mi? Burada hepimizin kirli elleri var. Senin, benim, Jillian'ın, ailelerimizin. Onun ailesi. Tanrı aşkına... Richard öldü! Bu pislik o kadar geride kaldı ki, bu noktada sadece ona zarar verir."

Burada neler oluyor böyle? Ben buradayım, ben buradayım, ben buradayım diye bağırarak istiyorum! Köşeden saldırmak ve onlar bilmece gibi konuşmayı bırakıp benden başka herkesin bildiği sırrı açıklayana kadar yumruklarımı ikisine de indirmek istiyorum.

Killian cevap vermiyor. Sonsuza dek sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca duyduğum tek şey ana caddeden geçen arabaların sesleri, ara sıra atılan sarhoş kahkahaları ve kaburgalarımın çarpan kalbimin ritmi... Onların da duymamasına şaşıyorum. İçinde bulunduğumuz sessizlik son ses çılgılık atıyor. O kadar yüksek ki dayanamıyorum.

Bir adım daha atmak istiyorum ama yapamıyorum. Kaslarım kilitlenmiş durumda. Kael konuştuğunda ses tonundan saf bir küçümseme damlıyor. "Ona gerçeği söylersen onu geri alabileceğini mi sanıyorsun? Değil mi, seni pislik?"

Killian'ın yanıtı buz gibi ve eşittir. "Eğer ona söylemezsen, Kael, yemin ederim söylerim."

Söylemek mi? Neyi söyleyeyim? Ne, lanet olsun? Sadece söyle!

Bir ses duyuyorum. Ayakkabılar çakıllara çarpıyor. Bir gümbürtü ve ardından nefes alış veriş sesi. "Bir konuda haklısın. Bu iş bitti. Ne yapman gerektiğini hissediyorsan onu yap, Killian. Zerre kadar umurumda değil. Ama Maverick'e bu konuda tek kelime edersen, yemin ederim, kardeşin olsun ya da olmasın, seni mahvederim. O mutlu. Sonunda mutlu oldu ve bunu ondan alamayacaksın. Beni duyuyor musun?" Kael'in sesi alçak ve tehditkâr, tehditle dokulu.

"Ben zaten mahvoldum. Ve sen onu benden alamayacaksın." Killian'ın sesi boğuk geliyor... sanki solunum yolu kesilmiş gibi.

Killian'ın bana ulaşmaya çalışmasının nedeni bu olmalı. Aylar önce Kael'in şehir dışında olduğu gün yaptığı şifreli yorumları düşünüyorum: Cevap istediğini sanıyorsun ama bazen yıkıcı olan gerçeklerdir, Small Fry, yalanlar değil. Hayatım boyunca seni korumaya çalıştım ve bu... Seni bundan koruyamadığım için üzgünüm.

Kael kardeşine cevap verdiğinde, bu her şeyden çok bir hırıltıdır. "O benim karım. Benim karım. Senin değil. Bunu o kalın kafana sok kardeşim. Ve onu istediğim yere götürebilirim."

"O benim karım olmalı, senin değil."

Hava almak neredeyse imkânsız hale geliyor. Isı cildimin her santimetresinde geziniyor, göğsümün ortasında sıvı ateş gibi birikiyor.

Başım dönüyor. Killian Jilly ile karşıma dikilip benim yerime onunla evleneceğini açıkladığından beri ilk kez, bunun olması gerektiğini kabul etti.

hep bendim. Konuştuğumuz gibi. Hep bildiğim gibi. Killian karısı olmamı istedi, Jillian değil.

O zaman ben neden değilim? Ve babalarımızın tüm bunlarla ne ilgisi var?

Ve diğer sorular, kendilerinden öncekileri boğarak içeri sızmaya başlar. Eşit derecede önemli olanlar: Bu taşınma tesadüfi mi yoksa stratejik olarak mı planlandı? Bu gerçekten Kael ve benim birlikte yeni bir hayata başlamamızla mı ilgili yoksa Kael benden bir tür kirli sır saklamak için mi beni şehirden uzaklaştırmak istedi?

Ve cevaplar... o kadar net görünüyorlar ki, sanki bir byteten bakıyormuşum gibi. Killian'ın tutkuyla bilmemi istediği her neyse, Kael aynı hararetle bilmiyor. Elbette bu metodik olarak planlanmıştı. Nasıl planlanmasın ki? Kael bunu itiraf etti bile.

Burada hepimizin kirli elleri var. Senin, benim, Jillian'ın, ailelerimizin. Onun ailesi.

Elimi ağzıma tıkayarak hıkırıklarımı bastırıyorum.

Ben ne yapacağım? Bununla ne yapmam gerekiyor? Kurşun gibiyim, kararsızlık içindeyim. Anlaşılan karar vermek zorunda değilmişim. Arkamdan gürültülü bir feryat yükselince irkildim. "Maverick, burada ne yapıyorsun?"

Harika zamanlama, Larry.

"Kahretsin," diye mırıldandığını duyuyorum Kael'in. Saniyeler sonra tuğlanın arkasından beliriyor, Killian da peşinde. Tek sokak lambasının ışıkları onlara tam olarak vuruyor ve üzerlerindeki her duyguyu seçebiliyorum. Suçluluk, endişe ve öfke yüzlerindeki sert çizgilerde yazılı. Orada durup birbirimize bakıyoruz, gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor

Aralarında. Larry omzuma dokunduğunda onu görmezden geliyorum.

"Hey." Kael neşeli olmaya çalışıyor. Büyük bir başarısızlık. Bana doğru bir adım attı. Elimi uzattım, avuç içim ona dönüktü.

"Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," diye cevap veriyor sakın bir şekilde.

"Hiçbir şey mi? Gerçekten mi? Cevabın bu mu?" Bakışlarım Killian'a kayarken kan basıncım yükseliyor. Çenesini ileri geri o kadar sert oynatıyor ki muhtemelen dişlerinin minesini aşındırıyor ama bakışları benimkinden hiç ayrılmıyor. "Tam olarak neyi bilmemin zamanı geldi?" Ona dikkatle soruyorum.

"Maverick-" diye başlıyor Kael ama dikkatimi tekrar ona verdiğimde hemen susuyor.

Killian'a dönüp tekrar soruyorum. Neredeyse yalvarırcasına, "Söyle bana, Killian. Bana bu kadarını borçlusun."

Kael'e bakarak tereddüt ediyor. "Herkesin keyfi yerinde değil, Small Fry. Önemli bir şey değildi. Sadece bir anlaşmazlık."

Bahislerini koruyor. Ne kadarını duyduğumu merak ediyor. İkisinin de canı cehenneme. Bazı cevaplar alana kadar buradan ayrılmayacağım, onlar da ayrılmayacak.

"Eğer o kelime -hiçbir şey- ikinizin de ağzından bir daha çıkarsa, yemin ederim birinin canı yanacak," diyorum dişlerimi sıkarak. Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor, tırnaklarım ince deriyi ısırtıyor.

Larry'nin endişeyle solumdan, "Sanırım ben gideceğim," dediğini duyuyorum. İyi karar, Larry. Cevap verme zahmetine girmiyorum. Kael ya da Killian da öyle. Sonra üçümüz karşı karşıya geldik. Gerçeği öğrenene kadar bir santim bile kıpırdamayı planlamıyorum.

Kael bana doğru ince bir adım daha atıyor, bariton sesi yumuşak ve ikna edici. "Mavs..." Çatlamaya hazır gibi görünüyor. Ben de öyle. Sanki ortadan ikiye bölünecekmişim gibi hissediyorum.

"Lütfen yapma," diye fısıldıyorum. Yeni gözyaşlarını tutmak için kullandığım baraj yıkılıyor ve kırık duvarlarından su fışkırıyor. "Bana yalan söyleme. Şimdi olmaz. Lütfen, Kael."

Yüzü soluklaşıyor. Düşük ışıktaki bile yüzündeki kanın çekilişini izliyorum. Sonra duruşu çöküyor. Başını öne eğiliyor. Sanırım benden saklamadan önce gözlerinin parlamadığını bile görüyorum. Aslında, gördüğümü biliyorum. Dikkatimi Killian'a kaydığında, o sadece boyun eğmiş görünüyor. Ve üzgün. Çok, çok üzgün.

Siyah Kuğu Teorisi.

Nassim Nicholas Taleb'e göre, az sayıda Siyah Kuğu olayı, fikirlerin ve dinlerin başarısından tarihi olayların dinamiklerine ve kendi kişisel yaşamlarımızın unsurlarına kadar dünyamızdaki neredeyse her şeyi açıklıyor. Arkanıza yaslanın ve kendi hayatınızı gözden geçirin. Kaç şey plana uygun gitti?

Hayat olağandışıdır. Olağanüstü olaylar meydana gelir. Bunlar öngörülemez ve etkileyicidir ve insan beynimiz bu olayları açıklamaya çalışmak için fazla mesai yapar.

Şu anda yapmaya çalıştığım şey de tam olarak bu. Bu dünyada en çok sevdiğim iki adamın neden bu dünyayı paramparça etmek üzere olduğunu anlamaya çalışıyorum.

İşte o zaman Killian'ın kız kardeşimle evlenerek ihanet etmesinin benim Siyah Kuğu olayım olmadığını anladım. Öyle olduğunu sanmıştım ama değilmiş. Sadece bir yan ürünmüş. İşte bu, tam burada. Benden sakladıkları şey bundan daha büyük. Uzak

daha büyük ve çok, çok geniş kapsamlı. Aslında o kadar geniş kapsamlı ki, tamamen öngörülemezdi ve etkisi ömür boyu hissedilecekti.

Hepimiz tarafından.

K Killian geri döndü. Lanet Killian geri döndü. Burada. Dusty Falls'da. DSC'de. Ofisimin önünden geçerken onu izledim. O kafasını çevirmedi. Durup selam vermedi. Geldiğini bile bilmiyordum. Ama bu bir sürpriz değil. Killian ve ben artık pek yakın değiliz.

DSC koridorlarında dolaşıyor olması iyiye işaret değil. Gideli dört aydan biraz fazla oldu ve Richard DeSoto ile görüşüyorsa bunun tek bir anlamı olabilir.

Geri geliyor. Hay
sikeyim.
Sikeyim.
Lanet olsun.

Richard onu tekrar işe alırsa, buradan giderim. Maverick'e sahip olamayabilirim. Ona asla sahip olamayabilirim. Aslında, bunun her zaman boş bir hayal olduğunu şimdi anlıyorum. Karşılıksız aşk falan. Ama her gün oturup sevdiğim kadının kardeşimle birlikte olmasını izlemeye dayanamıyorum. Onun yatağında olduğunu, onun yüzüğünü taktığını, onun çocuklarını doğurduğunu bilemem. Bunu yapamam.

Her düşüncemin ve duygumun etrafında kıvrılmıştı, bu yüzden Killian'ın ayakkabısının tabanı 747'nin ilk basamağına çarptığı anda onun peşinden gideceğim düşünülebilirdi. Ama yanılırdım. Gözünden kaçmış olabilirdi ama aklından çıkmadığı çok açıktı.

Aslında, onunla giderek daha az zaman geçiriyorum çünkü artık onun yanında olmaya dayanamıyorum ve beni ne kadar küçümsediğini ona söyleyemiyorum. Onu istediğini bildiğim halde beni seçmesi için ona yalvaramam ama ona duyduğum bu umutsuz aşk duygularını da artık içimde tutamam. Bu çok zor. Ve eğer ona söylersem, onu kaybederim. Nokta. Bunu da kaldıramam. Onu hayatımda tutmak için istediğim her şeyi feda edebilirim, çünkü onsuz manzara dayanılmaz, ama Killian geri dönerse...

...her şey değişir.

Asit boğazıma doğru ilerliyor. Nefret, başarısızlık ve kayıp tadı veriyor. Geniş ofisime bakıyorum, son iki yıldır çalıştığım her şeyi gözümün önüne getiriyorum. Hepsi anlamsız. Övgüler. Terfiler. Para. Dışarıda bir düzine DSC var ve ben bunlardan herhangi biri tarafından kolayca seçilebilirim. Ya da başka bir şirket tarafından. Memleketime Richard DeSoto'nun köpeği olmak için dönmedim.

Bu istediğim son şeydi. Hayır. Dusty Falls'a sadece ve sadece tek bir sebep için döndüm.

Ve şimdi bu sebep önemsiz. Benim için sonsuza dek kayboldu.

Bunu aylardır biliyordum; Maverick üniversiteden dönüp gizlice Killian'la görüşmeye başladığından beri. Sadece kabullenmem bu kadar uzun sürdü. Kardeşimi yeniden görmek, o lanet olası Sevgili John mektubunu doğrudan kalbime soktu, böylece yıllardır kaçındığım kelimeleri okumaktan başka seçeneğim kalmadı.

Maverick kardeşime aşık. Bana değil.

Bu beni öldürüyor, mahvediyor ama gitmesine izin vermek zorundayım. Maverick Killian'ı istiyorsa, neden ona sahip olmasın? Onu mutlu ediyorsa, ben kimim ki araya gireyim? Tek istediğim, her zaman tek istediğim onu mutlu görmektir. Benimle olmasını umdum, sayısını unuttuğum kadar çok dua ettim. Ama değilse, değildir. Öyle olsun. Bunu bir erkek gibi kabulleneceğim. Killian yıllar önce haklıydı. Görünüşe göre onun istediği ben değilim. İsteddiği o.

Ama bir kenarda oturup her gün bunu boğazıma tıkmak zorunda olmadığımdan da eminim. Hayır... Dusty Falls'tan siktir olup gidiyorum. Bu gece özgeçmişimi parlatacağım. Birkaç kişiye haber verip hayatıma devam edeceğim. O kadar beklemeyebilirim bile. Zihinsel olarak ne kadar birikimim olduğunu hesaplıyorum. Muhtemelen birkaç ay idare edecek kadar.

Evet, doğru olan bu. Evet, doğru olan bu. Yarın Richard'a iki haftamı vereceğim; sonra rüzgarda toz olacağım.

Aklım başımda ve ciğerlerim boğulacakmışım gibi gergin, dikkatimi tekrar önümdeki sözleşmeye vermeye çalışıyorum. Kelimeler birbirine karışıyor. Tam

odaklandığım anda tekrar karışıyorlar. Deliliğin tam tanımıyla,

Sürekli aynı şeyi deniyorum ama sonuç aynı. Bir süre sonra telefonumdan gelen ciyaklama sesi boşuna çabaladığım için beni rahatlatıyor. "Evet?" Ahizeyi kaldırdığımda kayıtsızca "Evet?" diyorum.

"Kael, sana ofisimde ihtiyacım var."

"Şimdi mi?" Eminim yüz hatlarımı sıkılaştıran bir şaşkınlıkla soruyorum.

"Şimdi."

Richard ben cevap vermeden telefonu kapatıyor. Kısa bir yürüyüşten sonra açık kapısında duruyorum ve köşedeki rahat ofisinden yayılan gerilim o kadar yoğun ki boğucu. Takım elbiseme yapışıyor, nem kadar ağır oturuyor. Yüzünde çatık bir ifadeyle masasının arkasında dinleniyor. Killian'ın misafir koltuğunda oturması şaşırtıcı değil. Beni şaşırtan şey ise bizim babamızın diğerinde olması.

"Ne var ne yok?" Bakışlarımı üçünün arasında gezdirerek soruyorum.

Kapıya doğru başını sallar. "Kapat ve otur. Bazı evrakları hazırlamanı istiyorum."

"Kâğıtlar mı?" Neredeyse hırlayacaktım. Tabii ki, seni lanet olası aptal. İş evrakları. Richard, bu benim DSC'deki son görevim, çünkü bırakın on dört günü, bir gün daha burada kalamayacağıma karar verdim.

Duygularımı dizginlemek yirmi beş kiloluk bir levrekle boğuşmak gibi. Zor da olsa başarıyorum. İsteddiğini yaparak dördümüzü birlikte içeri kapatıyorum ve Killian'ın boğulma mesafesinden uzak durmaya dikkat ederek babamla ağabeyimin arasına bir sandalye çekiyorum.

Oturduğumda Richard babama baktı. "Arnie, sen mi açıklamak istersin yoksa ben mi açıklayayım?"

Şimdi kafam çok karıştı. Killian'ın burada çalışmasıyla babamın ne ilgisi olabilir ki? Bütün gözler babama çevrildi ve şimdi yakından baktığımda, babamın kül rengi olduğunu görüyorum. Tüm rengi gitmiş. Yüzü çizilmiş. Gözleri geniş ve ıssız. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu.

Bu toplantı Killian'la ilgili değil.

"Baba, sorun ne?"

"Ben, uh-" Duruyor ve o kadar zor yutkunuyor ki duyuyorum. Richard'ın öfkeli bakışlarını üzerinde tutuyor. Bu ikisi kendimi bildim bileli arkadaştlar; ama şu anda hiç de arkadaşça görünmüyorlar. Killian'a bakıyorum, bakışları babamda değil yerde. Dişlerini birbirine geçiriyor ve sandalyesinin kollarını öyle sert kavıyor ki tahta çatlayabilir. Bana söylemek istedikleri her neyse, büyük bir şey. Kötü bir şey. Ve en son ben öğreneceğim.

Uzanıp babamın elini tutuyorum. "Her neyse baba, söyle gitsin. Sorun yok."

Killian homurdanıyor. Onu görmezden gelip babama odaklanıyorum. Hayatım boyunca örnek aldığım adamın gözlerinden yaşlar süzülüyor. Rol modelim. Öğretmenim. Koruyucum. Akıl hocam ve şimdi de arkadaşım. Ama bana neden Richard DeSoto'nun ofisinde oturduğumu ve yasal belgeleri hazırlamamın istendiğini anlatmaya başladığında şoka giriyorum.

"Benim olmayan bir şeyi aldım," diye başlar. "Bu yetersiz bir ifade," diye mırıldanır Killian.

Nefes al.

Bakışlarımı Killian'a kaydırıyorum, sonra tekrar babama dönüyorum. Babam tanıdığım en dürüst adamdır. Az önce söylediklerinin doğru olmasına imkân yok. "Senin olmayan bir şeyi aldım da ne demek? Ne?"

Babam sustuğunda Killian, "DSC'den yirmi milyon dolardan fazla çaldı, olan bu," diye alay ediyor.

"O ne?" Kekeliyorum, şu anda ağzından çıkan tek bir kelimeye bile inanmıyorum.

"Evet, bilirsin işte. Jones'lara ayak uydurmak falan," diye homurdanıyor ağabeyim.

"Yalan söylüyorsun," diyerek sandalyemden kalktım. "Bunların hepsi büyük bir hata. Muhasebede bir sorun var, hepsi bu. Hepimiz Margie'nin tamamen beceriksiz olduğunu biliyoruz." Sert bakışlarında en ufak bir sempati kırıntısı olmayan Killian'a bakarak volta atmaya başladım. Richard ağabeyimin tam bir yansıması ve bakışlarım sonunda babama döndüğünde hepsinin doğru olduğunu görüyorum. Her kelimesi.

Bana yalan söylemiyorlar.

Bir muhasebe hatası yok.

Aklımdan tatiller, arabalar, kıyafetler, yıllar süren Katolik eğitimi ve mali işler müdürü olarak babamın hesapları istediği gibi düzenleme yetkisi geçiyor.

Sikeyim.

Vay canına. Lanet olsun.

"Baba," diye mırıldanıyorum, bunun doğru olmaması için yalvarıyorum. "Özür dilerim oğlum.

Her şeyi berbat ettim."

"Batırdın mı?" Tükürdüm.

Bir şekilde kendimi sandalyeme geri dönmüş, hâlâ babama bakarken buluyorum. Son birkaç dakikayı geri sarıyorum. Tekrar oynatıyorum. Tekrar ve tekrar.

Aman Tanrım.

Böyle bir şey olmayacak. Bu bir kabus. Soğuk terler içinde uyanmak üzereyim, kalbim çarpıyor, kanım

hızlı ve öfkeli pompalama. Ama ben yapmıyorum. Bu noktaya yapışıp kaldım, yaşayan, nefes alan bir kâbusun içinde sıkışıp kaldım.

Bu gerçek. Babam bir suçlu. Beyaz yakalı bir suçlu.

Sonra aklıma bir düşünce geldi. "Hapse gireceksin. Kahretsin, sana karşı federal suçlamalar açılacak." Devlet ihaleleriyle uğraşıyoruz. İşimizin büyük bir kısmı eyalet, vilayet ve federal sözleşmelerden oluşuyor, bu da federal yasalar kapsamında suçlanabileceği anlamına geliyor.

Cezalar daha ağır olacaktır. Onu bir ibret vesikası yapacaklar. Bu skandal Dusty Falls'u sarsacak. Ulusal çapta duyulacak. Yıllarca gece haberlerinde konuşulacak, 20/20 ve Nightline gibi programlarda yer alacak. Ailemiz çamur içinde sürüklenecek. Adımız mahvolacak. Annem... Tanrım.

Benim

tatlı, masum anne. Bu onu mahvedecek.

Ya DeSoto İnşaat? Yüce İsa. Bu Richard DeSoto'nun kan, ter ve bu toplumun sırtından kurduğu şirketi batıracak. Başka bir devlet kurumu onu bir daha işe almayacak. Asla. Gözden düşecek. İki yıl içinde iflas edecek. Dedikodular nesilden nesile geçecek ve her yeni haberle daha da süslenecek.

"Kimse hapse girmeyecek," Richard kayışları. "Bu dört duvarın dışında kimse bunu öğrenmeyecek. Arnie hemen geçerli olmak üzere erken emekliye ayrılıyor. Sağlık sorunları. Killian DSC'ye geri dönüyor ve babanın borcunu faiziyle birlikte kapatacak. Killian için bir iş sözleşmesi hazırlayacaksın. Bu sözleşmenin Killian'ın ayaklarını ateşe tuttuğundan ve mahkemede ayakta durduğundan emin olmanın bir yolunu bulacaksın, ancak hepimizi ömür boyu lanet olası bir hapishane hücrelerine sokacak kadar ifşa etmeyecek."

Kulaklarıma inanamayarak Richard DeSoto'ya baktım. "Benden zimmete para geçirmeyi gömmemi mi istiyorsun? Suç teşkil eden bir eylemi?"

Cevap vermiyor, ama sessizliği tek ihtiyacım olan şey. Elbette biliyor. O da benim gibi tüm sonuçları düşündü. Bu sadece ikimizin de ailesini mahvetmekle kalmayacak, Dusty Falls'u da mahvedecek. Sayısız insan geçimleri için DSC'ye güveniyor ve eğer o düşerse, Dusty Falls sanal bir hayalet kasabaya dönüşecek. Babam ondan 20 milyon çaldı ama yine de zarar görmeden paçayı sıyırmasına izin veriyor. Ama birileri bedelini ödüyor, değil mi?

Kardeşim.

"Şartlar nedir?" Yüce Tanrım, bunu sorduğuma inanamıyorum bile.

"Kırk milyonluk satış rakamına ulaştığında borcun tamamı ödenecek. Yani bu iki ya da on yılını alırsa..."

"Kırk milyon mu?" Babamın çaldığının iki katı mı?

"Bu Killian'ın babanın kalan günlerini bir hapisane hücresinde çürüyerek geçirmesini engellemek için yaptığı bir teklifti." Richard Killian'a bakar ve bir yanıt bekler. Killian sadece başını sallar.

Şokun belirtileri tam olarak nelerdir? Soğuk, nemli bir cilt? Düzensiz nefes alma? Kafa karışıklığı, endişe, mide bulantısı? Taşaklarından akan ter? Pekala, kontrol, kontrol, lanet kontrol. Tüm lanet kutuları işaretle. Geldim.

"Bunu kabul ettin mi?" Sonunda kardeşime sordum.

Uzun süre sadece bana baktı. Buraya Maverick için dönmedi. Döndü çünkü babamız işverenine kazık attı ve ağabeyim de bildiği tek yolla onu kurtarmaya çalışıyor. O da en az benim kadar burada olmak istiyor. Bunu şimdi anlıyorum.

Kendimizi bu durumda bulduğumuza inanamıyorum. Milyon yıl geçse de bunu tahmin edemezdim. O da tahmin edemezdi.

"Evet. Evrakları hazırla, Kael."

"Ama-"

"Yap şunu," diye bağılıyor. Sonra elini uzatıp bileğimi kavradığında sesi yumuşuyor. "Lütfen. Sadece yap."

Birkaç saniyeliğine, ağabeyimi idol olarak gördüğüm zamanlara geri döndüm. O daha zekiydi. Azimliydi. Sadıktı. Tüm ağabeylerin yaptığı gibi bana zorbalık ederdi ama aynı zamanda beni korur ve şiddetle severdi. Bunu özlüyorum. Onu özlüyorum. Ama aramızda Maverick varken, bir daha asla eskisi gibi olamayız.

Ben de başımı salladım. Sadece başımı salladım, sonra boğuldum, "Tamam. Yapacağım." Kahretsin, ben de bir suç işlemek üzereyim. Yüce Tanrım. Hapse girebilirim. Barodan atılabilirim. Yıllarımı koca bir adamın küçük orospusu olarak geçirebilirim. Ellerimi yüzümde gezdirip ne yapmak üzere olduğumu anlamaya çalışıyorum. Gözlerimi babama kaldırdığımda, o benim iç mücadelemi görüyor ve ben de onun pişmanlığını görüyorum. Şu anda bu yeterli değil.

"Bir şey daha var Kael," diyor Richard, ben uyuşmuş bir halde kapıya doğru ilerlerken.

Dönüyorum ama konuşmuyorum. Sadece bekliyorum.

"Evlilik öncesi bir anlaşma hazırlamanı istiyorum."

Şirketler hukuku alanında çalışıyorum. Sözleşmeler, menkul kıymetler, vergiler, fikri mülkiyet hakları, imar. Bunlar aşına olduğum şeyler. Aile hukuku geçmişi olan bir avukat evlilikle ilgili tüm konulara daha aşına olacaktır. Elbette bu konuda çalıştım, çalışmak zorundaydım ama bu konuda pratik deneyimim yok.

"Evlilik sözleşmesi mi? Kimin için?"

"Killian ve kızım için..."

Yemin ederim nefes alamıyorum. Ciğerlerim çalışmıyor. Vücudum hareket edemiyor. Kulaklarım inkârla cınlarken konsantre olmakta zorlanıyorum. Ama sonra Maverick'in yerine Jillian'ın adını söylediğinde dengem bozuluyor ve aynı anda kurtuluyorum.

"Jillian mı?" Açıklığa kavuşturuyorum. "Değil..." Kendimi tam zamanında durdurdum. "Jillian?"

"Evet. Killian ve Jillian evleniyor." Richard ışınlanıyor. Sanki bu hepimizin bilmesi ve heyecan duyması gereken ortak bir bilgiymiş gibi.

"Ne zamandan beri?" diye homurdanıyorum. Ve bu soruyu kardeşime yönelttim. Artık bildiğimi biliyor. Maverick hakkında. İğrenç ilişkilerini. İstemediği yaptığı ihaneti.

"Jillian ve Killian hamile," diye ekliyor Richard.

"Bekliyorlar mı? Neyi bekliyorlar?" Cidden hiçbir fikrim yok.

Burada.

"Neden bir bebek, tabii ki."

"Bebek mi?" Richard'ın bana söylediği her şeyi tekrarladığımın farkındayım ama lanet olsun. Son on dakika içinde olan her şeye tamamen inanamıyorum. Killian'ın gözleriyle buluşmaya çalıştığımda, bu sefer gözlerini kaçırıyor.

Şu an aklım başımdan gitti. Killian, Maverick'i kız kardeşiyle mi aldattı? Bebek mi bekliyor? Jillian'dan mı? Ve şimdi onunla evlenecek mi?

Lanet olsun.

Şu anda bedenimde binlerce isimsiz duygu dolaşıyor. O kadar çok ki hepsini yakalayamıyorum, ama dönüp dururken yakaladığım bir tanesi öfke. Sıcak, azgın bir öfke.

Aldatan piç kurusu. Kabul etmek istesem de istemesem de, Maverick Killian'a aşık ve onu önemsizmiş gibi bir kenara attı.

Onu aldattı.

Aldattı. Onunla.

Kız kardeşiyle.

Anne. Şerefsiz.

Birkaç dakika önce koridorda yürürken istediğim her şeye sahip olmasına izin vermeye hazırdım çünkü Maverick'in istediği buydu. Ve ben olmasam bile, kalbinin istediği her şeye sahip olmasını istiyorum.

Ama onu hak etmiyor. Belli

ki hiç hak etmemiş.

"Tebrikler, Killian. Bu bütün gün duyduğum en iyi haber." Bu onu geri getirdi. Ve kesintisiz bir dakika gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin gözlerini tutuyoruz. Onun öfkesi benimkiyle eşleşti. "O belgeler üzerinde hemen çalışmaya başlayacağım, Richard."

O toplantıdan çıktım, karmakarışık duygularım artık çözülmüştü. Öfke hala ham ve ateşli. Babamı sarsmak istiyorum. Bana en iyi arkadaşından çalarak ne halt ettiğini ve neden şimdi hepimizi suçlu yaptığını söylemesini talep etmek istiyorum.

Ama her şeyden çok Killian'ın suratını dağıtmak istiyorum çünkü bu Maverick'i kesinlikle mahvedecek. İstedğim son şey onun herhangi biri tarafından incitildiğini görmek ama özellikle de bu yüzden. Sevgilisi ve kendi kız kardeşi tarafından ihanete mi uğradı? Aman Tanrım. Hayal bile edemiyorum. Kimse bunu hak etmiyor.

Öfkenin yanı sıra bir dizi başka şey de hissediyorum.

Kalp kırıklığı.

İnançsızlı

k. Keder.

Utanç

verici.

Minnettar

lık.

Ama en önemlisi... umut. Umut: Yeni bir nefes. Yeni bir başlangıç. Tam da havlu atmaya karar verdiğim anda kabul edilen bir dua.

Bu benim için yeni bir şans olabilir mi? Bizim için? Killian artık olmadığına göre, beni en iyi arkadaşından daha fazlası olarak görmesini sağlayabilir miyim?

Bilmiyorum, ama deneyeceğimden eminim çünkü bu onu ne kadar üzecek olsa da, bana bir hediye verildi ve ben bunu boşa harcamayacağım. Maverick'i teselli etmek ve hayatının en kötü zamanlarını geçirmesini sağlamak için yanında olacağım ama onunla olan şansımın tamamen kaybolmadığına dair umudum şimdiden balon gibi şişiyor.

Ona zaman vereceğim. Elbette ona paramparça kalbini yeniden bir araya getirmesi için gereken zamanı vereceğim ama sonra içeri gireceğim. Ve o hem kollarımın hem de kalbimin güvenliğinde olana kadar pes etmeyeceğim.

Onu asla Killian gibi incitmeyeceğim. Asla.

I Kael'in yeni işine başlamak için Dusty Falls'tan ayrılmasının üzerinden iki hafta geçti. İki hafta ayrı kaldık. İki haftalık belirsizlik, bizim Geleceğim belirsizlik içinde. İki hafta oldu ve hâlâ ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Suçüstü yakalanan Kael ve Killian o gölgeli ara sokakta durdular ve tüm iğrenç, inandırıcı olmayan hikayelerini anlattılar. Yalanlar, hileler, her ikisinin de katıldığı yasadışı ve ahlaksız eylemler hakkında. Hastalıklı bir şekilde, ikisinin de bunu neden yaptığını anlıyorum ama gerçekler gerçektir.

Ve gerçekler: Kael bana yalan söyledi. Beni yıllarca kandırdı. Bunca zamandır Killian ve kız kardeşimi bildiğini itiraf etti. Evlilik sözleşmesi bile hazırladı. O düğün yüzünden ne kadar yıkıldığımı biliyordu ama yine de hiçbir şey söylemedi. Ben bilmiyorum.

Onu bunun için nasıl affedeceğimi bilmiyorum. Yaptığım tek şey ruhumu yoklamak ama bulabileceğim hiçbir kesin cevap yok. Güvenim sarsıldı. Nasıl tekrar bir araya getireceğimi bilmiyorum.

Beni sevmesi gereken herkes bana yalan söyledi. Kael, Killian, babam. Jillian bile. Killian, Jilly'nin de zimmete para geçirme olayını bildiğini, bu yüzden onun da yalan söylediğini itiraf etti. Annem bile işin içindeydi. Tüm bu skandaldaki tek masum Eilish Shepard. Hem Kael hem de Killian onun hiçbir şey bilmediğini söylüyor. Onlara inanıyorum. İkisi de babalarını korumak için hapse girmeyi göze aldılar. Anneleri için de aynı şeyi yapmak için dünyanın öbür ucuna gideceklerini düşünmek zor değil.

"Hey, böldüm mü?" Cevap verdiğinde soruyorum.

"Ah, hayır." MaryLou'nun diğer uçtaki ağır nefes alıp verişini bunu ele veriyor. Yaptığı tek egzersiz yatak odası aerobiği.

"Neden telefona cevap verdin ki? Bebek yapmaya geri dön."

"Ben-" Crack.

"Az önce kışını mı tokatladı?"

"Kesin şunu," diye bağırır yüksek sesle fısıldayarak. Larry kıkırdar ve MaryLou ciyaklar.

"Sabah konuşuruz," diyorum ona. Arka planda bir inleme ya da titreşim sesi duymadan önce telefonu kapatmam gerekiyor.

Tam telefonu kapatmaya hazırlanıyordum ki, "Larry bekleyebilir. On dakikaya oradayım."

İç çekiyorum. Kocasını mavi taşaklarla terk etmesini istiyor muyum? Bencilce, evet. Ama aynı zamanda neden böyle bir şey istediğimden de emin değilim.

Arıyorum. Konuştum. Düşündüm. Tüm duygularım tükendi. Karar vermekten başka yapacak bir şey kalmadı. Bir türlü veremediğim bir karar. İhanetin tadı acı ve kurtulması zor.

Mutfak pencereyden dışarı bakıyorum, karanlık geceye bakıyorum. "Hayır. Evde bile değilim. Arabayla dolaşıyorum."

"Emin misin Mavricky? Bir yerde buluşabiliriz."

"Hayır. Unut gitsin. Sabah görüşürüz."

"Tamam. Emin misin?"

"Eminim."

Telefonu kapattık. Birkaç dakika öylece durup yatmam gerektiğini düşünüyorum. Saat ona yaklaşıyor ve sabah dörtte kalkmam gerekiyor. Ama bu evin ve kalbimin boşluğu bana o kadar ağır geliyor ki, sanki baskısı altında boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Tezgâhtan anahtarlarımı alıp, kendimi arabamda buluyorum ve kasabanın içinden kararlı bir şekilde geçiyorum. Sonra tanıdık bir çimenlik alana park edip bir telefon görüşmesi yapıyorum ve bekliyorum, bir yandan da hiç beklemediğim bir geceyi anımsıyorum, hiç beklemediğim birini bekliyorum...

"Burada olmamalıyız."

"Burası tam da olmamız gereken yer," diyorum ona sessizce. Çok uzun zamandır etrafımızda zikzaklar çiziyorduk. Vakit geldi. Aramıza bir kâğıt parçası sığmayana kadar bank koltuğunda ilerliyorum.

"Birileri bizi görebilir."

"Koca parkta başka araba yok," diye karşılık veriyorum. "Ayrıca, hava karanlık ve yoldan çok uzaktayız."

kimse görmeyecek."

"Başına buyruk," diye tıslıyor, elim kotunda giderek büyüyen şişkinliğe gittiğinde. Kavıyorum. Okşuyorum. Bacaklarımın arası ıslanıyor ve ağzım sulanıyor. Fermuarı indirmeye başlıyorum, metal dişler ayrılıyor ve siyah külotunun içinde büzüşmüş gibi görünen büyük bir horoz ortaya çıkıyor.

Ona bakmıyorum, bunun yerine dikkatimi serbest bırakılmak için yalvaran ödüle odaklıyorum. Yine de istiyorum. Sikini elime, ağzıma alırken gözlerinin içine bakmak istiyorum. Şişip patlarken bana duyduğu arzuyla gözlerinin bulandığını görmek istiyorum. Ama bakmıyorum. Çünkü eğer yaparsam, korkum bunu durduracak olması. Ve ben durmaktan yoruldum. Bu gece benim olacak. Eğer istediğimi yaparsam, sonsuza dek benim olacak.

Nefes alışları hızlandı. Hızlı ve sık. Başı yumuşak bir şekilde koltuk başlığına çarpıyor. Beni durdurmuyor, ben de devam ediyorum. Elimi iç çamaşırının elastik bandının içine sokuyorum ve külotu cesurca aşağı doğru kaydırarak sertliğini dik ve gururlu durana kadar indiriyorum.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Parmaklarımı ona doladığımda aynı anda "Fuuuuck," diye nefes alıyor.

Kalın ve kocaman ve alt tarafının uzunluğu boyunca ağır bir damar uzanıyor. Tabandan itibaren izini sürüyorum ve aleti elimde zıplıyor. Bir mantarın tepesine benzeyen ucuna ulaştığımda, başparmağımı dışarı sızan ıslaklığın üzerinde kaydırıyorum.

"Maverick, Yüce İsa." Elini saçlarımda yumruk yaptı. Başımı geriye çekti ve ağzını ağzıma yapıştırdı. Dilini içeri soktu, uzun, talepkâr bir şekilde

Vuruşlar. Alt dudağımı o kadar acıtana kadar ısıyor ki adını inletiyorum. Her zaman hayal ettiğim şekilde bana hükmederek alıyor ve alıyor. Sonra beni hareketsiz tutuyor, vahşi gözleri içimi deliyor. "Sikimi ağzına al."

Bunu istiyorum. İstiyorum, ama lanet olsun, onun için neredeyse 23 yıl bekledim. Bunun için. "Seni içimde hissetmek istiyorum." "Ve içinde olacağım, Small Fry, ama batmam gerek önce o ağzın içine. Yıllar boyunca binlerce kez beni emmeni hayal ettim. Beni yalvartma."

Tanrı. İtirafı. Tenimin üzerinde dans ediyor, ürperti partiye katılıyor. Dudağımın kenarı oynayarak seğiriyor. "Sanırım bir kez olsun yalvarmanı duymak hoşuma gidebilir."

Gözlerini benimkilere dikti ve asla unutamayacağım basit bir yalvarış fısıldadı. Bunu söylerken dudaklarını birbirine bastırışını her zaman hatırlayacağım. Geceleri uykuya daldığımda sesinin çakıllı, istekli titreşimini duyacağım. Ve içtenlikle "Lütfen" dediğinde benim için hissettiği her şeyi hissetme şeklim ruhuma ömür boyu kazınacak.

Başımı kucağına doğru yönlendiriyor. Hareketleri yavaş ve nazik ve ben onu beklentiyle daha sıkı kavrarken elini saçlarımda dolaştırıyor.

Ben alay etmem. Amaçlı bir şekilde giriyorum. Dudaklarımı kolanının etrafına doluyorum ve onu götürebildiğim yere kadar aşağı doğru itiyorum. Dilimi kadifemsi etinde gezdirerek tekrar yukarı çekiyorum. Bunu tekrar tekrar yaparak onu çılgına çeviriyorum. Ta ki hayatım boyunca duymak için can attığım o iniltileri ve yalvarışları dudaklarından çekene kadar. Sertleşiyor. Kalçalarındaki kaslar sertleşiyor. Biliyorum ki

Saçımı kaldıraç olarak kullanıp beni çektiğinde boğazımdan aşağı salınmasına saniyeler kalmıştı.

"Ne-"

Ateşli bir öpücük bu düşünceyi kül etti. Elleri bluzumu yırtmaya başladı. Başımın üstünde. Sütyenim çıktı. Tamamen çıplak kalana kadar şortumu ve külotumu bacaklarımdan aşağı indirirken, boynumu, meme uçlarımı ve titreyen karnımı emiyor. Ben daha beşe kadar sayamadan kendi tişörtünü çıkarıyor ve prezervatifi sert aletin üzerine geçiriyor. Kendi şortu, külotuyla birlikte ayaklarının altında bir havuzun içindeydi ve sonra, sırtım deri koltuğa yaslanmışken, muhteşem bir şekilde çıplak bir şekilde üzerimde geziniyordu. Ellerimi üzerinde gezdiriyorum, üzerinden geçerken kaslarının kasılma ve esneme hissine bayılıyorum. Tanrım, o muhteşem.

"Seninle ilk kez boşaldığımda, birlikte olacağız" diyor tutkuyla, sikini ıslak kıvrımlarımın arasına sokup içeri itmeye başlarken.

Bu gerçekleşiyor. Bu gerçekten oluyor.

"Kahretsin, Killian." O içeri girerken gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Sanki sadece bunun için yaratılmışız gibi, dar dokularıma uyana kadar ne kadar harika bir his verdiğini düşünerek ağlamak istiyorum. Ama ikisini de yapmıyorum. Birbirimize kilitlenip kalıyoruz, ikimiz de kopamıyoruz.

"Kahretsin, iyi hissediyorsun. Çok iyi, Maverick. Çok ıslak, çok sıkı. Çok... sikeyim." Sesi gergin, hareketleriyle çelişiyor. Yavaş ve maksatlı, sinir bozucu bir hızla girip çıkarken her bir sinir ucunu ateşe veriyor. Kendini tuttuğunu söyleyebilirim. Bunu söyleyebiliyorum çünkü vücudu bu çabayla titriyor.

"Becer beni. Sertçe." Bırakmasını istiyorum. Beni almasını. Bana sahip olmasını.

Karanlık bakışları tekrar içeri girmeden bir saniye önce genişliyor, kalçaları kabaca benimkilere çarpıyor, nefesimi kesiyor ve daha fazlasını istememe neden oluyor. Ama hareket etmek yerine kendini sabit tutuyor. "Seni becermeyeceğim, Maverick."

"Ama-"

Yanaklarımı kavrayıp, başparmağını ağzımın üzerine koyuyor. Tatlı sözleri beni ağlatıyor. "Seninle yavaşça sevişeceğim Small Fry. Seni anlamsız bir eylemmiş gibi almak için çok uzun süre bekledim. Bu benim için senin tahmin edebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyor. Bedenine tapacağım, kalbini seveceğim, ruhuna sahip olacağım ve bu geceyi hayatının sonuna kadar hatırlamanı sağlayacağım."

Unutmak mümkün değil, demek istiyorum. Onun yerine, "Seni seviyorum Killian," diyorum küçük bir hıçkırıkla birlikte. Hiç şu anki kadar sevildiğimi hissetmemiştim. Ya da mutlu.

Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, benimle sevişirken beni yavaşça öpüyor. "Seni seviyorum, Maverick. Seni her zaman sevdim."

"İyi misin?" diye soruyor, arabamın içine kayarak. Kapı büyük bir gürültüyle kapanıyor ve kapandığı anda onun varlığının küçük aracımdaki tüm alanı kapladığını hissediyorum. Midem birkaç kez alt üst oluyor. Biraz daha zor nefes almaya başlıyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, artık nefesim kesilmişti.

Onu neden çağırdığımı anlamaya çalışarak bakıyor. Neden gelmesini istediğimi. Neden burada olduğumuzu, o

kadar yer varken.

Ne yapıyorsun, Maverick?

"Biraz hava almam lazım."

Takip edip etmediğine bakma zahmetine girmeden arabadan atladım. Arabamın ön tarafına doğru yürüyüp kaputa yaslanıyorum. Hala dokunulacak kadar sıcak. Buraya gelmesi uzun sürmemiş. Cırcır böceklerinin bacaklarını birbirine vuruşunu ve çok uzakta olmayan nehrin yumuşak akışını dinliyorum.

Killian yanıma geliyor, uygun bir mesafe bırakmaya dikkat ediyor, bu her neyse. Bir eyalet uzakta olmak bile yeterince uygun olmayabilir.

"Yeni işin nasıl?"

"Bilmiyorum. Bana biraz zaman tanıyor." Birkaç kez mesajlaştık ama birkaç gece önce yaptığımız ve bu gece buraya gelmeme neden olmuş olabilecek kısa bir konuşma dışında Kael'le gittiğinden beri konuşmadım. Cumartesi gecesini MaryLou'larda geçirdim ve Pazar günü eve gitmek için Kael'in şehirlere gittiğini öğrenene kadar bekledim. Ayrıca o geceden beri Killian'ı ne gördüm ne de onunla konuştum.

"Burada ne işim var, Maverick?"

Bilmiyorum. Hiç bilmiyorum. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

Elime uzanırken ağır bir nefes veriyor. Parmakları benimkilerin üzerinde kıvrılıyor. Sıcak hissediyorum. Güven verici. Bana dokunmasına izin vermemeliydim. Şu anda Kael'in yanında olmalıyım. Saint Paul'de aramızdaki sorunları çözmeye çalışıyor olmalıyım. Buradan başka bir yerde olmalıyım. Gözlerden uzak. Harbor Park'ın karanlığında, hâlâ çok değer verdiğim bir adamla baş başa, tam da ilişkimizi tamamladığımız yerde.

Aptallığın en iyisi burada.

"MaryLou meşgul mü?"

"Evet," diye sessizce cevap veriyorum. Kocasını Elli Ton tarzında beceriyor, küçük yüzücülerin zor yumurtalarına yapışmasını sağlamaya çalışıyor. Biz konuşurken muhtemelen ters dönmüştür.

Sorusu beklenen ve kaygı dolu bir sorudur. "Aramızı nasıl düzeltebilirim, Small Fry?"

Hmm. Keşke bilseydim.

Tünediğimiz yerden, Iowa'daki en eski asma köprülerden biri olan Sallanan Köprü'nün mükemmel bir görüntüsüne sahibiz. Bu parkta çok zaman geçirdim. O köprüde. Arkadaşlarımın çoğu küçükken köprüden geçmeyi reddederdi çünkü salınım onları korkuturdu. Köprüde ne kadar çok insan olursa o kadar çok sallanırdı. Ama ben geçmezdim. Bir o yana bir bu yana sallanırken hissettiğim özgürlüğü arzuluyordum, belli belirsiz de olsa. Şimdi bir yetişkin olarak o köprüden geçtiğimde, küçükken sahip olduğu cazibeye yakın bir cazibeye sahip değil. Küçük ve işlevsel görünüyor, heybetli ve potansiyel olarak yaşamı sona erdiren bir şey değil.

"Kael ve benim intihar uçurumundan atladığımız zamanı hatırlıyor musun?" İntihar Uçurumu, Sallanan Köprü'nün hemen diğer tarafındadır. Keg Nehri'nin yaklaşık kırk metre üzerinde yükselen yüksek kayalıklara ulaşmanın tek yolu bu.

Killian alçak sesle kıkırdar. "Evet, hatırlıyorum."

Çok öfkeliydi. Beni dizlerinin üzerine yatırıp, sıçrarsam kıcıma kırmızı bir şaplak atmakla tehdit etti. Bunun sadece ateşimi körüklediğini bilmiyordu. O zamanlar sadece on üç yaşındaydım. Kael on altı yaşındaydı. Killian 18. O Ağustos'ta üniversiteye gitmeden önce Killian'la yaptığım son şeylerden biriydi bu.

"Çok kızgındın."

Birkaç saniye sessiz kaldı. Bir kolunu diğerinin

üzerinden geçirirken eli benimkini bırakıyor. "Hala
kabuslar görüyorum

Boğulmandan korkuyorum, Maverick. Su dolu ciğerlerine hava basarken. Dudaklarındaki o korkunç mavi tonu. Uzuvarının ne kadar sert olduğunu. Tanrım, bana kalsa bir daha asla banyo bile yapmazdın."

Ben gülüyorum ama o gülmüyor. Profilini incelemek için başımı çeviriyorum. Çok ciddi. Ölümden dönmemin onu nasıl etkilediğini hiç düşünmemiştim. O günün ağırlığı beni çok etkiledi. "Özür dilerim, Killian. Hiçbir fikrim yoktu."

"Kahretsin, eğer Kael bu yoldan gitmemiz için ısrar etmeseydi, o zaman..." O küçük haberin asılmasına izin veriyor. Bunu hiç ama hiç bilmiyordum. O gün bana nasıl rastladıklarını bilmiyordum. Killian beni sudan çıkarmış olsa da, Kael'in beni kurtarmaktan sorumlu olduğunu öğrenmek beni hayrete düşürdü. Acaba neden bundan hiç bahsetmedi?

Killian'ın yorumu beni ona geri götürene kadar bu anıya takılıp kaldım, "Her zaman çok inatçısın. Her konuda. Ama Tanrı'ya şükür öyleydin. O gün ölmemenin tek sebebinin bu olduğuna ikna oldum."

Gülümsüyorum, elinin tersiyle yaptığı iltifat kanımın ısınmasına neden oluyor. "Seven sevdiğini bilir sanırım."

Bir gülümsemeyle savaşıyor. Kaybediyor. Gözlerini bana doğru kaydırıldığında nefesim kesiliyor. Bu gece ay ışığında hâlâ beni sevdiğini söylediği geceki kadar güzel. Sözünü tuttuğu ve birlikte paramparça olduğumuz gece. Aynı gece tüm benliğimi çaldı, bazı parçaları hala onda.

Birden kendimi çok üzgün hissettim. "Bana nedenini söyleyecek misin?"

O külot eriten gülümseme sıcak gibi düşer. "Neden ne, Maverick?" Ne sorduğumu bilmiyormuş gibi davranıyor,

ama o biliyor.

Bu kadar olduğuna karar verdim. Eğer bu sefer bana söylemezse, bir daha sormayacağım. Fısıltıyla verilen sözlerle dolu bir gecenin neden bugün olduğu gibi kırık dökük geçtiğini asla anlamadan mezara gideceğim.

Belki de bu yüzden aradım. Belki de o kordonun son kalıntılarını da görebilmek için buna ihtiyacım var. Belki de Kael'le aramızdaki sorunu çözmeden önce buna ihtiyacım var. Her halükarda bu gecenin kapanış gecem olduğuna karar verdim.

"Neden beni Jillian ile aldattın? Neden beni yeterince sevmedin?"

Kasları gerilir. Dili dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlıyor. Kocaman bir nefes çekiyor. Önündeki karanlığa bakmak için benden uzaklaşıyor. Ne zaman sorsam aynı şeyi yapıyor. 120'ye ulaşana kadar geçen saniyeleri sayıyorum.

120 saniyenin ne kadar acı verici bir şekilde geçebileceğini biliyor musunuz? İşkence edercesine, sonsuz yavaşlıkta. O kadar yavaş ki, saniye ibresinin tik taklarıyla zaman tutarken kalbinizdeki her bir çatlağı hissediyorsunuz.

İşte bu kadar.

Dudaklarımı bükerek kendimi arabadan dışarı atıyorum ve sürücü tarafına doğru ilerliyorum ama alçak sesi beni olduğum yerde donduruyor. "Seni aldatmadım, Maverick."

Sonra beni ateşliyor. Gülüşüm kesici ve iğrenç. Geriye dönüyorum ve neredeyse öfkeden uçuyorum, tam yüzüne gelene kadar ilerliyorum. "Öyle mi?"

Kılını bile kıpırdatmıyor. "Evet, öyle."

"Sen lanet bir yalancısın, Killian. Sadece hilekar değilsin, aynı zamanda lanet bir yalancısın. Seni ve Kael'i duydum.

O gece ara sokakta. Her kelimesini duydum." Durdum ve yüzümü ıslatma cüretini gösteren bir damla gözyaşını sildim.

"Ne duyduğunu bilmiyorsun."

Onu itiyorum. İki elimi göğsüne koyup öyle sert itiyorum ki geriye doğru düşüyor. Ama bir anda kendini toparlıyor ve bileklerim aramızda zincirleniyor. O kadar sıkı sıkıyor ki irkiliyorum.

"Onu hamile bıraktın." Lanet olsun, bunu söylemek acı veriyordu.

Göğsü hızla inip kalkıyor. Gözleri neredeyse vahşileşmiş. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

"İnkâr etmedin."

Sessizlik.

"İnkâr etmedin," diye tekrarladım. Aklımda, bu farklı bir şekilde ilerledi. Zorlayıcı, talepkâr olmasını istedim. Bunun yerine zayıf, acınası ve hıçkırıklarla dolu çıktı.

"Maverick, lütfen. Yapma bunu."

"Sadece söyle." Kalbinin avucumun altında hızla çarptığını hissediyorum. "Seni sevdim, Killian. Seni bekledim. Seninle evlenmek istedim. Senin de benimle aynı şeyleri istediğini düşündüm. Benimle aynı hayatı."

"Yaptım," diyor bana ateşli bir yalvarışla. O kadar özlem ve gerçek dolu ki neredeyse ona inanacağım. "Kahretsın... Hala istiyorum."

Başım titremeye başladı. Şiddetli ve sarsıntılı. İçimde hissettiğim derin keder beni çözmeden önce onun elinden kurtulmaya çalışıyorum. Beni sadece daha yakına, daha sıkı çekiyor.

"Yalancı," diye fısıldıyorum kısık sesle, kaslarım zayıflamaya ve çökmeye başlıyor. "Sen bir yalancısın. Lanet olası bir yalancısın," diye mırıldanıyorum başımı göğsüne doğru bırakırken. Kollarını bana doluyor ve ben acımla

gömleğini ıslatırken bana tutunuyor.

"Bebek benden değildi, Maverick," diyor dudaklarını tacıma yerleştirirken saçlarıma usulca. "Jillian'la seks yapmadım."

"O zaman neden?" Her tarafım uyuşmuş bir halde soruyorum. Söylediklerinin hiçbir anlamı yok. Şimdi cevabın ne olduğu umurumda mı? Hiçbir şey fark etmiyor. "Onunla neden evlendin?" Yine de soruyorum.

Göğsü birkaç kez derinlemesine genişliyor. "Bebek babamındı."

Geri çekiliyorum. Eğilmeme izin veriyor ama gitmeme izin vermiyor. "Ne?"

"Bebek babamındı," diyor bu kez daha yavaş. O kadar yavaş ki kulağa karışık geliyor.

Ohmygod. Aman... "Ne-?" "Bu doğru."

Jillian Arnie'nin çocuğuna hamile miydi?

"O... o..." Aman Tanrım... O-

"Hayır, Maverick. Eğer ona tecavüz etmiş olsaydı, şu anda beton bir hücrede çürüyor olurdu. Bundan emin olurdum."

"O zaman rızaya dayalı mıydı?" Ne oluyor lan? Jillian'ın Arnie Shepard ile ilişkisi mi varmış? Akıl. Tamamen. Uçmuş.

"Evet," diye sıkılmış dişlerinin arasından homurdanıyor.

"Biliyor muydun?" Nefesim kesildi. "Florida'ya bu yüzden mi gittin?"

"Hayır, bilmiyordum. Bunun burnumun dibinde devam etmesine izin vereceğimi mi sanıyordun?"

"Hayır, ben... tabii ki hayır."

"Florida'ya tam da sana söylediğim sebeplerden dolayı gittim. Kendi kendimin adamı olmam gerekiyordu, Maverick. Kendi yolumu çizmeliydim."

ne de babalarımızın müdahalesi. Burada onların altında boğuluyordum. Orada kendim için iyi şeyler yapıyordum. Bir an bizim için planlar yapıyordum ve bir an sonra tüm dünyam başıma yıkıldı."

Tüm bunları kafamda evirip çeviriyorum. Karmakarışık bir karmaşa ve hâlâ kafam karışık. "Anlamıyorum, Killian. Neden babanın hakkını ona vermedin anlamıyorum? O benim babamdan çaldı. Onun yarı yaşından küçük bir kızla ilişkisi vardı. Tanrı aşkına, kızı gibi olan bir kızla. Neden onu koruyordun?"

"Sence neden?"

Mantıklı olan tek şeyi söylüyorum. "Eilish?"

Başını sallıyor. "Babam bunu hak etmedi ama ona bunu yapamazdım, Small Fry. Berbat bir çocukluk geçirdi ve babam sahip olduğu tek şeydi. İyi ya da kötü, her şeyiydi. Onun dünyasıydı."

Hikayelerini çok iyi hatırlıyorum. Eilish'in bana sık sık anlattığı bir hikayeydi. Arnie bir yaz İrlanda'da okurken nasıl tanıştıklarını. Fakir bir aileden geliyordu. Babası kötü niyetli bir alkolikti. Annesi çoktan ölmüştü. Üç işte çalışarak iki yakasını bir araya getirmeye çalışıyordu ama babası içki içip kumar oynuyordu. Arnie bir gece garsonluk yaptığı bara girmiş ve ikisine göre bu ilk görüşte aşkmış. Bana defalarca Arnie'nin onu yoksullukla dolu bir hayattan nasıl kurtardığını anlattı. Tanıştıktan altı hafta sonra evlenmişler ve adam Amerika'ya döndüğünde onu da yanında getirmiş. Kız on sekiz, adam yirmi yaşındaydı.

Killian doğruldu ve bana sarılmayı bırakarak nehre doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ediyorum. Kıyıda durduk ve

ve bana tüm hikâyeyi anlatmaya hazır olmasını bekliyorum.

"Jillian bir gece panik içinde beni aradı. Pensacola'da olduğunu ve beni görmesi gerektiğini söyledi. Onu aldım ve evime getirdim. Birkaç saat sonra nihayet bana her şeyi anlatacak kadar sakinleşti. İlişkileri kısa sürmüştü. Pişman olmuştu. Adam da öyle. Ama sonra adet dönemini kaçırdı ve Richard hamilelik testini buldu çünkü ailenizin evindeyken alacak kadar aptaldı." Durdu ve elleriyle yüzünü birkaç kez ovaladı. "Paniğe kapıldı. Kimin olduğunu öğrenmek istedi ve o da aklına gelen ilk kişiyi söyledi."

"Sen," diye mırıldandım.

"Evet, ben. Ve biliyorsunuz, tüm kusurlarına rağmen, kız kardeşiniz inançlarına karşı gelip o bebeği aldırarak değildi. Ölümüne korkuyordu ama bebeği doğurmak istedi. Yaptığı şeye çok kızmış olsam bile, bu yüzden ona saygı duydum. Onun yaptıklarına."

Jillian'ın bu durumla neredeyse tek başına başa çıkmak zorunda kaldığını düşünüyorum. Babamın evlenmem ve DeSoto adını gayrimeşru bir çocukla lekelemem için yaptığı baskıyı hayal edebiliyorum. Eski kafalıydı. Ayrıca ailelerimizi gücendirmek istemediği için ne kadar köşeye sıkışmış hissetmiş olabileceğini de tahmin edebiliyorum. Kendi hatası olsa bile onun için biraz üzülüyorum.

"Her neyse, ona bir şeyler yapabileceğimizi ama seni sevdiğim için onunla evlenmeyeceğimi söyledim."

"Bunu ona sen mi söyledin?" Kalbim biraz daha hızlı atarak soruyorum.

"Evet."

Empati mi? Evet... o kısa sürdü.

"Birkaç gün sonra Richard'dan bir telefon aldım. Görünüşe göre neredeyse bir yıldır babamı soruşturuyorlarmış. Bana iki seçeneğim olduğunu söyledi: ya her şeyi federal bir savcıya devredecekti ya da DSC'ye geri dönüp Jillian'la evlenerek doğru olanı yapacaktım ve o da kanıtları uygun bir şekilde gömecekti."

"Babam sana şantaj mı yaptı?" Büyük bir inançsızlıkla soruyorum, midemdeki safra çalkalanıyor.

"Bana baskı yaptı, öyle diyelim." Şimdi tamamen bana dönüyor ve doğrudan bana hitap ediyor. "Hayır diyebilirdim, Maverick. Hayır diyebilirdim ve her şeyin gelişmesini izleyebilirdim. Babamın hapse girdiğini görürdüm. DSC alevler içinde kalırdı, bu skandal onların kaldıramayacağı kadar büyüktü. Babam ve Jillian'ın beni soktuğu duruma o kadar kızmıştım ki, az daha yapıyordum. Neredeyse blöfünü görüyordum. Ama sonra bunun sonuçlarını düşündüm. Sen ve annem de dahil olmak üzere masum insanları nasıl etkileyeceğini ve tüm bu kaosun ağırlığını taşıyabileceğimi ya da sineye çekip kendi koşullarımla tüm bu lanet şeyi ortadan kaldırabileceğimi biliyordum."

"Neden tüm bunları bana anlatmadın?"

"Geceleri evinin önünde kaç kez oturup kapıyı kırmak ve tam da bunu yapmak istediğimi bilmiyorsun. Ama lanet olsun... Bir suç işliyordum, Maverick. Seni bu işe bulaştıramazdım."

Bakışlarım düşüyor. İsteksizce de olsa anlıyorum. Dudağımı çiğniyorum ve ayaklarımın altındaki toprak yığınını itiyorum. "Neden bunu yüzüme vurmadı?"

Hamileliği sorduğumu biliyor. Evliliklerini her fırsatta yüzüme vuruyordu, bu yüzden bebekle birlikte olmamasının bir nedeni olmalıydı.

"Bunu yapmamakla tehdit ettim. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Bunu sana açıklayan ben olmak istedim. Doğru kelimeleri asla bulamadım. Sonra..."

Gözleri ay ışığında parlıyor. Gözyaşları. Jillian için değil, bunu biliyorum.

"Ne zaman düşük yaptı?" Anlamadığım kısım bu. Evlenmeden altı ay önce nişanlanmışlar.

"Düğünden iki buçuk ay önce."

"O zaman neden bunu yaptın? Onunla evlenmenin tek nedeni bebektir, değil mi?"

Işığın yanmasını bekler. Yandığında, gözleri kamaşır. "Sıkışmıştın."

"Evet," diye kabul ediyor. "Evraklar çoktan imzalanmıştı. Eğer Jillian'la evlenmezsem, DSC ile olan iş sözleşmem geçersiz olacaktı. Sözleşmemin şartları yerine gelmeden ondan boşanırsam, bu da sözleşmemi geçersiz kılardı. Hem DSC'den hem de kız kardeşinden başarıyla ayrılabilmemin tek yolu o sihirli satış hedefine mümkün olduğunca hızlı ulaşmaktı."

Bir anı su yüzüne çıkıyor. Cevap vermem gereken bir anı. "O gün ailemin mutfağında bana yakın olduğunuzu söylemiştin. Kastettiğin bu muydu?"

Sanırım daha yakın. Emin değilim. Sesinin düştüğünü biliyorum. "Evet."

Ayaklarım birkaç santim ileri gidiyor. "O zaman sen ne yapardın?" Alçak sesle soruyorum. Bir arabanın farları

virajı dönerken bizi kısa süreliğine aydınlatıyor. O geçip giderken ikimiz de sessiz kalıyoruz.

"DSC'den ayrılmakta özgür olurdum."

"Ayrılır mıydın?"

Artık yeterince yakın, eli kalçama geliyor. "Evet" diye cevap verirken başparmağı kalça kemiğimin etrafında dolaşmaya başlıyor.

"Peki ya Jilly?" Avucumu beni tutan kolun üzerine koyuyorum.

Nefesi yüzümde dağılıyor. Sıcak ve rom kokuyor. "Ondan boşanacaktım. Bunun geçici olduğunu biliyordu. Her zaman biliyordu."

"Seni seviyor mu?"

"Evet," diyor kesin bir ifadeyle.

"Yani babam öldüğünde..."

"Boşanma evraklarını çoktan hazırlamıştım. Ölümünden iki gün önce o anlaşmayı yapmıştım. Richard ayrılacağını biliyordu. Jilly de biliyordu."

Şu anda kafam allak bullak. Bu onun ani davranış değişikliğini açıklıyor. Empatinin geri gelmesini bekliyorum. Dönmedi.

"Peki ya Kael?"

Killian'ın vücudu geriliyor. Diğer kolunu bana doluyor ve beni kendine doğru çekiyor, böylece boynumu eğmek zorunda kalıyorum. "Ne olmuş ona?" Sesi kızgın geliyor, tıpkı Killian'ın adını andığımda Kael'in yaptığı gibi.

"Jilly'den boşanacağını ve DSC'den ayrılacağını biliyor muydu?"

Lütfen hayır de.

"O yaptı."

Kalbim batıyor. Ayaklarımın dibinde yere düşüyor, yol boyunca kanıyor. Göğsümdeki boşluk

O kadar çok acıyor ki nefes alamıyorum. Kael her şey patlamadan önce beni Killian'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Eğer onun yolu olsaydı, asla bilemezdim.

Neredeyse sormak istemiyorum, neredeyse kanımı kurutabilecek bir gerçeği midem kaldırmıyor ama herkesin aldatmacasının ne kadar aşağıya gittiğini bilmem gerekiyor. Kocamınki de dahil. "Bebekten haberi var mıydı? Senden olmadığını?"

Dudakları inceliyor. Parmakları sırtımın alt kısmına doğru esniyor ve bakışlarını kısa bir süreliğine omzumun üzerinden geçiriyor. Geçen her saniyeyle birlikte dengede tuttuğum iğneler daha da derime batıyor. Beklemek dayanılmaz bir şey.

Kocam hakkında bildiğimi sandığım her şey yalan mıydı? "Hayır. Benim, Jillian'ın ve babamın dışında kimse bilmiyordu." diye cevap verdiğinde tüm vücudum rahatlıyor.

Killian tüm dikkatini bana odaklıyor. Gözleri yüzümde geziniyor, beni o kadar uzun süre incelerken kendi gözleri yumuşuyor ki kalbim iki kez atmaya başlıyor. Asi bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp çenemi şefkatle kavırıyor. Alt dudağımı okşuyor ve onun da nefesleri hızlanıyor. Ondan kesinlikle aşk akıyor. Nefes kesici, delici ve sıcak. Tıpkı eskiden olduğu gibi: kayıtsız şartsız ve onu zehirleyen olaylarla lekelenmemiş.

"Seni istiyorum, Maverick. Sana aşığım. Her zaman öyleydim ve birlikte olmamızı istiyorum. Seninle evlenmek ve buradan siktir olup gitmek ve bu çekilmez ayrı geçen yılları unutmak istiyorum."

Yüzünü benimkine yaklaştırıyor ve eğer istediğim bu değilse dönmem için bana zaman tanıyor.

Tanrı beni affetsin, bilmiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, ağzını benimkinin üzerine eğmesine ve dört yıla yakın bir süredir ilk kez beni öpmesine izin veriyorum. Geri çekilmek yerine ona doğru eğildiğimde, kutsal olmayan bir inilti çıkarıyor ve diğer yanağımı da avucunun içine alıyor.

Sonra beni hatırladığım aynı tutku ve ateşle öpüyor. Beni kucağına alıp arabama götürüyor ve kaputun üzerine yatırıyor. Kendini bacaklarımın arasına sıkıştırıyor ve dudaklarıma, yüzüme, boğazıma saldırıyor. Köprücük kemiğimi aşk ısırıklarıyla bağlarken, ellerini gövdemde gezdiriyor ve ince atletimin içinden göğüslerimi avuçluyor, dolgusuz sütyenimin içinden çakıllı meme uçlarını bulduğunda küfrediyor. Bacaklarım beline sarılıyor ve ereksiyonunu merkezime doğru sallıyor. Adımı o kadar çok mırıldanıyor ki sayısını unutuyorum. Ondan ve içimde ortaya çıkardığı bu tanıdık duygudan başka her şeye kendimi kaptırmışım, asla bitmesini istemiyorum.

Ama sonra durdu. Alnını benimkine yaslıyor, rüzgârını yakalamaya çalışıyor ve bana hemen Kael'i hatırlatıyor. Duyguları taşıdığına bunu nasıl yaptığını. Beni ne kadar çok sevdiğini. Evli olduğum ve olabilecek en affedilmez günahı işlemenin eşiğinde olduğum gerçeğini.

Killian geri çekiliyor, yüzünün sert çizgilerinde acı dolu bir ifade var. Parmaklarını saçlarıımın arasından geçiriyor, dudaklarıma tatlı bir öpücük konduruyor. "Sana bunu sormamın yanlış olduğunu biliyorum. Bunun Kael'i inciteceğini biliyorum ve bunun için gerçekten üzgünüm ama sanırım yeterince üzgün değilim. Benimle kal, Maverick. Ondan boşan ve benim ol. Rezil bir gece istemiyorum. Kirli bir sır olmak istemiyorum. Sonsuza dek istiyorum. Seninle." Hemen cevap vermediğimde, ağzını kıvrarak hemen ekliyor, "Yalvarmaktan çekinmem, Small Fry."

Bana tapınma şekli beni ağlatıyor. Beni istiyor. Hiç durmadı. Benimle evlenmek ve tüm hayallerimi gerçekleştirmek istiyor.

İçimdeki çatışma çalkantılı ve çok gerçek. Her iki durumda da, verdiğim her kararda, birilerinin canı yanacak. Kabaran nemin altında bulanıklaşmaya başlıyor. İstediğimi sandığım her şey gözlerimin içine bakıyor. Bu elle tutulur bir şey. Uzanıp onu yakalayabilirim.

Tek yapmam gereken evet demek.

"Lütfen," diye yalvarıyor kalın bir sesle. "Lütfen, Maverick. Artık sensiz yaşamak istemiyorum."

Ağzı tekrar benimkini buluyor ve o öpücüğü tüm benliğimde hissediyorum. Kollarımı boynuna doluyor, aramızdaki bağı derinleştirmek için başımı eğiyorum. Çok özlediğim bir bağ.

Tek yapmam gereken evet demek.

Introspeksiyon zordur. Kimse başarısızlıklarını, gerçek duygularını kabul etmek istemez. Arzulara karşı istekler. Doğru

yanlışa karşı. Çoğu zaman bu düşünceleri uykuda ve yattıkları yerde güvende tutmak çok daha kolaydır. Özellikle de sonunda sevdiğiniz biri incindiğinde.

Ancak gerçek bir iç gözlem -sadece yüzeyde gezinmek değil- sadece zor değil, aynı zamanda dayanılmazdır. Karanlığın altına inmek ve çamurun içinde, iyinin, kötünün, nahoş olanın içinden geçmek büyük bir metanet gerektirir. Yosun kaplı kayaları çevirmek, çevirmek istemediklerinizi bile, yorucu ve cesur bir iştir.

Çünkü o kadar derine indiğimizde ne buluruz? Cevaplar, tabii ki.

Başından beri sorduğumuz soruların cevapları.

Ve onları bulduğumuzda, onlarla bir şeyler yapmak zorundayız, yoksa tüm bu iç burkucu egzersizin amacı neydi?

Son iki haftayı çamuru kazarak ve eleyerek, her zaman çok farklı şekillerde sevdiğim iki inanılmaz adamla olan hayatımın her küçük detayını hatırlayarak geçirdim.

Hem Kael hem de Killian hatalar yaptı. Benden saklamamaları gereken sırları sakladılar. Ama onları affettim çünkü ikisi de aynı zamanda çok fazla fedakârlıkta bulundular. Killian beni feda etti, evet, ama Kael de kardeşine hala aşık olduğumu bildiği halde benimle birlikte olmak için gururu dahil her şeyini feda etti. Ve bu fedakârlık da göz ardı edilemez. Dört gece önce yaptığı da öyle.

Kael'le birkaç gece önce sabahın ikisinde yaptığımız konuşmayı düşünüyorum. Ağır ve yürek parçalayıcıydı ve o hiç beklenmedik bir şey yaptı. Her zamanki gibi tamamen özverili. Bana bir çıkış yolu verdi.

"Ne zamandır biliyordun?"

"Neyi biliyordum?" diye soruyor.

İç çekiyorum, lanet oyunlardan bıktım. Yalanlardan, sırlardan, karanlıkta kalmaktan yoruldum. Beni sürekli kanatan dikenli çalıların etrafında dolanmaktan. "Killian, Jillian'dan boşanıyordu."

Sessizlik içimi kemiriyor. Bana bilmediğini söylemesini istiyorum. Böyle bir şeyi sır olarak saklamayacağını, ama bir yanımda onu suçlayamıyor. Killian'ın nasıl hissettiğini biliyor ve bana Killian'ın kız kardeşim olan sürüncemeden kurtulacağını söylemek ona hizmet etmek gibi olurdu.

beni gümüş bir tepside rakiplerine sundu. İstemeyerek de olsa itiraf etmeliyim ki onun yerinde olsaydım ben de muhtemelen aynı şeyi yapardım.

"Evrakları hazırlattığı gün bana söyledi." Yani babamın ölümünden iki gün önce.

"Sen mi yaptın?"

Bir kahkaha attı. "Hayır. Sormadı bile."

Bu beni biraz daha iyi hissettirdi. Sanırım. Belki de hissettirmiyor.

"Maverick..." diye başladı ama sonra durdu. Şimdi sessizlik ikimizi de aşağıya itiyor. Yoğun, sıcak ve boğucu. Aylar önce Saint Paul'de hissettiğim önsezinin aynısını hissediyorum. Ve şimdi bu da mantıklı geliyor.

"Senin için her şeyi yapacağımı bilmeni istiyorum. Senden başka bir kadını asla sevmeyeceğim Swan, ama eğer..." Nefesinin altından küfrediyor ve midemdeki o kıpırtı sanki düğümlenip beni yukarı kaldırıyor. Tekrar konuştuğunda sesi ancak bir fısıltıya dönüşüyor. "Onu sevdiğini biliyorum. Hiç vazgeçmediğini biliyorum. Ve eğer seni mutlu eden oysa, eğer istediğin oysa, o zaman anlarım."

Gözlerim doldu ve yandı. Kalbim binlerce metrelik bir burun dalışı yaptı. "Sen..." Aman Tanrım. "Bana Killian'la birlikte olmamı mı söylüyorsun?" İnanamayarak sordum.

İniltisi o kadar acı dolu ki, bizi ayıran yüzlerce kilometrelik mesafeden bile hissedebiliyorum. "Sikeyim hayır. Sana onunla birlikte ol demiyorum çünkü bunu düşünmek beni paramparça ediyor. Sana söylediğim şey, eğer istediğin buysa, Maverick, o zaman bunu kabul edeceğim. Çok fena yanacak ama..."

"Sadece mutlu olmamı istiyorsun," diye sözünü bitirdiğinde onun yerine ben tamamlıyorum.

"Evet," diye
boğuluyor. "Ne
olursa olsun mu?"

"Ne olursa olsun, Swan." O devam ederken sessizce hıçkırıyorum, "Kalbinin sesini dinle ve eğer bu seni bana geri götürürse, her günümü seni sevgiye boğarak geçireceğimi bil, ama eğer Killian'a götürürse..." Derin bir nefes almak için duraklar. "Eğer ona götürürse, onun da aynısını yapacağını biliyorum."

Kalbimin sesini dinle.

Parmaklarım elimdeki köhne kutunun üzerinde geziniyor. Eski anılarla sakladığım ve nabzının hiç durmadığına yemin ettiğim kutu. Üstüne çizdiğim kalbin izini sürüyorum. M'nin ortasındaki K'yi sevdiğini çiziyorum. Dümdüz sapladığım ok boyunca bir çivi çiziyorum. Onu tekrar yanımdaki kayanın üzerine koyuyorum.

Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum ve güneşin sıcaklığının içime işlemesine izin veriyorum. İyi hissettiriyor. Yapılması gerekenler için beni güçlendiriyor. Uzun bir nefes alıyorum ve aynı yavaşlıkta üfleyerek kaçınılmaz olanı erteliyorum.

Ruhum ciğ olana kadar arandı.

Cevaplarım var.

Şimdi onlarla bir şeyler yapmalıyım.

Bugün hayatımın hem en zor hem de en mutlu günü olacak. Bir adama veda edip onu ezerken, diğerini sonsuza dek benim olduğunu öğrendiğinde dünyanın en mutlu adamı yapacağım.

Geçtiğimiz yirmi altı yıl boyunca aldığım her nefeste Killian Shepard'ın tadına baktığım doğru. Ama her nefeste

Kael'in davulunun senkronize çalışını hissettim.

Gözlerimi açtığımnda hava o kadar aydınlık ki gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum ve bakışlarımı güneş ışınlarıyla parıldayan suyun üzerinde gezdiriyorum. Birkaç yıldır buraya gelmemiştim ama farklı da olsa eve dönmüş gibi hissediyorum.

Kuğularım çoktan gittiler ve gölün karşısındaki nilüfer yastıklarında vıraklayan birkaç kurbağa dışında gölet cansız görünüyor. Ama öyle olmadığını biliyorum. Yüzeyin altında, canlılıkla dolup taşıdığını biliyorum. Hayat devam ediyor, değişse bile. Ve her zaman seveceğim bir adamın hayatını değiştirmek üzere olduğumu bilsem de, onun hayatının devam edeceğine ve kendisinin de değişmesine izin vereceğine inanıyorum. Bunu yapabilecek güce ve dirence sahip.

Killian bana zaman verdi, tıpkı Kael gibi. Bu hayatımın en önemli kararı olduğu için zamana ihtiyacım vardı. Her ikisi de beni mutlu eden iki inanılmaz adam arasında seçim yapmak, gecenin köründe bir arabanın kaputunda verilecek bir karar değil.

Ama uzaklara bakarken kalbim daha hızlı atmaya başladı. Cevabı başından beri biliyordu. Onun varlığı her zaman beni çevreledi, öyle olduğunu düşünmediğim zamanlarda bile.

Ayağa kalktım, şortuma yapışan kiri sildim ve yavaşça ormanın içinden geri döndüm. Doğruca arabama yürüyorum ve annemle ya da Jillian'la hoşbeş etmek için içeri girmeyi atlayarak arabama biniyorum.

Gerçekten düşündüğümde, Kael ve Killian'ı affetmek kolaydı. Onlar ailelerini koruyorlardı. Benimkiler de aynısını yapmalıydı, özellikle de Jillian. Zamanla ikisini de affedeceğim. Ama o saat hâlâ hızlı ve gürültülü işliyor ve hazır olmadan önce yavaş ve sessiz olmasını beklemem

gerekıyor. aracılığıyla

Her şey bir yana, onlar ailem. Sahip olduğum tek aile. Bir noktada konuşup işleri yoluna koyacağız ama o gün bugün değil.

Tek bir odaklanmayla, tüm kırmızı ışıklarda huzursuzca durarak kasabanın içinden geçiyorum. Sonunda Killian'ın evinin önüne geldim. Motoru durdurup, düşüncelerimi toparlamak için birkaç dakika orada oturuyorum. Sanki eşzamanlıymış gibi, arabamın kapısını açtığım anda onun ön kapısı da açılıyor ve Killian tüm erkek ihtişamıyla orada duruyor.

O kadar güzel ki ona bakmak acı veriyor. Ekose sörf sortu ince kalçalarını ve uyluklarını sarıyor. Bebek mavisi bir tişört geniş omuzlarına doğru uzanıyor. Kesik gövdesini mükemmel bir şekilde örtüyor. Tam bir erkek, buna hiç şüphe yok. "Buradasın." Yüzündeki gülümseme onu daha da ateşliyor

Kuzey Işıkları'ndan daha fazla. "Ben buradayım."

Kalbim kaburgalarımın çarparak yavaşça kaldırımı çıkıyorum, merdivenleri çıkıyorum ve daha önce birçok kez yaptığım gibi kolayca kollarına atılıyorum.

Ibahse girdi ve kaybetti.

Maverick'ten affedilmez bir sır sakladım ve onu sonsuza dek kaybettim.

Ona evlenme teklif ettiğimde ne yaptığımı biliyordum. Kardeşimi hâlâ sevdiğini biliyordum. Killian ve Jillian'ın eninde sonunda boşanacağını biliyordum. Ve eğer bu olursa, onun için gelecekti. Sadece düşündüm ki...siktir. Eğer onu yeterince seversem, bunun bir önemi olmayacağını düşündüm. Beni seçeceğini. Beni sevecekti. Karar verme zamanı geldiğinde beni isteyecekti. Çünkü o günün geleceğini hep biliyordum. Killian'ın, ikimizden birinin umutsuzluğun diğer tarafında kalmasıyla sonuçlanacak bir it dalaşı olmadan onu bırakmasına imkan yoktu.

Sefaletle tanış. Bu benim.

Onsuz olmak tam anlamıyla bir cehennem. Sanki hayati bir parçam kesilmiş ve delik açılmış gibi, asla kapanmayacak bir yaradan keder sızıyor. Uykumda elimi uzatıyorum ama o orada değil. Kollarım soğuk ve boş, hayatım anlamsız geliyor. Sabah uyanıyorum ve kendimi yataktan yeni işime zor atıyorum. Yemek yiyemiyorum. Düşünemiyorum. İşimi yapamıyorum.

Hiçbir şey yapamam.

İçimdeki tüm güçle boğazımın arkasından zorla çıkardığım kelimeler için her gün kendi kıcımı tekmeliyorum. Ama yapmasaydım... onu özgür bırakmak yerine bana geri dönmesi için yalvarsaydım, bunu yeminlerimize olan bağlılığından mı yoksa beni seçecek kadar gerçekten sevdiği için mi yaptığını asla bilemeyecektim. Killian'ı seçtiği ilk seferde ayak bileklerine dolanmamamın ve canımı dişime takmamamın nedeni de buydu.

Beni ben olduğum için istemesini istiyorum. Bu kadar.

Sanırım bunda yanlış bir şey yok. Hatta bunu hak ediyorum. Ama şimdi... şimdi bunun yerine yalvarmanın daha doğru bir yol olup olmadığını sorguluyorum. Onun sadece yarısına sahip olabilirim, ama yarısı hiç yoktan iyidir.

Otel yatağında kayarak rahat etmeye çalışıyorum. İmkansız.

Her hareketinde içimden acı parçaları geçiyor. Onun kardeşimle birlikte olduğunu bilmenin acısını dindirecek yeterli ağrı kesici yok.

Hayatım haline gelen gerçeklikle başa çıkamayınca kendi içime kaçıyorum, Minnesota'da mutlu olduğumuz hafta sonunun özellikle müstehcen bir anısına dalıyorum...

"Bunlarla tam olarak ne yapmayı planlıyorsun?" diye soruyor, elimdeki Pop Rocks paketini başıyla işaret ediyor, kahkahası boğuk ve büyüleyici. Sikimin etrafında dolanıyor, acımasızca çekiştiriyor.

"Sana söyledim Swan, kendi patlamamızı kendimiz yapacağız."

Yatağa tırmanıyorum, benim için yayılmış tatlı çıplak kıvrımlarının mükemmelliğine hayran kalıyorum. Tanrım, o ruhani. Çoğu gün ona sahip olduğuma inanamıyorum. Her gece onu elimde tutabilmek için dua ediyorum.

Umarım bunu ondan sakladığım için beni affeder ama bir çift olarak hayatta kalabilmemiz için Dusty Falls'tan çıkmamız gerekiyor. Tek umudum, zamanı geldiğinde bunu iyi niyetle yaptığımı görmesi, kurnazlıkla değil.

"Hey," sesi beni geri çekti.

"Hey, ne?"

"Sadece benden gerçekten yararlanacak mısın yoksa bütün gece boşluğa mı bakacaksın diye merak ediyordum. Yani, daha önce kitap erkek arkadaşlarıma ayak uyduracağına söz vermiştin."

Tanrım, bu kadını nasıl da seviyorum. Sırıttıyorum, ağzımı kalçasının iç kısmına yapıştırıyorum. Biraz fazla sert ısırıldığında ciyaklıyor. "Kesinlikle avantajlısın. Gerçi sen bu kadar kolaysan, avantaj sağladığımdan pek emin değilim."

Kızmış gibi yaparak omzuma vurduğunda gülüyorum. "Ben kolay biri değilim."

"Merak etme Swan, seni kolay seviyorum." Bacaklarını araladım, bir parmağımı damlayan yarığında gezdirirken inledim.

"Ama ben seni böyle seviyorum," diye homurdanıyorum, kokusunu sanki hayat kaynağımış gibi içime çekiyorum.

"Ne gibi?" Tek bir parmağımı içine soktuğumda kıvranıyor, benim için ne kadar sıkı olduğunu test ediyor. Çok sıkı. Sikim, onun ıslak sıcaklığının beni eldivenlemesi ihtiyacıyla zonkluyor.

"Muhtaç. Vücudun kıvranıyor," diye cevap veriyorum. Pop Rocks poşetini dişlerimle yırtarak açıyorum, dilimin üzerine bir yığın döküyorum, minik mavi kristaller çatırdama partisine şimdiden başlıyor. Bir sonraki adımda ne yapacağımı merak ederek beni izlemesini izliyorum. Sanırım o zaten biliyor.

Tekrar aşağıya inerek parmaklarımla dudaklarını aralıyorum ve dilimi klitorisinin solundaki hassas dudaklarına yerleştiriyorum. Taşlar çatırdıyor ve daha da hızlı eriyor. Bu his karşısında inliyor ve kıvranıyor ama ben bir kolumu kalçalarına dolayarak onu sabit tutuyorum. "Bana nasıl hissettirdiğini söyle," diye talep ediyorum, karşı tarafa saldırmak için ağzıma daha fazla döküyorum.

"Bilmiyorum... garip, sanırım." Tekrar girdiğimde nefesi kesiliyor, "Kael, lütfen." diye inliyor.

Bu sefer, iki parmağım ona giriyor ve ben onu parmaklarken çığlık atıyor, hızlı bir orgazm çıkarmaya kararlı. Mavs çok duyarlı, zaten etraflarında sıkıyor.

"Lütfen ne?" Şekerlerin hepsi bitince, hafifçe sıkıştırmadan önce klitorisini dişlerimin arasında emiyorum.

Saçlarımdan bir avuç tutup yukarı doğru çekerek oturuyor ve benimle burun buruna geliyor. "Lütfen her şey."

Bu beni göğsümün tam ortasından vurdu. Onu o kadar çok seviyorum ki, içim acıyor. Ritmimi hiç kaybetmeden,

şimdi başlıyorum

Onu isteğime boyun eğdiren o kk dğmden tüyler ürperiyor. Birkaç dakika içinde paramparça oluyor ve o daha kendini toparlamaya fırsat bulamadan onu kaldırıp gergin sikimin üzerine yatırıyorum ve ikimizi de unutulana kadar sikerken şöyle diyorum: "Sana ne istersen veririm Mavs. Sadece isteyin. Tek yapmanız gereken istemek."

Aniden uyanıyorum, kalbimin atışını yavaşlatmaya çalışıyorum. Onun başka bir anısına, ayrılmak istemediğim, artık sürekli yaşamak istediğim bir yere geri dönmek istiyorum ama bir şey beni uyandırdı.

Karanlığa göz kırpiyorum, duyduğumda yersiz sesleri dinliyorum.

Yavaş, eşit nefesler sağımda.

Ve sonra ben de onları hissediyorum. Kolumun üzerinde yıkanıyor. Ruhumun derinliklerine dalıyorlar.

Olamaz.

Hayal gücümün aşırıya mı kaçtığını yoksa gerçekten burada, yanımda mı olduğunu merak ederek birkaç saniye hareketsiz yatıyorum. O anın gerçekliğini hissetmeye devam edebilmek için neredeyse tekrar uykuya dalmak istiyorum ama bilmek zorundayım. Bana mı öyle geliyor yoksa gerçek olması mümkün mü?

Sahip olmadığım cesareti toplayarak başımı yastığıma koymayı başarıyorum ve yol boyunca dua ediyorum.

İşte o zaman lanet bir bebek gibi ağlamaya başlıyorum.

Maverick yanımda kıvrılmış, derin bir uykuda. Ellerini yüzünün altına sıkıştırmış. Göz kapakları gördüğü rüyalarla hafifçe titriyor. Huzurlu ve mutlu görünüyor ve o kadar muhteşem ki kendimi kaybediyorum, daha çok hıçkırıyorum.

Bu ne anlama geliyor? Bana geri mi döndü? Yoksa resmen boşanmamı istemeye mi geldi? Lanet olsun. Bu noktada, bilmek istemiyorum. Cevabı midem kaldırmıyor.

Onu içeri almak için doğruluyorum, ama ya hareket ya da nefesimin kesilmesi onu heyecanlandırıyor. Sonra koyu renk gözleri kırpışarak açılıyor. Uykunun sisi dağılır dağılmaz ayağa kalkıp kollarıma atlıyor. Boynuma yapışıyor. Yanağıma hıçkırarak ağlıyor. Hava kaynağını kesiyor.

Ve sonra biliyorum.

Bana geri döndü.

"Özür dilerim," diyorum ona tekrar tekrar.

Her özrüme "Ben de" diye karşılık veriyor.

"Tanrım, seni seviyorum, Maverick. Bana kalacağını söyle." Sesim muhtaç ve acınası geliyor. Sayısız lanet verilemezdi. Muhtaç ve zavallıyım. Şu anda ham duyguların çarpık bir karmaşasıyım. Bedenim titriyor ama ruhum sonunda huzura kavuştu. Aynı anda yaşamak garip bir kombinasyon.

"Kalıyorum. Kalıyorum," diye tekrarlayıp duruyor, ta ki nefesimiz kesilene ve titrememiz yatışana kadar.

Onu kollarımdan bırakmak istemiyorum, ama bunu sorarken yüzünü görmem gerekiyor, bu yüzden yatak başlığına yaslanıyorum ve onu kucağıma çekiyorum.

"Neden?"

Tanrım, hayatı boyunca sevdiği bir adam yerine neden beni seçtiğini bilmeliyim. Geçen gece neredeyse kollarına ittiğim adam. Beni seçmesini istedim, evet, ama seçtiği için şu anda tam bir şok içindeyim.

Yüzü benimki gibi gözyaşlarıyla dolu, ama o gülümseme. Allah kahretsin. Verdiği o nefes kesici gülümseme

beni her seferinde bayıltıyor. "Derin ve romantik bir şey söylememi istediğini biliyorum-"

Sözünü kestim. "Şarkı sözlerine ya da romantizme ihtiyacım yok, Swan. Sadece benim olduğunu bilmem gerek. Sonsuza kadar. Sadece ikimiz, başka kimse değil."

"Ben. Seni seçiyorum." Nefes almak için duruyor ve söyleyeceklerinden hoşlanmayacağımı biliyorum ama dinleyeceğimi de biliyorum. Ona bu kadarını borçluyum. Gözleri hızla kucağıma düştüğünde şüphelerim doğrulanıyor. Tekrar yukarı kalktıklarında, parmaklarım kalçalarının etrafında kıvrılıyor ve ona az önce benim olmaya söz verdiğini hatırlatıyor. Ya da belki de bana hatırlatmak için çünkü ağzından çıkacak bir sonraki kelimenin canını yakacağını biliyorum.

"Killian'ı seviyorum. Bunu inkâr etmeyeceğim." Kahretsin, bu çok acıttı. "Ama sevginin tek başına yeterli olmadığını fark ettim." Yüzümü kaplayan ellerinin sıcaklığı saf bir mutluluk ve şu anda buna çok ihtiyacım var yoksa parçalanabilirim. "Ve geçen yıl aşkın farklı türleri olduğunu da fark ettim. Her zaman istediğinizi düşündüğünüz rüya gibi bir aşk var ve bir de hiç anlamadığınız ama hissetmenize izin verdiğiniz anda... en çılgın hayallerinizde hayal edebileceğiniz gibi bir şey değil."

Maverick eğildi ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Onu mahvetmek istiyorum. Onu sırt üstü yatırmak ve ikimiz de içimizde tutamadığımız duygularla dalgalanana kadar onunla sevişmek. Ama bu onun zamanı. Ona sahip olmak istiyorum. Söylemesi gereken daha çok şey var. Hissediyorum ve tüm kelimelere ihtiyacım var.

"Seni seviyorum, Kael. Sensiz ben diye bir şey yok. Hiçbir zaman da olmadı," diye fısıldıyor ıslak ağzıma karşı. "Fark ettim ki her zaman, hiç şaşmadan,

benim için orada olan sendin. Ve buna sahip olmama düşüncesi -her gün yanımda olmaman- içimde bir şeyleri öldürdü."

Bu oluyor mu? Gerçekten ona tutunuyor, her zaman söylemesini istediğim ama söyleyeceğini hiç düşünmediğim sözleri itiraf etmesini mi dinliyorum?

"Beni mi seçtin?"

Gülümsüyor. Parlak ve sikimi fena halde tahrik ediyor.

"Düşündüğümde, gerçekten başka seçeneğim yoktu."

Eğildiğinde yüzü bulanıklaşıyor. Sıcak dudakları yanağımı sıyrıyor ve göbeği benimle mükemmel bir şekilde hizalandığında pelvisimi hafifçe döndürmekten kendimi alamıyorum.

"Beni aşk şarkılarıyla eriten ve nefret ettiğini bildiğim halde benimle yüzlerce kez North by Northwest'i izleyecek çılgın bir adam istiyorum."

Şimdi çeneme doğru ilerliyor, dökülürken hafifçe ısıyor. Altında sertleştiğimi hissetmeli. Bunu istiyorum.

"Kendimizi yerden kaldıramayacak kadar yaşlanıp yıpranana kadar yastık kaleleri yapmak istiyorum. Cumartesi sabahları yürüyerek gidebileceğim yeni bir Tastie's bulmak istiyorum. Yol kenarındaki tuvaletlerde seks yapmak ve onsuz bir gün bile yaşayamayacağımı bildiğim adamla hiçbir şey ve her şey hakkında konuşmak istiyorum çünkü yakın zamana kadar onsuz hiç olmadım. Ve perişan haldeydim, Kael."

Geri çekildiğinde inliyorum ama gözlerinden yıldızlar gibi parlayan aşk beni o kadar büyülüyor ki hareket edemiyorum. Ya da nefes alamıyorum. Parmağını yanağımdan aşağıya doğru çektiğinde düşünemiyorum bile. Islak olduğunu fark etmiyorum

Serin nemin bulaştığını hissedene kadar tekrar. Ağzının yumuşak kıvrımı beni dünyaya bağlayan tek şey.

"Killian'ın aşkının beni tanımladığını sanıyordum ama senin aşkın beni sonsuza dek değiştirdi. Bunu anlamam bu kadar uzun sürdüğü için çok üzgünüm."

Oh kahretsin... bu oldukça derin ve romantikti.

Aramızdaki boşluğa daha fazla dayanamıyorum. Kollarımı ona doladım ve canımı kurtarmak için asıldım. O da öyle.

Benim

Maverick'im.

Kuğum.

Karım.

Mavs ve ben tam olarak on altı gün, on iki saat ve yedi dakika ayrı kaldık. Bunu biliyorum çünkü onsuz hayatım bulanıklaştıkça bu lanet şeyleri saymayı bırakamıyordum. Sonra, tam on altı gün, on iki saat ve sekiz dakika sonra, kollarımdaydı.

Son iki gündür hasta olduğumu söyledim, daha önce hiç yapmadığım bir şey. Otel odasından çıkmadık. Günleri uyuyarak geçirdik ve geceleri boğazımız ağrıyana kadar konuştuk. Bana her şeyi anlattı. Bazıları şok ediciydi. Bazıları değil.

Killian'ın onun için beni terk etmesini istemesi mi? Şok edici değil.

Beni seçmiş olması mı? Açıkçası... Hala bunu kabullenmeye çalışıyorum.

Harbor Park'ta onu öptüğü gerçeği mi? Acı verici ama şok edici değil. Bence bir şekilde "Son "a ihtiyacı vardı.

Böylece o defteri sonsuza dek kapatabilecekti.

Ama Arnie Shepard'ın Jillian'ın bebeğinin babası olduğunun ortaya çıkması? Taşaklarıma şok tabancası çarpmış gibi oldum. Bunun olacağını tahmin etmemiştim. Killian'ın hakkını vermeliyim; bunu hak etmeyen bir adamı kurtarmak için çok şey feda etti - hayır, her şeyi feda etti. Ama bunu neden yaptığını anlıyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun yerinde olsaydım aynı kararı vereceğimi, aynı fedakarlığı yapacağımı düşünmek isterdim. Ama yapacağımdan emin değilim. Özverili bir şekilde Maverick'ten vazgeçti. Onu sonsuza dek kaybetme riskini aldığını biliyor olmalıydı ama yine de yaptı. Ve onun senin olmadığını bilmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum. Yıllar boyunca sayılamayacak kadar çok kez birbirimizin yerine geçtik, bu yüzden onu burnumun dibinden çalmaya çalışmış olsa da, ona her zaman belli bir saygı duyacağım.

Maverick bana doğru iç çekiyor, daha da sokuluyor ve uykusunda bir şeyler mırıldanıyor. Son üç saati onu yiyerek geçirdiğim için çok yorgun. Dizi sikimi sıyrıyor ve sikim hemen yarıya kadar kalkıyor. Onu uyandırmak ve birkaç tur daha atmak istiyorum, bu kadar uzun süre ayrı kaldıktan sonra ona olan ihtiyacım kudurmuş gibi.

Ama benim de biraz uykuya ihtiyacım var. Yarın tam gün. Haftanın geri kalanında izinliyim. İşteki birkaç haftadan sonra hiç hoş değil, ama Gaylen ısrar etti -çok sert bir şekilde- haftanın geri kalanında karımla birlikte olacaktım ve gripmişim gibi davranmayı bırakacaktım.

Aylardır beni DSC'den uzaklaştırmaya çalışan yeni patronumla oldukça iyi bir dostluk geliştirdik. İki yıl önce bir konferansta barda tanıştıktan sonra arkadaş olduk. Sonunda ona kendi sorunlarımdan bahsettim.

Maverick ve Killian ile olan durum. Dusty Falls'tan ayrılmanın evliliğimi kurtarmak için tek seçeneğim olduğunu görmemi sağlayan oydu. Aksi takdirde, Maverick'i ne kadar üzeceğini bilseydim bunu düşünebilir miydim emin değilim. Çocukluğumuzun geçtiği kasabada pek çok güzel anı vardı ama kötü anılar onları gölgede bırakmaya başlamıştı. Onun haklı olduğunu görmeye başladım.

Killian'ın Jillian'dan boşandıktan sonra onun gitmesine izin vermeyeceği belli olunca bizi oradan çıkarmak zorunda kaldım. Hayatım boyunca yaptığım tek bencilce hareketi ama bunu tekrar tekrar yapardım. Mavs'ten sır saklamak için değil, onu korumak içindi. Sadece ona güvenmediğim için beni affettiğine sevindim. Tek söyleyebileceğim, bir kadına duyduğum aşk yüzünden kör olmuş bir adam olduğum. O benim görüşümü akla gelebilecek ve gelemeyecek her şekilde etkiledi.

Yarın ev aramaya çıkacağız ve Minnesota'daki yeni hayatımızı planlamaya başlayacağız. Birlikte. Ve hiçbir şey ya da hiç kimse onu benden tekrar alamayacak.

I Düşüyorum. O kadar siyah ki hiçbir şeyi ve her şeyi geçip düşerken hiçbir şey göremiyorum.

Düştüm.

...ve düşer...

...ve her an dibe vuracağımı bilerek düşmeye devam ediyorum.

Ama yapmıyorum. Yuvarlanmaya devam ediyorum. Kayboldum.

Hem de çok kayboldum.

Çok yalnız ve çok kayıp.

Neden bu kadar yalnızım?

Adımı duydum. "Maverick." Nereden geldiğini bilmiyorum. Tekrar duyuyorum. Acil, talepkar. "Maverick." Gözlerimi daha geniş açıyorum. Kimin aradığını görmeye çalışıyorum.

ama faydası yok, bu yüzden onları tekrar kapatıyorum ve sadece sonun gelmesini bekliyorum.

Sonra sarsılıyorum. Yanağımda bir sızı alevleniyor ve beni yavaşça hayatımın dönüştüğünü düşündüğüm dehşetten çekip çıkarıyor.

"Maverick!"

Gözlerimi kırpıştırarak açtım ve rüya gördüğümü fark ettim. Çok gerçek gibiydi. Çok gerçekçiydi. Benimkinden on iki santim uzaktaki yüz hatları yavaş yavaş netleşiyor ve istediğim tek kişinin tatlı yüzünü görüyorum.

"MaryLou," diye hıçkırıyorum, nerede olduğumu ve neden karanlık bir şapelde oturduğumu hatırlıyorum. "Buradasın." Ayağa fırlıyorum ve kollarımı ona doluyorum. "Buradasın, buradasın," diye tekrarlayıp duruyorum.

"Ben buradayım," deyip duruyor. Sonra beni bırakıyor. Bu büyük bir çaba gerektiriyor çünkü daha önce hiçbir şeye tutunmadığım kadar ona tutunuyorum. Beni kollarımdan sıkıca kavrayıp yüzüme bakıyor. Dikkatimi verdiğimden emin oluyor.

"O yaşıyor, Maverick. Ameliyatı atlattı." Ani hıçkırıklarla sarsıldım. "Yaşıyor mu?"

"O yaşıyor!"

"O yaşıyor," diye tekrarlıyorum. İnkâr ve sevinç şiddetle savaşıyor.

Zihnim hastalıklı oyunlar mı oynuyor? Hâlâ rüya mı görüyorum?

"Evet. Şu anda iyileşme sürecinde ve yoğun bakıma alıyorlar. Önümüzdeki birkaç günün kritik olduğunu söylediler ama kurşunlar mucizevi bir şekilde tüm hayati organlarını ıskalamış. Yaşıyor. Başaracak. Bunu biliyorum."

"Yaşıyor," diye mırıldanıyorum. Sonra vücudum tepki veriyor. O sıranın üzerinden kalktım. Yaşlı kadının gittiğini hayal meyal fark ettim ama

umurumda değil. şapelin kapısını itiyorum. Koridorlarda koşuyorum. Asansörün daha hızlı yükselmesini istiyorum, bir yandan da nefesimin altında şarkı söylüyorum...

"O yaşıyor."

"O yaşıyor."

"O yaşıyor."

Koruyucu bir eli karnımın üzerine koyuyorum ve içimde büyüyen minik hayata fısıldıyorum. Bu sabah öğrendiğim ve fısıldadığım, "Baban yaşıyor."

Eçok lanet olsun parça . Ben
Ağrılar. Yanıklar gibi yanan bir orospu
çocuğu.

Başım.

Cildim.

Parmak uçlarım ve dizlerimin arkası.

Lanet olası kalbim sanki beni bir dakikadan diğerine
taşımak için fazla mesai yapıyormuş gibi hissediyor.

Göz kapaklarım zımpara kağıdından yapılmış gibi. Hiç
rahatlayamıyorum.

"Kael," diye sesleniyor tanıdık bir ses usulca.

Tanrım, o ses. O unutulmaz güzellikteki lanet ses. Bir
elin omzuma dayandığı yerde tenim yanıyor, tekrar
başlamadan önce kolumu nazikçe okşuyor.

Bu onun dokunuşu. Nerede olsa tanırım. Rüyalarım bile zalimliğe dönüşüyor, uyanık saatlerimi taklit ediyor.

"Kael, lütfen gözlerini aç," diye yalvarıyor.

Hayır. Bunu yapamam. Daha önce pek çok kez olduğu gibi gözlerimi açıp onun yok oluşunu izlemeyeceğim. Uzak, aralıksız bir bip sesi fantezimin bir katmanını daha soymaya çalışıyor ve beni bir kez daha korkunç bir gerçekliğe sürüklüyor. Maverick'in olmadığı bir gerçekliğe. Hayal dünyama biraz daha tutunuyorum. Yer değiştiriyorum. Sanırım inliyorum. Bir hışırtı ve ardından damarlarıma hücum eden sıcaklık beni içten dışa uyuşturuyor.

Evet. Burada onunla kalmak istiyorum.

"Kael, lütfen." Sesi hala buradaymış gibi çatlıyor. Sanki hâlâ umurundaymış gibi. "Gerçek olduğunu, hayatta olduğunu ve bizimle olduğunu bilmem gerek."

"Maverick," diye inliyorum.

"Evet." Sesi heyecanlı geliyor. O küçük el şimdi benimkinin etrafında dönüyor ve sıkıyor. Ten tene temas.

Mutlak cennette iç çekiyorum. "Ben buradayım. Lütfen gözlerini aç." "Sen gerçek değilsin," diyorum ona açıkça, görüşüm hâlâ mutlulukla karanlık.

Sonra dudakları dudaklarıma konmadan bir saniye önce nefesinin yüzümde gezindiğini hissediyorum. Nazikçe ve yavaşça hareket ediyorlar. Bana zar zor dokunuyorlar, ama o kadar yumuşak ve esnekler ki, o kadar gerçek hissediyorum ki, hıçkırıklara boğuluyorum.

Ve gözlerimi aç.

Zamansız, kırmızı çerçeveli zümrüt gözleri bana bakıyor. Geniş ve korkmuşlar. Gözlerimi kırpıştırarak onu uzaklaştırmaya çalışıyorum ama kırmızı, lekeli yüzü solmuyor. Sadece bulanıklaşıyor. Elimi kaldırmaya çalışıyorum, ona dokunmak, elimden akan mutsuzluğu

silmeek istiyorum. Tanrım, bunu yapmalıyım.

Hayal gücümün bir ürünü olmadığından eminim ama elim ağır ve yanıt vermiyor.

"Buradasın," diye nefes alıyorum. Bu bir soru.

Ağzı açılıyor ama kısa sürüyor. "Ben buradayım. Buradayım. Nasıl hissediyorsun?"

Nasıl hissediyorum? Nasıl mı hissediyorum? Sevinçliyim. Karım burada.

O bip sesi daha da yükseliyor. Antiseptik aniden burun deliklerimi deliyor. Havanın soğukluğu tenime işlemeye başlıyor. Onun güzel yüzünden başka bir yere bakmak istemiyorum. Baktığım anda gideceğini biliyorum. Ama bu önsezili duygu, durduramadığım bir dalga gibi üzerime çöküyor.

Yapışkan ve deriyi diken diken eden bir şey. Bu korku. Buzlu pençelerini derine batmadan hemen önce tanıyorum. Ama bu sefer Maverick'i kaybettiğim için değil. Kaybetmedim. Bunu şimdi hatırlıyorum. O bana geri döndü. Hızlı silah sesleri ve hala kulaklarımda çınlayan dehşet çığlıkları yüzünden.

Vay

anasını.

Vuruldum.

Üç saat önce başka bir çalışana cinsel tacizde bulunduğu için işten çıkardığımız adam tarafından iş yerimde vuruldum. Aynı kişinin üç farklı eyalette hakkında üç şikayet olduğunu öğrenmiştik. Braham'da çalışmaya başlayalı daha bir ay bile olmamıştı ki ortalık karıştı.

Vücuduma kaç kez sıcak kurşun pompalandığını bilmiyorum ama birden fazla olduğunu biliyorum. Yere yığılmadan önce hissettiğim ıstırap dayanılmazın da ötesindeydi. Ama keder

Maverick'i bir daha asla göremeyeceğimi bilmek beni zayıflatıyordu.

Yine de hayattayım. Benimle aynı kaderi paylaşan kaç kişi var bilmiyorum. Şu anda bunu düşünemiyorum. Nasıl ya da neden hayatta kaldığımı. Muhteşem karıma bakarken, tek zevk aldığım şey burada olduğum. Maverick yanımda ve Tanrı onu tekrar görebilmem için canımı bağışladı. Son nefesimi verdiğimi düşünerek acının beni ele geçirmesine izin verirken dualarıma cevap verdi.

Ağlamaya başladım, bu da Maverick'in daha çok ağlamasına neden oldu.

"Sorun yok, Kael." Başını hafifçe omzuma koyuyor, beni sarsmamaya dikkat ediyor. Acı orada oturmuş, derimin altında sürünüyor, morfinin etkisinin geçmesini bekliyor. Ama tüm dikkatimi ve çabamı hıçkırarak ağlayan karıma odaklayarak onu görmezden geliyorum.

"Yaşıyorum."

"Yaşıyorsun." diye tekrarlarlarken vücudu titriyor. Yaşıyorsun."

Yaşıyorum amına koyayım.

Eşim yanımda... ve ben hayattayım.

Damarlarıma pompaladıkları şeyin beni bir kez daha dibe çekmesine izin verirken aklımdaki son düşünce bu.

I geri döndü.

İçimi burkan o korkunç, panik hissi düğümler. Boşluk üzerime çöküyor ve onu durdurmak için kendimi çaresiz hissediyorum. Benden daha büyük bir şeyin zirvesinde gezinirken yatağın eğildiğini belli belirsiz fark ediyorum. Çarşaf kalçalarımın altına kayıyor. Parmakların tekrar yukarı tırmanışını. Ama o minik el sert ereksiyonumu çevrelediğinde ve o tatlı dudaklar ucuna sarılıp emdiğinde, gözlerim uçarak açılıyor ve var olan en büyüleyici deniz rengi havuzları yakalıyor. Koşulsuz sevgiyle parlıyorlar, açık bir şehvetle cam gibiler.

O zaman rüya gördüğümü anladım. Yine. Hayatımın bittiğini düşündüğüm o dayanılmaz birkaç haftanın başrolde olduğu daimi kâbusum. Hem gerçek hem de mecazi anlamda.

"Günaydın," diye fısıldıyor, beni tekrar içine almadan önce dilini yarığımın içinde gezdiriyor.

"Oh, lanet olsun, evet." Başını avuçluyorum ve diğer elimle aletimin tabanını sıkıyorum, tohumumun birkaç dakika yerinde kalmasını istiyorum, böylece onun ağzı olan kutsal zevkin tadını çıkarabiliyorum.

Gözlerimi kapatmak için doğal içgüdüyle savaşıyorum, bir daha yaşayamayacağımdan emin olduğum bir anı içime çekme ihtiyacı duyuyorum.

Ölümün kıyısından döndüğümünden beri, uykumda bile onu gözümün önünden ayırmak istemiyorum. İşyerinde deli bir adam tarafından vurulmak insanın hayatını derinden etkiliyor. Ama hayatımın aşkını bir başkasına kaptırma düşüncesiyle aynı seviyede bile olmadığını söyleyebilirim.

Açıkçası, böyle bir şey olsaydı ölmeyi tercih ederdim. Üç kurşun yarasından sağ kurtulduğum için şanslı olduğumu biliyorum. Eski bir çalışanın kendini kaybedip Braham İnşaat'ın ofislerine iki yüz elliden fazla mermi boşalttıktan sonra canına kıydığı o gün dört kişi kurtulamadı.

Birinci yıl dönümümüze sadece birkaç gün kala, tam da her şeye sahip olduğumu düşündüğüm anda, neredeyse her şeyi kaybediyordum.

Taşaklarımın hafifçe bükülmesi beni daha az hoş düşüncelerden ona geri getiriyor. Ve en fazla beş saniye içinde patlayacağım gerçeğine. Ellerimi kollarının altından geçiriyorum ve onu doğru pozisyona getirene kadar vücudumda sürüklüyorum. "Sür beni, Swan."

Yeşil gözleri sırlı, yarı kapaklı bir seksilik karmaşası. Tahrik olduğunda tamamen büyüleyici oluyor. "Ama ağzıma boşalmanı istiyorum." O nefes nefese

Emrime itaat ediyor ve amcığı uzunluğumu tamamen yutuyor, gözlerimi döndürüyor. Tatlı, merhametli İsa. Onun için teşekkür ederim.

Ensesini kavrayarak onu ağızıma çekiyorum. "Bu sefer olmaz. Sen sikime sarılmadan altı hafta geçirdim, Maverick. Her fırsatta içinde olacağım."

Evet, şu anda bir orospu çocuğu gibi sırtıyorum ve bunun nedeni karımın sıcacık duvarları arasına gömüldüğümde delicesine mutlu olmam değil. Öyleyim ama nedeni bu değil.

Ben bir babayım.

Avery Jameson Shepard, 3 Haziran'da doğdu.

Karım kulağıma "Ben geliyorum," diye seslenirken küçük kızımız arka planda mızızlanmaya başlıyor.

Şimdi ben devralıyorum; onu çılgına çevirdiğini bildiğim yerden vurabilmek için yer değiştiriyorum. "Güzel. Hadi birlikte gelelim."

"Tanrım, Kael." Pantolonu, inlemeleri ve erotik aksaklıkları benim felaketim oldu. Benimle olmasını umarak, onu bir mengene gibi kavradığım açık teninde morluklar bırakmadığım için dua ederek şiddetle serbest bırakıyorum.

Nefesimi toparlarken bakışlarım uzun zaman önce Casey'nin tuvaletinde çektiirdiğimiz çerçeveli selfie'ye gidiyor. Seksten kızarmışız ve aptallar gibi sırtıyoruz. Mavs'in iki parmağı havada ve gözlerinde artık çok iyi tanıdığım o ışıltı var. Doymuş mutluluk. Resim komodininin üzerinde duruyor ve bu çılgın, düşüncesiz kadını ne kadar çok sevdiğimi sürekli hatırlatıyor.

"Tanrım, seni ne kadar çok seviyorum Swan," diyorum ona usulca, alnındaki nemli saçlarını okşayarak.

İç çekiyor. Memnun ve mutlu. "Benimle tekrar evlenmeyi o kadar çok mu istiyorsun?"

"Evet, o konuda..."

Ayağa fırladı, hâlâ yumuşamakta olan sikime sarılmıştı, ağzı açıktı. Gülerek yüzünü tutuyorum ve başparmaklarımı çenesinin altına geçirerek ağzını kapatıyorum. "Sana hayatımın geri kalanında her gün seninle yeminimi yenileyeceğimi söylediğime inanıyorum."

Bu bana iki kat geniş bir gülümseme kazandırdı. "Yaptın."

"Ve hayatımın her zaman sana bağlı olduğunu."

"Bunu sen de söylemiştin." Sesinin aldığı boğucu tonu yanlış anlamamıştım. Kalçaları baştan çıkarıcı, çekici yuvarlanışlarına başladığında tekrar kalınlaşmaya başlıyorum, ancak saate bir bakış, aksini dilediğim kadar başka bir tur için zamanımız olmadığını gösteriyor.

Onu hızlıca öptükten sonra yatağın kenarına geçip ayağa kalkıyorum ve onu kucağımdan indiriyorum. Onu çeviriyorum ve kıcına vurarak banyoya doğru yönlendiriyorum. Avery'nin o sızlanışını biliyorum. Tam teşekkür bir ağlamaya başlamasına dört dakikadan az var.

"Kalk ve git, Swan. Geç kalmamak için duş alıp Avery'yi hazırlamalıyız."

On kiloluk fazladan bir paketin kapıdan çıkmak için gereken süreyi iki katına çıkarması nasıl mümkün olabilir?

Maverick kızımızı almak için elimden kurtulmaya çalışıyor ama ben onu duşa sokuyorum. "Birkaç dakikalığına iyi olacak. Seni yıkamama izin ver."

İstemeye istemeye kabul ediyor ama ben ona baş başa geçirdiğimiz kısa zamanın tadını çıkarttırıyorum. Bugünlerde bunu bulmak daha zor ama şikayet etmiyorum. Spreyden çıktığımızda, Avery dışarıda-

ve telefonum çalmaya başladı. Birbirimize bakıp gülümsüyoruz, çılgın ve stresli bir hayat yaşadığımız için çok mutluyuz.

"Ben Avery'yi getireyim. Senin hazırlanman gerek," diyorum dolgun dudaklarına bir öpücük kondurarak.

"Muhtemelen açtır."

Telefon susar ama Avery'nin çılgılığı artık tiz ve öfkeli bir hal almıştır. "O zaman sen saçını kuruturken ben de oyalanırım."

"İyi şanslar." Gülüyor. "Hızlı olacağım." Avery'nin doğumuyla daha da belirginleşen tatlı kıvrımlarının etrafına bir havlu sarmasını izlemek beni üzüyor. Bana vuruyor ve gitmemi söylüyor. Bebeğimizi almak için koşuyorum, onu sakinleştirmeye çalışıyorum. Sonunda pes ettim. Maverick'e giderken yatak odamızın kapısında donup kaldım.

Maverick sırtı bana dönük, alçak sesle konuşuyor. Avery'nin telaşı yüzünden başı bana doğru kayıyor. Telefonumu kulağına dayadım ve yüzündeki ifadeden kiminle konuştuğunu çok iyi anladım.

"Bunu takdir ediyorum, Killian. Kael'in de takdir edeceğini biliyorum."

Duraksıyor, diğer uçtaki kardeşimi dinliyor. Dudaklarında hüzünlü bir gülümseme beliriyor. Verici bir adam olan Killian, Maverick'in kararını nezaketle kabul etti. Hatta arada bir iletişimde kalmaya çalışıyor. Özellikle de bugün gibi özel günlerde. Ama onun için zor olduğunu biliyorum. Nasıl zor olmasın ki? Hayatı boyunca özlemini çektiği kadına sahip değil. Başkası var.

"Teşekkür ederim. Aramanız çok anlamlı." Bir duraklama daha. "Evet, karnı aç. Kael'le konuşmak ister misin?" Yanıtını beklerken bana bakıyor. "Tamam. Hoşça kal," diyor usulca.

Şaşırtıcı bir şekilde telefonu bana verdi. Yer değiştiriyoruz ve birkaç saniye içinde Maverick'in göğsüne yapışacağını bildiği için oldukça sakinleşmiş olan Avery ile birlikte sessizce dışarı çıkıyor. "Selam dostum. Nasılsın?"

"Meşgul. Çok fazla mesai yapıyorum." Kardeşimin sesi gergin ve gergin geliyor. Bugünlerde konuştuğumuzda hep öyle oluyor.

"Eminim. O'Hare projesini DSC'nin kazandığını duydum." "Evet. Büyük bir darbe."

Havadan sudan konuşmalar. "Yani..."

"Evet, bugün seni ve Maverick'i düşündüğümü ve... ikiniz için de mutlu olduğumu söylemek istedim."

Bir iki saniye hiçbir şey söylemedim. O benim bu durumda olabileceğimden çok daha büyük bir adam. Tebriklerimi iletmek için aramamın imkanı yoktu. "Teşekkürler, Killian."

"Şey..."

Evet, konuşmalarımız hala yapmacık ve garip. Onu serbest bıraktım. "Hey, gitmem gerek. Geç kalacağız. Sonra konuşuruz?"

"Tabii. Kulağa hoş geliyor."

Telefonu kapattım ve harekete geçmeden önce sadece birkaç dakika oyalandım. Giyiniyorum. Paketleme. Geçirmek. Geçirmek. Değiştirme. Alt değiştirme. Son birkaç aydır ustalaştığım bir verimlilikle hareket ediyorum, ancak yine de üçümüzün de arabaya binmesi bir buçuk saatten fazla sürüyor. On dakika geciktik ama yeni doğmuş bir bebekle ve kendimizle hokkabazlık yapmakta giderek daha iyi hale geliyoruz.

Yarım saat sonra kilisenin önünde durduk. Avery karnını doyurmuş, araba koltuğunda mışıl mışıl uyuyordu.

Mavs'in sadece bugün için aldığı elbisenin her yerine tükürdükten sonra temiz bir tulum giydi. "Bunu yapmalı mıyız?" diye sordum.

"Kesinlikle evet."

Kesinlikle ıslıl ıslıl. Tanrım, ben şanslı bir adamım.

Kızımızı alıyoruz ve hızla Saint Paul Katedrali'ne giriyoruz. Ölüme yakın bir deneyimin yapmaya meyilli olduğu bir başka şey? İncancınızı derinleştirir. Vurulma olayından sonra uğraşmam gereken çok şey vardı. Mavs sadece babasını kaybetmekle kalmadı, aynı zamanda tüm ihanetlerimizi keşfetti ve ben yavaş yavaş iyileşirken aylarca benimle ilgilendi.

Geçtiğimiz yıl hayatımın hem en iyi hem de muhtemelen en kötü yılı oldu. Hayallerimin kadınıyla evlendim. Sonra onu neredeyse kaybediyordum. Ölümün kıyısını gördüm ve yaşamın mucizesine tanık oldum. Taşındım, yeni bir işe başladım ve yaralarımı iyileştirdikten sonra üç numaralı işe başladım. Mavs işini MaryLou'ya sattı ve şimdi birlikte aldığımız ilk evde tam zamanlı bir anne.

Başa çıkılması gereken çok şey vardı. Ama Peder Reddick bu süreçte bize yardımcı oldu ve yakınlaştık. Ve bu nedenle, özel bir yeniden adama töreni yapmayı ve kalplerimizi özgürce konuşmamıza izin vermeyi kabul etti. Yaşadığımız her şeyi biliyor. En azından çoğunu.

"Hazır mısın?"

"Hazırız," diyorum ona.

Peder R. hevesle elimden araba koltuğunu alıyor. Avery'yi uyandırmamak için ona bir bakış attım. Sadece göz kırpmıyor ve uzaklaşıyor. Ona mırıldandığını duyuyorum. Sadece başımı sallıyorum.

Ellerimiz birbirine kenetlenmiş, devasa, çorak kiliseye doğru ilerliyoruz. Bu geçen seferkinden çok farklı.

Yüzlerce aile ve arkadaşın önünde hayatlarımıza söz verdiğimiz zaman. O gün hâlâ hafızamda. Nefesimi nasıl kesmişti.

Maverick babasının kolunda koridorda yürürken ben ağladım. Saf sevinç ve minnettarlık gözyaşlarım gözlerime doldu ve o zamandan beri gözyaşlarımdan kurtulamadım. Yanımda o varken burada durup dünyanın en şanslı orospu çocuğu olduğumu düşünüyordum. O bir vizyon, evet. Bu belliydi ama ben Maverick DeSoto ile evleniyorum. Gergin, hatta kararsız olduğunu biliyorum. Kalbinin yüzde yüz bu işe bağlı olmadığını, Killian yüzünden hâlâ kırık olduğunu bilecek kadar aptal değilim ama içimde o kadar çok sevgi var ki, ikimize de yeteceğini biliyorum.

Peder Tiegs'in gür sesi birbirimize dönmemizi ve el ele tutuşmamızı emrediyor. Yeterince hızlı dönemiyorum.

"Kael Shepard ve Maverick DeSoto, buraya özgürce ve hiçbir çekince duymadan birbirinizle evlenmek için mi geldiniz?"

Ben biliyorum. Mavs'in yapmadığını düşünmek içimi acıtıyor ama yine de hep bir ağızdan "Yaptık" diyoruz.

"Hayatınızın geri kalanında karı koca olarak birbirinizi onurlandıracak mısınız?"

Onu sadece onurlandırmakla kalmayacağım. Ona tapacağım, saygı duyacağım, hiçbir şey istemediğinden emin olacağım. "Yapacağız."

"Çocukları Tanrı'dan sevgiyle kabul edecek ve onları Mesih'in ve Kilisesi'nin yasasına göre yetiştirecek misiniz?"

Tereddüt ediyor. Ufak bir tereddüt ama orada. Cevap vermeye başlıyorum, "Vereceğiz." Yarım saniye geriden geliyor.

"Evlenmeye niyetli olduğunuza göre, sağ ellerinizi birleştirin ve Tanrı'nın ve Kilisesi'nin önünde rızanızı beyan edin."

Peder Tiegs'e bakıyorum. Başıyla ezberlediğim sözleri söyleme zamanının geldiğini işaret ediyor. Mavs'e doğru yarım adım atıyorum, gözlerinin içine derin derin bakıyorum ve yavan Katolik yeminlerini tekrarlıyorum ama söylemek istediğim daha çok şey var. Ona, hayatının geri kalanında onu mutlu etmek için yapamayacağım hiçbir şey olmadığını söylemek istiyorum. Kimsenin onu benim kadar derin sevmeyeceğini söylemek istiyorum. Keşke karım olmakla hata yapmadığını anlamasını sağlayabilsem çünkü hayatımda ondan daha fazla değer vereceğim hiçbir şey yok.

Aynı yeminleri tekrarlıyor ama o kelimeleri söylerken, düşüncelerinin çok uzaklarda olduğunu biliyorum. O umutsuz duyguyu zihnimin derinliklerine gömüyorum. O artık benim; önemli olan tek şey bu.

O gün bana hayatını adanmış olabilir ama bugün aşkını adayacak. Bugün her şeye sahibim.

Sunağın önünde duruyoruz. Peder R. önümüzde durmadan önce biraz etrafta dolanıyor. Avery güvenli bir şekilde ayaklarımızın dibinde yere uzanmış, hâlâ uyukluyor. Neyse ki.

Rahibimiz dışında tam olarak dört kişi katıldı.

Mavs.

Ben.

Avery.

Ve doğmamış çocuğumuz.

Dün Mavs'in tekrar hamile olduğunu öğrendik. İkimiz de çok mutluyuz. Avery'den hemen sonra olduğunu biliyorum ama biz büyük bir aile istiyoruz ve beklemek için bir neden yok. Eğer bir şey varsa, hayat bize istediğinizi içinizdeki tüm gusto ile boynuzlarınızdan almanız gerektiğini öğretti. Buradaki zamanımız çok kısa.

Maverick'in beni affettiği ve bana geri döndüğü her gün kendimi şanslı hissediyorum, ancak bunu atlatmasının biraz zaman aldığını biliyorum. Bu yüzden kimsenin duygularını incitmek ya da onları dışarıda bırakmak için değil, ama kendimizi birbirimize yeniden adadığımız günün sadece bizim ve çocuklarımız için olması doğru geldi.

Peder R. birkaç dua ve kutsama yapar. Sonra yürekten konuşma sırası bizde.

İki elini de avuçlarıma içine alarak başlıyorum.

"Maverick... Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Şimdiden ağlamaya başladı. "Birbirimize karşı o kadar büyük bir sevgi besliyorduk ki, bunu kontrol altına almak çok zordu, ama itiraf etmeliyim ki bu yolda birkaç kez umudumu kaybettim." Bu onun nefesinin hıçkırıklarla kesilmesine neden oluyor. Yine de devam ediyorum.

"Burada durup bu sözleri tekrarlayabilirim -seni seviyorum- Ta ki sesim soluğum kalmayana dek. Ama sonuçta bunlar sadece sözden ibaret. Çok daha önemli olan şey, sana her günün her anında benim her şeyim olduğunu gösterecek eyleimlerimdir. Güneşim ve ayım. Işığım ve karanlığım. Benim tek gerçek aşkım. Beni seçtiğine asla pişman olmayacağından emin olacağım, Swan."

Yapmak için çok uğraştığı makyaj iz bırakmış. Gözleri kızarmış. Maskara alt gözlerinin altında birikmiş.

Kirpikler. Berbat durumda. Ve Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık.

Birkaç derin nefesten sonra bana iki yıl önce duymak istediğim Şeyi söyledi. Bugün yild n m m z n tam tarihi değil ama ben böyle olmasını seviyorum. Şimdi kutlamak için iki özel günümüz var.

Mavs dudaklarını birkaç kez birbirine s rtt kten sonra ağızını Şirin bir daire Şeklinde çerçeveleyerek nefes verir. Sonra başlar.

"Seni düşündüğümde, Kael, içimde hep o rahatlık ve huzur hissi oluyor." Sesi atlar. Gözleri tekrar doluyor. İkimiz de bunu benekli yüzler ve sümüklü burunlar olmadan atlatamayacağız. "Her zaman yanımda oldun. Benimle ilgilendin, beni korudun, beni sevdin. Ben hazır olduğumda hazır olsun diye hayatımızı bizim için sessizce kurdun. Vazgemen gereken zamanlarda bile asla vazgemedin. I-" Birkaç derin nefes almak için duruyor. Üst dişlerini alt dudağına g md ğ nde ellerini sıkıyorum ve yumuşak bir gülümsemeyle devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. O da karşılık veriyor ve kalbim yerinden fırlıyor.

"Bunu senin için kolaylaştırmadım, ama sen orada kaldın ve azmin için ne kadar minnettar olduğumu ya da beni her gün ne kadar mutlu ettiğini asla bilemeyeceksin. Şimdiye kadar pek çok dönüm noktası yaşadık, ancak dönüm noktaları bir hayatı oluşturmaz; bir anıtsal olaydan diğereine köprü kuran aradaki tüm küçük Őeylerdir. Sen bana binlerce küçük Şey verdin Kael ve biliyorum ki bunlar sayesinde biz kırılmaz ve sonsuzuz." Sonra omuz silkiyor ve son sözleri beni mümkün olan en iyi Şekilde kırıyor

Bir adamın kırılma şekli. "Kalbimi takip ettim ve o beni sana geri getirdi."

Konuşmayı keser ve dağılmış olan tek kişinin o olmadığını söylemek doğru olabilir.

Peder R. boğazını temizliyor. Güzel. En azından buradaki tek korkak ben değilim. Ellerini uzatıyor ve evlilik yüzüklerimiz vitray pencerelerden süzülen ışığın altında parlıyor. Birkaç dakika sonra, sonsuza dek kalacakları yere sıkıca yerleştirilmiş olarak onu öpüyorum. Çok uzun ve muhtemelen kilise ortamı için çok uygunsuz bir öpücüktü ama siktir et. Onunla ilk evlendiğimde bu şansı elde edememiştim. İkincisini de boşa harcamayacağım.

Mavs ve ben bu noktaya gelmek için pek çok engelle mücadele ettik, hatta birbirimizle bile. Özellikle de birbirimizle, sanırım. Zor kelimesi, bizi buraya getiren şeyin yüzeyini çizmeye bile başlamıyor. Ama kendi özel kutlamamızı yapmak üzere eve dönerken eşimin eli benim elimde, kızımın eli de diğer elimde, bu mücadelenin her saniyesinin buna değdiğini biliyorum. Bu dünyada onunla geçirdiğim zamanın tek bir saniyesini bile hafife almayacağım.

Bir tane bile yok.

AYRICA K.L. KREIG
TARAFINDAN

Colloway Kardeşler serisi:

[Finding Gray \(Forsaking Gray'in ücretsiz ön bölümü\)](#)

[Forsaking Gray](#)

[Şüphesiz Asher](#)

[Luke'un Absolution'ı](#)

[Hedef Connelly](#)

"Christian ve Gideon'u bir kenara bırakın... Şehirde yeni bir şerif var. Gray Colloway kalbimi parçaladı ve Kreig'in ateşli sahneleri o kadar SICAK ki işaret parmağımın ucu kavruldu. ~ **Katy Regnrey, New York Times ve USA Today**

En Çok Satanlar, Blueberry Lane Serisi

"Bu dizi kesinlikle harika. Zekice. Yoğun. Tutkulu. Gerilim dolu.

K. L. Kreig bizi Colloway kardeşlerle tanıştırırken gerçekten her şeyini ortaya koymuş." ~ **Renee Entress'in Blogu**

Regent Vampire Lords serisi:

Aldiyetten
Vazgeçmek
Yeniden Uyanış
Kaçınma

"Eğer J. R. Ward, Sherrilyn Kenyon ya da Kresley Cole'u seviyorsanız, K. L. Kreig'e bayılacaksınız.

Bu seri daha da iyi oldu! Bu gibi kitaplar, biz eleştirmenlerin altı yıldız verebilmemizin sebebidir!" ~ **L. A. Wild, Yazar, Chance The Darkness**

"Bu yazar yine başarmış. İlk bölümden itibaren büyölendim ve hikâyenin içine çekildim. Romantizm, gerilim, ters köşeler ve dönüşlerle dolu, sizi koltuğunuzun ucunda tutan gerçekten harika bir vampir kitabı aracılığıyla." ~ **Hooked on Books Forever Bookblog**

Black Swan Affair'i yazmak için müzikal ilham kaynağım:

Lenny Kravitz'den "I'll Be Waiting"

3 Doors Down'dan "Away from the Sun"

Saint Asonia'dan "Waste My Time"

Backstreet Boys'dan "Incomplete"

X Ambassadors'dan "Unsteady"

Thousand Foot Crutch'tan "So Far Down"

Theory of a Deadman'dan "Not Meant to Be"

Papa Roach'tan "Falling Apart"

Tesla'dan "Love Song"

Adele'den "Remedy"

Staind'den "All I

Want"

"The Heart Wants What It Wants" Selena Gomez "In Chains" Shaman's Harvest

Meghan Trainor'dan "Like I'm Gonna Lose You"

Evanescence'den "Going Under"

Justin Timberlake'ten "Not a Bad Thing"

Pop Evil'den "Torn to Pieces"

Steelheart'tan "I'll Never Let You Go (Angel Eyes)"

Shinedown'dan "Through the Ghost"

Papa Roach'tan "Forever"

Theory of a Deadman'dan "Wait for Me"

Shinedown'dan "Cut the Cord"

Red'den "Best Is Yet to Come"

Nelly'den "Just a Dream"

Babbles.

Bir sonraki kitabım olarak planladığım bir düet yazmanın ortasındaaydım ki bu hikaye fikri beni alt üst etti. Bunu çıkarmak için onu yazmayı bırakmak zorunda kaldım ve bu beni çok yordu.

Kocam ve ben küçük Iowa kasabalarında büyüdük. Gerçek bir Dusty Falls yok ama ortam ikimizin de yaşadığı yere benziyordu. Katolik okulları gibi onun kasabasında da lakaplar yaygındı. Gerçekten de üzerine bir sürü çıplak kış yapışan parlayan bir mezar taşı, sallanan bir köprü ve insanların atladığı bir İntihar Uçurumu vardı (ama ben asla atlamadım çünkü ben bir tavuktum). Bu hikayenin büyük bir kısmı, hatta bazı karakterler bile gerçeğe dayanıyor ve bu muhtemelen bir kitap yazarken en çok eğlendiğim, ancak hem geçmişe dönüşler hem de şimdiki zamanda anlatılması nedeniyle en zorlayıcı olanıydı. Umarım bunu başarmışımdır ve hikâyenin sonunda sizin için de bir şeyler ortaya çıkmıştır.

Siyah Kuğu İlişkisi'nin okurları iki kampa ayrılacak: 1) Maverick'in başka bir seçim yapamayacağını düşünenler ve 2) Yanlış seçim yaptığını düşünerek ayaklarını yere vuranlar.

Ben de diyorum ki... Sorun değil. Kendi fikrinizi söyleme hakkına sahiptir, ama ben bu hikâyenin en başından beri hep böyle ilerleyeceğini hayal etmiştim. Bu kitap içinizi burkacak ve kalbinizi hem iyi hem de kötü bir şekilde söküp atacaktı. Her aşk üçgeninde biri kaybeder. Biri acı çeker. Biri soğukta kalır. Bu berbat bir durumdur ve eğer benim gibiyseniz, sevdiği kişinin gün batımına doğru gitmesini izlemek zorunda kalan kişi için kalbiniz kanar. Ama ben HEA'cı bir kıyım, bu yüzden geride bırakılanın daha iyi bir nedenden dolayı yapıldığını düşünmeyi seviyorum.

Sonu hakkında ne hissederseniz hissedin, umarım bu hikaye aklınızda kalır. Umarım arkadaşlarınızla ve kitap kulüplerinizle bu konu hakkında konuşursunuz ve sağlıklı tartışmalara ilham verir. Betalarım! öyle olduğunu biliyorum. Hepsi son hakkında çok tutkuluydu. Ama ben de öyleydim!

Bir kez daha, bu kötü çocuğu daha erken düzenleyebilmemiz için istediğimde programını yeniden düzenleyen harika editörüm **Nikki**'ye teşekkürler! **Heather**, yüzünü sevdiğimi biliyorsun. Bu kadar yeter. **Trisha**, her ne kadar "ayaklarını yere vur" kampında yer alsan da bu kitap senin katkıların olmadan bu kadar iyi olmazdı. Bu kitabı olabilecek en iyi hale getirmek için harcadığın zamanı içtenlikle takdir ediyorum. Şimdi... o küçük ev hakkında... #SeducedbytheAlpha ekibim: **Nashoda Rose, MNever ve Gemma James**... Vay canına! Son birkaç yıldır hepinizi tanıdığım için çok onur duyuyorum.

aylar. Black Swan Affair ve genel olarak bu işle ilgili cesaretlendirmeniz için teşekkürler.

Rachel, benim Miller Light kızım. Seni çok seviyorum, dostum.

Arkadaşlar, aile, blog yazarları, yazarlar, betalar, pezevenkler ve en önemlisi OKUYUCULARIM: Beni herhangi bir şekilde, biçimde veya formda desteklediyseniz, kim olduğunuzu biliyorsunuz ve size kalbimin derinliklerinden teşekkür ettiğimi biliyorsunuz. Bana olan inancınız için içtenlikle ve sonsuza dek minnettarım. Bana şahsen ulaşmak isteyen ve çalışmalarımın kendilerine bir şekilde nasıl dokunduğu için beni öven birinden aldığım her mesaj ve her e-posta gerçekten gerçeküstü bir duygu ve bunu bu yüzden yapıyorum. Çünkü hepiniz beni cesaretlendiriyorsunuz. Bunun için size teşekkür ediyorum.

Tanrı aşkına... bir yazara yardım edin! Goodreads, Amazon veya bu kitabı satın aldığınız her yerde bir İNCELEME BIRAKIN. Bir ya da iki cümle ya da sadece kitabı değerlendirmek bile diğer okuyucular için faydalıdır. Yorumlar, bir kitabın bu uçsuz bucaksız harika okumalar denizinde görünmesini sağlamak için çok önemlidir.

YAZAR HAKKINDA

Bu en zor kısmı... kendim hakkında konuşmak.

Ben sadece Game of Thrones'u seven ve Modern Family ve The Goldbergs'e takıntılı sıradan bir Ortabatı kızıyım. Koşuyorum, yiyorum, koşuyorum, yiyorum. Bu bir kısır döngü. Karbonhidratları seviyorum ama kırım ve kalçalarımın aramda bir aşk-nefret ilişkisi var. Çoğunlukla nefret. İyi bir kokteyli severim (kimi kandırıyorum? Her kokteyli severim). Büyük bir alışkanlık yaratmışım, ama size esnek olduğumu söyleyeceğim. Her gün okurum ve eğer fırsat bulamazsam... dikkat edin, ben çılgın bir sürtüğüm. iPad'im ve ben: Kankalar. Açık sözlüyüm ve bunun için özür dilemem. Çok fazla küfredirim. Alternatif müziği seviyorum ve bir sonraki hayatımda belalı bir kadın rockçı olmak istiyorum. Örümceklerden, tele pazarlamacılarından, karaciğerden, sivilcelerden, kıştan ve gömleğimden aşağı dökülen gevşek tüylerden nefret ediyorum (sormayın, bu bir şey).

Yazarlık dışında harika bir işim var (hayır... gerçekten öyle). Çocuklarım ve kocam benim tüm dünyam ve onlar olmadan asla bu kadar ileri gidemezdim. Yirmi sekiz yılı aşkın süredir ruh ikizim olan kocam bana sarsılmaz bir destek sağlıyor ve iki yetişkin çocuğum yazdığım kitap türlerini biliyor ve yine de annelerini yargılamıyorlar (ve kızım beta okuyucu bile... evet, bu garip olabilir... çok).

Facebook sayfamdaki her bir beğeni ya da bültenime k a y d o l m a ya da kitaplarımı okuyan ve seven birinden gelen her bir yardım beni içtenlikle onurlandırıyor. Bu büyük desteği hâlâ unutamıyorum. Aşk kitapları topluluğu harika ve destekleyici bir topluluk. Bu yolculuğa başladığımdan beri hayatımda edindiğimden daha fazla arkadaş edindim ve ben oldukça cana yakın bir insanım. Bu gerçeküstü. Her zaman da öyle olacağından eminim.

Kısacası, ben kutsanmışım... ve bunun farkındayım.

Eğer bir sapıksanız, ilk adım bunu kabul etmektir. Ondan sonra, beni düzensiz sıklıkta kullandığım pek çok yerde bulabilirsiniz.

Günümüzde ve çağımızda, bu kadar çok harika yazar ve bu kadar çok yeni çıkan kitap varken, hepsini takip etmek zor, bu yüzden bir sonraki kitabımın ne zaman çıkacağını kaçırmak istemiyorsanız, web sitemde bulunan bültenime kaydolun veya [buraya](#) tıklayın.

Söz veriyorum, spam yok ve sadece söyleyecek önemli bir şeyim olduğunda alacaksınız.

[Web sitesi](#)

[Facebook](#)

[Kreig'in Kızları özel hayran FB](#)

[sayfası Alfa tarafından baştan](#)

[çıkarıldı FB sayfası](#)

[Pinterest](#)

[Instagram](#)

[Goodreads](#)

[Twitter](#)

E-postaları seviyorum! E-posta: klkreig@gmail.com

Sakin kaçırmayın!

Aşağıdaki düğmeye tıklayarak K.L. Kreig yeni bir kitap yayınladığında e-posta almak için kaydolabilirsiniz. Hiçbir ücret ve zorunluluk yoktur.

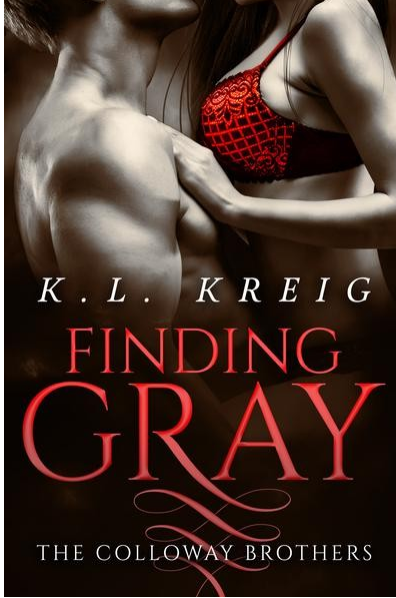
Sign Me Up!

<https://books2read.com/r/B-H-IFHD-WOUK>

Bağımsız okuyucuları bağımsız yazarlarla buluşturmak.

Siyah Kuğu İlişkisi'ni sevdiniz mi? O zaman okumalısınız
K.L. Kreig'den Griyi Bulmak!

Finding Gray, Colloway Brothers'ın Forsaking Gray'e kısa bir giriş bölümüdür. Gray ve Livia'nın hikayesine bir göz atın ve ilk kez nasıl aşık olduklarını görün.

Saksocu. Kibar. Dokunulmaz.

Gray Colloway bunların tam tanımı. Aynı zamanda tatlı, çok güzel ve benim peşimi bırakmıyor. Ama insanların iç baloncuğuma girmesine izin vermem. Bu sadece kalp kırıklığına yol açar. İlk buluşma teklifini geri çevirdikten sonra, her gün çalıştığım yere geliyor ve sonunda beni yıpratıp pes ettiriyor. Onu içeri almak istiyorum. İstiyorum ama Gray, başkalarının bir ömür boyu şekillendirdiği engelleri gerçekten yıkabilecek mi?

Livia Kingsley tam bir seksi paket. Yüzme kıvrımları ve o melek yüzünün dışında, çok zeki, esprili ve tamamen bana ait. Onu gördüğüm anda anlamıştım. Bana bir şans vermek için gösterdiği direnç sevimli ve

zayıf. Ve boşuna. O beni ittikçe, ben de onu itiyorum. Ama o pes etti ve kimyamız, tam da olacağını bildiğim gibi, alışılmışın dışında ateşliydi. Ve üç yıl sonra karım olmayı kabul ettiğinde, yaşayan en mutlu adam bendim.

Beni mahvedene kadar.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ayrıca K.L. Kreig tarafından

Colloway Kardeşler

[Griyi Bulmak](#)

[Griden](#)

[Vazgeçmek](#)

[İnkâr Edilemez Asher](#)

[Luke's Absolution](#) (Çok Yakında)

[Destination Connelly](#) (Çok Yakında)

Bağımsız

Siyah Kuğu İlişkisi (Çok Yakında)